JACQUELINE KASUN

RĂZBOIUL ÎMPOTRIVA POPULAȚIEI

ECONOMIA ŞI IDEOLOGIA CONTROLULUI MONDIAL AL POPULAȚIEI

PRO VITA MEDIA

RĂZBOIUL ÎMPOTRIVA POPULAȚIEI

402

JACQUELINE KASUN

RĂZBOIUL ÎMPOTRIVA POPULAŢIEI

Economia şi ideologia controlului mondial al populaţiei

Ediţie revăzută
Traducere din limba engleză de Larisa Iftime

PROVITA MEDIA

Bucureşti 2008

Coperta I
Pieter Bruegel cel Bătrân, „Triumful morții", detaliu

Tehnoredactare
Ovidiu Zanfir

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
Războiul împotriva populației Economia și ideologia controlului mondial al populației/Jacqueline Kasun - București: Provita Media, 2008

ISBN 973-86620-2-8

Tit. orig. (eng.)
Jacqueline Kasun
The War against Population
The Economics and Ideology of World Population Control

De dragul copiilor care sunt „precum săgeţile în tolba celui viteaz” şi care „vorbesc pentru părinţi în poartă”...

Cuprins

CUVÂNT ÎNAINTE

Surpriza acestei cărţi o constituie mai ales bogăţia conţinutului informativ, iar munca ştiinţifică - dacă înţelegem că faptele şi teoria sunt de nedespărţit - este importantă în aceeaşi măsură pe cât de surprinzătoare sunt şi rezultatele. Cartea profesoarei Jacqueline Kasun *Războiul împotriva populaţiei* este surprinzătoare chiar şi pentru cineva ca mine, care a urmărit de-a lungul vremii literatura care a stat la baza acestui volum. Mai mult, faptele sale par a fi corecte şi relevante, iar punctul ei de vedere este de un bun simţ teoretic.

Câteva exemple: (1) Prezentarea surselor utilizate pentru educaţia sexuală şi a motivaţiilor implicate, subliniate de Kasun, au constituit un şoc neplăcut pentru mine. Eu credeam că mişcarea pentru educaţia sexuală era mai blândă şi mai puţin perfidă. (2) Multe materiale, pe care dna Kasun le-a dezgropat din arhivele oficiale referitoare la activităţile Agenţiei de Dezvoltare Internaţională a SUA (eng. *United States Agency for International Development, USAID)* privind populaţia din India, Tailanda şi din alte ţări, dovedesc existenţa politicilor ilegale şi scandaloase, care, altădată, nu erau decât subiect de zvonuri. (3) Datele pe care le prezintă autoarea despre tendinţele sarcinilor la adolescente au constituit o mare surpriză pentru mine. Ca toată lumea, şi eu am avut creierul spălat de relatările din ziare şi de valul uriaş de date venit dinspre instituţia care se ocupă de domeniul pupulaţiei. Apoi, autoarea face o analiză critică extraordinară şi deosebit de valoroasă, în acelaşi timp, a declaraţiilor eronate apărute ca urmare a interpretării false a datelor.

Munca dificilă întreprinsă de dna Kasun, care a adunat informaţii despre zecile de organizaţii ce compun instituţia care se ocupă de problema populaţiei în Statele Unite, reprezintă un mare serviciu făcut publicului. Materialul pe care îl prezintă poate fi luat ca o referinţă de mare preţ şi poate deschide multe căi de abordare pentru cei din acest domeniu. Cu siguranţă că eu, împreună cu mulţi alţii, ne vom întoarce mereu la aceste capitole pentru a le cita şi pentru a face apel la datele pe care le conţin privind circuitul banilor între aceste organizaţii şi guvernul SUA.

Primele trei capitole, despre consecinţele economice ale creşterii populaţiei şi rezultatele politicilor economiei planificate vizavi de politicile

„spontane”, nu ar trebui să fie o surpriză în 1987, deoarece până acum s-a publicat multă literatură care sprijină ideea prezentată de dna Kasun. Este trist totuși că aceste idei și date vor fi atât de suprinzătoare pentru majoritatea oamenilor din țările vestice încât nu vor putea să creadă că dna Kasun prezintă cu adevărat o analiză temeinică și reală. Și mai important este că volumul ne oferă acest material într-o formă bine scrisă și accesibilă.

Trebuie să-i fim recunoscători cu toții dnei Jacqueline Kasun pentru hărnicia, talentul și curajul de a scrie această carte.

Julian L. Simon

PREFAȚĂ LA EDIȚIA A DOUA

În prima jumătate a acestui secol, când Margaret Sanger înființa mișcarea pentru controlul populației la New York și în Europa, eu nu eram decât un copil, care locuia în localitatea Watts. Trăiam acolo printre oamenii săraci, care o îngrijorau atât de mult pe dna Sanger și pe prietenii săi sus-puși. După ce am crescut mai mare și i-am citit cărțile, nu am putut decât să mă mir de această persoană, care nu putea vedea decât niște caricaturi grotești, acolo unde eu vedeam niște naturi complexe, bogate, interesante și dramatice. Îmi imaginez că aceasta era din cauza faptului că ea nu-i văzuse niciodată pe acești oameni sau îi vedea doar printr-o sticlă întunecată foarte mult de propria sa fixație despre ei.

Localitatea Watts clocotea de viață – copii care se jucau, bătrâni care se plimbau în baston, tinere femei care își îngrijeau copiii, bărbați, în haine de muncă – fețe albe, fețe ciocolatii, fețe negre –, care lucrau în tipografii și în magazine *second-hand*, în băcănii și în magazine de încălțăminte. Erau și curți pline de flori, dar și curți pline de gunoaie. Puțini oameni aveau mașină, iar străzile erau pline de oameni interesanți. Familiile erau mici, căci oamenii nu-și permiteau să hrănească mulți copii. Fiind copil unic (mama mea a murit la scurt timp după ce m-am născut), am învățat devreme ce însemna ceea ce economiștii numesc „beneficii cu efect de propagare" (când beneficiile unui bun sunt primite de alți indivizi din comunitate decât cei care au plătit pentru el - n.tr.) pentru oamenii cu copii. Aceștia din urmă erau prietenii mei de joacă, iar noii lor frați - bucuria mea cea mai mare.

Era perioada marii depresiuni economice, cu vremuri grele, când slujbele erau foarte greu de obținut. Copiii veneau la școală fără pantofi sau fără mic dejun, iar profesorii le făceau spaghetti în bucătăria școlii. La începutul secolului, mama tatălui meu a venit în America și a început o mică afacere de familie, care a prosperat în economia liberă de atunci. Dar lucrurile nu mai stăteau la fel. Tatăl și unchiul meu vorbeau noaptea despre „masa monetară". (Am aflat mai târziu că guvernul și Banca Centrală lăsase masa monetară să se prăbușească). Ne adunam împreună în jurul aparatului de radio al vecinului să-l ascultăm pe președintele Roosvelt. El era foarte încurajator, avea multe intenții, însă locurile de muncă tot nu apăreau.

Bărbați, femei și copii făceau comerț ambulant, vânzând ață, șireturi și

gogoși din ușă în ușă. Îmi amintesc de un copil cu fața arsă, fapt ce-i dădea o înfățișare grotescă și care vindea ziare la colțul străzii. Un avocat fără slujbă îi tundea bunicii gazonul pentru numai 25 de cenți. Tâmplarul de peste drum nu avea nici o slujbă. A făcut un atac cerebral și își petrecea nopțile înjurând „afurisitul de sindicat". Bunica mea îi punea pachete de la băcănie pe veranda din fața casei. Cutia milei de la Biserica Catolică ajuta pe mulți, însă unii oameni mințeau ca să primească bani, apoi se duceau să-i bea.

Muncitorii agricoli sezonieri din Oklahoma au construit un orășel de barăci pe un mare teren viran, iar polițiștii i-au dat foc.

Toate acestea le cunoșteam, dar habar nu aveam ce era rău în acel peisaj. Spre deosebire de Margaret Sanger și prietenii săi, eu nu aveam nici diagnostic și nici remediu pentru ceea ce se întâmpla în Watts. Așa era lumea. Mi-a părut rău când tatăl meu a pierdut afacerea cu obiecte comerciale de artă, dar și alți oameni își pierdeau slujbele și afacerile. Ceea ce mă frapa pe mine, chiar copil fiind, era lumea plină de oameni capabili și talentați, care ardeau de nerăbdare să fie productivi, însă nu puteau găsi un mod de a face acest lucru. Dacă cineva mi-ar fi spus atunci că existau și oameni care considerau că eram prea mulți pe pământ, aș fi fost uimită și l-aș fi privit cu neîncredere.

Bunicul meu își păstrase slujba de învățător și noi puteam să ne petrecem verile în pădurile din nordul Californiei. Acolo mătușa mea ținea o mică prăvălioară, ai căror clienți erau mineri, indieni și fermieri din împrejurimi. Am învățat să înot în râul Feather, am învățat să iubesc munții și copacii. Și dacă cineva mi-ar fi spus atunci, la fel cum oamenii le spun copiilor acum, că prezența mea umană distrugea frumusețea naturii, m-ar fi cuprins disperarea.

Am plecat din Watts când aveam 14 ani. Orășelul s-a schimbat mult de atunci. Multe din micile afaceri au dispărut, iar slujbele sunt chiar mai greu de găsit. În schimb, există clinici pentru controlul nașterii și clinici de avort peste tot. Am crescut mare și am mers la universitate, am devenit economistă, apoi m-am căsătorit și am devenit mamă a trei copii. Și m-am simțit de parcă toată lumea îmi spunea că ameninț întreaga rezervă de hrană a planetei împreună cu progeniturile mele nestăpânite. Zvonurile m-au pus pe gânduri și m-au făcut să cercetez aceste idei, întotdeauna având în minte următoarea întrebare: suntem noi cu adevărat prea mulți pe această planetă? (Faptul că am crescut la Watts, cred, mă face să privesc cu

neîncredere ideea că *ceilalți* oameni reprezintă un surplus). Sau, de fapt, societatea noastră economică largă face dificil sau imposibil pentru unii dintre noi să dăruie și să primească la rândul lor? După ce am studiat economia o viață întreagă, cred că acum cunosc răspunsul. De aceea am și scris această carte.

A doua ediție a acestei cărți a devenit necesară nu doar pentru că mai multe date statistice recente au devenit disponibile, ci deoarece pe scenă au apărut noi actori importanți. Națiunile Unite s-au extins și au creat un mamut al noilor birocrații ecologice și demografice, cu birouri pe domenii în toată lumea. O serie de conferințe ale ONU au produs o avalanșă întreagă de planuri – planuri pentru populație, planuri pentru folosirea pământului, planuri pentru consum, planuri pentru reducerea consumului de energie și tot așa mai departe – pentru „societatea durabilă" a viitorului.

Administrația Clinton va avea opt ani ca să aplice aceste planuri în Statele Unite, să implementeze în legislație și în practică convingerile referitoare la populație și mediu. Sub ploaia dulce de grant-uri guvernamentale, „organizațiile neguvernamentale", susținătoare ale acestor idei, cresc și înfloresc, iar mass-media relatează cu evlavie despre „cercetările" și declarațiile lor. Noua ediție a cărții pune în discuție aceste evenimente.

Mă simt îndatorată acelorași oameni care m-au ajutat să scriu prima ediție a acestei cărți. Și, iată, au mai apărut și alții care mi-au oferit informații, curaj și beneficiile competenței lor. În special aș vrea să le mulțumesc lui Joseph Fessio, membru al „Societății lui Iisus", Philip Lawler, Robert Sassone, Matthew Habiger, membru al Ordinului „Sf . Benedict", Paul Marx, membru al Ordinului „Sf . Benedict", Vernon Kirby, Steven W. Mosher, David Tennessen, William Grigg, Pat Riehle, Jean Guilfoyle, Judith Reisman, Henry Lamb, Marguerite Peeters, dr. S.D. Ravenel, dr. Joseph Stanton, Judie Brown, Donald Bishop, John D. Hartigan, Jim Sedlak, Betty Arras, dr. Joe McIlhaney, jr., James Schall, membru al „Societății lui Iisus", dr. Stanley K.Monteith și Suzanne Bodoh. Acestora și multor altora le datorez mulțumiri. Greșelile, desigur, îmi aparțin în totalitate.

PREFAȚĂ LA PRIMA EDIȚIE

A scrie despre un fenomen în dezvoltare ridică inevitabil problema omiterii evenimentelor care apar după ce cartea este scrisă. Drama descrisă în paginile care urmează nu se sfârșește în ultimul capitol, după ce manuscrisul a fost dat la tipar, ci continuă. Se duc noi campanii, apar noi fronturi și se duc noi bătălii pe vechile fronturi în războiul contra populației.

Unul dintre principalii combatanți, Fondul Națiunilor Unite pentru Populație (eng. *United Nations Fund for Population Activities, UNFPA*), a pierdut sursa sa principală de finanțare - Statele Unite - în 1986 și 1987, din cauza că a sprijinit continuu controlul forțat al populației în China. Au existat respingeri înfocate ale acuzațiilor și jurăminte date în scopul de a influența anularea deciziei. Congresul american a refuzat de asemenea finațarea Federației Internaționale de Planificare Familială (eng. *International Planned Parenthood Federation, IPPF*), cu sediul la Londra, deoarece sprijinea avortul ca metodă de planificare familială. Aceasta, totuși, n-a însemnat nicidecum o reducere a milioanelor de dolari date clinicilor locale de planificare familială, cunoscute sub denumirea *Planned Parenthood*, din SUA sau de peste hotare. Aceste organizații au primit în continuare subvenții de la guvernul SUA, independent de Federația Internațională de Planificare Familială *Planned Parenthood.*

În rândul birocrației de la Serviciile Umane și de Sănătate din SUA, s-a iscat o bătălie, în 1987, asupra problemei dacă să se continue direcționarea subvențiilor către clinicile *Planned Parenthood* locale, având în vedere legea ce interzice subvențiile pentru „programele ce sprijină avortul ca metodă de planificare familială". Rezolvarea a fost emiterea de reglementări care, dacă ar fi intrat în vigoare, trebuia să reducă subvențiile guvernamentale către *Planned Parenthood* cu zeci de milioane de dolari anual. Organizația a lansat prompt un război mediatic pentru a „proteja drepturile reproductive". *Planned Parenthood* și-a asumat de asemenea rolul de lider în campania împotriva confirmării judecătorului Robert Bork la Curtea Supremă a SUA, din motiv că Bork nu ar fi fost omul care să sprijine „dreptul la intimitate" - cheia de boltă a cazurilor privind dreptul la avort, dar și a legislației dreptului la moarte.

S-a făcut un pas înapoi în Filipine, țară care, începând din 1973, a fost

unul din laboratoarele și pepinierele rețelei de organizații internaționale devotate controlului populației. În noua constituție, propusă de Guvernul Aquino și ratificată în mod covârșitor de mase, a fost ștearsă clauza existentă în Constituția din 1973, care impunea controlul de stat al populației. Noua constituție includea o clauză care cerea „protejarea vieții mamei și vieții copiilor nenăscuți de la concepție". Retragerea, totuși, n-a însemnat decât o tentativă și în nici un chip atât de sigură încât să fie susținută de administrațiile și guvernele care s-au succedat.

Pe alt front, tendința de planificare totală a populației a înaintat ferm, după cum se menționează în Capitolul 8. Deciziile tribunalelor care permiteau îndepărtarea alimentației și hidratării artificiale a pacienților au crescut ca număr și amploare pe teritoriul Statelor Unite. De la pacienții în vârstă asistați la domiciliu, până la tinerii deveniți invalizi din cauza accidentelor, scopul noilor hotărâri judecătorești era să facă astfel încât controlul morții să devină o realitate, exact ca și în cazul controlului nașterii aplicat ceva mai devreme.

Au existat câteva semne de slăbiciune pe frontul filozofic. Într-un raport al Academiei Naționale de Științe a SUA, descris în Capitolul 7, au fost retrase anumite chestiuni dintr-o cerința anterioară privind *„controlul* adevărat al populației" și s-a recunoscut că mărirea populației nu poate determina epuizarea resurselor naturale, iar creșterea mai lentă a populației nu poate aduce progres economic. Cu toate acestea, raportul concluziona că dacă populația ar crește mai lent, s-ar atinge un mai mare progres economic. În același timp, unele voci atrăgeau atenția la posibilele consecințe nedorite ale ratelor scăzute sau negative de creștere populației. Cartea lui Ben Wattenberg *The Birth Dearth (Criza Nașterilor)* (Pharos, 1987) prezicea pierderea puterii economice și a importanței internaționale ca rezultat al ratelor scăzute ale natalității în țările din Vest.

Aceste divergențe au reprezentat doar excepții. Alarmismul „suprapopulării" a continuat să predomine lumea ca și în trecut. Acuzând „ruina economică și umană fără precedent, ce rezultă din creșterea rapidă a populației globale", Institutul pentru Populație a instruit 39 de guvernatori americani ca să proclame Săptămâna Cunoașterii Problemelor Demografice Globale, în aprilie 1987, „ca parte a stabilirii unui consens național cu privire la criza demografică mondială". Institutul a pregătit de asemenea 45 de șefi de stat care să-și anunțe intențiile de a „stopa creșterea populației în viitorul

apropiat", adoptând „politici necesare și programe în acest scop". Biroul de Referințe în problemele Populației, finanțat de guvernul american, a continuat să distribuie materiale în școli, asimilând „aglomerările umane" cu înmulțirea drozofilei.

Guvernul SUA a continuat să direcționeze sute de milioane de dolari anual pentru controlul nașterilor intern și internațional, cum am scris în Capitolul 7. Iar când anumitor organizații primitoare de fonduri, cum ar fi ONU și *Planned Parenthood,* li s-au refuzat subvențiile SUA, sume imense au fost acordate altor organizații. Agenția SUA pentru Dezvoltare Internațională, în intenția sa de nestrămutat în legătură cu controlul forțat al populației, și-a continuat programele, așa cum am arătat în Capitolul 4.

Pe frontul sarcinii în rândul adolescentelor, activitatea era extrem de intensă. Mișcarea pentru înființarea de clinici de distribuire a mijloacelor de control al populației în școli acumula noi puteri, iar numărul unor astfel de clinici s-a înmulțit rapid în 1986 și 1987. Organizația Națională privind Parentalitatea și Sarcina la Adolescente – o coaliție a *Planned Parenthood,* a Centrului pentru Opțiuni privind Populația și a altor organizații enumerate în Capitolele 5, 6, și 7 – a ținut o serie de conferințe, discutând strategiile privind mandatarea tipurilor de „educație a vieții de familie", descrise în Capitolul 5, înființând clinici pentru școli, care să reducă „drastic" sarcina în rândul adolescentelor. Acestea aveau drept scop realizarea unei „creșteri a populației egală cu zero", printre multe alte scopuri primordiale.

Într-un cuvânt, cu cât se schimbau lucrurile, cu atât rămâneau la fel. Iar Asociația pentru Sterilizare Voluntară, organizație finanțată de guvernul SUA, operator al unei rețele internaționale de clinici de sterilizare și de *lobby* în cadrul guvernelor, și-a schimbat numele în Asociația pentru Contracepție Chirurgicală Voluntară.

octombrie 1987

Mulţumiri

Ideea acestei cărţi a apărut după ce am scris un articol despre programele demografice internaţionale din Statele Unite, pe care Fundaţia Heritage l-a publicat în numărul revistei sale, întitulată *Policy Review*, în iarna anului 1981. Capitolul 6 se bazează pe munca pe care am făcut-o în acea perioadă, scriind un capitol despre sarcina la adolescente pentru volumul *Economics and the Family*, editat de Stephen J. Bahr şi publicat de *Lexington*, în 1980. El include şi materialul care a apărut într-un capitol din cartea *The American Family and the State*, editată de Joseph R.Peden şi Fred R. Glahe, publicată de *Pacific Institute*, în 1986. Capitolul despre educaţia sexuală s-a dezvoltat dintr-un articol al meu, publicat în primăvara lui 1979 de revista *The Public Interest*.

Un număr de oameni mi-au citit manuscrisul şi mi-au dat sugestii folositoare. Îi sunt în special recunoscătoare profesorului Julian Simon pentru comentariile făcute la primele ciorne ale manuscrisului.

Mă simt îndatorată faţă de Universitatea de Stat Humboldt pentru că mi-a acordat timpul necesar să scriu, colegilor mei de la Departamentul de economie şi studenţilor mei, pentru prietenie şi inspiraţie, personalului de la Biblioteca Universităţii de Stat Humboldt şi în special dlui Erich F.Schimps, pentru asistenţa sa amabilă şi negreşit eficientă. La fel, îi mulţumesc fiicei mele, Audrey Kasun Moruza, pentru că mi-a împărtăşit din competenţa sa în demografie, din rezultatele cercetării sale şi perspicacitatea sa. Îi mulţumesc fiului meu, Walter Joseph Kasun, şi lui Danny Ihara pentru că m-au ajutat cu problemele de statisitică. Îi sunt îndatorată altei fiice ale mele, Christine Kasun Moruza, şi tuturor copiilor mei pentru că, la fel ca în Psalmul 126, „au vorbit în poartă" (Psalmul 126:5, „Fericit este omul care-şi va umple casa de copii; nu se va ruşina când va grăi cu duşmanii săi în poartă."). Îi mulţumesc soţului meu Joseph, pentru asistenţă în cercetare şi încurajarea continuă. De asemenea le aduc mulţumirile mele celui mai talentat editor, dna Patricia B. Bozell, şi celei mai conştiincioase şi eficiente dactilografe, dna Diane Eklund.

În sfârşit, datorez enorm de mult prietenilor mei care, ştiindu-mi interesul pentru această problemă, mi-au trimis ştiri, articole, note de carte şi alte materiale. Această carte a fost inspirată datorită lor şi nu ar fi putut fi scrisă fără ajutorul lor. Dintre toţi aceştia, îi sunt în special recunoscătoare dnei Judie Brown.

CAPITOLUL I

„SUPRAPOPULAREA": O DOGMĂ NECERCETATĂ

Exista, pe la mijlocul anilor '70, o expoziție itinerantă pentru elevi, intitulată „Populația: problema suntem noi". Expoziția a făcut ocolul țării pe cheltuiala guvernului. Ea consta dintr-un set de panouri ilustrate și era acompaniată de o broșură în care se spunea:

> ... există prea mulți oameni în lume. Nu mai avem spațiu. Nu mai avem resurse energetice. Nu mai avem hrană. Și, deși prea puțini oameni își dau seama de acest lucru, timpul trece cu repeziciune.[1]

În această broșură li se mai spunea copiilor că „rata natalității trebuie să scadă și/sau rata mortalității trebuie să crească", deoarece resursele sunt pe sfârșite, iar foametea în masă se conturează cu claritate. Broșura mai avertiza că „mânați de foame, se știe că oamenii au mâncat câini, pisici, excremente de păsări și chiar pe copiii lor"[2] și prezenta o imagine cu un șobolan mort pe o farfurie ca exemplu de „sursă de hrană" pentru viitor.[3] Suprapopularea, se scria în acest text, va duce nu numai la inaniție și canibalism, ci la violențe civile și război nuclear.

Expoziția a fost organizată de Muzeul Smithsonian, Muzeul Național al guvernului SUA, utilizându-se fonduri federale, oferite de Fundația Națională pentru Științe, o agenție a guvernului american.

Simultan, alți elevi americani au început să primească „educație despre populație", finanțată de la bugetul federal. Ei au început să fie instruiți despre „presiunile crescânde ale resurselor globale, cum ar fi hrana, slujbele și stabilitatea politică".[4] Ei erau sfătuiți să citească volumul lui Paul Ehrlich

---

[1] Broșura de prezentare a expoziției „Population: The Problem Is Us": A Book of Suggestions for Implementing the Exhibition in Your Own Institution (Washington D.C.: The Smithsonian Institution, nedatat, a circulat în anii '70), p.9.

[2] *Ibid.*, p.20, 23

[3] *Ibid.*, p.51

[4] *Interchange*, Buletin informativ al educației pentru populație, publicat de Biroul de Referințe în problemele Populației, vol.9, nr.2 (septembrie 1980): I.

„Bomba demografică". Erau învăţaţi, în mod fals, că „populaţia lumii creşte cu 2% pe an, iar rezervele de hrană, cu 1% pe an".[5] De asemenea, li se spunea în mod eronat că „sporirea populaţiei şi creşterea bunăstării au redus rezervele de minerale ale planetei".[6] Lor li se prezentau diafilme despre „catastrofele biologice" care ar rezulta din suprapopulare[7] şi se duceau discuţii la ore despre „ce ar putea sau ce ar face cetăţenii responsabili într-o „lume suprapopulată", pentru reducerea creşterii populaţiei".[8] Elevii învăţau că lumea este ca o navă spaţială[9] sau ca o barcă de salvare aglomerate,[10] şi trebuie să evalueze soarta omenirii, care se confrunta cu o „criză a populaţiei".[11] Apoi, elevilor li se mai spunea că familiile cu copii mulţi cresc problemele suprapopulării,[12] şi, pe lângă asta, copiii sunt o povară costisitoare care „au nevoie de atenţie... 24 de ore din 24" şi că distrug mariajele, făcându-i pe taţii lor „geloşi", iar pe mame „epuizate".[13] Erau învăţaţi să-şi ia adio de la numeroasele specii de animale, păsări şi plante sălbatice sortite dispariţiei ca rezultat al exploziei demografice.[14]

Această campanie de propagandă din şcolile publice, care a îndoctrinat o generaţie întreagă de copii, era finanţată de la bugetul statului american, în ciuda faptului că nici o lege nu angaja SUA să ducă o asemenea

---

[5] John J. Burt şi Linda Brower Meeks, *Education for Sexuality: Concepts and Programs for Teaching* (Philadelphia: W.B.Saunders, 1975), p.408

[6] Elaine M. Mrphy, „Population and Resources: What about Tomorrow?" (Washington D.C.: Biroul de Referinţe în problemele Populaţiei, nedatat, distribuit pentru utilizarea le ore la mijlocul anilor '70.)

[7] *Ibid.*

[8] *Interchange* 8, nr.3 (octombrie 1979): I.

[9] Isaac Asimov, *Earth, Our Crowded Spaceship* (New York: John Day, 1974).

[10] Garret Hardin, „Living on a Lifeboat", *Bioscience*, octombrie 1974, republicat în revista *The CoEvolution Quarterly*, vara 1975, p.16-23.

[11] Sue Titus Reid şi David L.Lyon, ed., *Population Crisis: An Interdisciplinary Perspective* (Glenview: Scott Foresman, 1972).

[12] *Arcata School District Family Life/Sex Education Curriculum Guide* (Arcata, Calif., iunie 1976).

[13] Ferndale Elementary School District şi Ferndale Union Highschool District, *Family Life/Sex Education Curriculum Guide: Kindergarten – Twelfth Grade* (Ferndale, Calif., iulie 1978), p.322; Planned Parenthood-Regiunea Santa Cruz, *Sex Education: Teachers' Guide and Resource Manual* (Santa Cruz, 1979), p.149.

[14] *Say Goodbye* (Wilmette, Ill.:Films, Inc. 1972), film recomandat pentru orele de clasă, folosit de către Biroul de Referinţe în problemele Populaţiei, *Population Education: Sources and Resources*, mai 1979, p.23.

politică. Nu fusese încheiat nici un acord cu organizațiile de informare potrivit căruia problema „suprapopulării" ar fi existat în general. Din contra, în perioada în care campania guvernului împotriva populației lua avânt, apăreau date contradictorii. Unul dintre cei mai de vază specialiști în demografie economică, Colin Clark, de la Universitatea Oxford, a publicat o carte, *Population Growth: The Advantages* (Creșterea populației: Avantaje)[15], iar economiști ca Peter Brauer și Basil Yamey, de la Școala de Economie din Londra, au descoperit că sperietoarea populației „se bazează pe statistici eronate..., nu înțelege progresul economic..., interpretează greșit cauzalitățile din schimbările în fertilitate și schimbările în venit" și „înfățișează copiii în mod exclusiv ca pe niște poveri".[16] Mai mult, în studiul său important despre *Economia creșterii populației (The Economics of Population Growth)*, Julian Simon a ajuns la concluzia că, din punct de vedere economic, creșterea populației este benefică.[17] Alți economiști au aderat, sub diverse forme, la poziția antinatalistă oficială.[18]

Comentând asupra acestui corp de descoperiri economice, Paul Ehrlich, biolog, autorul cărții *The Population Bomb* (Bomba demografică), a acuzat că economiștii „continuă să șoptească la urechile politicienilor tot felul de prostii".[19] Nefiind de partea realității, cu siguranță că Ehrlich se situa de partea guvernului SUA, care, începând cu mijlocul anilor '60, a devenit tot mai angajat într-o campanie mondială de reducere a creșterii populației. Această campanie a absorbit rapid sume tot mai mari de bani publici, precum și energia unui număr din ce în ce mai mare de agenții publice și organizații subvenționate de stat.

Spiritul propagandei a pătruns viața americană la toate nivelele – de la cele mai mari amplitudini ale birocrației de stat până la mijloacele mass-

[15] Colin Clark, *Population Growth: The Advantages* (Santa Ana, Calif.: R.L. Sassone, 1972).

[16] Peter T. Brauer și Basil S. Yamey, „The Third World and the West: An Economic Perspective", în W. Scott Thompson, ed., *The Third World: Premises of US Policy* (San Francisco: Institute for Contemporary Studies, 1978), p.108.

[17] Julian L. Simon, *The Economics of Population Growth* (Princetown: Princetown University Press, 1977).

[18] Vezi, de ex., Mark Perlman, „*Population and Economic Change in Developing Countries:* A Review Article", *The Journal of Economic Literature* 19, nr.I (martie 1981): p.74-82; Richard A. Easterlin, „Population", în Neil W. Chamberlain, ed., *Contemporary Economic Issues* (Homewood, N.J.: Richard D. Irwin, Inc.,), p. 301-352.

[19] *Christian Science Monitor,* 30 iulie, 1980, p.B7.

media, care raportau frecvent despre problemele suprapopulației –, iar educația despre populație a fost impusă în școlile de stat. Această campanie a devenit o parte din viața de zi cu zi a SUA, încât supozițiile și implicațiile abia dacă sunt cercetate. Deși se publică frecvent cărți pe această temă, ele nu reprezintă nimic mai mult decât un preludiu al propunerilor de metode „mai bune" de planificare familială.

Dar și mai îngrijorătoare sunt anumite carateristici neglijate, inerente nevoilor propuse și rezultatelor probabile ale planificării populației. Erorile faptice sunt evidente, strigătoare la cer, iar alarmiștii greșesc enorm atunci când afirmă că producția de hrană la nivel mondial pe cap de locuitor și resursele minerale scad, că perspectiva economică umană s-a înrăutățit și nu, dimpotrivă, a devenit mai sigură și mai prosperă la toate standardele obiective disponibile. Dar acestea nu sunt cele mai importante afirmații făcute de către susținătorii planificării de stat a populației. Lucrul cel mai izbitor - adesea promovat implicit mai degrabă decât explicit - este faptul că lumea se confruntă cu o problemă fără precedent, care a luat proporții de „criză", ce sfidează toate metodele cunoscute de soluționare.

În mod specific, se implică faptul că reacția firească cunoscută la lipsuri – cea de economisire – este neadecvată „noilor" condiții. Astfel, este descalificat sprijinul tradițional al celor care economisesc pe seama abilității individului de a alege pe piețe impersonale. Uneori, se afirmă că mecanismul de piață se va prăbuși din cauza „externalităților"[20], dar mai des se spune că omenirea intră printr-un salt uriaș într-o nouă eră, în care toate metodele și valorile tradiționale sunt inaplicabile.[21] Câteodată, se sugerează că unicitatea acestei noi ere constă în noua tehnologie, iar altă dată se afirmă că natura umană în sine se schimbă în mod fundamental.

Oricare ar fi cauza acestui salt spre un viitor nedefinit, concluzia susținută pe larg este că, din moment ce toate instituțiile umane cunoscute se prăbușesc și vor continua să se prăbușească, în aceste „noi" circumstanțe, ele trebuie abandonate și înlocuite cu altele. În primul rând, printre aceste instituții care se presupune că s-ar prăbuși se află mecanismul de piață – această acumulare de instituții și activități prin care

---

[20] J.J.Spengler, *Origins of Economic Thought and Justice* (Southern Illinois Univ. Press, 1980), p.144.

[21] Robert L. Heilbroner, *An Inquiry into the Human Prospect* (New York: W.W. Norton & Co., 1980)

indivizii și organizațiile realizează producție și iau decizii despre alocarea resurselor și distribuirea venitului. Nu numai piața, ci și instituțiile politice democratice și devotamentul față de țară de asemenea sunt considerate nepotrivite pentru „noile" circumstanțe. Chiar și familia tradițională este etichetată ca fiind pe cale de dispariție din cauza inabilității sale de a se adapta la situația creată. Noile programe școlare de educare a vieții de familie și educație sexuală, de exemplu, pun accentul pe declinul familiei tradiționale – mariajul heterosexual, relațiile de rudenie de sânge sau adoptive – și înlocuirea acestei instituții tradiționale cu forme noi, „opționale", cum ar fi comuniunile și parteneriatele homosexuale.[22] Nu mai constituie nici o surpriză afirmația că învățăturile morale și etice trebuie abandonate.[23]

Decizia de a repudia piața a intrat în sfera de interes nu numai a economiștilor, ci a tuturor celor care înțeleg că piețele impersonale pot media conflictul intern dintre cererea consumatorului și lipsa de resurse. Cele mai elegante modele de socialism au incorporat mecanismul de piață în proiectele lor fundamentale.[24] „Mâna invizibilă" a lui Adam Smith îi ghidează pe oameni să-și servească unul altuia și să folosească resursele cu economie, atunci când își urmăresc propriul lor interes. John Maurice Clark a numit acest lucru „simplul miracol prin care fiecare își crește câștigurile, prin dezvoltarea serviciilor, nu prin restrângerea lor",[25] iar Walter Eucken a declarat că acest lucru protejează indivizii prin ruperea marilor concentrații de putere economică.[26] Cel mai comun element de aici este, desigur, înțelegerea că luarea de decizii în mod individual duce nu la haos, ci la armonie socială.

Acest punct de vedere este negat de către planificatorii populației, dar anume de la el ar trebui să se plece sau să se continue dezbaterile. De ce

---

[22] Mary S. Calderone și Eric W.Johnson, *The Family Book about Sexuality* (New York: Harper and Row, 1981), p.132-135; Departamentul de Stat pentrul Educație din California, *Education for Human Sexuality: A Resource Book and Instrcutional Guide for Kindergarten through Grade Twelve* (Sacramento, Calif., 1979), p. 27-28.

[23] Departamentul de Stat pentrul Educație din California, *Education for Human Sexuality*, p.28, 80, 81; Mary S. Calderone, „Sex Education and the Roles of School and Church", *The Anals of the American Academy of Political and Social Science* 376 (martie 1968): 53-60.

[24] Vezi de ex., Oskar Lange și Fred M.Taylor, *On the Economic Theory of Socialism* (New York: McGraw-Hill, 1964).

[25] John Maurice Clark, *Alternative to Serfdom* (New York: Alfred A. Knopf, 1948), p. 62.

[26] Walter Eucken, *The Foundationsof Economics* (Edinburgh: Hodge, 1950).

sunt atât de siguri susţinătorii planificării de stat a populaţiei că mecanismele de piaţă nu pot controla creşterea populaţiei? De ce sunt ei atât de siguri că piaţa nu va reacţiona, cum făcea altădată, la lipsurile de resurse – ridicând preţul aşa încât să-i facă pe consumatori să economisească, iar pe producători să furnizeze înlocuitori ai produsului deficitar? De ce nu se poate avea încredere în familiile individuale, care pot să-şi ajusteze numărul copiilor la veniturile lor şi, deci, la o disponibilitate dată a resurselor? De ce susţinătorii controlului de stat al populaţiei pretind că fiinţele umane se „suprainmulţesc", în detrimentul lor şi al societăţii?

Se afirmă uneori că motivul pentru acest eşec ipotetic ar fi faptul că indivizii nu suportă costurile complete ale deciziilor de a creşte copiii, şi transferă o mare parte din această povară asupra societăţii, tinzând să aibă „prea mulţi" copii. Această afirmaţie este foarte dubioasă deoarece trece cu vederea faptul că familiile individuale nu primesc toate beneficiile generate din creşterea de copii. Productivitatea pe toată durata vieţii şi contribuţia socială pentru copii merg în mare parte spre alte persoane decât părinţii lor, fenomen – discutabil, de altfel – care face ca familiile să aibă mai puţini copii decât ar trebui pentru binele societăţii. Care dintre aceste „externalităţi" este mai importantă şi se echilibrează oare ele una pe alta este o întrebare care aşteaptă nu doar răspuns, ci, mai degrabă, o analiză temeinică.

Un alt motiv, pus de obicei pe seama pretinsului eşec al deciziilor personale, este că indivizii nu ştiu cum să-şi controleze mărimea familiilor lor. Însă, la o privire mai atentă, se vede limpede că motivul care stă la baza acestor dispute este faptul că susţinătorii planificării populaţiei nu cred în oameni - chiar dacă oamenii sunt pe deplin informaţi -, nu pot avea încredere că vor face alegerea potrivită. Accentul pus pe „ajutorul pentru cei în nevoi", cât şi pe stimulentele SUA, ce alimentează eforturile pentru controlul demografic la nivel intern şi extern, confirmă acest lucru, aşa cum vom arăta în detaliu în cele ce urmează.

Mai importantă decât aceste argumente este totuşi afirmaţia că noile descoperiri tehnologice nu pot fi controlate de forţele pieţei – un argument tradiţional în favoarea socialismului. Din timpurile lui Saint-Simon, până la Veblen şi mai încoace, până în veacul nostru, s-a promovat ideea că forţele cererii şi ofertei de piaţă sunt incapabile să controleze puterile enorme ale tehnologiilor moderne. La începutul sec. al XIX-lea, Saint-Simon chema la o regândire a societăţii umane pentru a face faţă noilor forţe ale ştiinţei scăpate

din frâu. Numai organizarea și controlul planificat ne pot satisface, afirma el. „Oamenii de afaceri" și forțele de piață pe care aceștia le reprezintă vor trebui înlocuiți de către „experți"[27] în planificare. La mijlocul sec. XIX, Marx a creat un model teoretic de piață capitalistă, prin care încerca să dovedească faptul că noile dezvoltări tehnologice vor sfărâma formele proprietății private și ale pieței capitaliste. Trei sferturi de veac mai târziu, în 1921, Veblen vorbea despre mentalitatea planificării în felul următor:

> Bunăstarea materială a comunității este legată în mod absolut de munca necesară acestui sistem industrial și, prin urmare, de controlul total al inginerilor, care sunt singurii competenți să gestioneze. Pentru a-și face munca așa cum trebuie, acești oameni de la nivelele generale de conducere a industriei trebuie să aibă mână liberă, neîmpiedicată de considerații comerciale...[28]

În timpurile noastre, Heilbroner exprimă o neîncredere chiar mai mare față de forțele de piață:

> ...provocarea externă a perspectivei umane, cu pericolele unei populații de necontrolat, cu războaie distrugătoare și un potențial colaps ecologic, poate fi văzută ca o criză extinsă și în dezvoltare, indusă de apariția unui control asupra proceselor și forțelor naturale, care depășesc de departe amplitudinea mecanismelor de control social din prezent.[29]

Poziția lui Heilbroner este neobișnuit de modernă prin pesimismul său. Spre deosebire de Marx și Veblen, care credeau că aspectele căutării profitului cererii și ofertei limitau pe nedrept noua tehnologie să atingă potențialul său *benefic*, Heilbroner consideră piața drept incapabilă de a controla o tehnologie esențial *distructivă*. Tehnologia, din punctul lui de vedere, aduce arme nucleare, poluare industrială și reduce ratele mortalității, responsabile de „explozia" demografică. Toate acestea se opun cu

---

[27] Vezi Keith Taylor, trad. și ed., *Henri Saint-Simon (1760-1825): Selected Writings on Science, Industry and Social Organization* (New York: Holmes and Meier, 1975).

[28] Thorstein Veblen, „The Captains of Finance and the Engineers", în Wesley C. Mitchell, ed., *What Weblen Taught: Selected Writings of Thorstein Veblen* (New York: Viking Press, 1947), p.432

[29] Heilbroner, *Inquiry*, p.57

încăpăţânare controlului pieţei sau progreselor tehnologice fără consecinţe grave. Heilbroner are puţine speranţe că tehnologia controlului poluării, de exemplu, va putea contracara efectele nocive ale poluării industriale.

Un argument în plus este că omenirea se apropie rapid sau chiar a atins limitele „creşterii" sau ale „capacităţii de a duce" o planetă cu resurse „finite". Departe de a constitui o nouă poziţie, această idee se bazează pe eseul lui Thomas Malthus, *Eseu despre principiul populaţiei, (Essay on the Principle of Population)* (1798), care susţinea că, în mod inevitabil, creşterea populaţiei va depăşi creşterea rezervelor de hrană. Una din curiozităţile epocii noastre este faptul că deşi prognoza lui Malthus s-a dovedit a fi greşită - căci, de fapt, standardele materiale ale unui om simplu au atins un nivel probabil nedepăşit în istorie –, se prezice în continuare pieirea omenirii. Literatura modernă a „limitelor" este amplă, incluzând şi asemenea lucrări ca mult criticatul volum *Limits to Growth (Limitele creşterii)*, publicat de Clubul de la Roma,[30] şi *Global 2000* al Administraţiei Carter.[31] Împreună, aceste două lucrări prezic o epuizare ameninţătoare a diverse resurse economice mondiale, care se consideră că există într-o cantitate fixă şi pentru care nu se pot găsi înlocuitori. Lumea este asemuită cu o „navă spaţială", la fel ca şi în scrierile lui Bouldings[32] şi Asimov[33]. Sau este descrisă în culori chiar mai sumbre, ca fiind o „barcă de salvare" supraaglomerată, ca în articolele lui Garret Hardin.[34]

Se cuvine să precizăm – în primul rând, în ceea ce priveşte afirmaţia din aceste scrieri, că limitele sunt fixe şi cunoscute (sau cum spune Garrett Hardin şi că fiecare „barcă de salvare" a unei ţări are un semn care-i arată capacitatea)[35] – nici o asemenea informaţie nu există de fapt, cu referire la planeta noastră, la vreo ţară în parte sau referitor la vreuna din resurse. Nimeni nu ştie cât petrol există pe pământ sau câţi oameni îşi pot câştiga

---

30 Donella H.Meadows, Dennis L.Meadows et al., *The Limits to Growth: A Report for the Club of Rome's Project on the Predicament of Mankind* (New York: Universe Books, 1972)

31 Raportul *Global 2000* către preşedinte, elaborat de Consiliul pentru calitatea mediului şi Departamentul de Stat al SUA. (Washington D.C.: Tipografia Guvernului SUA, 1980).

32 Kenneth E.Boulding, „The Economies of the Coming Spaceship Earth", în Henry Jarrett, ed., *Environmental Quality in a Growing Economy* (Baltimore: Johns Hopkins, 1966), p.3-14

33 Asimov, *Earth.*

34 Hardin, „Lifeboat", vezi de asemenea şi Harold Hayes, „A Conversation with Garrett Hardin", *The Atlantic Monthly,* 247, nr.5, mai 1981: p.60-70.

35 Hayes, „Hardin".

existența în statul Illinois. Ceea ce se cunoaște este faptul că tipurile de resurse economice se schimbă continuu, precum și capacitatea diferitor domenii de a sprijini viața. Pe teritoriile în care oamenii odinioară se luptau și erau înfometați, o populație mult mai numeroasă trăiește pe cont propriu în liniște. Diferența, desigur, stă în *cunoștințele* pe care ființele umane le aduc problemei descoperirii și gestionării resurselor umane.

Dar, în al doilea rând, literatura limitelor elimină toate aceste cunoștințe care se extind tot mai mult. Într-adevăr, adoptând metafora bărcii de salvare sau a navei spațiale, apostolii limitelor elimină și resping nu numai toate noile cunoștințe, ci și descoperirea de noi resurse și, de fapt, toată producția. E limpede că dacă lumea ar fi o navă spațială sau o barcă de salvare, atunci atât tehnologia, cât și resursele ar fi absolut fixe și, dacă ar depăși o limită cât de mică, creșterea populației ar fi dezastruoasă. Susținătorii acestui punct de vedere insistă asupra faptului că fie ne apropiem vertiginos de acea limită, fie am depășit această limită, despre care vom vorbi mai încolo. Important aici este că nici măcar această opinie extremă a situației oamenilor nu exclude potențialul forțelor de piață. Marea parte a omenirii, în decursul istoriei, a trăit în condiții considerate în prezent drept privațiuni extreme, chiar disperate. Și, în decursul mileniilor, deciziile și tranzacțiile personale au jucat un rol important, adesea dominant, în viața economică. Arhivele itorice arată în mod clar că ființele umane pot acționa și coopera în interesul superior, care privește supraviețuirea lor, chiar și în cele mai dificile condiții.

În ciuda a ceea ce ne spune istoria, pretențiile că necesitățile extreme de un anume tip sau altul cer o direcție centralizată a vieții economice și sociale, s-au repetat periodic, în special în acest secol, care, în mod ironic, a fost cel mai prosper din punct de vedere economic. Astăzi, avocații impunerilor – promotorii controlului populației – sugerează o apropiere iminentă de momentul epuizării resurselor și al prăbușirii ecologice, când ființele umane vor renunța la toate ideile despre comportamentul rațional și civilizat. Conform acestor profeți, omenirea este amenințată în viitor de încălzirea globală, ridicarea nivelului mării, inundațiile de coastă, țunami, rarefierea stratului de ozon, prefacerea zonelor bogate în deșert, despăduririle și dispariția masivă de specii și aceasta este ultimă șansă a omenirii de a salva planeta. Această ultimă șansă, desigur, constă în a ceda conducerea unor conducători luminați ai elitei ecologiste și ai controlului

populaţiei. Vicepreşedintele american Al Gore ne avertizează să nu fim prea îngrijoraţi de afirmaţiile oamenilor de ştiinţă, care nu sunt de acord cu aperietorile ecologice; aici e nevoie de acţiuni rapide, fără prea multe întrebări şi reflecţii.[36]

Pentru a preveni „situaţiile de urgenţă" pe care le proclamă, promotorii controlului populaţiei cer adoptarea de măsuri pe care recunosc că nu ar fi posibile în mod normal. Unii cer limitarea naşterilor prin autorizarea lor.[37] Guvernul chinez foloseşte această metodă, cu pedepse severe pentru nesupunere. Documente recente ale Naţiunilor Unite cer guvernelor să creeze schimbări de atitudine profunde şi cu bătaie lungă în rândul populaţiei pentru a atinge „stabilizarea populaţiei" şi „dezvoltarea durabilă".[38] Asemenea acţiuni şi propuneri cu siguranţă că merită o examinare atentă şi profundă.

Planificarea socială şi economică are nevoie de o birocraţie administrativă cu puteri executive. Analiza economică modernă arată clar că nu există mecanisme impersonale, automate în sectorul public care pot compensa simplu şi perfect „eşecul" pieţei private.[39] Alternativa publică este împovărată de nedreptăţi şi ineficienţă, ceea ce poate fi esenţial şi extrem de important. Deşi teoria comportamentului birocratic s-a bucurat de o atenţie mai mică decât cea a alegerii consumatorului privat, administratorii publici s-au dovedit de asemenea vulnerabili la lăcomie, fapt care presupune cu greu armonia socială. Angajaţii şi antreprenorii de stat au aceleaşi motive de a evita competiţia şi formarea de monopoluri, ca şi firmele private.[40] Ei pot să-şi crească veniturile umflând preţurile şi încărcând proiectele şi pot să-şi justifice acţinile prin exagerarea necesităţilor serviciilor lor, discreditând soluţiile alternative.

---

36 Al Gore, *Earth in the Balance* (Boston; Houghton Mifflin, 1992), p.39-40.

37 Herman E. Daly şi John B.Cobb, jr., For the Common Good: *Redirecting the Economy toward Community, the Environment and a Sustainable Future* (London: Merlin Press [Green Print], 1990).

38 Vezi în special *Programul de acţiune al Conferinţei Internaţionale a Naţiunilor Unite pentru Populaţie şi Dezvoltare,* Cairo, 1994, precum şi documentele celei de-a IV-a Conferinţă Mondială a Femeilor de la Beijing, 1995.

39 Richard B. McKenzie şi Gordon Tullock, *Modern Political Economy* (New York: McGraw-Hill, 1978), p. 385-421.

40 *Ibid.*, Charles Wolf, jr., „A Theory of Non-Market Failures", *Public Interest* nr. 55 (primăvara 1979): 114-133.

Directorii proiectelor de stat nu trebuie să treacă testul pieței din moment ce scapă de produsele lor și chiar le împing forțat unui public care nu le dorește. Iar pe de altă parte, colectează cu forța fonduri necesare, prin sistemul de impozitare. Ei pot folosi banii publici pentru a face lobby pentru alte fonduri guvernamentale, prin care să-și finanțeze acțiuni legale de creștere a propriei lor puteri. Ei pot mitui alți birocrați și le pot oferi receptorii care să le sprijine proiectele cu promisiunea de servicii reciproce. Prin fonduri interguvernamentale și „subvenții" își pot aranja propriile lor afaceri financiare așa încât, aparent, nimeni nu este responsabil de deciziile luate sau de program. Pe scurt, istoria comportamentului birocratic confirmă afirmația marelui om de știință socialist Oskar Lange, că „pericolul real al socialismului este cel al birocratizării vieții economice".[41] Pericolul poate fi mai grav decât ne putem da seama – nimic altceva decât totalitarism.

În final, cei care susțin „criza demografică" consideră nu numai că *agențiile* și *metodele* de control trebuie schimbate, în „noile" circumstanțe, ci, de asemenea, trebuie modificate *criteriile de alegere*. Ei sunt de părere că din cauza faptului că evenimentele demografice și tehnologice ale erei moderne renunță la toate standardele tradiționale de bine și valori, fie învechite, fie îndoielnice, toate acestea trebuie revizuite sub conducerea, desigur, a celor care înțeleg implicațiile noilor evenimente.

Mai presus de toate, ei susțin că ideea tradițională de valoare și demnitate a ființei umane trebuie complet revizuită.[42] Binele *speciilor* – adică *a tuturor speciilor, fără vreo preferință specială pentru specia umană*[43] - după cum este înțeles pe deplin doar de susținătorii noilor puncte de vedere, trebuie în toate cazurile să depășească binele așa cum este perceput și după care năzuiesc indivizii umani.

Este clar că la sfârșitul secolului al XX-lea a apărut un concept asupra lumii care pune la îndoială nu numai ipotezele gândirii economice, ci și anumite concepte politice și filozofice elementare. Istoria veacului nostru poate fi determinată de rezultatul confruntării dintre aceste puncte de vedere.

Trebuie să subliniem că problema esențială nu este controlul nașterilor și planificarea familială. Oamenii au folosit de-a lungul istoriei

---

[41] Lange și Taylor, *Socialism*, p.109

[42] Hayes, „Hardin".

[43] Vezi Bill Devall și George Sessions, *Deep Ecology: Living As If Nature Mattered* (Salt Lake City: Peregrine Smith, 1985).

diverse mijloace pentru a determina mărimea familiilor, care au generat multe discuții și dezbateri. Însă problema crucială pusă în istoria recentă, în special în Statele Unite și la Națiunile Unite, este: Are statul dreptul sau datoria de a controla procesul reproductiv? Din ce motive și în ce măsură?

Acțiunile oficiale recente luate în Statele Unite și de la nivelul Națiunilor Unite s-au derulat într-un asemenea mod ca și cum răspunsul a fost deja dat. Ideea este că, totuși, despre acest lucru nu ne-a întrebat nimeni în mod explicit, nici nu s-a discutat despre asta. Nu ne-a rămas decât să ne îndreptăm grăbiți spre un viitor modelat după răspunsul afirmativ. Întrebările puse mai sus trebuie analizate.

CAPITOLUL II

DEFICITUL SAU ECONOMIA BĂRCII DE SALVARE: CARE-I ADEVĂRUL?

Problema deficitului este problema fundamentală a economiei. După cum este definită încă din primele pagini ale unui manual important de economie, deficitul înseamnă „nevoile care depășesc ceea ce este disponibil".[1] Acest lucru are legătură atât cu bogații, cât și cu săracii, deoarece deficitul nu este unul și același lucru cu sărăcia. Un alt text le spune studenților că „nivelele mai înalte de producție se pare că aduc cu ele o suită întreagă de standarde de consum totdeauna mai mari. Deficitul însă rămâne."[2]

Alt manual explică:

> Realitatea vieții pe planeta noastră este că... resursele utilizate în producerea bunurilor... sunt limitate. Prin urmare, bunurile și serviciile sunt și ele limitate. La polul opus sunt dorințele oamenilor care sunt practic nelimitate. Aceste fapte ne pun în fața a două componente de bază a chestiunii economice – economisirea și alegerea.[3]

Faptul că deficitul nu este mai puțin real în societățile bogate față de cele sărace este explicat în termeni mai generali de alți economiști, care accentuează necesitatea de a face *alegerile*, oricând există o alternativă. După cum susțin McKenzie și Tullock,

> individul face *alegerile* dintr-un șir de opțiuni alternative... în fiecare situație de alegere, o persoană trebuie întotdeauna să se abțină să facă un lucru sau altul, în detrimentul alteia. Din moment ce *costul* este alternativa cel mai mult prețuită, tot comportamentul rațional presupune un cost.[4]

---

[1] Armen A.Alchian și William R.Allen, *University Economics,* ed.3-a (Belmont: Wadsworth Publishing Co., 1972), p.7

[2] Paul A. Samuelson, *Economics,* ed.II-a (New York: McGraw-Hill, 1980), p.17.

[3] James D.Gwartney și Richard L.Stroup, *Microeconomics: Private and Public Choice,* ed.6-a (New York: Harcourt Brace Jovanovich, 1992), p.4.

[4] Richard McKenzie și Gordon Tullock, *Modern Political Economy* (New York: McGraw-Hill, 1978), p.18.

Evident, persoana sau societatea bogată se confruntă cu o listă lungă de alternative foarte preţuite şi se pare că are o alegere dificilă de făcut – să fie mult mai conştientă de lipsuri şi de nevoia de a renunţa la un lucru pentru a putea avea altul. Reiese că lipsurile nu scad o dată cu bogăţia, ci mai degrabă cresc.

Mai pe înţelesul tuturor, economiştii înţeleg lipsurile ca pe un fapt de neevitat: bomboanele şi îngheţata nu se pot face din acelaşi lapte şi din aceeaşi ciocolată. Trebuie făcută o alegere, indiferent de cât lapte şi câtă ciocolată există. Iar decizia de a produce lapte şi ciocolată mai degrabă decât brânză şi cafea este o altă alegere inevitabilă. Astfel, lista continuă la nesfârşit, constituind miezul economiei. Cum să alegi ce să produci, pentru cine şi cum – este chestiunea de bază a economiei.

Este important să observăm cât de diferite sunt aceste concepte tradiţionale economice ale deficitului şi alegerii faţă de noţiuni precum „barca de salvare a economiei". În metafora lui Garreth Hardin,[5] capacitatea bărcii de salvare este înscrisă pe bordul său. Literatura alarmistă a limitelor este impregnată de închipuiri despre capacitatea absolută, termen străin economiei. Nu mai puţin adevărat e că omenirea este văzută din punct de vedere economic, nu numai în sensul *raţiunii de a fi* a altor forme de bogăţie, ci ca una din sursele de bogăţie. Munca omului şi ingeniozitatea sa sunt resurse, mijloace pentru crearea bogăţiei. În teoria bărcii de salvare, fiinţele umane nu sunt decât simple poveri, care apasă asupra capacităţii bărcii. Care din aceste puncte de vedere este mai aproape de realitate?

Este adevărat că pământul se apropie rapid de limitele de susţinere a vieţii umane sau şi-a depăşit capacitatea de a susţine viaţa umană? Dar înainte de a cerceta existenţa şi natura limitelor, ţineţi minte că noţiunea de capacitate limitată nu este unicul argument pentru controlul populaţiei. Punctul de vedere al oamenilor sau cel puţin al mai multor oameni despre capacitatea limitată a globului ca un blestem sau o nenorocire are susţinătorii săi. Astfel, Kingsley Davis scrie despre „dezastrul demografic",[6] iar Paul Ehrlich scrie cu evidentă aversiune despre „oameni, oameni, oameni, oameni".[7] Alţi

---

[5] Harold Hayes, „A Conversation with Garreth Hardin", *The Atlantic Monthly*, 247, nr.5 (mai 1981): 60-70.

[6] Kingsley Davis, „The Climax of Population Growth", *California Medicine*, 113 (noiembrie 1970): 33-39.

[7] Paul R.Ehrlich, *The Population Bomb* (New York: Balantine Books, 1968), p.15.

autori, atât vechi cât și noi, atribuie oamenilor o valoare, dacă nu negativă, cel puțin o valoare egală cu zero. Astfel, John D.Rockefeller III, prezentând raportul final al Comisiei privind Creșterea Populației și Viitorul American, scria:

Pe lungă durată, nici un beneficiu substanțial nu va rezulta din creșterea populației țării; mai degrabă... stabilizarea treptată a populației noastre va contribui semnificativ la capacitatea țării de a-și rezolva problemele. Noi am căutat, însă n-am găsit vreun argument economic convingător, care să susțină creșterea continuă a populației. Nici sănătatea țării noastre și nici vitalitatea afacerilor sau bunăstarea oamenilor simpli nu depind de acest lucru.[8]

Noțiunea înglobată în această declarație – după care, pentru a-și valida existența, viața unei persoane umane trebuie justificată prin contribuirea la prosperarea unor asemenea lucruri ca „vitalitatea afacerilor" – este un exemplu perfect de etică utilitară. Deși economia a evitat utilitarismul în anumite perioade, niciodată nu l-a respins în acest sens, ci mai degrabă în sensul că ființele umane trebuie să fie raționale în alegere. Economia s-a mulțumit să prețuiască toate lucrurile în termeni de ceea ce înseamnă ele pentru ființele umane. Economia niciodată nu a pus în balanță valoarea vieții omului față de presupuse valori mai mari.

Ideile că pământul nu poate continua să susțină viața umană abundă în publicațiile guvernului Statelor Unite. Comisia Camerei Reprezentanților privind populația raporta în 1978 că

cele patru mari sisteme biologice de care depind oamenii în ceea ce privește hrana și materiile prime – pescăriile oceanice, pășunile, pădurile și grânarele – sunt încărcate de creșterea rapidă a populației până în punctul în care, în unele cazuri, își pierd de fapt capacitatea de producție.[9]

Raportul Administrației Carter *Global 2000*, foarte mult criticat de către cercetătorii specialiști în domeniu,[10] prezicea:

[8] John D.Rockefeller III, Scrisoare către Președinte și Congres, prezentarea Raportului final al Comisiei privind Creșterea Populației și Viitorul American, 27 martie 1972.

[9] Comisia Camerei Reprezentanților privind populația, *Raportul World Population: Myth and Realities (Populația lumii: mit și realitate),* Congresul 95, 2 sesiune parlamentară (Washington, D.C.: Biroul de Tipărituri al Guvernului SUA, 1978), p.5.

[10] Julian L.Simon, „Global Confusion, 1980: A Hard Look at the Global 2000 Report", *The Public Interest* 62 (iarna 1981): 3-20.

O dată cu escaladarea mizeriei și sărăciei umane, creșterea înspăimântătoare a populației umane și cerințele crescânde ale cererii populației reprezintă reale posibilități de stres și de pericol permanent pentru viitorul resurselor planetare.[11]

În 1992, senatorul (foarte curând vicepreședinte) Al Gore scria despre abordarea unui „holocaust ecologic fără precedent",[12] pe care îl asemuia cu o „gaură neagră"[13], cauzate de „extinderea peste capacitatea de susținere ecologică".[14] Pentru a stăvili această catastrofă, „primul scop strategic ar trebui să fie *stabilizarea populației mondiale...*".[15]

Cel mai mare prieten al lui Al Gore, subsecretarul de Stat pentru Afaceri Globale din Administrația Clinton, Timothy Wirth, a spus:

> Deficitul resurselor reprezintă o sursă radicală de... conflicte violente.... Aceste conflicte ar putea să se intensifice și să se lărgească pe măsură ce creșterea continuă a populației intră în competiție cu descreșterea continuă a rezervei de pământ, combustibil și apă. Sistemele noastre biologice se află sub... stres... Două tendințe confirmă acest lucru. În primul rând, e vorba de *creșterea exponențială a populației globului...* îndreptându-ne spre un impas – populația globului crește cu o rată egală sau depășită de capacitatea noastră crescândă de a consuma resursele și a produce deșeuri... Necontrolat, vârtejul creșterii populației va spulbera orice speranță de progres economic... și... orice efort ecologic...[16]

Spre norocul întregii populații mondiale, conform dlui Wirth, Administrația Clinton a reinstaurat „conducerea americană... în politica internațională demografică și a ajutat la crearea unui plan pentru Cairo [Conferința Internațională privind Populația și Dezvoltarea din 1994], care

---

[11] Raport către președinte, Global 2000: *Global Future: Time to Act,* elaborat de Consiliul privind Calitatea Mediului și Departamentul de Stat al SUA. (Washington D.C.: Biroul de Tipărituri al Guvernului SUA, ianuarie 1981), p.ix.

[12] Al Gore, *Earth in the Balance: Ecology and the Human Spirit* (Boston: Houghton Mifflin, 1992), p.177.

[13] *Ibid,* p.49.

[14] *Ibid.*, p.78.

[15] *Ibid.*, p.177.

[16] Timothy Wirth, textul cuvântării ținute la Clubul Național de Presă, 12 iulie 1994.

va lansa o... abordare cuprinzătoare a... schimbărilor demografice rapide."[17]

Declarații alarmiste cu privire la „deficitul de resurse" și creșterea populației au fost pe larg difuzate de mass-media, în ciuda faptelor care demonstrează cu totul altceva.

În primul rând, producția mondială de hrană a crescut considerabil mai rapid față de creșterea populației din ultimele decenii. În timpul pregătirilor pentru Summit-ul Mondial privind Alimentația de la Roma, din noiembrie 1996, Organizația Națiunilor Unite pentru Alimentație și Agricultură (eng. *United Nations Food and Agriculture Organization, FAO*) raporta:

> Rezervele de hrană pe plan mondial au crescut de peste două ori, în ultimii 40 de ani... în perioada 1962-1991; rezervele medii zilnice pe cap de locuitor au crescut cu peste 15%...[18]

> ...la nivel global, probabil, nu există obstacol pentru creșterea producției de hrană pentru a face față cererii.[19]

> Creșterea populației se așteaptă să se stabilizeze după 2050.[20]

Unele dintre cele mai uimitoare creșteri au apărut în cele mai sărace țări, cele destinate „triajului" de către cei care predicau pierea lor. De exemplu, producția de orez și de grâu în India, în 1995, a fost de 4 ori mai mare față de începutul anilor '50. Aceasta a însemnat considerabil mai mult decât procentajul creșterii populației indiene, în aceeași perioadă.[21]

De asemenea, în timpul pregătirilor pentru Summitul privind rezerva de hrană a lumii din 1996, FAO raporta următoarele mari îmbunătățiri în disponibilitatea hranei în lume:[22]

---

[17] *Ibid.*

[18] „Food Requirements and Population Growth" („Cerințele hranei și creșterea populației"), documentele tehnice ale Summit-ului privind Alimentația Globală 1-05, vol.I (FAO, 1996), p.6.

[19] *Ibid.*,p.17.

[20] *Ibid.*, p.2.

[21] Conform cifrelor prezentate de Biroul pentru Recensământ din SUA, *din Extras, Date statistice despre Statele Unite,* ed. 1957 și 1997, care prezentau datele ONU și FAO.

[22] WFS 96/Tech I Executive Summary (FAO, 1996)

Calorii zilnice pe persoană:	1969-1971	1990-1992
În lume	2.440	2.720
În țările dezvoltate	3.190	3.350
În țările în curs de dezvoltare	2.140	2.520

Creșterea disponibilității hranei a crescut cu 5% în țările dezvoltate și aproape cu 18% în țările în curs de dezvoltare![23] Cerințele calorice depind de vârstă și climă, printre multe alte lucruri. Populațiile din Africa și America Latină, care au mai mulți copii, trebuie să mănânce cam 2.150 calorii pe zi de persoană, conform FAO, în timp ce nord-americanii au nevoie de 2.400 calorii în medie pe zi.[24] Este clar că rezervele de hrană mondiale depășesc necesitățile în toate zonele lumii, atingând un surplus ce se apropia de 50%, în 1990, în țările dezvoltate, și de 17%, în țările în curs de dezvoltare![25] Consumul foarte mare de calorii în țările dezvoltate arată că obezitatea a devenit o problemă majoră de sănătate.

FAO raporta de asemenea, în 1990-1992, că mai puțin de o treime din oamenii de pe glob au consumat mai puțin de 2.100 calorii pe zi de persoană, față de perioada 1969-1971.[26]

Perioadele de foamete repetate periodic în Africa par să contrazică aceste rezultate optimiste. Africa, totuși, este un continent divizat de războaie, fermierii nu pot cultiva și recolta în zonele unde se duc lupte, iar trupele adversarilor adesea capturează sau ard recolta. Guvernele colectiviste, de asemenea, proprii acestui continent, la fel, confiscă recolta și animalele domestice, neluând în seamă cerințele fermierilor. Războiul și socialismul sunt doi mari distrugători ai rezervei de hrană din Africa, așa cum au fost și pe alte continente.

Cu toate acestea, în ciuda propriilor dovezi de îmbunătățire evidentă a rezervelor de hrană, „Planul de acțiune" a Summit-ului privind rezervele de hrană ale lumii cereau delegaților să semneze în continuare pentru „stabilizarea la timp a populației lumii", „servicii reproductive pentru populație" (contracepție, avort, sterilizare), „perspectiva genurilor" (mai puține mame și mai multe femei de carieră) și „mai multă asistență internațională".

---

[23] *Ibid.*
[24] *Ibid.*, vol.I, „Food Requirements and Population Growth", p.8.
[25] *Ibid.*, p.8-9.
[26] *Ibid.*, Executive Summary.

Planul avertiza că, dacă nu se vor lua aceste măsuri, lumea se va confrunta cu o „acută criză a hranei".[27]

Creșterile impresionante a producției de hrană din ultimele decenii abia dacă au folosit suprafața disponibilă pentru creșterea resurselor agricole, conform datelor autorizate. Fermierii folosesc mai puțin de jumătate din pământul arabil al planetei și doar o infimă parte din apă este folosită pentru irigație. Într-adevăr, trei pătrimi din pământul arabil al lumii nu necesită irigație.[28]

Ce populație pot susține resursele agricole ale globului pământesc, folosind actualele metode agricole? Colin Clark, fost director al Institutului de Economie Agricolă de la Universitatea Oxford, clasifica tipurile de terenuri arabile ale lumii după capacitatea lor de a fi cultivate și a descoperit că, dacă toți fermierii ar utiliza cele mai bune metode, ar putea cultiva destule produse care să ofere hrană de tipul dietei americane pentru 35,1 miliarde de oameni, cifră care depășește de peste șase ori populația actuală.[29] Deoarece dieta americană este foarte bogată, Clark găsește că ar fi posibil să se hrănească încă de trei ori mai mulți oameni sau de 18 ori mai mulți decât sunt în prezent, dacă se apelează la o dietă după standardul japonez. Estimarea lui Clark arată că aproape jumătate din pământul cultivat al globului va rămâne în zone de conservare, pentru recreere și păstrarea vieții sălbatice.[30]

Roger Revelle, fost director al Centrului Harvard pentru Studii despre Populație, a estimat că resursele agricole mondiale au capacitatea de a oferi o dietă adecvată (2.500 kilocalorii/zi), precum și fibre, cauciuc, tutun și băuturi pentru 40 miliarde de oameni sau de șapte ori numărul populației din prezent.[31] Acest lucru, consideră el, ar necesita utilizarea a mai puțin de o pătrime, nu a noua parte, cum se procedează în prezent – din zonele neacoperite de gheață ale pământului.[32] El a considerat că recolta medie ar fi de aproape o jumătate din cea produsă în prezent în Vestul Mijlociu al

---

[27] Declarația de la Roma privind Siguranța Alimentației Mondiale.
[28] Roger Revelle, „The Resources Available for Agriculture", *Scientific American* 235, nr.3 (septembrie 1976):168, vezi de asemenea FAO Production Yearbook 48 (Cartea FAO a anului despre producție 48) (1994).
[29] Colin Clark, *Population Growth: The Advantages* (Santa Ana, Calif.: R.L.Sassone, 1972), p.44.
[30] *Ibid.*, p.48.
[31] Revelle, „Resources", p.177.
[32] *Ibid.*, p.174-175.

SUA.[33] Evident că recoltele mai bune şi/sau utilizarea unei părţi mai mari din pământul arabil ar putea susţine mai mult decât 40 de miliarde de oameni.

Revelle a estimat că acele continente mai puţin dezvoltate, ale căror rezerve de hrană actuale sunt cele mai precare, au capacitatea de a hrăni 18 miliarde de oameni sau de trei ori numărul actual al populaţiei globului.[34] El a mai apreciat că numai continentul african are capacitatea de a hrăni 10 miliarde de oameni, care înseamnă aproape de 2 ori populaţia actuală a lumii şi de 13 ori populaţia Africii, estimată în 1998.[35] Revelle susţinea că nu există „nici un motiv biologic sau fizic cunoscut" pentru care recoltele agricole din Asia „să nu poată creşte semnificativ de mult".[36] În mod similar, economistul indian, Raj Krishna, scria că

> ...totalul pământurilor din India, care ar putea fi irigate poate fi dublat... Chiar în Punjab, statul indian în care agricultura este cea mai avansată, recolta de grâu ar putea fi dublată. În alte state, aceasta ar putea fi mărită de 3 până la 7 ori. Recolta de orez, în perioadele musonului, poate creşte de 2 până la 13 ori, recoltele de orez, în perioada uscată, de 2 până la 3,5 ori, recolta de mei indian poate fi crescută de 2 până la 11 ori, recolta de porumb poate creşte de 2-10 ori, recolta de arahide, de 3,5-5,5 ori, iar recolta de cartofi poate creşte de 1,5-5,5 ori.[37]

Ceea ce spune dl Krishna, de fapt, este că agricultura indiană are capacitatea potenţială de a hrăni nu numai oamenii care locuiesc pe teritoriul indian, ci întreaga populaţie a lumii!

În 1993, doi economişti cu funcţii superioare din cadrul Băncii Mondiale au elaborat un document numit *The World Food Outlook (Perspectivă asupra rezervei de hrană lumii)*. Concluzia lor a fost:

> ... recoltele de cereale continuă să crească mai repede decât populaţia.[38]

---

33 *Ibid.*, p.177.

34 Roger Revelle, „The World Supply of Agricultural Land", în Julian L. Simon şi Herman Kahn, ed., *The Resourceful Earth: A Response to Global 2000* (Oxford, England: Basil Blackwell, 1984), p.186.

35 *Ibid.*, p.190.

36 *Ibid.*, p.193.

37 Raj Krishna, „The Economic Development of India", *Scientific American* 243, nr.3 (septembrie 1980): 173-174.

38 Donald O.Mitchell şi Merlinda D. Ingco, *The World Food Outlook* (Wahington, D.C.: Banca Mondială, Departamentul de Economie Mondială, noiembrie 1993), p.226.

...Aceasta nu înseamnă că toți oamenii au diete adecvate, ci că dietele pentru majoritatea oamenilor... s-au îmbunătățit substanțial în ultimii ani și... vor continua să se îmbunătățească.[39]

Ratele creșterii populației încetinesc...[40]

...prețurile la alimente au scăzut cu 78% din 1950 până în 1992, în mod constant.[41]

Mai departe, autorii observă că deși „Africa rămâne vulnerabilă la... foamete", problema „ar putea fi mai puțin gravă de cum este prezentată", deoarece rapoartele privind alimentația mondială se bazează pe achizițiile guvernamentale, iar mulți fermieri africani au învățat să evite prețurile mici oferite de stat și să-și vândă recolta în mod privat sau să o oprească pentru consum propriu.

Mare parte din documentul *The World Food Outlook* este, desigur, contrar liniei duse de Banca Mondială precum că „suprapopulația este cauza principală a sărăciei". Iată de ce, în pagina introductivă a documentului, Banca Mondială avertiza că „concluziile... exprimate în acest document aparțin în întregime autorilor și nu trebuie atribuite în vreun fel Băncii Mondiale" și „Banca Mondială nu garantează acuratețea datelor... din această publicație și nu-și asumă nici o responsabilitate... pentru orice consecință a utilizării lor." Mai mult decât atât, Banca Mondială nu a distribuit raportul și a solicitat celor interesați de el să se adreseze direct autorilor.[42]

În 1994, un alt specialist în agricultură a abordat direct impactul alimentației populației lumii asupra mediului. Răspunzând temerilor că se va cultiva „fiecare palmă de pământ", se va tăia fiecare copac, se va folosi fiecare strop de apă și orice revărsare de apă va fi umplută cu deșeuri de îngrășăminte chimice și pesticide, Paul E. Waggoner, de la Stația Agricolă Experimentală din Connecticut, a scris volumul *How Much Land Can Ten Billion People Spare for Nature* (*Cât de mult pământ pot lăsa naturii 10*

[39] *Ibid.*

[40] *Ibid.*

[41] *Ibid.*, p.227

[42] Persoană de contact: Donald O. Mitchell, economist șef, Unitatea pentru Analiza Politicilor și Bunurilor, Departamentul pentru Economie Mondială, Banca Mondială, 1818 H St., Washington DC 20433.

miliarde de oameni?) Bazată pe o analiză atentă a resurselor şi tendinţelor, el a ajuns la concluzia că fermierii pot „creşte mai multă recoltă pe pământul pe care-l au", şi pot astfel hrăni în mod real 10 miliarde de oameni, utilizând mai puţin pământ arabil şi producând mai puţine deşeuri şi pesticide decât în prezent, lăsând mai puţin pământ pentru natură. El considera că 10 miliarde era o prognoză „rezonabilă" pentru populaţia mondială din 2050, dar s-ar putea ca cifra să fie şi mai mică.[43] O prognoză mai recentă a ONU arată că, în 2050, populaţia globului va atinge cifra de 9 miliarde de oameni.[44] Steven Mosher susţine că această cifră e posibil să nu fie atinsă deoarece 79 de ţări ale lumii, care deţin 40% din populaţia lumii, au acum ratele fertilităţii prea joase ca să mai prevină declinul populaţiei.[45]

Revelle rezumă concluziile sale şi pe cele ale altor specialişti, citându-l pe David Hopper, o altă autoritate cunoscută în agricultură:

> Problema hranei omenirii nu reiese din nici o limită fizică asupra producţiei potenţiale sau din vreun pericol care agresează pe nedrept mediul. Limitările abundenţei trebuie găsite în structurile politice şi sociale ale ţărilor şi în relaţiile economice dintre ele. Resursa neexploatată globală de hrană este acolo, între Rac şi Capricorn. Gospodărirea cu succes a acestor resurse depinde de voinţa şi acţiunile oamenilor.[46]

Evident, extinderea producţiei va necesita cantităţi mai mari de îngrăşăminte chimice, energie şi mână de muncă. După cum arată Revelle: „Majoritatea pasivelor necesare pot fi construite în ţările sărace dens populate, cu mână de muncă, cu puţine mijloace tehnice moderne, proces în care se poate ameliora foarte mult situaţia şomajului şi a forţei de muncă neutilizate."[47] Cu alte cuvinte, cum afirma şi Clark, generaţiile viitoare pot şi îşi vor construi propriile lor case şi ferme, ca şi în trecut.

[43] Paul E. Waggoner, *How Much Land Can Ten Billion People Spare for Nature?* (Ames, Iowa: Consiliul pentru Ştiinţă şi tehnologie agricolă, februarie 1994).

[44] Departamentul Naţiunilor Unite pentru Informaţii Economice, Sociale şi Analiză Politică, Divizia pentru Populaţie, *World Population Prospects: The 1996 Revision* (New York: Naţiunile Unite, 1996).

[45] Steven W. Mosher, „Too Many People? Not by a Long Shot!" *Population Research Institute Review* 7, nr.2 (martie-aprilie, 1997): 3.

[46] Revelle, „World Supply", p.184, citat din David Hopper, „The Delopment of Agriculture in Developing Countries", *Scientific American,* septembrie 1976, p.197-205.

[47] Revelle, „Resources", p.172.

Referitor la îngrășămintele chimice, Clark a arătat că rezervele mondiale ale componentelor principale ale acestora, potasa și sulfații, sunt adecvate pentru câteva secole, iar cel de-al treilea component principal, azotul, este disponibil gratuit în atmosferă, totuși necesitând energie pentru extragerea sa. Deoarece rezerva de cărbune a lumii este estimată a ajunge pentru încă vreo două mii de ani, acest lucru nu poate pune probleme.[48] Revelle susține că

> în principiu... majoritatea - poate chiar toată - energia necesară în agricultura modernă cu recolte înalte ar putea fi furnizată chiar de fermieri. Pentru fiecare tonă de cereale, există 1-2 tone de reziduuri cerealiere necomestibile, cu un conținut energetic considerabil mai mare decât energia alimentară din cereale.[49]

În mod surprinzător, cu toate semnalele de alarmă repetate privind extinderea deșertului, extinderea rapidă a orașelor, și a altor forțe care se presupune că ar reduce terenurile agricole ale lumii, lucrurile se schimbă vizibil.[50] În Statele Unite, în anii '90, guvernul federal plătea fermierilor ca aceștia să nu utilizeze o cincime din terenul arabil al țării.[51]

Dennis T.Avery relata:

> Argentina paște vitele pe 75 milioane de acri de pământ din cea mai bună calitate, care ar putea fi preschimbat în teren arabil în doi ani... Recoltele de cereale ale SUA au crescut rapid... Recolta de grâu a crescut de la 25 bușeli pe acru, la recordul recent de 130 bușeli... Recoltele mari salvează în prezent milioane de kilometri pătrați de habitat sălbatic ca să nu fie cultivat cu cereale prost-roditoare. Acest habitat salvat este la fel de întins ca și teritoriul Americii de Nord.[52]

Dar Alex Avery avertizează:

> [Organizația pentru Agricultură și Alimentație a ONU]... recomandă folosirea minimală de îngrășăminte chimice și energie... Acest tip de agricultură

[48] Clark, „Population Growth", p.8, 10, 17.
[49] Revelle, „Resources", p.168.
[50] *FAO Production Yearbook* 48 (1994).
[51] Waggoner, *How Much Land*, p.9.
[52] Dennis T.Avery, „Plenty of Food to Go Around - and More on the Way", *Hudson Policy Bulletin*, no.18, (ianuarie 1996): I.

se numeşte agricultură durabilă cu mijloace puţine (LISA, *Low-Input Sustainable Agriculture)*. Dar LISA înseamnă nu numai mijloace puţine, ci şi recoltă puţină. Utilizarea insuficientă a îngrăşămintelor este unul dintre principalele motive ale... recoltelor mai mici decât potenţialul... Referitor la cercetarea din agricultură... FAO practic nu a fost prezentă la Revoluţia Verde... În loc să se alăture cercetărilor, FAO a organizat... monopoluri guvernamentale care să crească... preţul la alimente în rândul conumatorilor cei mai săraci din lume... Soluţia principală a ONU la problemele mondiale se bazează pe ideea de a avea cât mai puţină populaţie... FAO a înfiinţat Serviciul pentru Programul Populaţiei (Population Program Service) în 1995... De ce cheltuie FAO resursele preţioase... pe controlul populaţiei? Din cauza că ştie că agenda de dezvoltare a ONU este îndreptată spre distrugerea majorităţii sistemelor productive agricole din istoria umană... Ei impun în mod agresiv sistemele agricole cu mijloace ultraminime şi sisteme agricole radicale organice. Ei numesc aceste sisteme „agricultură durabilă", însă... agricultura trebuie să sprijine oamenii, dacă trebuie să fie durabilă.[53]

Simon observă că

În SUA există un total de 2,3 miliarde de acri de pământ. Zonele urbane plus şoselele, drumurile neagricole, căile ferate şi aeroporturile însumează 61 de milioane de acri - exact 2,7 % din total. Evident că există puţină competiţie între agricultură şi oraşe şi drumuri.[54]

Punctul de vedere a lui Simon este semnificativ: o parte foarte mică din teritoriul total este folosit pentru scopuri urbane - mai puţin de 3% din teritoriul SUA. Acesta este un procentaj mare, după standardele mondiale, deoarece SUA are un tip de dezvoltare extinsă. Doxiadis şi Papaioannou au estimat că doar trei zecimi dintr-un procent din suprafaţa de teren a globului pământesc este utilizată pentru „aşezările umane".[55] Mai recent, Waggoner estima că transformarea pământului în teritorii urbane cu

---

[53] Alex Avery, „Meeting World Food Needs - Positive Change, or Empty Rhetoric", *The Rome Notebook: Reports from UN Food Summit* (Front Royal, Va: Global Family News Network, Human Life International 1996).

[54] Julian L.Simon, „Worldwide, Land for Agriculture is Increasing, Actually", *New York Times*, 7 octombrie, 1980, p.23.

[55] C.A. Doxiadis şi G. Papaioannou, *Ecoumenopolis, The Inevitable City of the Future* (New York: W. W. Norton and Co., 1974), p.179.

construcții, în următoarele decenii, pentru a oferi adăpost unei populații mai mari, va absorbi mai puțin de 2% din suprafețe, la nivel mondial, ceea ce „nu pare să diminueze grav suprafețele folosite pentru producția agricolă."[56]

Biologul Francis P. Felice a arătat că toți oamenii lumii ar încăpea în statul Texas, formând un oraș gigant, cu o densitate a populației sub cea a multora din orașele de astăzi, iar restul lumii ar rămâne gol.[57] Fiecărui bărbat, femeie și copil din populația lumii a anului 1995 îi reveneau aproape 400 de metri pătrați de pământ într-un asemenea oraș (o casă medie în SUA are între aproximativ 430 și 550 metri pătrați). Dacă o treime din teritoriul acestui oraș ar fi transformată în parcuri și o treime ar fi dată industriei, fiecare familie ar putea totuși ocupa un etaj al unei locuințe medii din SUA.[58]

Evident, dacă omenirea se află pe o barcă de salvare, aceasta este un adevărat mamut capabilă să-și ducă pasagerii mult timp. Un observator din afară, ar avea de fapt impresia că barca este goală, din moment ce pasagerii ei din prezent ocupă nu mai mult de 1-3 % din spațiul bărcii și utilizează mai puțin de a noua parte din teritoriul neacoperit de gheață al pământului pentru cultivarea hranei. Senzația tipică a unui pasager din avion care se uită în jos spre pământ și acesta îi pare aproape gol este corectă.

Și așa va fi. Deși populația mondială se află în creștere, rata creșterii este din ce în ce mai mică, din cauza scăderii rapide a fertilității umane, atât în țările dezvoltate, cât și în țările în curs de dezvoltare. Și, dacă tendința actuală se menține, creșterea se va stabiliza probabil la o cifră de două ori mai mare față de cea actuală sau chiar puțin mai mică, cu mult înainte de sfârșitul secolului următor[59] (sec. XXI). Până atunci, țările europene vor avea cu câteva milioane de oameni mai puțin decât în prezent. O femeie obișnuită din Spania are acum 1,3 copii pe tot parcursul vieții fertile. O italiancă are 1,2 copii. În țările în curs de dezvoltare, o femeie are mai puțin de 4.[60]

În ciuda optimismului din domeniul agriculturii privind viața umană și a faptului că majoritatea oamenilor din țările mai puțin dezvoltate sunt

---

[56] Waggoner, *How Much Land,* p.11.

[57] Francis P.Felice, „Population Growth", *The Compass,* 1974.

[58] Populația lumii în număr de 5,7 miliarde de oameni de împărțit la 262,000 mile pătrate, care înseamnă teritoriul Texasului, este egal cu mai puțin de 22.000 de oameni pe milă pătrată sau 1.300 de picioare la pătrat de persoană.

[59] Națiunile Unite, *World Population Prospects: The 1996 Revision.*

[60] *Ibid.*

implicaţi în agricultură, totuşi, trăim într-o epocă industrială. Aproximativ o pătrime din populaţia globului locuieşte în ţările dezvoltate, şi doar o mică proporţie din aceşti oameni sunt fermieri. În Statele Unite, de exemplu, mai puţin de un om din 30 aflaţi în câmpul muncii este fermier.

Chiar şi cel mai superficial punct de vedere asupra economiei industriale arată cât de mult diferă aceasta de economia agriculturii. Industria foloseşte mari cantităţi de combustibil mineral şi de metal, este relativ independentă de climă şi anotimpuri, iar o mare parte din deşeurile sale nu sunt „biodegradabile". Ea necesită îngrămădirea, nu dispersarea unităţilor de producţie, ceea ce încurajează urbanizarea. În timp ce multe din resursele sale depind de agricultură, inclusiv capitalul său acţionar iniţial, industria a contribuit din plin la productivitatea şi siguranţa agriculturii, furnizând energie, maşini care economisesc munca fizică şi îngrăşăminte chimice. Şi mai înainte de toate, furnizează agriculturii transport ieftin şi rapid, aşa încât compromiterea recoltei pe plan local să nu mai însemne foamete.

Este acceptat în general că industrializarea are o contribuţie importantă în reducerea mortalităţii şi, deci în creşterea populaţiei. Iar îngrijorările în legătură cu limitele industriei sunt la fel ca cele privind capacitatea agriculturii. Până unde putem duce procesul de industrializare, înainte să epuizăm resursele de energie şi minerale, care îi sunt esenţiale? Cât de mult poate „distruge" natura sistemul industrial şi cât de multă industrializare pot îndura pământul şi locuitorii săi?

Este foarte evident că intelectualilor – cu puţine excepţii – nu le-a plăcut niciodată procesul industrial. Zgomotul, fumul – ştergerea frumuseţii naturii – niciodată n-a câştigat afecţiunea clasei mai subţiri şi, în general, am putea spune că n-a fost pe placul nimănui. Dar, acolo unde caracteristicile sale neatractive erau văzute drept costuri inevitabile, fiind beneficiile pentru oameni, acum există o convingere tot mai mare – în special printre ecologişti – că aceste costuri sunt insuportabile şi ar putea fi evitate pur şi simplu dispensându-ne de o parte din populaţie. Dar aceasta este o alegere simplă dintr-un set de alternative complexe, care ridică întrebări cu bătaie lungă, faţă de ideea că pur şi simplu „se epuizează toate resursele".

În primul rând, apare întrebarea: Chiar se epuizează toate resursele? Dacă da, procesul de industrializare, precum şi alte beneficii şi probleme pe care le creează, trebuie să dispară. (Pentru cei cărora nu le place industria,

aceasta ar trebui să constituie o veste bună, deși ei tac chitic asupra acestui argument).

În acest sens, semnele sunt clare. Există o probabilitate foarte redusă că s-ar epuiza ceva esențial din procesul industrial în viitorul previzibil. În ultimele decenii au fost făcute fel de fel de previziuni în ceea ce privește epuizarea iminentă a tuturor tipurilor de energie și a tuturor metalelor de bază, nimic din care nu s-a întâmplat până în prezent. Şi foarte bine, căci există un principiu chimic cunoscut, potrivit căruia nimic „nu se epuizează" niciodată. Substanțele pur și simplu se transformă. Unele din aceste forme fac reciclarea ulterioară mai ușoară, altele, mai puțin ușoară. Este mai ieftin să colectezi metalele uzate din cimitirele de fier vechi ale orașelor, decât să le extragi din minereul de fier, însă o dată ce ai ars combustibilul, el nu mai există. Economiștii evaluează disponibilitatea materiilor prime calculând schimbarea prețurilor lor în timp. O materie al cărei preț a crescut în timp (admițând schimbări în media valorii banilor), devine deficitară, iar una al cărei preț a crescut devine din ce în ce mai abundentă, în dependență de cererea pentru ea. Două studii economice majore privind disponibilitatea materiilor prime și combustibililor n-au găsit nici o dovadă de creștere a deficitului vreuneia din materiile prime, în perioada 1870-1972.[61] Iar în 1984, un grup de specialiști recunoscuți în resurse relatau că tendințele costurilor la minerale necombustibile, în perioada 1950-1980, „au respins ipoteza insuficienței crescânde de resurse".[62]

Julian Simon observa tendința de descreștere a deficitului de materii prime:

> Cu o oră de muncă în SUA se cumpără mult mai mult cupru, grâu și petrol (materii prime reprezentative și importante), începând cu 1800 și până în prezent. Şi aceeași tendință s-a menținut cu siguranță în decursul istoriei umane. Calculele cheltuielilor pentru materii prime ca proporție a bugetelor totale familiale întăresc acest argument. Aceste tendințe implică faptul că materiile prime au devenit tot mai disponibile și mai puțin deficitare în legătură cu

[61] H.J.Barnett și C.Morse, *Scarcity and Growth: The Economics of Natural Resource Availability* (Baltimore: John Hopkins Press, 1963); V.Kerry Smith, „Re-Examination of the Trends in the Prices Natural Resources Commodities, 1870-1972", distribuit la a 87-a întâlnire anuală a Asociației Economice Americane, San Francisco, decembrie 1974.

[62] Harold J. Barnett, Gerard M.Van Muiswinkel, Mordecai Schechter și John G.Myers, „Global Trends and Non-Fuel Minerals", în Simon și Kahn, *Resourceful Earth*, p.321.

elementul fundamental şi cel mai important al vieţii – munca umană. Preţurile materiei prime au scăzut faţă de bunurile de consum şi faţă de Indicele Preţurilor la Consumator. Toate articolele din Indicele Preţurilor la Consumator au fost produse cu eficienţă tot mai mare în ceea ce priveşte munca şi capitalul în timp, dar scăderea preţului materiilor prime a fost chiar mai mare decât cea a celorlalte produse, ceea ce reprezintă o demonstraţie foarte solidă a deficitului care scade progresiv şi a creşterii disponibilităţii materiilor prime.[63]

Simon de asemenea a mai observat că preţul real al electricităţii a scăzut, la sfârşitul anilor '70, ajungând la aproape o treime din nivelul său din anii '20.[64]

Chiar şi în Raportul Administraţiei Carter *Global 2000* se recunoştea că „preţul real al majorităţii produselor minerale a fost constant sau a scăzut mulţi ani la rând",[65] indicând o insuficienţă redusă. Totuşi, raportul, confruntat cu toate datele privind scăderea istorică a deficitului de resurse industriale, trâmbiţa o răsturnare iminentă a acestei tendinţe, o creştere abruptă a preţurilor şi un deficit de materii prime.

Mai sunt şi alţi analişti care nu sunt de acord cu acest lucru. Cum subliniază Ansley Cole, metalele există în cantităţi enorme în concentraţii mici. Geologii ştiu că, pornind de la o concentraţie de 6% spre 5%, cantităţile disponibile se multiplică de la factori de zeci până la mii de unităţi, în dependenţă de metal.[66]

Ridker şi Cecelski, autori ai lucrării *„Resources for the Future"* („Resurse pentru viitor"), susţin acelaşi lucru, asigurându-ne că „pe termen lung, mare parte din necesităţile noastre pentru metale pot fi furnizate de fier, aluminiu şi magneziu, toate putând fi extrase din resursele noastre inepuizabile."[67]

Chiar dacă deficitul acestor produse va apărea, impactul economic va fi mic:

---

[63] Simon, „Global Confusion", p.11.

[64] *Ibid.*, p.13

[65] Raportul către Preşedinte *The Global 2000,* vol.2, *Raport tehnic,* pregătit de Comisia pentru calitatea mediului şi Departamentul de Stat al SUA (Washington DC: Biroul de Tipărituri al Guvernului SUA, 1980), p.213.

[66] Ansley J. Coale, „Too Many People?" *Challenge* 17, nr.4 (septembrie – octombrie 1974): 32

[67] Ronald G.Ridker şi Elizabeth W. Cecelski, „Resources, Environment and Population: The Nature of Future Limits", *Population Bulletin* 34, nr.3 (august 1979): 29.

metalele... reprezintă doar o mică parte a costului bunurilor finite. Același lucru se poate spune și despre energie... În SUA, de exemplu, mineralele necombustibile intră în componența a mai puțin de jumătate dintr-un procent din producția totală de bunuri și servicii, iar costurile energetice cuprind mai puțin de un procent.[68]

În 1995, Stephen Moore a rezumat creșterea în abundență a materiilor prime în felul următor: „Astăzi, resursele naturale sunt de două ori mai scumpe față de salariile din 1980 și aproximativ de opt ori mai puțin costisitoare decât în 1900."[69]

În cazul combustibililor, există mai multe rezerve de petrol și au fost descoperite altele noi în multe părți ale lumii. Depozite extrem de mari de cărbune există în SUA și în toată lumea, suficient pentru o mie de ani, posibil de două ori mai mult, la o evaluare previzibilă a creșterii cererii.[70]

Într-adevăr, prin anii '90, cei care prevesteau sfârșitul și-au schimbat modul de atac. Ei nu mai amenințau cu epuizarea iminentă a resurselor energetice și a altor resurse industriale. Colapsul prețurilor după descoperirea de petrol în Texas a dezumflat investitorii, care au mizat pe epuizarea resurselor de petrol. Petrolul, evident, nu s-a epuizat, iar prețurile au căzut și multe slujbe și speranțe s-au prăbușit. Însă alarmiștii n-au pierdut nici un moment. Problema era acum că oamenii utilizau prea multă energie și provocau „încălzirea globală". Evident, epuizarea iminentă a combustibilului mineral va rezolva această problemă și nu se va mai recurge la ea. Dar, dacă unul din pericole nu funcționează, se încearcă altul.

Mesajul este clar: barca este prea încărcată, căci sistemul industrial nu poate intra în impas din cauza lipsei de resurse.

Dar ce putem spune despre așa-zisa „descompunere" (un termen obscur și cu atât mai înspăimântător) generată de către creșterea populației și/sau industrializare? După cum declară Heilbroner: „Proiectul intervenției noastre în fragila biosferă este acum atât de mare încât suntem forțați să acționăm cu mare precauție, ca să nu provocăm un dezastru de mediu ireversibil în mod intolerabil."[71]

---

[68] *Ibid.*, p.28.

[69] Stephen Moore, „The Coming Age of Abundance", în Ronald Bailey, ed., *The True State of the Planet* (New York: Free Press, 1995).

[70] Clark, *Population Growth,* p.10; Ridker and Cecelski, „Future Limits", p. 26.

[71] Obert L. Heilbroner, *An Inquiry into the Human Prospect* (New York: W.W. Norton and Co., 1980), p.73.

Omul intervine în biosferă de mii de ani. Probabil cea mai masivă intervenţie umană a fost invenţia agriculturii. Nu este sigur dacă industria modernă, care se limitează la zone mult mai mici, are chiar acelaşi efect. Atât umanitatea, cât şi restul biosferei au supravieţuit aparent destul de bine intervenţiei agricole. De fapt, atât de bine încât temerile noastre în prezent ţin mai mult de faptul dacă nu cumva am supravieţuit prea mulţi.

Ne vine în minte întrebarea: „Prea mulţi, în ce sens?" Faptul că mai mulţi oameni trăiesc acum mai mult, sunt mai sănătoşi, mai bine hrăniţi şi duc o viaţă mai confortabilă, deja de mai multe decenii, mai degrabă sugerează că intervenţiile au fost mai degrabă tolerabile decât intolerabile. Potrivit unui număr de specialişti, indicatorul general cel mai bun al calităţii mediului este aşteptarea de viaţă, care a crescut în toată lumea în acest secol.[72] Anume acestei creşteri se datorează creşterea populaţiei, chiar dacă ratele natalităţii au scăzut. Este posibil, desigur, ca ceea ce au în vedere alarmiştii creşterii populaţiei este tocmai existenţa prea multor *alţi* oameni decât cei care le-ar conveni lor sau celor care preferă solitudinea, ceea ce este cu totul alt lucru.

Încă o dată precizăm, la fel ca în cazul epuizării hranei sau a altor resurse, că cei care strigă „suprapopulare" vor susţine, doar atunci (şi numai atunci) când vor fi presaţi, că dezastrul ecologic nu atârnă chiar deasupra noastră, dar este iminent. Probabil cea mai înspăimântătoare sperietoare pe care o agită acum este Încălzirea Globală.

Administraţia Clinton îşi instruieşte asiduu funcţionarii din serviciul afacerilor externe asupra pericolelor schimbărilor climaterice globale, promiţând că „negocierile în această problemă vor afecta toate zonele politicii externe americane".[73] Un conferenţiar a declarat în audierea sa la Departamentul de Stat că modelele executate pe computer arată că încălzirea globală va face ca nivelul apelor mărilor să crească, iar suprafeţele aflate sub nivelul mării să se scufunde (de exemplu, 17% din Bangladesh). Alte dezastre presupuse includ creşterea bolilor, descreşteri masive de recolte în ţările sudice, creşterea foametei şi dispariţia unei treimi din pădurile lumii.[74] Totuşi, veştile nu sunt chiar în totalitate sumbre.

---

[72] Simon, „Global Confusion", p.9-10; vezi de asemenea Programul de Dezvoltare al ONU, *Human Development Report (Raportul de dezvoltare umană)*, anuar.

[73] Timothy Wirth, subsecretar de stat pentru probleme globale, prezentarea Grupului de experţi „Schimbarea climaterică globală". Departamentul de Stat al SUA, Washington D.C., 4 octombrie 1996.

[74] Michael Oppenheimer, audieri pe tema „Schimbarea climaterică globală".

Departamentul de Stat al Administrației Clinton a lansat o nouă inițiativă de proporții „pentru a ajuta afacerile americane să câștige partea leului din piața mondială de 400 de miliarde de dolari pentru produsele ecologice."[75]

Experții sunt de acord asupra creșterii conținutului de carbon din atmosferă, iar măsurările arată clar că, față de secolul trecut, acesta s-a mărit de la 280 de părți milion pe volum la 360 de părți milion pe volum.[76] Aerul nostru constă în principal din oxigen și azot, iar bioxidul de carbon constituie doar o mică parte din volumul total. Și „360 de părți pe milion" înseamnă, desigur, 360 de părți de bioxid de carbon într-un milion de părți de aer, care înseamnă o cantitate foarte mică. Schimbarea ar putea să aibă importanță, deși nu putem fi siguri. Idso comentează:

> Deși concentrațiile atmosferice actuale și previzibile de bioxid de carbon sunt... extrem de mici, acest minuscul component al aerului este absolut esențial pentru aproape toată viața pe pământ. Deoarece CO_2 reprezintă materia primă principală utilizată de plante pentru a se preface în hrană, prin procesul de fotosinteză, hrana care este esențială pentru toate animalele și... toată umanitatea... Este imperativ să determinăm ce prevestește creșterea conținutului de CO_2 în atmosferă în relație cu rezervele de hrană ale planetei... și să... nu ne grăbim să legiferăm controale ale emisiei de bioxid de carbon, ceea ce ar însemna să mușcăm mâna care ne hrănește."[77]

Unii oameni de știință prezic că o creștere a bioxidului de carbon poate cauza încălzirea globală din cauza reducerii eliminării radiației de pe glob în spațiu. Pe de altă parte, este recunoscut la nivel general că radiația din bioxidul de carbon răcește stratosfera.[78] Oamenii de știință din anii '70 se temeau de sosirea unei noi epoci glaciare.[79] În ciclul carbonului există mulți factori necunoscuți, dintre care cei mai importanți sunt oceanele, care acoperă peste 70% din suprafața pământului.

[75] 96 State 32 577, Telegramă a Departamentului de Stat, 4 octombrie 1996.

[76] H.E. Landsberg, „Global Climatic Trends", în Simon și Kahn, *Resourceful Earth*, p.290; Keith Idso, „Rising CO2: A Breath of New Life for the Biosphere", *World Climate Review 3*, nr.3 (primăvara 1995): 8-15.

[77] Idso, „Rising CO2".

[78] Landsberg, „Global Climatic Trends".

[79] Lowell Ponte, *The Cooling* (Englewood Cliffs, N.J.: Prentice Hall, 1976), semnalat în volumul lui Michael Sanera și Jane S.Shaw, *Facts Not Fear: A Parent's Guide to Teaching Children about the Environment* (Washington, D.C.: Regnery Publishing, 1996).

În acest „vârtej al nesiguranței", cum a fost numit de doi oameni de știință,[80] este posibil să se tragă aproape orișice concluzie, în dependență de supozițiile pe care cineva le introduce în programul modelului computerizat. Agenția de Protecție a Mediului din SUA s-a împotmolit cu succes în această mlaștină de necunoscute, fapt care se vede dintr-un raport din 1988 către Congresul american. În acest raport, se *presupune* că temperatura globului va crește cu 5-9 grade pe scara Farenheit,[81] temperatură cu mult mai mare decât variația estimată de 2,7-8,1 grade F, de alte grupuri de oameni de știință în acea perioadă.[82]

Măsurările actuale au arătat schimbări modeste sau deloc ale temperaturii. James Hansen relata, în 1987, că globul s-a încălzit de la o jumătate de grad până la 7/10 grade dintr-o sută, în ultimul secol.[83] Un grup de oameni de știință de la Administrația Națională Atmosferică și Oceanică a studiat înregistrările temperaturii și căderilor de precipitații la șase mii de stații din SUA din secolul trecut. Ei au descoperit o variabilitate destul de mare de la an la an, însă nici o tendință crescătoare sau descrescătoare.[84] Oamenii de știință de la Institutul de Tehnologie din Massachusetts au studiat înregistrările de temperatură oceanică începând cu mijlocul sec. XIX și au relatat că nu a existat „nici o diferență apreciabilă în perioada 1856-1986".[85]

Administrația Națională pentru Aeronautică și Spațiu a colectat măsurătorile sateliților privind temperatura pământului, începând cu anul 1979. Harta 2-1 prezintă datele așa cum apar ele pe site-ul NASA, concepute ca „anomalii" sau plecări de la media din perioada 1951-1980. Ele arătau „anomalii" sau devieri de la media estimată, în perioada 1951-1980. Există o

---

80 Landsberg, „Global Climatic Trends", p.292-293.

81 Agenția de Protecție a Mediului din SUA, „The Potential Effects of Global Climate Change on the United States: Draft Report to Congress" („Efectele potențiale ale schimbărilor climatice în SUA: Raport preliminar pentru Congres")

82 Landsberg, „Global Climatic Trends", p.290-291.

83 J.Hansen și S. Lebedeff, „Global Trends of Measured Surface Air Temperature", *Journal of Geophysics Research* 92, nr.13 (1987): 345-413.

84 Kirby Hanson, George A.Maul și Thomas R.Karl, „Are Atmospheric Greenhouse' Effects Apparent in the Climatic Record of the Contiguous U.S. (1895-1987?" manuscris, copyright 1988 al Uniunii Americane de Geofizică ; vezi de asemenea Richard S. Lindzen, „Some Coolness concerning Global Warming", *Bulletin of the American Meteorological Society* 71, nr.3 (martie 1990): 288-299.

85 Reginald E.Newell, Jane Hsiung, Wu Zhongxiang et al., *Global Ocean Surface Temperature Atlas,* Massachusetts Institute of Technology Press, relatat în *Technology Review,* noiembrie-decembrie 1989.

variabilitate mare, însă nici o tendință de încălzire sau răcire (cum a observat și Robert C. Balling, directorul Biroului de Climatologie de la Universitatea Statului Arizona)[86], până la creșterea bruscă din 1998, cauzată de fenomenul „El Niño". Tendința însă a revenit la normal la sfârșitul acelui an. Într-adevăr, când se ia ca reper temperatura extrem de rece din ianuarie 1997, datele arată o ușoară tendință de *răcire.*[87]

Specialistul în meteorologie Hugh Ellsaesser, de la Laboratorul Național Lawrence Livermore, a declarat că fantoma încălzirii globale este agitată în van.[88] În Declarația de la Leipzig privind Schimbările Climaterice Globale, semnată de 79 de oameni de știință recunoscuți pe plan mondial, se afirmă același lucru.[89]

Richard Lindzen, profesor de meteorologie de la Institutul de Tehnologie din Massachusetts, spune: „Datele nu arată nici o dovadă de încălzire globală provocată de oameni"[90] și „...dezbaterile asupra încălzirii globale nu se referă la știință... [ele] reprezintă... o problemă a îndreptării informației spre altă direcție și falsificarea intențională a datelor"[91].

O dispută majoră asupra acestei chestiuni a izbucnit în 1996, când fostul președinte al Academiei Naționale de Științe a SUA a afirmat că cineva „a rescris materialul tehnic de bază... iar rezultatul a fost că îndoielile oamenilor de știință în legătură cu încălzirea globală datorată omului erau ascunse", în raportul Comisiei Interguvernamentale despre Schimbarea Climaterică.[92] Un alt om de știință a acuzat că raportul disputat „ignoră total datele temperaturii globale colectate de sateliții climaterici, care contrazic rezultatele modelelor computerizate, utilizate pentru a prognoza o încălzire

[86] Robert C.Balling, jr., „Global Warming: The Gore Vision Versus Climate Reality", în John A. Baden, *Environmental Gore: A Constructive Response to* Earth in the Balance (San Francisco: Pacific Reasearch Institute for Public Policy, 1994), pp.109-122, vezi de asemenea Sanera și Shaw, *Facts Not Fear,* p. 153.

[87] Robert C.Balling, citat în revista *ēco·logic,* martie-aprilie 1997, p.5.

[88] Hugh W. Ellsaesser, „The Threat of Global Warming Is Maintained By Ignoring Much of What We Know", mărturie depusă în fața Comisiei de Energie din California, 30-31 iulie, 1990, Los Angeles.

[89] Declarația de la Leipzig s-a bazat pe Simpozionul Internațional despre Controversa Efectului de Seră, Leipzig, Germania, noiembrie 1995, republicat în *ēco·logic,* iulie-august 1996, p.15.

[90] Richard S. Lindzen, „Global Warming: The Origin and Nature of the Alleged Scientific Concensus", în Baden, *Environmental Gore,* p.124.

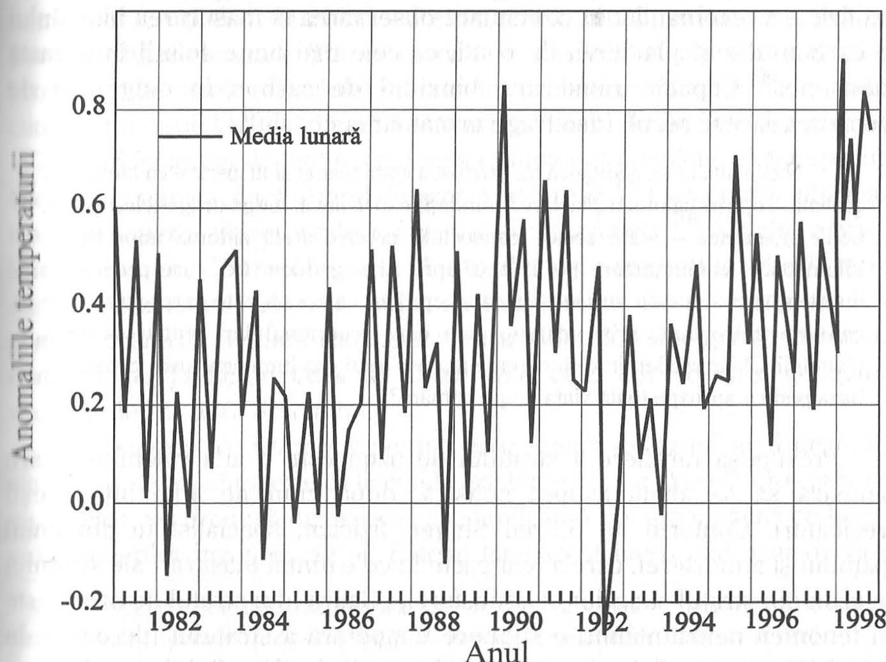
[91] *Ibid.*

[92] Frederick Seitz, „A Major Deception on Global Warming", *The Wall Street Journal,* 12 iunie 1996.

substanţială viitoare", iar „politicienii şi activiştii, care se luptă pentru controlul internaţional al utilizării de energie..., abia aşteaptă să declare că ştiinţa îi confirmă şi încearcă să marginalizeze creşterea numărului de critici din partea oamenilor de ştiinţă."[93]

Raportul disputat a fost pregătit pentru întâlnirea de la Geneva privind Tratatul Climateric Global, raport care a devenit controversat. Ţările mai puţin dezvoltate au protestat faţă de insistenţa Administraţiei Clinton, refuzând să promită că vor duce lupta cu bioxidul de carbon.[94] Problema era încă nerezolvată în momentul întâlnirilor privind Tratatul Climateric Global din 1997 şi 1998.

Diagrama 1-2
Temperatura aerului la suprafaţa pământului

Sursa: Institutul Goddar al NASA pentru Studii Spaţiale, 18 noiembrie 1998, la adresa: http://www.giss.gov/data/GISTEMP/GLB.gif .

93 S. Fred Singer, Scrisoare către editor, *The Wall Street Journal*, 11 iulie 1996.

94 Associated Press, 7 aprilie 1995; Bill Clinton, „Remarks from Port Douglas, Australia", 21 noiembrie 1996, relatat în *ēco·logic,* noiembrie-decembrie 1996, p.9

Iar până la mijlocul anului 1998, 15.000 de oameni de știință, inclusiv Frederick Seitz, fost președinte al Academiei Naționale de Științe a SUA, au semnat o Petiție Anti-încălzire Globală, în care se spunea, în parte, că nu „există nici o dovadă științifică precum că emisiile de bioxid de carbon, metan sau de alte gaze cu efect de seră în atmosferă provoacă sau vor provoca, într-un viitor previzibil, încălzirea catastrofică a atmosferei pământului și distrugerea climei Pământului". Petiția și semnatarii săi au apărut pe site-ul Proiectului Petiției la sitewave.net/pproject/s33p427.htm

Un număr de oameni de știință au observat că, de fapt, creșterea bioxidului de carbon încurajează creșterea plantelor și ar putea fi un factor în creșterea recoltelor, aducând într-adevăr „un suflu de viață nouă biosferei".[95] H.E. Landsberg, fost președinte al Uniunii Americane de Geofizică, a recomandat în continuare observarea și măsurarea bioxidului de carbon, dar și plantarea de pomi, ca cele mai bune soluții în această chestiune.[96] Copacii transformă bioxidul de carbon în oxigen și de asemenea răcesc aerul. Idso trage următoarea concluzie:

> Nici o altă criză ecologică nu provoacă atâta teamă și disperare ca încălzirea globală. Topirea calotelor glaciare, inundațiile de coastă, mega-uraganele, seceta, bolile, foametea - toate aceste consecințe prezise arată aidoma unor borne kilometrice amenințătoare pe drumul spre Armageddon. Cei care propun cu insistență acest traseu vor să ne facă să credem că acesta este exact traseul pe care ne îndreptăm. Prin urmare, care este programul lor pentru salvarea planetei? Chiar credeți în reducerea emisiilor unui gaz inofensiv, care constituie baza pentru aproape toată viața de pe pământ?[97]

Presupusa rarefiere a stratului de ozon este o altă calamitate care urmează să se abată asupra noastră, după cum ne amenință acești prezicători. Conform lui S.Fred Singer, fizician, specialist în domeniul spațiului și atmosferei, care a luat parte în cele dintâi măsurări ale stratului de ozon din stratul superior al atmosferei, „Gaura [din stratul de ozon] este un fenomen nemaiîntâlnit, o subțiere temporară a stratului [de ozon], în fiecare lună octombrie, în timpul primăverii arctice. Subțierea durează

[95] Idso, „Rising CO_2"; Sherwood B.Idso și Bruce A. Kimball, „Tree Growth in Carbon Dioxide Enriched Air and Its Implications for Global Carbon Cycling and Maximum Levels of Atmospheric CO_2", *Global Biochemical Cycles* 7, nr.3 (septembrie 1993): 537-555.
[96] Landsberg, „Global Climatic Trends".
[97] Idso, „Rising CO_2".

câteva săptămâni, iar apoi stratul se reface. Mecanismul exact nu poate fi explicat..."[98] Modelele computerizate create, în încercarea de a explica apariția „găurii", nu iau în calcul jumătate din ozonul din stratosferă.[99] Nu știm dacă cloro-fluoro-carbonații (CFC) sau sursele naturale de clor, cum ar fi vulcanii, reprezintă cauza. Nu știm dacă reducerile din utilizarea cloro-fluoro-carbonaților, convenite prin Protocolul de la Montreal, în 1987, vor reduce așa-numita „gaură". CFC sunt folosiți în echipamentele pentru frigidere. Interzicerea acestora va reprezenta în special o împovărare a țărilor în curs de dezvoltare, care abia încep să utilizeze industria frigului.

Pericolul, dacă există, în pierderea stratului de ozon, este că partea cea mai mare a radiației ultraviolete solare ar putea ajunge pe pământ, cauzând o oarecare creștere a îmbolnăvirilor de cancer de piele în rândul oamenilor cu pielea deschisă, care ar putea, totuși, evita acest pericol, purtând pălării de soare. Totuși, cercetările din 1993 au arătat că ozonul nu protejează de razele ultraviolete care provoacă melanomul, forma mortală a cancerului de piele.[100] Mai mult decât atât, măsurările din SUA din perioada 1974-1985 au arătat de fapt o *scădere* a radiației ultraviolete, exact opusul a ceea ce se aștepta, dacă stratul de ozon s-ar rarefia.[101] Cercetările ulterioare n-au descoperit nici o creștere a radiației ultraviolete.[102] Cu alte cuvinte, interzicerea prin Protocolul de la Montreal a fost nerelevantă. Marile țări în curs de dezvoltare, China și India, nu l-au semnat, iar pe americani îi va costa o grămadă de bani transformarea frigiderelor și a aparatelor de aer condiționat. Țările în curs de dezvoltare care doresc să-și congeleze vaccinurile pot avea dificultăți.

S-a sugerat că un motiv pentru care „gaura de ozon" ar fi devenit o cauză atât de populară este că licențele existente pentru cloro-fluoro-carbonați au expirat, iar producătorii sperau să stabilească noi monopoluri pe licența substituenților inventați de ei. Puteau face acest lucru mai ușor decât să

[98] S. Fred Singer, „Science: Use, Misuse, and Abuse", curs ținut la Colegiul Saint Vincent, Latrobe, Pa., 1 februarie 1995, republicat în *ēco·logic,* septembrie-octombrie 1995.

[99] T.G. Slanger *et al.*, „A New Laboratory Source of Ozone and Its Potential Atmospheric Implications", *Science* 241, nr. 4868 (august 1988): 945.

[100] Richard Setlow *et al.*, în *Proceedings* Academia Națională de Știință, iulie 1993, citat de Singer, „Science".

[101] Joseph Scotto *et al.*, „Biology Effective Ultraviolet Radiation: Surface Measurements in the United States, 1974-1985", *Science* 239 (februarie 1988): 762-764.

[102] Singer, „Science".

interzică vechii CFC.[103] Singer a numit sperietoarea stratului de ozon „un exemplu cras de folosire greșită a științei... din teamă și emoție, fără existența unor date temeinice."[104]

Răspunzând temerilor privind gaura din stratul de ozon, dr. Michael Oppenheimer, de la Fondul de Apărare Ecologică, a declarat: „Dacă [oamenii de știință sceptici] pot face publicul să creadă că influența ozonului nu e bună,... atunci nu există nici un motiv ca publicul să creadă tot ceea ce se spune în chestiunea mediului."[105] La care Singer a adăugat „Având în vedere exagerarea mizerabilă a temerilor nefondate, promovată de organizațiile ecologiste, ce lucrează mână în mână cu mass-media vânătoare de catastrofe și cu o birocrație internațională avidă de putere, eu cred că el [Oppenheimer] are dreptate!"[106]

Cu toate acestea, Administrația Clinton a continuat interzicerile de CFC. Inhalatoarele pentru copiii cu astm au devenit ținta acestor interziceri, în 1997, chiar dacă aceste aparate nu sunt responsabile decât de 1,5% din totalul emisiilor de CFC la nivel mondial, iar Protocolul de la Montreal nu a prevăzut o asemenea interzicere. Robert M.Goldberg, cercetător principal de la Centrul de Neuroștiință, Progres Medical și Societate, de la Universitatea George Washington, a protestat împotriva acestei „eliminări din medicină, esențială pentru a ține copiii bolnavi de astm în viață."[107]

Apar tot mai multe articole îndoielnice despre impactul malefic al creșterii populației asupra resurselor forestiere și managementul solului. Raportul Administrației Carter, *Global 2000,* a apărut într-o perioadă de prognoză întunecată - chiar disperată - a situației pădurilor lumii în 2000, presupunându-se, în mod destul de arbitrar, că „despăduririle" din ultimele două decenii se vor resimți la o rată de aproape 2 ori mai mare față de cele mai mari estimări ale ratelor curente. Ei au continuat să aplice această rată falsă din 1973 (nu din 1980) până în 2000. Manipulările statistice pot, desigur, să garanteze orice rezultate dorite.[108]

---

[103] George Melloan, „Is Science, or Private Gain, Driving Ozone Policy?" *The Wall Street Journal,* 24 octombrie 1989, p.A19.

[104] Singer, „Science".

[105] ABC News „Nightline", februarie 1994, citat de Singer, „Science".

[106] Singer, „Science".

[107] Robert M.Goldberg, „EPA to Asthmatic Kids: Hold Your Breath", *The Wall Street Journal,* 19 septembrie 1997.

[108] Raportul *The Global 2000.*

Reprezentanţii organizaţiei Acţiunea Internaţională pentru Populaţie (eng. *Population Action International)*, care au făcut presiuni tot mai mari la guvernul americani pentru creşterea fondurilor pentru „asistenţa populaţiei", susţin: „Pădurile lumii se retrag rapid în faţa extinderii activităţilor umane, ca rezultat al creşterii populaţiei".[109] Agenţia Americană pentru Dezvoltare Internaţională (eng. *United States Agency for International Development, USAID)* a publicat afirmaţii precum că pădurile tropicale ar „pieri" şi ar putea „dispărea complet până la sfârşitul următorului secol".[110] Afirmaţiile au fost însoţite de o expoziţie itinerantă pregătită de către Institutul Guvernamental Smithsonian. Al Gore ameninţa: „Având în vedere rata actuală a despăduririi, practic, toate pădurile tropicale vor dispărea parţial în decursul următorului secol."[111]

De fapt, estimări ale Organizaţiei pentru Agricultură şi Alimentaţie a ONU arată că regiunile împădurite ale lumii ocupă până la 4 miliarde de hectare, acoperind 30% din suprafaţa agricolă a globului, cifre egale cu cele din anii '50 ai secolului XX.[112]

Unii susţin, alarmaţi la culme, că o regiune tropicală împădurită de două ori suprafaţa Belgiei este acum tăiată şi vândută buşteni în fiecare an, însă suprafaţa Belgiei este de cinci sute de ori mai mică decât suprafaţa pădurilor tropicale ale lumii,[113] şi, între timp, restul copacilor - 99,6% - continuă să crească.

Există foarte multe poveşti de groază despre despăduririle din Brazilia. De fapt, Brazilia, una dintre ţările cu o populaţie cel mai puţin densă din lume, are o suprafaţă la fel de mare ca a Statelor Unite ale Americii şi este aproape în totalitate acoperită cu păduri. Nu este deloc surprinzător că Brazilia doreşte să folosească unele dintre aceste păduri pentru lemn. Reprezentanţii revistei londoneze *The Economis* s-au arătat iritaţi de faptul că Brazilia a tăiat pentru lemn o suprafaţă de pădure de mărimea Elveţiei. Dar Elveţia este o ţară mai mică de 138 de ori decât Brazilia. Adică Brazilia a tăiat în acel an o fracţiune de 1% din regiunea sa împădurită.

Păduri vaste acoperă o treime din teritoriul Statelor Unite.[114] Este aceeaşi

---

[109] Population Action International, *Why Population Matters* (Washington, D.C., 1996), p.37.
[110] *USAID Highlights*, iarna 1989, p.1.
[111] Gore, *Earth in the Balance*, p.119.
[112] Organizaţia pentru Agricultură şi Alimentaţie a ONU, *Production Yearbook*, 1950-1994.
[113] *Ibid.*
[114] Ministerul Agriculturii al SUA, Serviciul Păduri, *Forest Resources of the United States*, 1992.

suprafață egală cu cea din 1920, iar creșterea anuală a pădurilor astăzi este de peste 3-5 ori mai mare față de 1920.[115] În California, pădurile și suprafețele împădurite acoperă aproape 40% din teritoriul statului,[116] iar aici nu sunt incluse multe suprafețe mici împădurite din jurul caselor particulare. Copacii cresc mai repede decât sunt tăiați, cu 33% în țară și cu 14% în regiunea Coasta Pacificului, unde disputele ecologice influențează mult industria lemnului.[117]

Peste 47 de milioane de acri de pădure din SUA se află în sălbăticie și în parcuri, de unde copacii nu vor fi tăiați niciodată.[118] Această suprafață este egală cu cea a statelor Maine, New Hamphire, Vermont, Massachusetts, Rhode Island și Connecticut – toate la un loc însemnând tot teritoriul statului Noua Anglie -, plus New Jersey. Sistemul Național de Conservare a Sălbăticiei este mai mare de două ori decât regiunea amintită, crescând de la 9 milioane de acri, la 104 milioane, în perioada 1964-1994.[119] Restricțiile impuse de conservare au fost aplicate asupra 271 milioane de acri de pământ din fondul federal, în 1993,[120] iar Sistemul Național de Refugiu în Sălbăticie a crescut la peste 92 de milioane de acri, până în 1997.[121]

Însă aceasta nu este de ajuns pentru ecologiștii de la Proiectul pentru Pădurile Sălbatice. Cu sprijinul financiar și moral al Administrației Clinton, ei speră să încadreze nici mai mult nici mai puțin decât o jumătate din cei 2,3 miliarde de acri de pădure din Statele Unite în asemenea zone de sălbăticie, aflate sub controlul guvernului federal sau al Națiunilor Unite, „iar marea majoritate a celorlalte 50% din această suprafață să fie inteligent administrate ca o zonă de tampon". Zonele trebuie să fie „în afara granițelor exploatării umane" și dedicate conservării unor „prădători de talie mare", cum ar fi „Ursul grizzly, lupul sur, zibelina și puma (leul de munte)".[122]

115 *Ibid.*
116 *Ibid.*
117 *Ibid.*
118 *Ibid.*
119 Alston Chase, *In a Dark Wood: The Fight over the Rising Tyranny of Ecology* (Boston: Houghton Mifflin, 1995), p.1-2, pe baza cifrelor de la Biroul General de Contabilitate și Serviciul de Păduri al SUA; „National WildernessPreservation System", 1994, nps.gov/partner/nwpsacre.html.
120 Chase, *In a Dark Wood.*
121 Camera Congresului, *Audierile privind H.R. 1420,* Congresul 105, 7 ianuarie 1997.
122 Reed F.Noss, „The Wildlands Projects", *Wild Earth,* ediție specială, 1992, p.15; David Foreman, „The Wildlands Project", *Patagonia,* toamnă-iarnă 1995; V.H.Heywood și R.T. Watson, *Global Biodiversity Assessment* (Cambridge: Cambridge University Press, 1995), pentru Programul de Mediu al ONU, p.993.

Un singur fapt nu este menţionat de cei care promovează panica despăduririlor: copacii cresc. Un copac de secvoia din California, de exemplu, va creşte din nou până la 6 picioare în înălţime, într-un singur an, din propriul trunchi, după ce este tăiat. Acesta creşte foarte repede atunci când este tânăr. Proprietarii particulari de păduri pentru lemn pun accentul pe această recreştere naturală, replantând zonele pe care le taie. Este foarte profitabil să se facă aşa, pentru a avea lemn în viitorii ani. Ei mai plantează copaci din motive estetice.[123]

Rezumând situaţia pădurilor lumii pentru părinţii care doresc să-i înveţe pe copiii lor ceva despre mediu, Sanera şi Shaw concluzionează în mod corect: „Lumea nu duce lipsă de păduri sau de copaci".[124]

Când a devenit evident că statul California nu rămânea fără păduri, că, într-adevăr, existau două milioane de acri de păduri de secvoia, care creşteau rapid, şi existau alte sute de mii de acri blocate în cadrul parcurilor, iar companiile de prelucrare a lemnului plantau milioane de puieţi anual,[125] o pasăre necunoscută le-a venit în ajutor salvatorilor copacilor. Bufniţa pătată, susţineau ecologiştii, îşi pierdea habitatul şi, prin urmare, tăiatul copacilor trebuia stopat. Biologii au venit cu argumente într-o succesiune de procese la tribunal, care n-au reuşit să stabilească dacă pasărea era în pericol într-adevăr, însă tăiatul buştenilor a scăzut la volumul anterior. Preţul lemnului şi profiturile companiilor au crescut deoarece oferta s-a redus. Au dispărut locuri de muncă, iar costul construcţiilor de case a crescut,[126] descurajând astfel creşterea populaţiei. Micii proprietari din industria lemnului nu-şi mai permiteau cheltuieli mari pentru licenţe şi vindeau totul marilor companii.

Conform organizaţiei *Population Action International,* bufniţa pătată nu este unica pasăre pe cale de dispariţie. Într-adevăr, „în medie, 27 de mii de specii dispar anual."[127] Această distrugere uriaşă este rezultatul „expansiunii populaţiei umane", care aduce în urma sa „despădurire", „dezvoltare economică" şi „tendinţa omului de a transforma sălbăticia în pământ agricol."[128]

---

[123] Din experienţa personală a autoarei, care deţine 10 acri de pădure de secvoia în partea de nord-vest a Pacificului.

[124] Sanera şi Shaw, *Facts Not Fear,* p.106

[125] Chase, *In a Dark Wood,* p.415; American Forest Council *et al.*, *State of the Redwoods Today* (Portland, fără dată, probabil 1989).

[126] Chase, *In a Dark Wood.*

[127] Population Action International, *Why Population Matters,* p.41.

[128] *Ibid.*

Deși adulții ar putea considera acest material școlar incredibil, tinerii, care se „hrănesc" din el pe tot parcursul anilor de școală, adesea acceptă acest lucru și acționează în consecință. Dar nu există nici o dată pentru susținerea acestui punct de vedere. Paleontologul de la Universitatea din Chicago, David Jablonski, care consideră că sunt posibile dispariții de specii masive, recunoaște, totuși: „Nu avem nici o idee cât de multe specii există și câte mor."[129] Unii observatori consideră în prezent că bufnița pătată este mult mai numeroasă decât înainte.[130] Balena albastră se relatează că este mult mai numeroasă decât se credea înainte.[131] Dihorele a fost declarat de două ori dispărut, pentru a fi găsit în alte locuri.[132]

Sanera și Shaw au arătat modul în care reclama deșănțată și minciunile au creat o altă panică - printre altele, ploile acide, criza înaripatelor și cea a gunoiului.[133] Nu e vorba că nu există probleme de mediu. Marile orașe din toată lumea suferă din cauza poluării și a traficului intens. Milioane de oameni locuiesc în sărăcie extremă în vecinătatea gunoaielor.[134] Politizarea problemelor de mediu și „dispozitivele și mijloacele pentru controlul nașterilor... disponibile peste tot", după cum cerea Al Gore,[135] nu a însemnat aproape nimic pentru a soluționa aceste probleme reale, ci a contribuit la creșterea puterii și bogăției birocrației internaționale pe cheltuiala săracilor.

Teoria economică presupune că la baza relației dintre creșterea populației și impactul asupra mediului se află probleme mult mai complicate. Afirmația cunoscută este că pe măsură ce crește numărul populației, crește și „presiunea" asupra folosirii pământului și a altor resurse. Dar, de fapt, de obicei, regiunile cel mai dens populate tind să aplice cea mai eficientă administrare a pământului. Teoria economică sugerează și motivul. Când populația este puțin numeroasă în relație cu resursele de teren agricol, cum

---

[129] „Species Loss: Crisis or False Alarm?", *New York Times, Science Times,* 20 august 1991.

[130] „Group Wants Owls Removed from List", *The Times Standard,* Eureka, Calif., 8 octombrie 1993.

[131] „Blue Whale Population May Be Increasing off California", *Science* 260, nr. 5106, 16 aprilie 1993.

[132] Roland Lamberson, Lectorul anului, specialist în modele matematice, Universitatea de Stat Humboldt, mai 1994.

[133] Sanera și Shaw, *Facts Not Fear.*

[134] Vezi Greg Easterbrook, *A Moment on the Earth: The Coming Age of Environmental Optimism* (New York: Penguin Books, 1995), cap.31, „The Third World" (Lumea a treia).

[135] Gore, *Earth in the Balance,* p.134.

se întâmplă în cadrul granițelor SUA, iar acum și în Africa sau America de Sud, este recomandată administrarea pământului și practicile de exploatare a pădurilor intolerabile în zonele în care populația este mai numeroasă. Perioadele lungi de rotație permit recuperarea naturală, iar efectele „externe", cum ar fi eroziunea, abia dacă îi afectează pe ceilalți oameni.

Istoria confirmă teoria. Germania are o densitate a populației de 12 ori mai mare decât cea a Braziliei. Europa este de 9 ori mai populată decât America de Sud, iar resursele de pădure pe cap de locuitor din America de Sud sunt de 16 ori mai mari decât cele ale Europei Occidentale. Administrarea pământului și practicile de tăiere a pădurilor din Brazilia ar fi intolerabile în Germania, exact așa cum cultivarea pământului și practicile exploatării pădurilor ale străbunicilor noștri ar fi intolerabile astăzi în SUA. Deși ecologiștii susțin faptul că va fi prea târziu pentru impunerea unui control, istoria economiei arată că acesta se impune pe măsură ce avem nevoie de el, prin mersul firesc al prețului relativ al pământului, muncii și al altor resurse productive.

În mod similar, costurile externe, acelea precum eroziunea, care sunt transferate persoanelor - altele decât cele care le vor suporta -, aduc de asemenea controale sociale, când există prea mulți oameni. Există numeroase exemple de controale sociale stricte impuse managementului pământului și pădurilor pe tot cuprinsul Europei, până la reglementări antifumat în anumite zone ale SUA. Îmbunătățirea extraordinară a calității aerului Londrei,[136] a apei din Bazinul Râului Ruhr[137] și din Marile Lacuri[138] se datorează tocmai unor asemenea controale. În SUA, poluarea aerului cu monoxid de carbon a scăzut cu 37% din 1984, urmată de o scădere cu 89%. A existat apoi o scădere a bioxidului de azot cu 12% și a ozonului cu 12%.[139] Chiar și în Los Angeles, patria aerului foarte poluat din cauza vehiculelor, calitatea aerului s-a îmbunătățit foarte mult.[140] De exemplu, în 1979, au fost înregistrate 71 de zile în care concentrațiile de ozon depășeau .20 ppm în Azusa, unul dintre cele mai poluate cu fum orașe din districtul Los Angeles.

---

136 *Newsweek*, 16 noiembrie 1970, p.67.

137 Allen V. Kneese, „Water Quality Management by Regional Authorities in the Ruhr Area", in Marshall I. Goldman, ed., *Controlling Pollution: The Economics of a Cleaner America* (Englewood Cliffs, N.J.: Prentice-Hall, 1967), p.109-129.

138 Simon, „Global Confusion", p.8-9.

139 Agenția SUA pentru Protecția Mediului, *National Air Quality and Emissions Trends Report*, 1993.

140 Sanera și Shaw, *Facts Not Fear*, p.142-145.

În 1995, au fost doar 3 astfel de zile.[141]

Teoria se aplică de asemenea resurselor care fac parte din „proprietatea comună", cum ar fi somonul din nordul Californiei și pământurile pe care crește lemn de foc în unele țări mai puțin dezvoltate. Accesul public liber la aceste resurse invită la supraexploatare, dar dacă o populație mai mare crește exploatarea, se ajunge în punctul în care se simte impactul negativ și se impun controale. Astfel, restricțiile asupra pescuitului de somon din California crește, iar unele țări mai puțin dezvoltate conferă drepturi de proprietate loturilor de pădure, ce oferă proprietarilor stimulente pentru exploatările susținute. Economiștii au observat că oamenii în general răspund la aceste stimulente și aduc îmbunătățire mediului, la fel ca și în zona Florida Everglades, unde fermierii au redus reziduurile poluante ca reacție la reducerea impozitului.[142] Reziduurile nu se datorau „suprapopulării", ci folosirii tehnologiei pe care fermierii puteau să o controleze atunci când aveau motiv s-o facă.

Nu există în mod necesar o relație între distrugerea mediului și mărimea sau rata creșterii populației. Greșeala constă în comportamentul oamenilor față de tehnologie, cum arăta Barry Commoner în anii '70.[143] Economiștii sunt în favoarea taxelor pentru poluare și singura speranță pentru curățirea mediului constă în atacarea directă a motoarelor poluante, a depozitării la întâmplare a deșeurilor în sursele de apă și aer și a altor mijloace și tipuri de comportament care duc la degradarea mediului. Principiul este simplu: utilizatorii tuturor resurselor trebuie să plătească costul lor total, din moment ce „nimic nu e gratis".

Se pretinde uneori că oamenii foarte săraci nu-și permit să elimine poluarea și că „suprapopularea" duce la sărăcie. De fapt, nu există nici o dovadă că „suprapopularea" provoacă sărăcie (mai multe despre acest lucru vom spune în cele ce urmează) sau că oamenilor săraci le place murdăria mai mult decât celor bogați, sau că aceștia ar răspunde la stimulente diferit față de oamenii bogați. Din păcate, săracii locuiesc în asemenea zone care nu pot fi curățite. Remediul nu este să-i eliminăm pe cei săraci, ci să le

141 California Air Resources Board, *California Air Quality Data,* sumar anual pentru 1979 și 1995.

142 „Incentives Outpace Bureaucracy", *The Wall Street Journal,* 15 mai 1997, p.A22.

143 Barry Commoner, „The Environmental Costs of Economic Growth", în Robert Dorfman și Nancy S. Dorfman, ed., *Economics of the Environment: Selected Readings* (New York: W.W. Norton, 1972), p.261-218.

permitem să aibă grijă de ei înșiși în libertate și siguranță, într-o economie deschisă.

Un alt mit al anti-nataliștilor este că sporirea populației diminuează calitățile estetice ale mediului uman. Totuși, cele mai minunate și mai bune de locuit orașe sunt cele mai dens populate. Problemele diferite, cum ar fi congestia traficului și crima, au fost atribuite de asemenea suprapopulării, cu aceeași lipsă de dovezi. Dimpotrivă, unele probleme urbane devin mai ușor de rezolvat pe măsură ce populația crește și localitățile sunt mai dens populate. Congestia traficului se pare că este mai acută, de exemplu, în orașele cu o populație mai rară, cum ar fi Los Angeles, care se bazează, în principal, pe automobile personale pentru transport, față de orașele mai dens populate, în care mersul pe jos, bicicletele și transportul public sunt obișnuite.[144]

Experiența arată că nu este vorba de creșterea populației sau de comportamentul afacerilor private care prezintă un mare pericol asupra calității mediului. E vorba de guvern cu impunerile sale de taxe infinite și stimulente ca să-și mărească activitățile, indiferent de relațiile cost-beneficiu, după cum dovedesc multele baraje și șosele din SUA. Și deoarece programele de ajutor extern adesea finanțează proiecte publice de această natură, făcând posibil ca guvernele străine să ignore semnalele pieței care limitează sectorul privat, ele sunt deschise efectelor de distrugere a mediului. Contrastul dintre economiile planificate centralizate și cele orientate spre piața liberă este instructiv în acest sens. Fondul Monetar Internațional a raportat că nivelele poluării industriale din fosta URSS erau de 10 până la 100 de ori mai mari decât cele din Vest.[145] Iar această regiune avea una dintre cele mai joase natalități și una dintre cele mai puțin populate regiuni, dacă comparăm suprafața sa cu alte zone ale lumii. În mod similar, Germania de Est avea o populație mai puțin densă decât Germania de Vest și avea o poluare foarte mare. Poluarea din zonele industriale ale Poloniei este legendară, dar Polonia avea mai puțin de jumătate din densitatea populației

---

[144] Jacqueline R.Kasun, „The Love Affair Was a Forced Marriage", *America* 129, nr. 18 (1 decembrie 1973): 418-421. După cum se arată în acest articol, ambuteiajele traficului modern cresc percepția de aglomerație și aparent de „suprapopulare", dar, de fapt, sunt o problemă de politică publică și nu depind de mărimea sau de rata populației umane.

[145] Fondul Monetar Internațional, Banca Mondială *et al.*, *The Economy of the USSR: Summary and Recommendations* (1990), p.37.

din Germania de Vest. În toate aceste cazuri, economia dirijată de guvern a putut să se ridice „deasupra” restricțiilor pieței și a poluat cât a vrut.

Dar probabil că motivul principal pentru care oamenii pot crede cu ușurință în suprapopulare este ideea că omenirea trăiește astăzi, ca și în trecut, în condiții aglomerate. Oamenii se adună împreună nu din cauza lipsei de spațiu pe planetă, ci din cauza nevoii de a lucra împreună, de a cumpăra și a vinde, de a oferi și a primi servicii unul de la altul, de a face schimb de bunuri și servicii. Orașele și localitățile noastre întotdeauna au gemut de lume și trafic – cai, măgari și cămile în trecut și vehicule motorizate în prezent.

Acestea se referă la o temă recurentă în istoria lumii, cea a suprapopulării. Platon și Aristotel erau îngrijorați de asta în urmă cu o jumătate de mileniu înainte de Hristos.[146] Atena a fost un mare centru comercial și cultural și un oraș foarte aglomerat. Orașele chinezești erau centre aglomerate pentru schimb de produse și idei. Iar Confucius și alți gânditori chinezi erau îngrijorați de creșterea „excesivă” a populației.[147] Tertulian, care a scris în Cartagina aglomerată în cel de-al II-lea secol după Hristos, susținea:

> Ceea ce corespunde, de cele mai multe ori, punctelor noastre de vedere (iar ocaziile abundă), este densitatea populației. Numărul nostru este împovărător pentru pământ, care abia dacă ne poate susține pe toți... De fapt și de drept, ciuma bubonică, foametea, războaiele și cutremurele de pământ trebuie văzute ca remedii pentru națiuni, ca mijloace de reducere a abundenței rasei umane.[148]

Sfântul Ieronim, care a trăit în sec. IV, scria că „lumea este deja plină, iar populația este prea multă pentru pământul care există.” Mănăstirile, credea el, ar fi putut soluționa problema.[149]

Nimeni dintre acești filozofi de oraș din antichitate nu putea să privească de sus la pământ și să vadă că dincolo de orizontul lor imediat nu erau oameni deloc. Așa se întâmplă și cu noi. Ne petrecem viața zilnică în mijlocul mulțimilor de oameni și vehicule, îngrămădindu-ne, ca să ne conducem afacerile comune, să facem schimb de bunuri și idei și să culegem beneficiile specializării și schimbului. Dat fiind impactul imediat,

[146] Platon, *Legile;* Aristotel, *Politica,* citate în Divizia pentru Populație a Națiunilor Unite, „History of Population Theories”, în Joseph J. Spengler și Otis Dudley Duncan, ed., *Population Theory and Policy: Selected Readings* (Glencoe, Ill.:The Free Press, 1956), p.6-7.

[147] Divizia pentru Populație a ONU, „Population Theories”, p.6.

[148] Tertulian, *De Anima: A Treatise on the Soul,* citat din Jacob Viner, *Religious Thought and Economic Society* (Durham, N.C.: Duke University Press, 1978), p.34.

[149] Jerome, *The Principal Works,* citat în Viner, *Religious Thought,* p. 33-34.

comun condiției umane de toate vârstele, este ușor de presupus, împreună cu Tertulian, că „numărul nostru este împovărător pentru pământ".

Datorită faptului că, cel puțin, barca are mari provizii și poate merge înainte cu curaj, atunci când voință există, este posibil oare ca ratele mai lente ale creșterii populației să fie de folos? Când sunt presați, tot mai mulți opozanți ai creșterii populației recunosc că problemele de resurse și mediu nu sunt chiar atât de acute pe cât sunt cele ale fraților noștri, dar aceste alte probleme sunt exacerbate de oameni. De exemplu, Comisia Camerei Reprezentanților pe problemele populației pretinde că:

> Prin împiedicarea progresului social și economic, într-o eră a creșterii așteptărilor, creșterea rapidă a populației în viitor poate submina stabilitatea internă a unor țări în curs de dezvoltare. Instabilitatea internă din aceste țări ar putea, la rândul ei, să ofere un element catalizator al respingerii sistemelor politice, economice și sociale, ducând la creșterea revoltelor interne și a revoluțiilor, precum și a condițiilor internaționale instabile.[150]

Împiedică oare cu adevărat creșterea populației „progresul economic și social"? De la mijlocul anilor '60, și până în 1984, politica și declarațiile oficiale ale SUA se bazau pe presupunerea că răspunsul la această întrebare era, da. Abia începând cu Conferința Internațională pentru Populație din 1984, această țară a început să afirme, oficial, că o creștere a populației ar putea să nu frâneze creșterea economică. Administrația Clinton a răsturnat această poziție și, la Conferința Internațională pentru Populație și Dezvoltare din Cairo, în 1994, a insistat din nou pe ideea că mărimea populației reprezintă o barieră majoră în calea dezvoltării. Argumentul antinatalist era – și este – simplu: cu cât mai multe guri avem de hrănit, cu atât mai puțină hrană pentru fiecare gură. Pentru cei care sugerează că gurile în plus vin și cu brațe în plus ca să producă hrana, argumentul urcă spre un nivel mai mare de sofisticare: creșterea rapidă a populației limitează investiția și astfel acționează ca o frână asupra creșterii venitului pe cap de locuitor. După cum susține Nancy Birdsall, autor de materiale antinataliste pentru Banca Mondială și pentru alte organizații,

> Ideea că o creștere a populației încetinește venitul pe cap de locuitor se bazează în principal pe două presupuneri. În primul rând, odată cu o creștere rapidă a numărului de muncitori, fiecare din aceștia produce mai puțin în relație

[150] Comisia pe problemele poulației, „World Population", p.5-6.

cu pământul și capitalul cu care lucrează... În al doilea rând, pe măsură ce, la acești muncitori, crește numărul de copii dependenți se presupune că economiile totale ale țării respective scad, restricționând banii pentru investiții în educație și în capital fizic, cum ar fi locuințe, drumuri și fabrici.[151]

Observați că dra Birdsall a folosit cuvântul „a presupune" cât se poate de literal. Cel mai surprinzător fapt este că presupunerile sale nu au fost nici verificate, nici puse la îndoială de către strategi. Ele au fost luate de bune, fără a se mai apela la mijloacele de verificare a lor, mijloace care au fost și sunt disponibile permanent.

Cineva ar putea presupune că o politică majoră a SUA și a agențiilor internaționale de împrumut, cum ar fi Banca Mondială – o politică ce se întinde pe mai mulți ani, care costă miliarde de dolari, și care implică riscuri importante în termeni de bunăstare economică și bunăvoință internațională – ar trebui să se bazează pe investigații temeinice a faptelor relevante. Politica populației, totuși, nu se bazează pe asemenea cercetări. Ea se bazează, așa cum dezvăluie dra Birdsall, pe presupuneri – un fapt surprinzător, nu pentru că există date pentru testarea acestor presupuneri, ci pentru că agențiile implicate cheltuie milioane de dolari anual anume pe cercetare. Atunci de ce nu au intrat în miezul acestor chestiuni?

Mai exact, ce ne arată dovezile disponibile despre relația dintre creșterea populației și creșterea economică? Deși agențiile oficiale și cercetătorii lor subvenționați au tăcut mâlc în ceea ce privește această chestiune, economiștii au studiat problema timp de ani de zile. Rezultatele lor sunt clare și surprinzătoare, referitor la tot ceea ce s-a spus și făcut privind ideea că sporirea populației este dăunătoare. *Studiile economice nu au reușit să demonstreze că înmulțirea populației are efecte economice proaste.* Mai surprinzător este faptul că datele statistice arată că, în rândul țărilor *în curs de dezvoltare,* un ritm mai rapid de creștere a populației poate fi asociat cu o creștere mai rapidă a venitului pe cap de locuitor.

Într-un studiu complet, care cuprinde mai multe țări, Goran Ohlin, economist cunoscut, specialist de marcă în demografie la Universitatea din Uppsala, n-a găsit nici o relație importantă între ratele creșterii populației și ratele creșterii economice. Concluzia sa a fost: „cu cât mai riguroasă e analiza

---

[151] Nancy Birdsall, „Population Growth and Poverty in the Developing World", *Population Bulletin* 35, nr.5 (decembrie 1980): 14.

şi cu cât mai scrupuloasă este examinarea datelor, cu atât este mai mic rolul atribuit populaţiei, ca sursă independentă de probleme economice".[152]

În mod similar, într-o revistă importantă de studii statistice, în care semnează mai mulţi autori cunoscuţi, Richard Franke a ajuns la concluzia că rata creşterii populaţiei nu este un factor critic în creşterea economică.[153]

În diagrama 2-2 de la pag. 68 se arată relaţia dintre rata medie anuală a creşterii populaţiei şi rata medie anuală a creşterii produsului intern brut (PIB) real pe cap de locuitor în 106 ţări, atât dezvoltate, cât şi mai puţin dezvoltate, în perioada 1960-1982. Convingerea impusă de către promotorii controlului populaţiei, inclusiv de către instituţia SUA de ajutor internaţional, USAID, ne va sugera o relaţie puternic negativă a acestor date cu rate înalte ale creşterii populaţiei, asociate cu rate reduse sau negative a creşterii venitului. Multe ţări, cu rate înalte ale creşterii populaţiei au rate mari ale creşterii venitului populaţiei pe cap de locuitor, iar opusul acestei situaţii este de asemenea adevărat. Datele Băncii Mondiale privind creşterea PIB, pentru anii 1985-1995, arată un model similar. Ţările care au prosperat au atât rate scăzute, cât şi crescute ale creşterii populaţiei, în timp ce ţările a căror economie lâncezeşte sau scade aveau de asemenea atât creşteri mici, cât şi creşteri mari ale populaţiei. Diagrama 2-3 de la pag. 69 prezintă toate aceste date. Nici o relaţie statistică importantă nu apare în aceste cifre. Vedem, totuşi, că un număr mare de ţări timd să aibă o creştere *negativă* a venitului în ultimul timp, faţă de perioadele trecute. Mai multe despre aceasta vom vorbi în cele ce urmează.

Atunci când investigaţiile sunt limitate în ţările în curs de dezvoltare, o relaţie mai clară apare din unele studii, însă aceasta înseamnă opusul la cel adus în faţă de către promotorii controlului populaţiei. Colin Clark, fost director al Institutului Economic de Agricultură de la Universitatea Oxford, studiind un număr mare de ţări în curs de dezvoltare, în perioada 1950-1969, a descoperit că, în general, ţările *cu cea mai înaltă* rată a creşterii populaţiei aveau cele mai înalte rate ale creşterii produsului pe cap de locuitor.[154] Clark, împreună cu alţi economişti, subliniază că, pentru a avea o

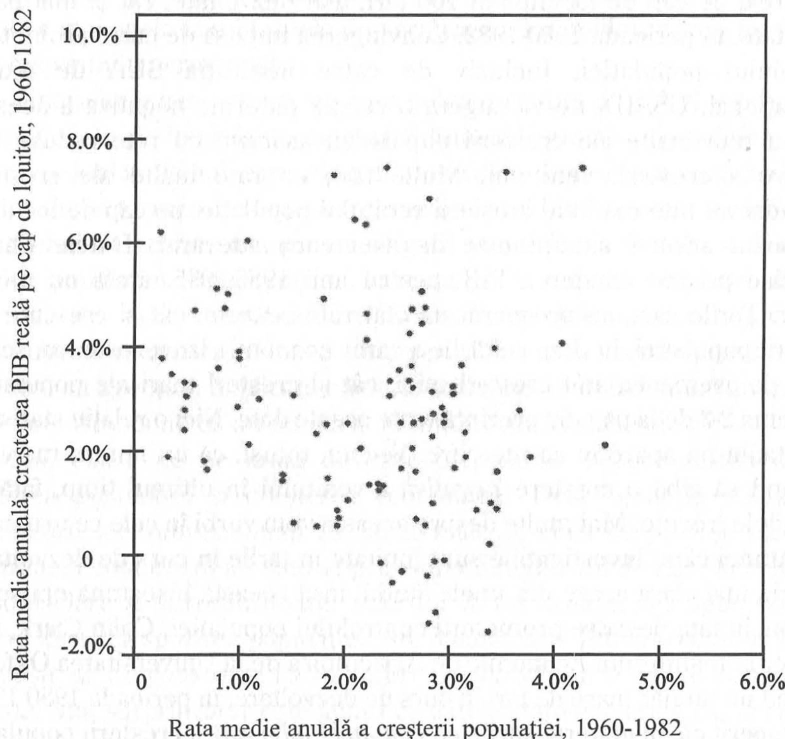
[152] Goran Ohlin, „Economic Theory Confronts Population Growth", în Ansley J. Coale, ed., *Economic Factors in Population Growth* (New York: John Wiley, 1976), p.1.

[153] Richard Franke, „Critical Factors in the Post-War Economic Growth of Nations", în E. Pusic, *Participation and Self-Management* (Zagreb: The Institute for Social Research, 1973), vol.5.

[154] Clark, *Population Growth*, p.84.

infrastructură modernă a transportului și alte facilități, cheltuielile pe cap de locuitor în societate scad pe măsură ce crește populația, ceea ce facilitează o creștere a venitului net pe cap de locuitor[155], echivalând cu principiul cunoscut în afaceri al „distribuirii cheltuielilor indirecte".

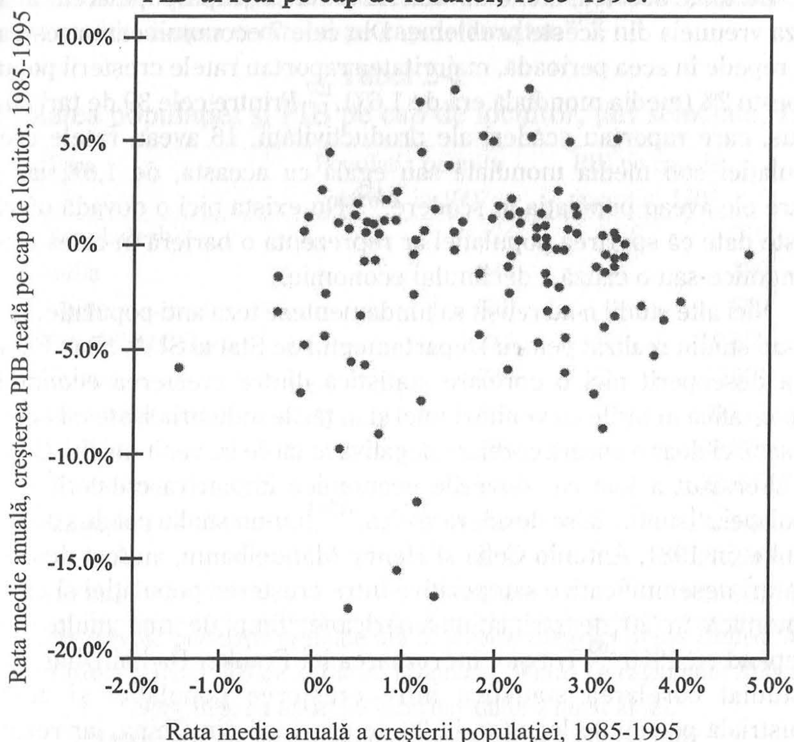
Diagrama 2-2
Relația dintre ratele creșterii populației și PIB-ul real pe cap de locuitor, 1960-1982

Sursa: Pe baza datelor de la Banca Mondială, *Raportul de dezvoltare a lumii (World Development Report)*, 1984.

---

[155] *Ibid.*, vezi și Colin Clark, *Conditions of Economic Progress* (New York: MacMillan, 1957); Julian L.Simon, *The Economic of Population Growth* (Princeton: Princeton Univ. Press, 1977, capit.12.

Sursa: Pe baza datelor de la Banca Mondială, *Raportul de dezvoltare a lumii (World Development Report)*, 1997 şi Naţiunile Unite, *Prospecte asupra populaţiei lumii: Revizuire 1996 (World Population Prospects: The 1996 Revision)*.

Aceeaşi relaţie apare în datele privind dezvoltarea ţării pentru perioada 1960-1982.[156] În perioada 1985-1994, totuşi, relaţia a devenit mai puţin clară. Din 80 de ţări cu venit redus, mai mult de jumătate aveau o creştere *negativă* a productivităţii, în ciuda sau poate din cauza ajutorului extern mai mare decât oricând. Războiul înghiţea mulţi bani. Cum să plăteşti sau să nu plăteşti împrumuturile străine devenise o temă acaparatoare

156 Jacqueline Kasun, *The War Against Population: The Economics and Ideology of Population Control* (San Francisco: Igantius Press, 1988), p.50-51.

la conferințele internaționale. Țările din fostul bloc sovietic raportau mari scăderi ale producției.

Cu toate acestea, nici o dovadă nu arăta că „suprapopularea” ar fi fost cauza vreuneia din aceste probleme. Din cele 7 economii care creșteau cel mai repede în acea perioadă, majoritatea raportau ratele creșterii populației de peste 2% (media mondială era de 1,6%).[157] Printre cele 39 de țări cu venit redus, care raportau scăderi ale productivității, 16 aveau ratele creșterii populației sub media mondială sau egală cu aceasta, de 1,6%, iar patru dintre ele aveau populația în scădere.[158] Nu există nici o dovadă oferită de aceste date că sporirea populației ar reprezenta o barieră în calea creșterii economice sau o cauză a declinului economic.

Nici alte studii n-au reușit să fundamenteze teza anti-populație. În 1981, într-un studiu realizat pentru Departamentul de Stat al SUA, Nick Eberstadt nu a descoperit nici o corelare statistică dintre creșterea economică și demografică în țările cu venituri mici și în țările industrializate cu economie de piață, ci doar o ușoară corelare negativă în țările cu venit mediu. Concluzia lui Eberstadt a fost că „dovezile economice împotriva creșterii rapide a populației... [sunt]... false de-adevăratelea.”[159] Într-un studiu condus de Richard Franke, în 1981, Antonio Celia și Henry Mandelbaum, au fost descoperite legături nesemnificative sau pozitive între creșterea populației și creșterea economică în 20 de țări latino-americane, timp de mai multe decenii, începând cu 1950.[160] Tot sub îndrumarea lui Franke, Da-hai Ding, în 1982, a studiat corelarea statistică între creșterea populației și creșterea industrială pe cap de locuitor, în 29 de provincii din China, iar rezultatele obținute nu au arătat nici o legătură între cele două probleme cercetate.[161]

În 1992, Julian L. Simon și Roy Cobin au rezumat relația dintre rata creșterii populației și creșterea economică, observată într-un număr de studii din țările mai puțin dezvoltate. Ei au concluzionat: „Nu a fost găsită

[157] Națiunile Unite, *World Population Prospects: The 1996 Revision* (Prospecte asupra populației lumii: Revizuire 1996).

[158] *Ibid.*

[159] Nick Eberstadt, „'Population Control' and the Wealth of Nations: The Implications for American Policy”, raport pregătit pentru subsecrtarul de stat pentru Securitate, Asistență, Știință și Tehnologie, Washington D.C., 24 noiembrie 1981, p.21.

[160] Antonio Celia și Henry Mandelbaum, „Economic Growth in 20 Latin American Countries”, lucrare prezentată la Institutul Politehnic din Worcester, Mass., 31 martie 1981.

[161] Da-hai Ding, „Economic Development and Population Control in China”, lucrare prezentată la Institutul Politehnic din Worcester, Mass., 21 mai 1982.

nici o legătură între rata creşterii populaţiei şi a creşterii economice. Aceasta confirmă o serie lungă de studii anterioare ce folosesc alte exemple şi alte perioade." Dar ei observă că „...în general, creşterea populaţiei are un efect pozitiv asupra venitului pe cap de locuitor."[162]

Tabel 2-1

Densitatea populaţiei şi PIB pe cap de locuitor, ţări selectate, 1997

Ţara	Populaţia pe milă pătrată, în 1997	PIB pe cap de locuitor, 1997
Bangladesh	2.424	$ 270
India	843	390
China	339	860
Republica Coreea	1.212	10.550
Taiwan	1.739	12.390*
Marea Britanie	628	20.710
Olanda	1.195	25.820
Hong Kong	16.794	22.990
Singapore	14.369	32.940
Germania	622	28.260
Japonia	825	37.850

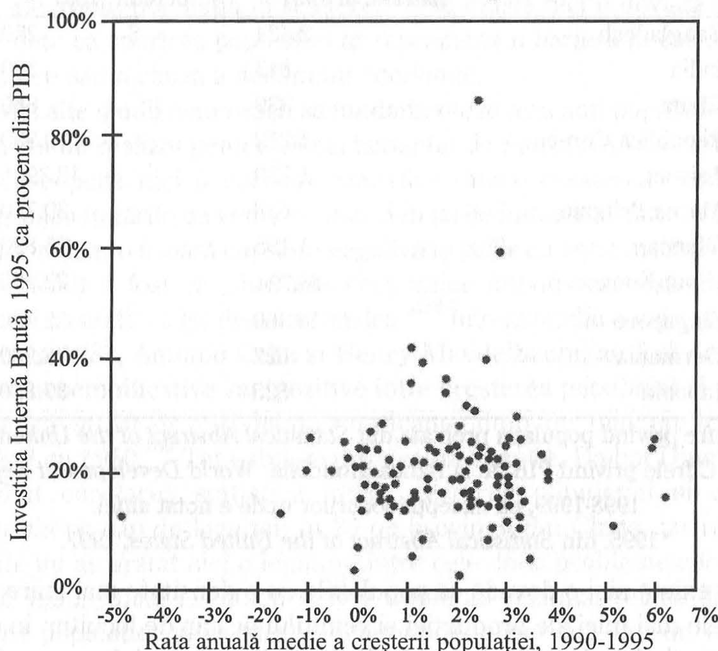
Sursa: Cifre privind populaţia preluate din *Statistical Abstract of the United States, 1997*; Cifrele privind PIB de la Banca Mondială, *World Development Report*, 1998-1999, cu excepţia locurilor unde e notat altfel.
***1995, din *Statistical Abstract of the United States*, 1997.**

Nu există nici o dovadă că populaţiile cu o densitate mai mare tind să aibă nivele mai mici ale producţiei şi venitului pe cap de locuitor, în ciuda a ceea ce pretind anti-nataliştii. Unele dintre ţările cele mai dens populate din lume – cum ar fi fosta Germanie Federală, Olanda sau Japonia – au nivele foarte mari al venitului şi producţiei pe cap de locuitor. În Asia, zonele cele mai dens populate – Japonia, Singapore, Hong Kong şi Taiwan – au cea mai mare producţie pe cap de locuitor, aşa cum arată Tabelul 1-2. (Bangladesh, care are probleme, este o excepţie). China şi India, pe de altă parte, cu o densitate a populaţiei mult mai mică (similare celei din Pennsylvania şi

[162] Julian L. Simon şi Roy Gobin, „The Relationship between Population and Economic Growth in LDCs", în Julian Simon, *Population and Development in Poor Countries: Selected Essays* (Princeton Univ. Press, 1992), p.191

Regatul Unit al Marii Britanii, respectiv), au de asemenea, nivele mult mai mici al producției pe cap de locuitor. Taiwan, cu o densitate a populației de cinci ori mai mare decât a Chinei, produce mult mai mult pe cap de locuitor. Republica Coreea, cu o densitate a populației de 3,6 ori mai mare decât a Chinei, are o producție pe cap de locuitor de 12 ori mai mare.

Diagrama 2-4
Relația dintre Investiția Internă Brută, 1995, și o parte din PIB și Ratele Creșterii Populației, 1900-1995

Sursa: Banca Mondială, *World Development Report*, 1997.

Pe de altă parte, densitatea scăzută a populației (ca în Statele Unite, care are doar 75 de oameni pe o milă pătrată), nu trebuie să fie o barieră pentru venitul mare. În toate țările, totuși, zonele cele mai dens populate – orașele – au cele mai înalte nivele ale producției și ale venitului pe cap de locuitor. Economiștii au explicat mult timp aceste relații care există din motivele descrise mai sus – cu cât este mai densă populația, cu atât sunt utilizate mai bine sistemele de transport și comunicare, precum și alte părți ale infrastructurii economice. Aceste zone au de asemenea posibilități mai

multe pentru contacte directe care încurajează inovaţia şi productivitatea.

De asemenea, nu există nici o dovadă în sprijinul afirmaţiei antinataliştilor că înmulţirea populaţiei ar inhiba investiţiile. Dacă acest lucru ar fi adevărat, ţările cu o populaţie care creşte rapid ar avea proporţii mai mici ale venitului total dedicat investiţiei. Dar nu este aşa, după cum se arată în Diagrama 2-4, ratele înalte ale investiţiei sunt la fel de probabil de atins atât de ţările cu rate mari ale creşterii populaţiei, cât şi de ţările cu rate mici ale creşterii populaţiei. În anii '80, ţările mai puţin dezvoltate cu populaţii care creşteau rapid investeau o parte mai mare din PIB, faţă de ţările industrializate din America de Nord şi Europa Occidentală, cu populaţii stabile sau cu o creştere mică a populaţiei. Malaezia, de exemplu, cu o creştere rapidă a populaţiei de 2,3% pe an aproximativ (comparativ cu o creştere de 1% în Statele Unite), a atins un nivel al investiţiilor, în 1985, de 28% din PIB, comparativ cu 19% în SUA. În 1994, cu o populaţie care creşte într-un ritm de 2 ori mai mare faţă de cel al SUA, Malaezia a dedicat 39% din PIB investiţiilor, comparativ cu 16% investite în SUA.[163] Alte ţări cu rate relativ mari ale creşterii populaţiei au avut de asemenea rate înalte ale investiţiilor, cum ar fi Tanzania, Lesotho şi Costa Rica.

Motivul economic aici este direct: investiţia voluntară depinde în primul rând de profitabilitatea aşteptată – care este o funcţie a eficienţei utilizării resurselor –, nu de rata natalităţii. Ştiinţele economice arată că industriile şi ţările care acordă oportunităţi investitorilor, ca să câştige de pe urma utilizării eficiente a resurselor, vor atrage capital de investiţie indiferent de rata creşterii populaţiei sau de bogăţia lor internă. Rata natalităţii este pur şi simplu nerelevantă în aceste consideraţii. Alţi economişti au observat de asemenea lipsa dovezilor potrivit cărora creşterea populaţiei ar inhiba investiţiile.[164]

Astfel vorbesc dovezile statistice. Dar ce spun modelele teoretice, modelele computerizate? În cazul lor, rezultatele depind de *presupunerile* programate de calculele computerizate. Un model computerizat adesea citat de cei devotaţi controlului populaţiei – faimosul model Coale-Hoover[165] – include presupuneri conform cărora creşterea economică depinde de rata investiţiei iar investiţiile nu pot ţine pasul cu creşterea populaţiei. Dat fiind

163 Banca Mondială, *World Development Report (Raport privind dezvoltarea mondială)*, 1996.

164 Simon, *Economics of Population Growth*, cap.4,10; Julian L.Simon, *The Ultimate Resource* (Princeton Univ Press, 1981), cap.13; Eberstadt, „Population Control", p.22-23.

165 Ansley J.Coale şi Edgar M.Hoover, *Population Growth and Economic Development in Low-Income Countries* (Princeton: Princeton University Press, 1958).

presupunerile înglobate în el, acesta demonstrează în mod necesar că sporirea populației inhibă creșterea economică, neluându-se în calcul că presupunerile sale nu sunt în concordanță cu faptele urmărite.

Mult-trâmbițatul model computerizat *Global 2000*, creat sub Administrația Carter, și-a atins previziunile sale sumbre, presupunând pur și simplu, fără a se baza pe fapte, că pământul își epuizează rapid resursele de bază. De ce trebuie să ne preocupe atât demult trecerea unui asemenea material prin computer? Utilizând presupuneri similare, prin programul *Chicken Little* s-a ajuns la aceleași concluzii. Dar computerele vrăjesc audiența modernă.

Pe de altă parte, modelul computerizat foarte sofisticat al lui Julian Simon este utilizat în mod adecvat. Acesta înglobează presupuneri rezonabile bazate pe fapte economice urmărite și demonstrează *beneficiile* pe termen lung ale creșterii populației, atât în țările în curs de dezvoltare, cât și în țările dezvoltate.[166] Acest model încorporează atât presupunerea că oamenii în surplus „diluează" stocul de capital (adică reduc proporția unelte: muncitori), după cum se presupune în modelul Coale-Hoover, dar, de asemenea, și fapte contradictorii urmărite, conform cărora populațiile mai numeroase procură și folosesc „infrastructura" economică cu o ușurință și o eficiență mai mare, iar numărul mai mare de muncitori generează mai rapid o rată a îmbunătățirii tehnologice datorită interacțiunii lor interactive. Pentru țările mai puțin dezvoltate, modelul lui Simon încorporează de asemenea fapte urmărite, conform cărora cererile unei populații mai numeroase stimulează investiția, oamenii consacră mai multe ore muncii, deoarece mărimea familiei crește, iar munca trece din agricultură spre industrie, pe măsura creșterii dezvoltării.

Rezumând ceea ce economiștii cunosc despre relația dintre creșterea populației și creșterea economică, Mark Perlman de la Universitatea din Pittsburgh a declarat fără ocolișuri, în 1975: „Dacă utilizăm programe anti-nataliste, facem asta din alte motive decât cele oferite pur și simplu de ceea ce noi, ca economiști, *cunoaștem*".[167]

În articolul în care face o trecere în revistă a istoriei poziției anti-nataliste, Perlman a subliniat că Malthus însuși s-a distanțat în mod semnificativ de opinia sa inițială despre efectele proaste ale creșterii populației. Ca să-l cităm pe Perlman, „pe scurt, Malthus a fost la sfârșitul vieții sale un soi de

[166] Simon, *Economics of Population Growth*, cap. 6 și 13.
[167] Mark Perlman, „Some Economic Growth Problems and the Part of Population Policy Plays", *Quarterly Journal of Economics* 89, nr.2 (mai 1975):247-256.

malthusianist dubios".[168] (Într-o revistă despre cercetările demografice recente, Perlman şi-a reiterat poziţia sa iniţială).[169]

Cunoscutul economist în problema dezvoltării P.T. Bauer a criticat aspru punctul de vedere conform căruia creşterea populaţiei împiedică creşterea economică. Concluzionând că „sporirea rapidă a populaţiei nu a constituit un obstacol pentru progresul economic susţinut, nici în ţările lumii a treia, nici în vest",[170] el şi-a documentat concluzia pe o mulţime de studii de caz şi date statistice din toate ţările.

În 1960, distinsul economist Simon Kuznets, a subliniat avantajele creşterii populaţiei pentru dezvoltarea economică într-o analiză complexă. El a evidenţiat că un număr mai mare de oameni înseamnă un număr mai mare de oameni talentaţi şi capabili care, interacţionând unul cu altul, descoperă şi răspândesc îmbunătăţirile din tehnologie.[171]

Alţi economişti au criticat ideea că sporirea populaţiei ar împiedica creşterea economică. Easterlin de la Universitatea din Pennsylvania scrie: „Există puţine dovezi ale oricărei legături importante, pozitive sau negative, între ratele creşterii populaţiei şi a venitului."[172] Fred R.Glahe de la Universitatea din Colorado, comentând asupra dovezilor că ţările dezvoltate cu cele mai mari rate de creştere a populaţiei au atins cea mai înaltă creştere economică, a declarat: „Ar trebui să se sublinieze că nu există nici o lege de diminuare a veniturilor în legătură cu tehnologia."[173] Julian Simon şi Karl Zinsmeister au repetat, în 1995:

> Studiile care compară ratele creşterii populaţiei cu ratele creşterii economice... au arătat că venitul pe cap de locuitor creşte la fel de repede sau mai repede în ţările mai puţin dezvoltate, precum şi în ţările dezvoltate, în ciuda

168 *Ibid.*, p.249.

169 Mark Perlman, *„Population and Economic Change in Developing Countries:* A Review Article", *The Journal of Economic Literature* 19, nr.1 (martie 1981): 74-82

170 P.T.Bauer, *Equality, the Third World, and Economic Delusion* (Cambridge, Mass.: Harvard Univ. Press, 1981), p.43. Vezi întregul cap.3 în „The Population Explosion: Myths and Realities).

171 Simon Kuznets, „Population Change and Aggregation Output", în *Demographic and Economic Change in Developing Countries: A Conference of the Universities* (Princeton: Princeton Univ. Press pentru Biroul Naţional al Cercetării Economice, 1960, p.324-340.

172 Richard A. Easterlin, „Population", în Neil W.Chamberlain, ed, *Contemporary Economic Issues* (Homewood, Ill.: Richard D.Irwin, 1973), p.337-347.

173 Fred R.Glahe şi Dwight R.Lee, *Microeconomics: Theory and Applications* (New York: Hartcourt Brace Jovanovich, 1981), p.189.

faptului că populația a crescut mai repede în țările mai puțin dezvoltate.[174]

Aceștia mai observau:

> Cititorul... ar putea să se întrebe dacă *densitatea* populației ar putea fi mai importantă decât creșterea populației... datele arată că densitatea mai mare a populației este în general asociată cu rezultate economice mai bune, nu mai proaste.[175]

Aceștia și alți economiști au explicat cum stau lucrurile referitor la presupunerile și învățăturile celor care susțin existența unei explozii demografice: creșterea populației permite procurarea mai ușoară a infrastructurii, precum și utilizarea mai eficientă a infrastructurii economice – transportul modern și sistemele comunicaționale, educația, electrificarea, irigarea și sistemele de gestionare a deșeurilor. Creșterea populației încurajează investițiile agricole – asanarea și irigarea pământurilor, construirea de grajduri și garduri, îmbunătățirea alimentării cu apă. Creșterea populației crește volumul pieței, încurajând producătorii să se specializeze și să utilizeze metode de economisire a producției la scară largă. Creșterea populației încurajează guvernele, precum și părinții, filantropii, plătitorii de impozite, să acorde mai multe resurse educației. Dacă sunt direcționate cu înțelepciune, aceste eforturi pot duce la nivele înalte de competență a forței de muncă. Populațiile mari nu numai că sunt generatoare de mai multe idei, ci și de mai multe *schimburi*, îmbunătățiri ale ideilor între oameni într-o proporție care este mai mult necesară decât proporțională numărului suplimentar de oameni. (De exemplu, dacă o persoană se alăturează unui cuplu existent, numărul posibil de schimburi nu crește cu o treime, ci se triplează.) Unul dintre avantajele orașelor, precum și a marilor universități, este faptul că acestea stimulează creativitatea și generează creativitate.

Dovezile și argumentele conform cărora creșterea populației nu duce la epuizarea resurselor, foamete și catastrofe ecologice n-au reușit să-i convingă pe adepții convinși ai exploziei demografice. Aceștia au, la urma urmei, alte rațiuni pentru temerile lor de dezastre. O altă temă recurentă a scenariilor apocaliptice este, conform unei declarații emisă de Departamentul

---

[174] Julian Simon și Karl Zinsmeister, „Population Growth and Progress”, în Michael Cromartie, ed., *The 9 Lives of Population Control* (Grand Rapids, Mich.: William B. Eerdmans, 1995), p.68.

[175] *Ibid.*

de Stat al SUA: sporirea populației crește mărimea „grupurilor de vârstă volatilă din punct de vedere politic, oamenii de 15-24 de ani",[176] care contribuie la revoltele politice. Ambasadorul Elliot Benedick, coordonator al Afacerilor privind Populația de la Departamentul de Stat, a explicat îngrijorarea Comisiei de relații externe a Senatului, în 1980:

> Creșterea rapidă a populației... creează o mare proporție de tineret în rândul populației. Experiența recentă din Iran și din alte țări arată că acest grup de oameni tineri - frecvent șomeri și adunat la periferiile marilor orașe - este în particular susceptibil la extremism, terorism și violență, comportamente prin care își descarcă frustrările.[177]

Ambasadorul a continuat să enumere o listă întreagă de țări de importanță strategică și economică pentru SUA, unde, pretindea el, creșterea populației încuraja „instabilitatea politică". Lista includea Turcia, Egipt, Iran, Pakistan, Indonesia, Mexico, Venezuela, Nigeria, Bolivia, Brazilia, Maroc, Filipine, Zimbabwe și Tailanda - țări de o importanță specială pentru Statele Unite, din cauza „poziției strategice, a furnizării de sprijin sau baze militare, a furnizării de petrol sau a altor materii prime importante".[178] În timp ce recunoștea că este „dificil să fii precis din punct de vedere analitic în evidențierea cauzelor exacte ale unui declin istoric în ordine națională sau internațională", el totuși a insistat că „presiunile demografice fără precedent" erau de o importanță majoră.[179]

Nici un rezultat al cercetărilor științifice nu sprijină convingerile lui Benedick. Este pur și simplu o altă *presupunere* neverificată din multitudinea celor care se bazează pe recomandarea controlului populației pentru susținerea cauzei. S-ar putea, desigur, ca ambasadorul Benedick să aibă dreptate, că tinerii tind să aibă vederi mai revoluționare, iar birocrațiile care doresc să stea la putere e posibil să fie interesate de încurajarea îmbătrânirii populației prin scăderea ratelor natalității. Așa cum birocrațiile de stat își sporesc puterea, în această eră a creșterii puterii guvernamentale, am putea fi martorii unei manipulări din ce în ce mai mari a populației, așa încât să se asigure o populație mai îmbătrânită și mai docilă. Totuși, lăsând la o parte

---

176 Departamentul de Stat al SUA, Biroul Afacerilor Publice, „World Population Problem", *Gist*, aprilie 1978.

177 Richard Elliot Benedick, Declarație în fața Comisiei de relații externe a Senatului SUA, 29 aprilie 1980, republicat în *Department of State Bulletin* 80, nr. 2042 (septembrie 1980): 58.

178 *Ibid.*

179 *Ibid.*

implicațiile de natură etică și bunăstarea socială, și vorbind doar de propriul interes al birocrației conducătoare, riscurile sunt evidente. Asemenea politică ar stârni un antagonism profund printre cei aflați „pe lista neagră", în special dacă sunt cetățeni din țările care percep politica respectivă ca pe un instrument de intervenție exterioară în treburile lor naționale cele mai intime.

Războiul și mutilările din Africa și din oricare altă parte a lumii se consideră de obicei că apar din cauza „suprapopulării", însă Africa are doar o cincime din densitatea populației Europei. În plus, are un potențial de creștere a producției alimentare neexplotat, care ar putea hrăni de două ori populația actuală a lumii.[180] Africa și-a transformat plugurile în săbii și i s-au dat încă multe alte săbii de către țările industriale, cu mari industrii de armament și interes în bogățiile naturale ale acestui continent. Guvernele africane au descurajat producția pașnică și comerțul între oamenii lor, și oricine ia arma în mână știe că poate câștiga o parte din fluxul de ajutoare străine care intră în țară.[181]

Chestiunea este apoi rezolvată în favoarea noțiunii economice de deficit mai degrabă decât în termeni de model al bărcii de salvare la limite absolute, ca cel mai corect model. În timp ce resursele sunt întotdeauna mai puține față de cerințele impuse de oameni, nu există nici un indiciu de existență a unor limite absolute iminente. Limitele sunt atât de departe de nivelele noastre de utilizare a resurselor așa încât sunt aproape invizibile și de fapt chiar se reduc după cum arată noi cunoștințe. În mod ironic, totuși, percepția deficitului economic poate crește o dată cu creșterea bogăției și venitului. Nu există dovezi reale că ratele mai lente ale creșterii populației încurajează creșterea economică sau bunăstarea economică. Ea poate, desigur, fi în interesul birocrației conducătoare de a scăpa de acei oameni pe care îi consideră deranjanți. Iar această politică poate promova cu greu bunăstarea generală și ar fi foarte costisitoare, chiar și pentru elita conducătoare.

Pe scurt, evenimentele ne-au arătat că Ehrlich, McNamara, Birdsall și Benedick nu au avut dreptate. Și, prin urmare, succesorii acestora au schimbat termenii dezbaterii. Scopul lor nu mai este dezvoltarea economică, ci „dezvoltarea durabilă", orice ar însemna această sintagmă.

În Programul Națiunilor Unite pentru Dezvoltare se recunoaște că

---

[180] Revelle, „World Supply".

[181] Jacqueline R.Kasun, „Does Overpopulation Cause War? An Economist's View", 1995 Symposium, The William Edgar Borah Outlawry of War Foundation, Univ. din Idaho, 12-13 aprilie, 1995.

> Statisticile dezvoltării umane... sunt neprevăzute, ţările în curs de dezvoltare au un ritm de creştere de 3 ori mai rapid de cum aveau ţările industrializate acum un secol. Creşterea aşteptării de viaţă, scăderea mortalităţii infantile, creşterea cunoştinţelor educaţionale şi nutriţia mult îmbunătăţită sunt câţiva dintre indicatorii stimulativi.[182]

Cu toate acestea, „reducerea creşterii populaţiei" este unul din „obiectivele noastre cheie", împreună cu „drepturile omului... protecţia mediului... [şi] integrarea socială".[183] Observaţi că „reducerea creşterii populaţiei" nu mai este demult un mijloc al unui scop, ci un scop în sine, un bine suprem pentru omenire. Planificatorii sociali nu mai trebuie să-şi justifice programele lor pentru controlul populaţiei. Ei pot merge înainte fiind absolut siguri că „fac bine".

În noua paradigmă, „dezvoltarea durabilă" reprezintă elementul esenţial în atingerea tuturor scopurilor omenirii:

> ...dezvoltarea umană durabilă... dă prioritate reducerii sărăciei, susţinerii locurilor de muncă productive, integrării sociale şi regenerării mediului. Ea aduce numărul populaţiei în echilibru cu capacităţile societăţilor de a se dezvolta şi cu capacităţile naturii.[184]

Încă o dată (iar şi iar în toate rapoartele UNDP), vedem accentul pus pe reducerea fertilităţii.

În ciuda progresului recunoscut şi în faţa tuturor dovezilor contrarii, „baza resurselor pentru agricultura durabilă se erodează",[185] „combustibilul mineral ameninţă stabilitatea climaterică",[186] iar „distrugerea pădurilor globului şi pierderea bogăţiei şi diversităţii biologice continuă neîncetat".[187] Prin urmare, aşa cum ziua vine după noapte, e clar că şi „Naţiunile Unite trebuie să se întărească substanţial", să-şi întărească puterea şi baza proprie de impozitare.[188] Astfel birocraţia Naţiunilor Unite, care uită de toate, dar nu şi de propria sa agendă dinainte stabilită, este pregătită pentru sarcini viitoare.

---

182 James Gustave Speth, cuvânt înainte la Programul de Dezvoltare al ONU, *Raport privind Dezvoltarea Populaţiei 1994* (New York: Oxford Univ. Press), p.iii.
183 *Ibid.*
184 *Ibid.*, p.4
185 *Ibid.*, p.2
186 *Ibid.*
187 *Ibid.*
188 *Ibid.*, p.iii, 3, 6, 10-11, 69-89.

CAPITOLUL III

PLANIFICARE *VERSUS* PIAȚĂ ÎN PROBLEMA CONTROLULUI POPULAȚIEI

Faptele care se evidențiază referitor la populația lumii de astăzi sunt: populația devine mai urbanizată, crește mult mai lent decât acum un deceniu și ceva în urmă. Cât de numeroasă este populația comparativ cu un secol sau cu un mileniu în urmă se poate doar presupune, din moment ce nu există date certe disponibile. Cele mai bune date estimative se concentrează pe țările industrializate și dezvoltate, care dețin aproximativ o pătrime din populația globului. Date fiind acestea, creșterea zero a populației este aproape sau se apropie rapid.

În lumea mai puțin dezvoltată, populația crește, dar, probabil, mai puțin rapid decât odinioară. Deși ratele natalității au scăzut, reducerea marilor maladii a dus la rate mai mici ale deceselor față de ratele natalității. Estimările privind mărimea, distribuția și ratele creșterii populației lumii sunt date în Tabelul 3-1. În tabel se arată că Africa este unicul continent pe care ratele creșterii populației nu au scăzut în perioada 1965 și 1995. Totuși, estimările populației pentru Africa sunt departe de a fi exacte. În 1991, de exemplu, cel mai minuțios recensământ realizat vreodată în Nigeria a descoperit că această țară avea sub 90 de milioane de oameni, comparativ cu cifra de 122 milioane de oameni, estimată de „experții"[1] în populație din Occident. Tabelul 3-2 (pag. 82) arată scăderile dramatice ale fertilității în întreaga lume.

Declinul ratei mortalității din întreaga lume arată că oamenii trăiesc mai mult și sunt mai sănătoși. După cum vedem în Tabelul 3-3 (pag. 83), producția au crescut remarcabil, mai rapid decât populația, începând cu 1965, așa încât nivelul salariului mediu la nivel mondial a crescut semnificativ. Tabelul 3-3 arată că venitul pe cap de locuitor a crescut mai rapid în țările în curs de dezvoltare în general, din 1965, iar din 1985, venitul pe cap de locuitor a crescut cel mai rapid în economiile cu venituri mici și medii din Asia. Economiile cu venituri mari au crescut mai încet. Declinul economic a apărut în Africa subsahariană și în economiile fostelor state comuniste, unde populația scade.

[1] Biroul de Referință pentru Populație, *Population Today*, mai 1992, p.10

Economiştii şi alţi oameni de ştiinţă din domeniul socialului sunt interesaţi de determinanţii creşterii populaţiei pe termen lung. Ultimul capitol a examinat întrebarea dacă mărimea populaţiei ameninţă creşterea economiei, aşa cum arăta Malthus (mai ales la începutul carierei sale), şi cum se temeau şi alţii. Răspunsul era că limitele capacităţii resurselor au depăşit atât de mult nivelele utilizării din prezent, încât abia pot fi percepute. Dar, în teorie cel puţin, ratele înalte ale creşterii populaţiei pot creşte numărul absolut într-o cantitate mare într-un timp relativ scurt. Care, deci, sunt determinanţii acestor creşteri şi care este probabilitatea că ei vor depăşi capacitatea globului de a susţine populaţia?

Tabel 3-1
Estimările populaţiei şi ratele creşterii populaţiei în lume şi în anumite ţări şi regiuni

	Estimările populaţiei		Rata anuală estimată a creşterii populaţiei		
	1985 (milioane)	1998 (milioane)	1965-1970	1990-1995	1998
În lume	5,687	5,901	2.04	1.48	1.33
America de Nord	297	305	1.06	1.01	...
Statele Unite	267	...	1.01	1.00	...
Europa	728	729	0.66	0.16	...
Europa Occidentală	181	...	0.63	0.56	...
Franţa	58	...	0.81	0.48	...
Germania	82	...	0.44	0.55	...
Europa de Nord	93	...	0.56	0.19	...
Regatul Unit al Marii Britanii	58	...	0.47	0.18	...
Europa de Est	311	...	0.68	-0.02	...
Federaţia Rusă	148	...	0.57	0.02	...
Europa de Sud	143	...	0.72	0.04	...
Asia	3,438	3,585	2.44	1.53	...
India	929	...	2.28	1.76	...
R.P.China	1,220	...	2.61	1.09	...
Japonia	125	...	1.07	0.25	...
Africa	719	720	2.56	2.68	...
America Latină şi ţările din Caraibe	477	524	2.58	1.70	...

Sursa: Naţiunile Unite, *World Population Prospects: 1996 Revision*, 24 octombrie 1996; Naţiunile Unite, *1998 Revision World Population Estimates and Projections*, popin.org/pop 1998.

Economiștii, dar și alți specialiști, au avansat un număr de teorii care să explice diferite rate ale creșterii populației, care au apărut în diverse regiuni, în diferite perioade. Dar reflectă oare aceste teorii și statisticile din anii trecuți un comportament armonios social și rațional al oamenilor? Acționează familiile în mod sensibil, ajustându-și creșterea copiilor la resursele disponibile? Și aceste decizii personale armonizează ele oare cu bunul tuturor? Sau familiile, după cum acuză alarmiștii creșterii populației, merg în mod egoist „prea departe", în ceea ce privește reproducerea?

Multe studii din diverse perioade și diferite locuri din lume au descoperit că familiile, atât din țările dezvoltate, cât și din țările în curs de dezvoltare își limitează procrearea în conformitate cu bunăstarea și veniturile lor. Tipic pentru literatura de acest tip este un pasaj din sumarul unui articol despre alegerea mărimii familiei în Africa:

> Majoritatea respondenților au subliniat povara financiară a creșterii unui mare număr de copii, în special a educării lor, ca motiv al limitării mărimii familiei.[2]

Tabel 3-2
Numărul mediu al copiilor pe femeie
În lume și în diverse regiuni ale lumii, 1960-1965 și 1998

	1960-1965	1998
În lume	4.95	2.7
În Africa	6.76	5.1
Asia	5.62	2.6
America Latină și Caraibe	5.97	2.7

Sursa: Națiunile Unite, *World Population Prospects: The 1996 Revision* și *Revision of the World Population Estimates and Projections*, 1998.

[2] John C. Caldwell și Pat Caldwell, „The Achieved Small Family: Early Fertility Transition in an African City", Studies in Family Planning 9, nr.1 (ianuarie 1978): 1.

Într-un studiu al Indiei rurale, Djurfeldt și Lindberg au descoperit că

> Mărimea familiei este mai puțin un rezultat al pornirilor oarbe sexuale, cum consideră majoritatea neomalthusienilor și mai mult un rezultat al planificării și previziunilor. Familiile Thaiyur sunt, de fapt, într-o mare măsură „planificate"... Săracii au mai puțini copii...[3]

Un alt studiu al familiei din Africa a concluzionat că „marea majoritate a femeilor (87%) știau foarte precis dezavantajele economice ale unei familii mari, în special dificultatea de a plăti taxele școlare."[4]

Tabelul 3-3
Rata anuală de creștere:
Produsul Intern Brut pe cap de locuitor, 1965-1997

	1965-1980	1980-1993	1985-1995	1996-1997
În lume	2.0	0.9	0.8	1.8
În toate țările dezvoltate	3.2	2.0	...	...
În economiile medii și mici			0.4	3.3
Africa Sub-sahariană			-1.1	1.2
Asia de Est și Pacific			7.2	5.6
Asia de Sud			2.9	2.9
Europa și Asia Centrală			-3.5	...
Orientul Mijlociu și Africa de Nord			-0.3	...
America Latină și Bazinul Mării Caraibe			0.3	2.7
Economiile cu venituri mari			1.9	2.2

Sursa: Programul de Dezvoltare al Națiunilor Unite, *Human Development Report*, 1997; Banca Mondială, *World Development Report*, ediția din 1997 și ediția din 1998/1999.

[3] Goran Djurfeldt și Staffan Lindberg , „Family Planning in a Tamil Village", în Lars Bondestam și Staffan Bergstrom, ed., *Poverty and Population Control* (Londra: Academic Press, 1980), p.108.

[4] Thomas E.Dow Jr. și Linda H. Werner, „Family Size and Family Planning in Kenya: Continuity and Change in Metropolitan and Rural Attitudes", *Studies in Family Planning* 12, nr.6-7 (iunie-iulie 1981): 273.

Un studiu făcut în zona rurală a Guatemalei a descoperit că atitudinile locale față de mărimea familiei erau „bazate pe motive economice...”.[5]

Alte studii au descoperit aceeași limitare a mărimii familiei pentru a corespunde constrângerilor venitului și bunăstării în diverse perioade de timp și diferite locuri, cum ar fi localități rurale din Irlanda, sudul Italiei, Suedia sec. XVIII, Polinezia, Statele Unite, Africa tropicală și din alte părți ale lumii.[6]

În măsura în care familiile fac greșeli în legătură cu viitorul lor, nu există nici un motiv să presupunem că acestea duc întotdeauna la a avea „prea mulți” copii. Bunul simț și legea probabilității arată greșelile făcute la fel de partea celor cu „prea puțini” copii, dacă privim lucrurile retrospectiv.

Familiile au înțeles și au utilizat metode de reglare a natalității timp de mii de ani[7], iar aceste metode tradiționale, precum și varietatea lor modernă, sunt utilizate pe larg astăzi în locuri îndepărtate cum ar fi India[8], Pacificul de sud,[9] America Latină[10] și Africa[11]. Un studiu efectuat de Națiunile Unite privind avortul și politicile pentru controlul natalității în toată lumea a arătat că o mare parte din femei cunoșteau foarte bine și utilizau metodele „tradiționale” de limitare a nașterilor.[12]

Simplul motiv pentru care oamenii din țările mai puțin dezvoltate au familii mai mari decât oamenii din țările cele mai dezvoltate ale lumii este că oamenii din țările sărace și-i doresc din motive sociale și economice

[5] Jane T. Bertrand *et al.*, „Ethnic Differences in Family Planning Acceptance in Rural Guatemala”, *Studies in Family Planning* 10, nr. 8-9 (august-septembrie 1979): 243.

[6] Julian L.Simon, *The Economics of Population Growth* (Princeton: Princeton University Press, 1977), cap.14; Julian L.Simon, *The Ultimate Resource 2* (Princeton N.J..: Princeton Univ.Press, 1996), p.342-356.

[7] John T.Noonan, Jr., *Contraception: A History of Its Treatment by the Catholic Theologians and Canonists* (Cambridge, Mas.: Harvard Univ.Press, 1965), p.9-29, 200-231, 387-394.

[8] Djurfeldt și Lindberg, „Family Planning”, p.107.

[9] David Lucas and Helen Ware, „Fertility and Family Planning in the South Pacific”, *Studies in Family Planning 12*, nr.8-9 (august-septembrie 1981): 303-315.

[10] Michele Goldzieber Shedlin și Paula E. Hollerbach, „Modern and Traditional Fertility Regulation in a Mexican Community: The Process of Decision Making”, *Studies in Family Planning 12*, nr.6-7 (iunie-iulie 1981): 278-296.

[11] Eugene Weiss și A.A.Udo, „The Calabar Rural Maternal and Child Health/Family Planning Project”, *Studies in Family Planning 12*, nr.2 (februarie 1981): 47-57.

[12] Divizia ONU pentru Populație, *Abortion Policies: A Global Review* (New York: Națiunile Unite, 1995).

excelente. Un studiu efectuat în localitățile rurale din Bangladesh a arătat că 82% din femei sperau să aibă o familie de 5-7 copii.[13] În momentul în care acest studiu a fost publicat, o femeie din Bangladesh avea 7 copii pe perioada fertilă; de atunci numărul copiilor a scăzut la 3,4.[14] Printre femeile participante într-un studiu nigerian, mai mult de 3/4 își doreau cel puțin 6 copii.[15] În momentul efectuării acelui studiu, femeia nigeriană năștea 6 copii în perioada fertilă; numărul era același în perioada 1990-1995.[16] Problema majoră de fertilitate a unui număr foarte mare de oameni din țările mai puțin dezvoltate, cel puțin în trecut, era că ei nu aveau *atât de mulți* copii pe cât și-ar fi dorit.[17]

Nu există nici o dovadă sănătoasă că oamenii, indiferent de țara în care locuiesc, ar avea semnificativ mai mulți copii decât doresc. Studiile mediatizate pe larg privind nașterile „nedorite" sunt eronate deoarece acestea nu deosebesc între termenii „nedorit" și „neplanificat". Majoritatea nașterilor sunt probabil neplanificate.[18] Chiar dacă timpul exact al nașterilor nu poate fi ușor administrat, mărimea familiei poate fi gestionată, iar dovezile arată că familiile din toate țările nu au mai mulți copii decât și-i doresc.[19] S-a vorbit mult despre „necesarul neatins" pentru controlul nașterilor, dar din țările mai puțin dezvoltate ne vin știri că prezervativele în

13 Nilufer R.Ahmed, „Family Size and Sex Preferences among Women in Rural Bangladesh", *Studies in Family Planning 12,* nr.3 (martie 1981): 100-109.

14 Departamentul Națiunilor Unite pentru Informații Economice și Sociale și Analiza Politicilor, Divizia de Populație, *World Population Prospects: The 1996 Revision* (New York: United Nations, 1996).

15 Weiss și Udo, „Calabar".

16 Națiunile Unite, *World Population Prospect: The 1996 Revision.*

17 Joseph A. McFalls, Jr., „Frustrated Fertility: A Population Paradox", *Population Bulletin 34,* nr.2 (mai 1979); Anne Bamisaiye *et al.*, „Developing a Clinic Strategy Appropriate to Community Family Planning Needs and Practices: An Experience in Lagos, Nigeria", *Studies in Family Planning 9,* nr.2-3 (februarie-martie 1978): 47.

18 Pentru discutarea acestor probleme, vezi J.Kasun, „Adolescent Pregnancy in the United States: An Evaluation of Recent Federal Action", în Stephen J. Bahr, ed., *Economics and the Family* (Lexington Books, 1980), p.132; James Ford, M.D., mărturie depusă în fața Comisiei de Muncă și Resurse Umane a Senatului american, 31 martie 1981, pct.2, p.5.

19 Elise F.Jones *et al.*, „Contraceptive Efficacy: The Significance of Method and Motivation", *Studies in Family Planning 11,* nr.2 (februarie 1980): 39-50; N.K.Nair și L.P.Chow, „Fertility Intentions and Behaviour: Some Findings from Taiwan", *Studies in Family Planning 11,* nr.7-8 (iulie-august 1980): 255-263.

exces și pilulele pentru controlul naşterilor umplu depozitele, iar femeile merg la lucrătorii din domeniu și-i roagă să le îndepărteze implanturile și dispozitivele intrauterine (DIU).[20]

Dorința noastră reală de a crede în „problema suprapopulației" poate fi dovada impresiei că prea mulți copii pot produce sărăcie. De aici cădem într-o eroare de logică după care presupunem că oamenii săraci trebuie că au prea mulți copii. Dar acest lucru nu este neapărat adevărat. Chiar dacă prea mulți copii pot duce la sărăcie, sărăcia poate avea și multe alte cauze. Nu există nici o dovadă că sărăcia este de obicei rezultatul a prea mulți copii. După cum știm din logica elementară, faptul că *a* presupune *b* nu înseamnă în mod necesar că *b* presupune *a*. Profunzimea cu care oamenii percep posibilele pericole sugerează că nu aceasta este amenințarea reală. Amenințarea reală vine în mare parte din pericolele care nu sunt percepute și controlate.

Se știe deja că sporirea populației tinde să încetinească, pe măsură ce se dezvoltă economia modernă. În stadiul final de dezvoltare, totuși, creșterea populației se poate accelera, deoarece creșterea venitului și siguranței fac mai ușoară supraviețuirea copiilor.[21] Dar pe măsură ce procesul continuă, nivelele mai mari ale venitului familiei înseamnă nivele mai mari de educație a femeilor. Nivelul mai mare de educație al femeii, la rândul său, ar putea însemna câștiguri mai mari pentru femei și pierderi mai mari în zona câștigurilor familiei, deoarece femeia părăsește locul de muncă bine plătit pentru a naște și crește copii. Așa se întâmplă că, în societatea urbană industrializată, copiii devin în mod progresiv mai costisitori.[22]

Dacă copiii sunt iubiți în toate societățile, cum și sunt de fapt, circumstanțele economice din jurul lor variază foarte mult. În societățile în care copiii încep să lucreze la o vârstă foarte fragedă, în care mamele lor nu lucrează decât acasă, și în care copiii nu primesc o educație îndelungată și costisitoare, familiile mari costă relativ puțin. Iar familiile mari chiar se adaugă bogăției întregului. Economiile de scară, familiare destul cu industria,

[20] „Pills for Godown", *The Bangladesh Observer*, 2 decembrie 1996; Population Research Institute, *Review*, martie-aprilie 1997, p.4-6; Ubinig *et al.*, *Declaration of People's Perspectivs on „Population" Symposium*, Comilla, Bangladesh, 12-15 decembrie 1993.

[21] Simon, *Economics of Population Growth*, p.362-363.

[22] *Ibid.*, p. 351; Mark Perlman, *Population and Economic Change in Developing Countries*: „A Review Article", *The Journal of Economic Literature 19*, nr. 1 (martie 1981): 74-82.

apelează de asemenea la familii. Şi, în absenţa sistemelor publice de asigurare socială, un număr mai mare de copii pot avea grijă de părinţii lor în vârstă cu un sacrificiu individual mai mic.

Dar într-o societate industrială dezvoltată, urbanizată, toate aceste lucruri se schimbă. Copiii nu lucrează, ei au nevoie de o educaţie îndelungată şi costisitoare. Creşterea şi educarea lor înseamnă mari pierderi de câştiguri pentru mamele lor, iar venitul din pensie depinde de câştigurile părinţilor, nu de copiii lor. Costul copiilor creşte disproporţional cu creşterea venitului pe care îl aduce dezvoltarea, iar mărimea medie a familiei scade. Nesurprinzător, în ţările industrializate, ratele creşterii populaţiei sunt sub nivelele de înlocuire, iar populaţia scade în câteva asemenea ţări.[23]

Pe scurt, este clar că există constrângeri privind creşterea populaţiei şi că familiile răspund raţional la aceste constrângeri. Dar alte două întrebări apar de aici: nu cumva creşterile iniţiale ale venitului stimulează o creştere prea mare a populaţiei înainte să înceapă să funcţioneze constrângerile? Şi, e adevărat că familiile transferă suficient din costurile copiilor lor societăţii, încât să aibă mai mulţi copii decât ar „trebui"?

Ca răspuns, să ne amintim că producţia a depăşit formidabil creşterea populaţiei în perioada în care aceste date au devenit disponibile, chiar în regiunile în care populaţia a crescut cel mai rapid. În perioada 1960-1982, printre cele 106 ţări enumerate de către Banca Mondială, au existat doar 12 în care creşterea populaţiei a depăşit creşterea producţiei. Două dintre acestea – Kuweit-ul şi Emiratele Arabe Unite, bogate în petrol – aveau cele mai mari venituri pe cap de locuitor din lume. Celelalte 10 trecuseră printr-o distrugere gravă a vieţii economice – conflictele civile şi/sau externe – din acea perioadă. În 1997, Banca Mondială a publicat cifre care arătau că, în perioada 1985-1995, majoritatea ţărilor aveau din nou o creştere a producţiei pe cap de locuitor. Excepţiile le constituiau tot ţările aflate în război. De asemenea, aşa-numitele economii „de tranziţie" din fostul bloc sovietic erau în declin, cu excepţia Poloniei, care avea o creştere economică pozitivă. În majoritatea altor ţări, creşterea economică prevala.[24] Datele pentru ultimele trei decenii şi jumătate, deci, nu sprijină ideea că oamenii ar fi adus pe lume „prea mulţi" copii în raport cu abilitatea lor de a-i creşte.

[23] Naţiunile Unite, *World Development Report*, 1997.
[24] Banca Mondială, *World Development Report*, 1997.

Aruncând o privire la „costurile externe" ale creșterii copiilor, acestea sunt cele mai importante pentru economiile cu nivele înalte de îngrijire a sănătății publice „gratuită", educație „gratuită" și alte servicii publice oferite. Puține asemenea servicii sunt oferite în țările mai puțin dezvoltate, unde ratele creșterii populației sunt cele mai înalte. Nivele înalte ale acestor servicii sunt caracteristice țărilor bogate, unde ratele populației sunt în general sub nivelul de înlocuire. Cu alte cuvinte, nu există oportunitatea de a transfera o parte din costurile copiilor pentru a încuraja creșterea de copii în țările mai puțin dezvoltate. Și atunci când este disponibilă în țările dezvoltate, aceasta nu compensează costul mare al copiilor pe familie.

De reținut, de asemenea, că așa-numitele servicii „gratuite" pentru copii sunt plătite din impozite. Din moment ce agențiile publice au un stimulent, în propriul lor interes, de a oferi mai multe servicii la un cost mai mare decât consumatorii pot să le cumpere, serviciile „gratuite" reduc venitul real al familiei și abilitatea ei de a susține copiii, precum și tendința de a-i avea. Cetățenii unor țări ca Suedia - unde nu mai puțin decât jumătate din PIB (și o proporție și mai mare din venitul familiei) merge la stat pentru pensii substanțiale de vârstă și handicap, ajutoare de șomaj, alocații de îngrijire a copilului, concedii de familie, îngrijire medicală, educație și așa mai departe - evident că au o capacitate sau stimulente mai mici pentru asemenea protecție pentru ei înșiși. Contribuțiile obligatorii a angajatorilor la aceste programe cresc costurile angajării muncitorilor și duc la șomaj. Iar cheltuielile birocratice de transferare a fondurilor de la familii către guvern și înapoi către familii reduc sumele disponibile pentru servicii.[25] Nu este surprinzător, deci, că Suedia este singura țară cu venit mare din Occident, unde producția pe cap de locuitor de fapt a scăzut în perioada 1985-1995, conform cifrelor Băncii Mondiale. Într-un cuvânt, serviciile publice „gratuite", departe de a transfera societății o parte din costurile copiilor care nu produc, de fapt transferă către familii o parte din costurile birocraților care nu produc.

Mai departe, dacă copiii impun „costuri externe" societăți, ei extind de asemenea beneficiile externe. Fiecare copil născut nu numai că va consuma servicii publice, cum ar fi educație, îngrijire medicală publică, apărare

---

[25] Assar Lindbeck, „Hazardous Welfare State Dynamics", *The American Economic Review: Papers and Proceedings*, mai 1995, p.9-15.

militară, dar va contribui de asemenea la sprijinirea acestor servicii. În SUA, de exemplu, fiecare copil născut în 1996 se aşteaptă să petreacă 47 de ani în câmpul muncii, să câştige cam 1 milion de dolari pe toată perioada vieţii sale şi să plătească statului impozite în valoare de peste 400.000 de dolari. Valoarea scontată netă, în 1996, a câştigurilor viitoare ale unui copil, peste şi pe deasupra costului întreţinerii sale, se ridica la aproape 100.000 de dolari.[26] Această sumă ar putea fi disponibilă pentru susţinerea serviciilor publice şi să sporească capitalul social. Datorită faptului că acei copii care s-au născut, au devenit adulţi şi au contribuit cu mult mai mult decât cheltuielile pentru ei, bunăstarea socială şi venitul au crescut la fel de mult.

Prin urmare, nu reiese deloc că familiile ar fi motivate să aibă „prea mulţi" copii deoarece ar exista capacitatea de a se transfera costurile reale ale creşterii lor societăţii. Dimpotrivă, din cauză că ajutoarele sociale mari create de copii nu ajung direct la familii, externalităţile ar putea influenţa adesea familiile să aibă mai puţini copii, în detrimentul societăţii.

Se pot aduce dovezi în susţinerea argumentaţiei că dacă populaţia nu depăşeşte o anumită creştere economică, aceasta se întâmplă din cauza forţei programelor internaţionale pentru controlul populaţiei din ultimele decenii. Programele au fost cu siguranţă puternice şi s-ar putea să fi redus fertilitatea. Dar nu se ştie cu siguranţă dacă efectul lor net a fost să reducă sau să crească venitul pe cap de locuitor în ţările în care acestea au fost implementate. Deşi creatorii de programe de ajutor din SUA, cum ar fi R.T.Ravenholt sunt siguri că „resursele împărţit la populaţie egal cu bunăstare" şi reducerea populaţiei va însemna întotdeauna şi oriunde creşteri ale venitului pe cap de locuitor,[27] economiştii nu sunt siguri de aceasta. Mărimea populaţiei determină nu numai numărul consumatorilor, dar de asemenea şi numărul producătorilor şi, prin urmare, modifică producţia totală, „vârf" al proporţiei pe care planificatorii populaţiei speră să-l îmbunătăţească. Pe lângă această complexitate, rata creşterii populaţiei afectează de asemenea ratele economiilor, investiţiei şi a îmbunătăţirii noilor tehnologii, din nou cu efecte complexe la vârful proporţiei. Şi – o problemă pe larg ignorată – metodele energice pentru controlul populaţiei pot afecta moravurile, cu consecinţe la nivelul producţiei. Toate acestea

[26] Bazată pe câştigurile medii, aşteptarea de viaţă medie şi cheltuieli existenţiale medii. Vezi discuţiile de la cap.6.

[27] *St. Louis Dispatch, 22 aprilie 1977.*

înseamnă că efectele recentelor metode energice de control al fertilității la o producție pe cap de locuitor nu pot fi cunoscute. Ceea ce *este* cunoscut, pe baza rațiunii și a observațiilor la nivel mondial, este faptul că familiile își ajustează procrearea la resursele lor.

Totuși, un alt argument este că în timp ce familiile își pot ajusta procrearea la resurse, ele nu au cum să prevadă luarea unor decizii bune. Este adevărat că nimeni nu poate face previziuni perfecte sau chiar foarte bune. Toate deciziile umane, fie că sunt luate în mod particular de indivizi, fie că sunt luate de planificatori profesioniști, implică un risc. Evenimentele reale sunt de obicei mai bune sau mai rele decât se așteaptă. Dar, atât în prezicerea viitorului, cât și în gestionarea prezentului, o familie are mai multe motive de a lua o decizie corectă decât planificatorii profesioniști, deoarece are de departe mai puține oportunități de a transfera costurile greșelilor sale unor terțe părți. Dacă deciziile luate de o familie se dovedesc a fi greșite, familia va suferi. Planificatorii, în schimb, nici nu utilizează propriile resurse, nici nu riscă pierderea propriilor resurse, ci pe cele ale altora.

Cum putem fi siguri că planificatorii au informații mai bune decât familiile despre viitor? Să presupunem că informații ar avea. Dar faptele trebuie să ducă undeva. Și, deoarece tot felul de planificatori, specialiști în prognoze, cititori în stele și profeți doresc să impresioneze publicul cu puterile lor, datele previziunilor lor sunt sumbre. Istoria cunoaște o invazie de epave care nu reprezintă nimic altceva decât prognoze economice sofisticate eronate. E de mirare că lumea mai ascultă așa ceva. Singurul motiv pe care-l are este că nu poate evita luarea deciziilor, este nevoită să încerce prognozarea viitorului necunoscut și trage cu ochiul la profeții autoproclamați.

George Gilder scrie despre datele sumbre ale prognozelor, făcute de experți:

> În sec. al XV-lea, arcul lung - cu surse nelimitate de muniție, capacitate rapidă de acționare (douăzeci de trageri pe minut) și distanța lungă de 200 de iarzi - era privit ca arma supremă. Intelectualii de frunte din sec. XVII își închipuiau că toate invențiile posibile erau în urma lor. În sec. XVIII, chiar Adam Smith însuși prevedea un eventual mers al capitalismului spre o stare staționară. Sismondi considera că dezvoltarea economică se încheiase în 1815, iar John

Stuart Mill presupunea să am atins linia de sus a dezvoltării economice în 1830. În 1834, Comisarul pentru Brevete al SUA credea că asaltul invențiilor ar putea „face presiuni asupra [unei perioade] când îmbunătățirile umane ar ajunge la un sfârșit." Alvin Hansen și o mulțime de alți economiști preziceau o stagnare socialistă la fel ca și prospectul uman probabil de după cel de-al doilea război mondial. Chiar Thomas Edison credea că majoritatea invențiilor au fost realizate în totalitate în timpul vieții sale.[28]

Și lista continuă. Să luăm în considerare câteva previziuni recente ale specialiștilor... În 1949, Conferința Științifică a Națiunilor Unite pentru Conservarea și Utilizarea Resurselor a estimat rezervele mondiale ale metalelor și combustibililor importanți. Cum sublinia Colin Clark, la ratele utilizării acestor resurse estimate, în anii '50 și '60, lumea trebuia să fi rămas fără plumb, crom, zinc și aramă până în 1975.[29] Nu numai că nimic din cele prezise nu s-a întâmplat, ci rezervele acestora au crescut enorm, în ciuda ratelor fără precedent (și neprevăzute) de utilizare a lor. Motivul, desigur, este: companiile nu știu și nici nu au de unde ști despre localizarea tuturor bazinelor minerale. Ele explorează ceea ce este optim din punct de vedere economic, în vederea ratei lor de extragere, care înseamnă o rezervă de 10-30 de ani.

În 1968, cunoscutul biolog Paul Ehrlich prevestea: „În anii '70, omenirea va trece prin perioade de foamete – sute de milioane de oameni vor muri de foame."[30] Nimic din toate acestea nu s-a întâmplat. În 1972, Dennis L.Meadows, în faimoasa sa carte *The Limits to Growth* („Limitele creșterii"), prezicea că, dacă tendințele de consum din acea perioadă continuau, rezervele de cupru, aur, plumb, petrol, argint, aramă, zinc și mercur se vor epuiza în următoarele două decenii.[31] Acum, la peste 25 de ani de atunci, epuizarea este la fel de iminentă ca pe timpul când Meadows o prorocea.

De ce se sunt specialiștii atât de pesimiști în previziunile pe care le fac

---

28 George Gilder, *Wealth and Poverty* (New York: Basik Books, 1981), p.256.

29 Colin Clark, *Population Growth: The Advantages* (Santa Ana, Calif.: R.L.Sassone, 1972), p.8-9.

30 Paul R.Ehrlich, *The Population Bomb* (New York: Ballantine Books, 1968), prolog.

31 Donella H.Medows, Dennis L.Meadows *et al.*, *The Limits to Growth: A Report for the Club of Rome's Project on the Predicament of Mankind* (New York: Universe Books, 1972), p.56-59.

asupra orice afară de viitorul propriilor lor politici? Gilder sugerează: „Deoarece ființele umane se epuizează și decad pe măsură ce cresc, ele sunt înclinate să creadă că și societățile se comportă la fel."[32] Dar el crede că problema merge și mai departe, ajungând până la o „profundă neînțelegere a situației umane", cu riscurile și posibilitățile sale inerente.[33] Și cu siguranță orgoliul își joacă rolul aici. Este orgoliul convingerilor nestrămutate ale specialiștilor că ei dețin prognozele, înțelepciunea – și, prin urmare, dreptul – de a gestiona treburile celorlalți oameni.

A avea un copil înseamnă întotdeauna să accepți un risc – riscul unor dezastre viitoare neprevăzute. Faptul că venitul pe cap de locuitor, bunăstarea și asigurarea socială au crescut în ultimele decenii în toată lumea este o dovadă certă că familiile au mai multe drepturi în a accepta riscurile decât prevestitorii disperării, care clamează că ar împiedica aceste riscuri.

Și atunci ce putem spune despre acuzele aduse de oameni ca Robert S. McNamara, fost director al Băncii Mondiale, precum că sporirea populației, prin hrănirea copiilor, „seacă" resursele care ar putea fi investite „mai bine" în industrie?[34] Răspunsul este simplu – dl McNamara are preferințele sale, iar familiile lumii au acționat exact împotriva lor. Dl McNamara s-a apărat, susținând că nașterile „excesive" – copiii – din țările subdezvoltate blochează investițiile, acestea nemaiputând crea slujbe pentru prevenirea șomajului.[35] Dar așa cum arătăm în ultimul nostru capitol, planificatorii de stat ai familiei pur și simplu *presupun*, fără nici un fel de dovezi că ratele înalte ale nașterilor descurajează investiția. Țările cu rate înalte ale nașterilor, *de fapt*, chiar ating nivele la fel de mari ale economiilor și investițiilor, ca și țările cu rate scăzute ale nașterilor. Este totuși de asemenea un fapt că multe din economiile țărilor în curs de dezvoltare au nivele inacceptabil de înalte de șomaj. Acest lucru oferă o explicație destul de diferită de cea a dlui McNamara și a altor susținători ai controlului de stat al populației. Mulți economiști, specialiști în dezvoltare, consideră că strategiile sponsorizate de stat pentru dezvoltare creează ele însele șomaj, prin impozitarea agriculturii și subvenționarea dezvoltării industriale înalt automatizate și capital intensive, care necesită puțină mână

[32] Gilder, *Wealth and Poverty*, p.256.
[33] *Ibid.*
[34] *Christian Science Monitor*, 5 iulie 1977, p. 20-21.
[35] *Ibid.*

de muncă.[36] Efectul acestor planuri, care au fost încurajate chiar de către Banca Mondială, sub tutela lui McNamara, a fost reducerea veniturilor relative din agricultură şi creşterea celor din industria urbană, dar numai pentru puţinii privilegiaţi şi pe cheltuiala celor care rămân în agricultură. Rezultatul a fost etichetarea unor segmente relativ mari de populaţie ca fiind „un surplus" al economiei moderne. Următorul lor pas mic este să scape de aceşti oameni în „surplus", adică să clameze „suprapopularea".

Dacă McNamara ar fi avut dreptate în convingerea sa că şomajul provine din subinvestiţii, echipamentele industriale ar fi fost folosite la maximum în ţările subdezvoltate sau chiar supra folosite. Dar lucrurile nu stau aşa. Echipamentele industriale în multe ţări subdezvoltate sunt adesea folosite doar la o fracţiune din capacitatea lor, ceea ce sugerează prea multe investiţii, chiar în exces, faţă de capacităţile economiei de a oferi alte intrări şi pieţe pentru produsele industriale.[37] Aşa cum explică White, problema este următoarea:

> Preţurile relative ale capitalului şi mâinii de muncă sunt adesea necorespunzătoare valorii sociale reale: o largă varietate de politici guvernamentale a făcut capitalul ieftin în mod artificial în economiile în criză de capital, iar mâna de muncă a fost scumpită artificial în multe economii similare. Capitalul este ieftinit prin împrumuturi cu dobânzi mici subvenţionate de stat, prin ratele de schimb preferenţiale sau prin tarife scăzute pentru mijloacele de producţie importate, prin perioadele scutite de impozite pentru noi investiţii şi deprecierea accelerată a mijloacelor de producţie... Mâna de muncă din producţia urbană a fost scumpită prin legislaţii ale salariului minim, prin bonusuri obligatorii pe lângă salarii, prin restricţii pe posibilitatea de a concedia muncitorii şi prin presiunile sindicatelor încurajate de guvern. Aceste prevederi de muncă sunt pe cale de a fi impuse în sectorul de stat, în firmele mari şi în CMN [corporaţiile multinaţionale]... ele reprezintă un factor major de încurajare a şomajului urban. Salariile reale din mediul urban sunt adesea de două sau de trei ori mai mari decât cele din mediul rural.[38]

---

[36] Vezi Derek T.Healey, „Development Policy: New Thinking about an Interpretation", *Journal of Economic Literature 10,* nr.3 (septembrie 1972): 757-797.

[37] *Ibid.*; Lawrence J.White, „The Evidence on Appropriate Factor Proportions for Manufacturing in Less Developed Countries: A Survey", *Economic Development and Cultural Change 27,* nr.1 (octombrie 1978): 27-59.

[38] White, „Factor Proportions", p.47-48.

Analiza lui White aruncă lumină nu numai asupra șomajului mare, ci și asupra migrării mult-criticate spre zonele urbane, în țările mai puțin dezvoltate. Problemele există, însă ele au fost create nu de suprapopulare sau de lipsa de capital, ci de către înseși politicile planificatorilor dezvoltării.

Pe lângă prețurile neadecvate ale capitalului și forței de muncă, White învinuiește și „tendința puternică a antreprenorilor și în special a inginerilor de a gândi în termenii ideali ai tehnologiei mecanizate a țărilor dezvoltate", „confuzia dintre productivitatea și eficiența forței calificate de muncă" și „proiectele publice capital-intensive și prost concepute". Toate duc la investiții excesive, mecanizare și subutilizare a forței de muncă.[39] Aceste probleme, observă White, devin treptat mai severe ori de câte ori cei care iau decizii au posibilitatea să scape de constrângerile impuse de competiția pieței libere.[40]

Greșelile economice ale planificatorilor dezvoltării includ erori de la cele stupide, până la greșeli tragice. Corpul Păcii din SUA a băgat bani în producția de iepuri din Filipine, unde carnea acestui animal este considerată murdară, iar iepurii s-au înmulțit îngrijorător.[41] În timpul programului Marele Pas Înainte din China, planificatorii chinezi din domeniul dezvoltării obligau oamenii să construiască proiecte de irigație și abordau noi metode de cultivare, care deteriorau calitatea pământului. Ei au forțat o folosire nerațională a resurselor industriale, care a frânat o mare parte a capacității lor industriale și a supraexploatat restul.[42] Rezultatul acestui dezastru a fost înfometarea a milioane de oameni.[43]

În Filipine, guvernul protejează monopolurile care cumpără recoltele fermierilor la prețuri coborâte artificial și le vinde acestora producție la prețuri crescute în mod artificial. Acest lucru întărește monopolurile puternice politic și-i sărăcește pe fermieri. Guvernul îi învinuiește pe cei

[39] *Ibid.*, p.49-50.
[40] *Ibid.*
[41] Corespondență personală a lui Jacqueline Kasun.
[42] Arthur G.Ashbrook, „Main Lines of Chinese Communist Economic Policy, în *An Economic Profile of Mainland China,* Studii pregătite pentru Comisia Economică Unită, Congresul Statelor Unite (Washington, D.C.; Biroul pentru Tipărituri al Guvernului SUA, 1967), p.15-44.
[43] Comisia Juridică a Senatului, Subcomisia de investigare a administrării Legii securității interne, raport, *The Human Cost of Communism in China,* Congresul 92, 1 sesiune, 1971, p.13-16.

săraci de faptul că poluează rezervele de apă şi se bazează pe ajutorul extern în reducerea fertilităţii.[44]

În Etiopia, guvernul marxist a înfiinţat aşa-numita „socializare" a sectorului agricol, care sprijinise populaţia etiopiană şi oferise producţie pentru export timp de secole, până atunci. În mod tradiţional, comercianţii privaţi cumpărau surplusurile agricole în anii buni, le stocau, le transportau pe măgari şi le vindeau în anii secetoşi. Guvernul a confiscat stocurile de cereale ale comercianţilor privaţi şi le-a exportat în schimbul armelor. El a confiscat de asemenea animalele comercianţilor, care apoi au pierit, deoarece nimeni nu era interesat să aibă grijă de măgarii „socializaţi". Când seceta inevitabilă s-a produs, nu a existat nici un stoc pentru a hrăni pe cei înfometaţi şi nici un mijloc de a transporta şi distribui ajutoarele de hrană ce veneau din afară. La aceste orori s-a adăugat şi războiul civil.[45]

În multe ţări, nu numai în Africa, dar şi în Mexic, India şi China, guvernele s-au autonumit principalii cumpărători ai hranei, plătind mai puţin decât costul adevărat, pentru a subvenţiona electoratul politic din oraşe. Nemaiavând posibilitatea să semene, fermierii au sărăcit, iar producţia agricolă s-a prăbuşit. Fermierii au migrat spre oraşe şi au îngroşat rândurile şomerilor. Când guvernul a crescut plăţile către fermieri, semănatul şi producţia de hrană a crescut.

Chiar înainte de Conferinţa pentru Populaţie şi Dezvoltare de la Cairo din 1994, Fondul Monetar Internaţional a dat vina pe problemele economice din Africa: cheltuieli guvernamentale excesive, impozite mari asupra fermierilor, inflaţie, restricţii ale comerţului, prea multă proprietate de stat, suprareglementarea activităţii economice private şi crearea de către guvern a „intereselor puternice oneroase", care blocau posibilităţile economice pentru oamenii de rând.[46] Nu se menţiona deloc „suprapopularea".

În Bangladesh, unde fertilitatea a scăzut pe jumătate, din 1975, oamenii au fost supuşi consecinţelor gestionării proaste de către guvern a economiei timp de mai mulţi ani. În 1974-1975, în special, ca să protejeze săracii, guvernul a stabilit un preţ maximal pentru orez, care era mai mic

[44] Ministrul Sănătăţii din Filipine, Conferinţă de presă, Conferinţa ONU pe Populaţie şi Dezvoltare , Cairo, 7 septembrie 1994.

[45] Yonas Deressa, „The Politics of Famine", *Biblical Economics Today 8* (aprilie-mai 1985).

[46] Christine Jones şi Migel A.Kiguel, „Afirca's Quest for Prosperity: Has Adjsutment Helped?" *Finance & Development*, iunie 1994, p.2-5.

decât suma pe care exportatorii o primeau pentru orez din afară. Drept rezultat, exportatorii au trimis orezul din țară. Acest lucru s-a adăugat la efectele declinului recoltelor, iar rezultatul a fost o foamete dintre cele mai cumplite din istoria modernă.

Guvernul din Bangladesh domină cumpărarea și procesarea iutei, principalul produs care aduce bani, iar fermierii primesc mai puțin pentru eforturile lor, decât ar fi primit pe o piață liberă. Fermierii săraciți pleacă la orașe, dar și acolo găsesc greutăți de nedepășit. Guvernul deține 40% din industrie, iar restul îl reglementează prin diverse mijloace: controlul prețurilor, impozite mari și alte reguli nescrise, administrate de către o birocrație uriașă coruptă și dependentă de ajutoarele din afară. Locurile de muncă sunt greu de găsit, iar sărăcia a ieșit de sub control.[47]

Variații pe aceeași temă apar, cu unele excepții strălucite, în experiența economică recentă a întregii lumi în curs de dezvoltare. De aici incapacitatea lor de a plăti împrumuturile pentru dezvoltare, după cum s-a văzut atât de evident în crizele bancare și financiare din Mexic și Asia, din anii '90.

Leitmotivul tuturor acestor orori combinate este că greșelile nu au fost suportate de către autorii lor. Nu contează care au fost intențiile, dar ei știau de la bun început că nu vor fi responsabili de costuri. Acest lucru nu ajută, ci încurajează experimentele și inovațiile, numite astfel în mod admirativ. Nedorința mult criticată a micilor fermieri și a oamenilor de afaceri din țările mai puțin dezvoltate de a „inova" pornește din faptul că ei știu că nu pot scăpa de propriile greșeli. Familiile au același motiv excelent de a-și gestiona afacerile cu prudență, inclusiv și afacerile privind reproducerea. Toți – și fermierii, și micii oameni de afaceri, și familiile – nu numai că suportă costurile propriilor lor greșeli, ci și pe cele făcute de către planificatori, care înseamnă o restricție ulterioară și încă una puternică împotriva oricărei acțiuni grăbite.

Cu alte cuvinte, nu familiile sunt de vină, ci planificatorii dezvoltării, care se comportă irațional față de constrângerile economice, neținând cont de ele. Ei pot dispune, prin impozitări și grant-uri interguvernamentale, de resurse care nu ar ajunge la ei în mod voluntar. Ei pot dispune de resurse,

[47] Ambasada SUA, Dhaka, *Bangladesh: Country Commercial Guide 1996;* Kim R. Holmes *et al.*, ed., *1997 Index of Economic Freedom* (The Heritage Foundation și *The Wall Street Journal*, 1997), p. 80-82; „Poverty Pushes from Villages to Cities", *The Morning Sun*, Dhaka, 18 septembrie 1996.

fără a se împiedica de testarea pieței, care restricționează familiile și afacerile private. Și ei se pot folosi de puterea lor, sprijinită de impozite, pentru a face presiuni asupra mass-media ca să le facă propagandă și să facă lumea să creadă căe vorba de suprapopulație și nu de o neputință a lor de a utiliza adecvat resursele, fapt care amenință pacea și prosperitatea lumii.

Această stare de lucruri poate apărea doar într-un mediu de planificare. Ea nu poate apărea într-o economie de piață, în care utilizatorii resurselor trebuie să plătească costul total, licitând împreună cu alți utilizatori și recuperându-și costurile prin ofertă, în competiție cu alții, bunuri și servicii pe care publicul *dorește* să le cumpere. Planificatorii dezvoltării, ca toți birocrații guvernamentali, pot dispune cu voluntarism de piață.

Teoria economică arată că, în aceste circumstanțe, planificatorii au atât stimulentele, cât și oportunitatea de a optimiza propria lor bunăstare prin aplicarea proiectelor lor, cu ignorarea completă a testelor de piață. Ei exagerează „necesitatea" proiectelor lor și „beneficiile" care rezultă și minimalizează costurile directe și efectele colaterale dăunătoare. Ei de asemenea formează alianțe mutuale avantajoase cu afacerile private și cu birocrații din alte agenții publice, ca să-și promoveze planurile.

Evident, aceste planuri nu armonizează cu cele ale altor grupuri din economie. Spre deosebire de economia de piață, în care toți participanții sunt atât restricționați, cât și motivați de preferințele reciproce, planificarea este, prin natura sa, autarhică. Vânzătorii din economia de piață trebuie să-și mulțumească clienții, altfel îi pierd. Iar cumpărătorii nu trebuie să dispună de resurse, ci să concureze pentru ele.

Prețurile de piață mediază între cumpărători și vânzători, reflectând simultan preferințele clienților și deficitul resurselor pe toate piețele asociate din toată economia.

Această înrudire impune o armonie naturală asupra prețurilor care transmit mesaje economice la o societate economică orientată către piață. De exemplu, orice dificultate de a obține o resursă dată – să spunem, petrol – crește prețul acelei resurse, ceea ce îi face pe consumatori să economisească utilizarea ei și să recompenseze afacerile care creează înlocuitori ai resursei. Mașinile mai mici, explozia extracției de cărbune, industria cuptorului cu lemne, convertizorii pentru cămine, puloverele groase și lenjeria de iarnă, cererea mare pentru păturile de lână și plăpumi sunt doar unele dintre undele mai vizibile care anunță schimbările prețului petrolului.

Nu numai că prețurile pieței libere acționează ca semnale, care fac ca milioane de persoane care nu se cunosc între ele să servească, totuși, una alteia. Dar și ca drepturile de proprietate definite cu grijă și protejate în economia de piață să-i protejeze pe săraci în casele lor, dar și pe fermieri și pe micii întreprinzători de abuzurile celor puternici. Astfel se promovează justiția economică. Unul dintre cele mai flagrante abuzuri în unele părți ale lumii în curs de dezvoltare este că cei săraci beneficiază de foarte puțină protecție a micilor lor proprietăți și sunt în plus continuu amenințați cu evacuarea și „redistribuirea".

Drepturile de proprietate clar definite protejează de asemenea și mediul. La fel cum Bunul Păstor nu era simbriaș, ci Unul care avea oile în proprietatea Sa, nu este obișnuit ca proprietarii de animale, pământuri și păduri să abuzeze de ele, ci să le folosească la fel ca pe o „proprietate comună" din care nu câștigă sau nu pierd nimic din buna sau reaua utilizare a lor.

În anii '90, oamenii de știință de la Fundația *Heritage* (Moștenirea) au evaluat atitudinea diferitor guverne ale lumii față de protecția libertăților economice esențiale – dreptul de a face comerț, de a munci, de a avea o proprietate. Nesurprinzător, ei au descoperit că țările care protejau aceste drepturi cu cea mai mare atenție erau cele mai prospere.[48] Guvernele care distorsionează activitățile semnalizatoare ale pieței – prin fixarea directă a prețurilor, prin reglementări excesive, prin impozitare, prin inflație sau prin neresepctarea drepturilor proprietății – distrug nervii și vigoarea economiei.

Nu există forțe în activitățile planificatorilor publici care să aducă o armonie socială naturală. Aceste planuri sunt prin definiție arbitrare, înlocuind libertatea pieței cu forța autorității. Deși piețele rămase libere vor încerca să-și adapteze acțiunile la cele ale planificatorilor, ajustările lor vor fi probabil inacceptabile pentru planificatori, dat fiind că în situația inițială s-au simțit constrânși să le „corecteze". Și vor fi obligați să intervină mai departe. Un exemplu la îndemână este încercarea guvernului SUA de a crește prețurile la produsele agricole, care au stimulat o serie de alte intervenții, variind de la vânzarea de surplus pe piețele străine, până la scoaterea de ferme din producție.

Departe de a fi surprinzător, este de așteptat ca planificatorii publici să

[48] Holmes, *1997 Index of Economic Freedom.*

producă dislocări economice – șomaj, inflație, sărăcie și multe altele. Remediul, din punctul de vedere al planificatorilor dezvoltării nu este desigur să renunțe la planificare, ci s-o intensifice. Și astfel, inevitabil, planificarea populației, care înseamnă controlul populației, devine o parte integrantă a planificării dezvoltării. Planificatorii trebuie să știe și să controleze mărimea, compunerea, rata creșterii, localizarea, deprinderile și nivelul consumului populației. Altfel, planificarea economică atotcuprinzătoare ar fi imposibilă deoarece prea multe variabile ies de sub controlul planificatorilor.

De partea sa, economia de piață impune restricții asupra participanților săi – restricții care împiedică suprapopularea și suprainvestiția sau orice alt comportament excesiv în detrimentul societății. Planificarea publică centrală devine planificare atotcuprinzătoare care duce la controlul populației – nu deoarece oamenii se înmulțesc, ci deoarece planificatorii vor să-și extindă activitățile.

Realizările economiilor planificate au constituit unul dintre eșecurile majore ale secolului nostru. Ele au cunoscut pierderi îngrozitoare, alocarea greșită a resurselor, distrugerea mediului și injustiția economică. Istoria economică recentă a Chinei este un exemplu la îndemână. Deși, în mod obișnuit descrisă ca fiind „suprapopulată", China are de fapt aceeași densitate a populației ca și statul Pennsylvania sau New York, după cum se arată în Tabelul 3-4.

Cu toate acestea, după decenii de gestionare proastă a Chinei de către planificatorii săi de la centru, populația chineză are unul dintre cele mai scăzute standarde de viață din lume. Deși are resurse vaste industriale și agricole, și are un popor inteligent și harnic, producția Chinei, în 1985, se ridica la 300 dolari de persoană, aproape cât să le ajungă pentru supraviețuire. Experimentele întârziate cu unele stimulente de piață liberă, de la sfârșitul anilor '80 și '90, au dus la o creștere viguroasă care a îmbunătățit standardul de viață dar, totuși, a lăsat China mult în urma altor țări de departe mai numeroase din restul Asiei. Taiwanul, cu o densitate a populației de cinci ori mai mare decât a Chinei produce mult mai mult pe cap de locuitor.[49]

[49] Vezi Tabelul 3-4.

Tabelul 3-4
Cât de gravă este așa-numita „problemă a populației" în China? Multe țări sunt mai aglomerate decât China, dar puține au o producție atât de mică pe cap de locuitor, după cum arată și tabelul

Țara/statul	Populația pe milă pătrată, 1997	Produsul Național Brut pe cap de locuitor, 1997
Taiwan	1.739	$ 12.390
Republica Coreea	1.212	10.550
Japonia	825	37.850
Germania	622	28.260
India	843	390
Regatul Unit al Marii Britanii	628	20.710
Elveția	472	44.320
China	339	860
Franța	278	26.050
Statele Unite	76	28.740
Pennsylvania	269**	24.668***
Maryland	519**	27.221***
New York	385**	28.782***

Sursa: Cifre privind populația din *Statistical Abstract of the United States,* 1997; cifrele PIB sunt de la Banca Mondială, *World Development Report,* 1998-1999, cu excepția locurilor marcate.
*** 1995 din *Statistical Abstract of the United States,* 1997.**
**** 1996, *Statistical Abstract of the United States,* 1997.**
***** 1996 venitul personal pe cap de locuitor din *Statistical Abstract of the United States,* 1997.**

Republica Coreea cu o densitate a populației de 3,6 ori mai mare decât a Chinei are o producție pe cap de locuitor de 12 ori mai mare.[50]

Faptul că în China se înregistrează acum succes în experimentarea unor stimulente de piață liberă este o mărturie a eficienței superioare a economiei de piață cu sistemul său de prețuri libere. Contrastul dintre piața liberă din Germania de Vest și economia condusă de stat din Germania de Est, după cel de-al doilea război mondial este un alt exemplu.[51] Și mai multe dovezi există în experiența dezvoltării reușite a Coreei de Sud (în

[50] *Ibid.*

[51] Julian L.Simon, *Population and Development in Poor Countries* (Princeton, N.J., Prinston University Press, 1992), p.366-370.

comparaţie cu Coreea de Nord).[52] În mod similar, putem compara ce a însemnat recuperarea rapidă şi dezvoltarea din perioada 1921-1928 a economiei sovietice sub noua politică economică (NEP) a lui Lenin, care se baza pe principiile de piaţă liberă, faţă de devastările umane şi economice create de Planul cincinal, care a urmat.[53]

Asemenea exemple nu pot rezolva, desigur, toate chestiunile în ceea ce priveşte rolul exact al guvernului în economie, dar ele arată în mod clar că el trebuie să fie strict limitat şi că planificarea de la centru înseamnă un dezastru economic şi uman. Faptul că guvernele apelează atât de des la planificarea centralizată în timpul războiului nu înseamnă că planificarea atinge o eficienţă sau o justeţe mai mare, ci ea dă conducătorilor controlul pe care-l doresc, indiferent de costurile asupra maselor. Economia planificată este, de fapt, aşa cum Lange observa cu privire la sistemul sovietic „*sui generis* o economie de război".[54] Este postura economică a unui guvern aflat într-un război, fie cu un duşman extern, fie, aşa cum se întâmplă de obicei, cu propriul popor.

Nu este adevărat, aşa cum pretind unele oficialităţi guvernamentale autoritariste, că economia de piaţă necesită un nivel economic de dezvoltare mai mare decât cel existent în majoritatea ţărilor din lumea a treia. Înclinaţia spre „troc, barter şi schimb" este, aşa cum observa Adam Smith,[55] adânc înrădăcinată în natura umană - orice părinte american poate observa schimburile pe care le fac copiii în jocurile lor. Comerţul şi negustorii apar în toată literatura antică. În toată istoria, conducătorii şi-au dedicat o mare parte din energia lor pentru a controla, în propriul lor interes, pieţele şi comerţul, prin care supuşii îşi ridicau bunăstarea economică. Economiştii specialişti în dezvoltarea modernă au descris în mod fascinant „capitalismul de mărunţişuri", descoperit în ţările mai puţin dezvoltate.[56]

Experienţa recentă a arătat de asemenea că planificarea, o dată începută,

---

[52] *Ibid.*

[53] Vezi Howard J. Sherman, *The Soviet Economy* (Boston: Little, Brown and Company, 1996), cap.3, 4.

[54] Oskar Lange, *The Political Economy of Socialism* (Warsaw, 1957), p.16.

[55] Adam Smith, *An Inquiry into the Nature and Causes of the Wealth of Nations,* ed.5 (London, 1789; ed. retipărită, New York: Modern Library, 1937), p.13.

[56] Peter T.Bauer şi Basil S.Yamey, *The Economics of Under-developed Countries* (Chicago: Univ. of Chicago Press, 1957), p.38-40.

se perpetuează și se extinde. Deși Uniunea Sovietică s-a dezintegrat din punct de vedere politic, apropiindu-se de marginea haosului, „reforma" economiei pietrificate, începută încă înainte de 1965, a fost extrem de înceată și dureroasă. Iugoslavia, altădată favorita pieței socialiștilor, a intrat în război civil, la fel ca Albania. Firul roșu al „economiilor de tranziție" îl reprezintă dificultățile enorme apărute în trecerea de la dominația statului la libertatea economică.[57]

Este de discutat faptul că fosta Uniune Sovietică nu e un bun exemplu de planificare economică, care a contribuit la controlul populației, dat fiind faptul că urmând dogma marxistă, niciodată nu a dus o politică anti-natalistă și chiar a criticat țările capitaliste pentru înclinațiile lor malthusiene.[58] Dar politica anti-natalistă sovietică niciodată nu a trebuit să fie explicită deoarece se baza pe fundamentul economiei sovietice, cu salarii și consum mici, cu locuințe limitate. Bătător la ochi era avortul gratuit care juca un rol important în controlul populației operat de guvernul sovietic. Controlul populației era controlat la rândul său, ajustat din când în când, în susținerea scopurilor planificatorilor, cum a fost restricționarea avortului în perioada 1936-1955, când s-a ajuns la concluzia că deficitul de mână de lucru ar fi putut împiedica dezvoltarea industriei și serviciile armate.[59] În general, manipularea era eficientă. Sistemul cuprinzător de pașapoarte interne și externe, serviciul militar obligatoriu și restricțiile din câmpul muncii dădeau guvernului control direct asupra localizării populației și control indirect asupra ratei de creștere.

Acest lucru pune în evidență paradoxul următor: cel mai fervent tip de anti-natalism era pronunțat în SUA, care este sau pretinde că este, sediul mondial al întreprinderii libere. Dacă este adevărat că piața liberă impune constrângeri naturale așa încât oamenii tind să nu supra-producă nimic, atunci piața liberă trebuie să militeze împotriva anti-natalismului.

Există câteva explicații posibile pentru această aparentă contradicție. În primul rând, Statele Unite susțin economia de piață liberă și piața liberă a ideilor, dar, paradoxal, ideile planificării socialiste au fost promovate pe larg în această țară, ducând în mod implacabil la planificarea populației. În

57 Jeffrey D.Sachs, „The Transition at Mid Decade", *The American Economic Review 86*, nr.2 (mai 1996): 128-133.

58 Audrey Kasun, „The Orthodox Soviet View of Demographic Policy as Compared to Policies in Hungary, Romania, and Bulgaria", manuscris nepublicat, scris la Universitatea California din Berkeley, martie 1979.

59 *Ibid.*, p.11-12.

al doilea rând, în mare parte, datorită marii depresiuni economice, a crescut convingerea că economia de piaţă poate funcţiona bine numai sub egida guvernului. Mână în mână cu această idee, merge opinia că „specialiştii" pot ajuta – sunt de fapt necesari – în afacerile tuturor instituţiilor umane, inclusiv în familie. Succesul şi bunăstarea adevărată a economiei de piaţă liberă face posibil ca o mare parte din forţa de muncă să fie inclusă în aceste activităţi orientate spre specialişti mai degrabă decât înspre producerea de hrană şi alte bunuri de consum de bază.

Un motiv în plus este că participanţii la economia de piaţă liberă nu sunt încântaţi de constrângeri sau nu sprijină constrângerile, în special, deoarece acestea se aplică pe ei înşişi. Din timpul lui Adam Smith, oamenii de afaceri au cheltuit multă energie ca să evite rigorile competiţiei, încercând să evite testarea pieţei. Eforturile de a monopoliza pieţele, de a ridica ziduri de protecţie tarifară, de a obţine subvenţii guvernamentale şi de a transfera costurile către terţe părţi au fost probleme eterne. În măsura în care aceste eforturi se bucură de succes, este echivoc să vorbim despre SUA ca despre o economie de piaţă liberă, în ciuda tuturor retoricilor.

Încasările totale ale guvernului SUA au crescut de la 34% din venitul naţional, în 1960, la 40%, în 1995,[60] care înseamnă o parte mai mare decât în unele ţări deschis socialiste. Extensia logică a tendinţei de planificare centralizată – caracteristică atât de proeminentă a vieţii noastre economice recente – ar putea explica anti-natalismul din SUA. Este şocant că la mijlocul anilor '60, guvernul federal a început programul său de planificare familială în acelaşi timp cu programul „Război sărăciei", un plan cuprinzător federal pentru a eradica nu numai sărăcia, ci şi toate tipurile de probleme sociale.

Congresmanul Richard L. Ottinger şi-a justificat proiectul de lege de a controla creşterea populaţiei SUA pe motiv că acest lucru este necesar pentru ca „Guvernul Federal [să aibă] capacitatea de a prognoza mai exact şi de a răspunde eficient la tendinţele pe termen lung şi scurt în raportul dintre populaţie, resurse şi mediu, atât pe plan intern, cât şi pe plan extern...".[61] Evident, asemenea putere este necesară unui guvern care plănuieşte să controleze destinul economic al poporului său mai degrabă decât să-i permită să găsească soluţii proprii.

---

[60] Conform cifrelor Departamentului Comerţului din SUA, reproduse în *Economic Report of the President 1996* (Washington, D.C.: Biroul de tipărituri al guvernului SUA, 1996).

[61] *Congressional Record 127,* nr.9 (19 ianuarie, 1981).

Problema controlului populației reprezintă parte integrantă din disputa asupra pieței planificate *versus* piața liberă. Economia pieței libere, cu sistemul său incorporat de restricții și stimulente, nu are nevoie de controlul populației. Economia planificată, care vede asemenea control ca parte integrantă al controalelor sale administrative, are nevoie de controlul populației. Planificatorii nu mai pot permite populației să aibă grijă de ea însăși precum nici nu pot lăsa investiția să aibă grijă de ea însăși. S-ar putea să nici nu aibă nevoie să formuleze vreo politică de populație specială - ei chiar ar putea să formuleze una pe care să n-o urmeze - dar ei trebuie să controleze creșterea, localizarea și atributele majore ale populației.

Pe măsură ce guvernul central își extinde rolul economic prin impozitare și împrumut pentru a crește partea de cheltuieli totale, apetitul pentru interese speciale crește de asemenea. Subvențiile guvernamentale pentru „planificare familială" servesc drept stimulente pentru organizațiile cu interese speciale care lucrează ca să crească mărimea acelor subvenții, precum și puterea economică și politică a celor care le primesc. Expansiunea statului are loc de la sine, precum și influența organizațiilor de interese speciale, cum ar fi cele anti-nataliste.

Există motive ce explică de ce au devenit Statele Unite mai antinataliste în politica lor externă decât în politica internă. În primul rând, deși nu există nici o îndoială că această politică a stârnit antagonisme în țările străine, SUA promovează controlul populației ca o condiție a ajutoarelor străine, fapt ce tinde să reducă la tăcere obiecțiile. În schimbul unor fluxuri mai mari de ajutoare americane, conducătorii străini pragmatici consideră cerințele impuse drept un preț mic ce trebuie să-l plătească, în special dacă alegerile democrate nu reprezintă un factor important în politica lor. Acest tip de politică ce ar stârni imediat nemulțumiri și repercusiuni politice grave în SUA este posibil, printr-o formă de șantaj, într-o țară străină. Americanii înșiși se arată dispuși să tolereze programe politice externe pe care ei le-ar respinge dacă s-ar aplica lor înșiși. Argumentul logic este că „atâta timp cât le dăm de mâncare, trebuie să avem și un cuvânt de spus". Ideea este că, desigur, ajutorul american nu hrănește nici un popor din nici o țară și se adaugă unei părți relativ mici a propriului ajutor din orice țară. Însă sumele sunt destul de mari pentru a provoca elitele conducătoare din țările străine, care primesc aceste ajutoare, să accepte intervenția SUA (poate pentru faptul că elitele primesc ajutoarele și restul experiența intervenției), ceea ce îi convinge pe americani că trebuie „să aibă ceva de spus".

În plus, programul de ajutoare cere noi planuri de alocare şi utilizare a fondurilor: deşi SUA uneori încearcă în mod marginal să încurajeze activităţile de piaţă liberă, însăşi natura programului de ajutor arată că resursele sunt furnizate de guverne în mod atipic pieţei. Programul de ajutor din afară necesită o planificare centrală şi extensia sa logică este planificarea şi controlul populaţiei. Congresmanul Ottinger, care cerea o politică internă a controlului populaţiei, susţinea pe drept că „nu cerem nimic din ceea ce nu am recomandat deja ţărilor mai puţin dezvoltate din lume".[62]

Pe acelaşi ton, Timothy Wirth, ambasadorul Administraţiei Clinton pentru „Afaceri Globale", a avertizat că o creştere a populaţiei SUA va „diminua... abilitatea noastră de a creşte prosperitatea, de a ne educa tinerii, de a elimina poluarea, de a decongestiona traficul, de a gestiona extinderea oraşelor şi de a reduce... consumul." Dar „din fericire", adaugă el,

> „putem stabiliza populaţia prin aplicarea Planului de Acţiune de la Cairo şi la noi... Moştenirea [noastră] depinde... de abilitatea noastră de... a reacţiona la... noile provocări globale... în special... cele care privesc populaţia. Posibilitatea viitoare a habitatului şi echilibrului lumii este în joc."

Astfel programele pentru controlul populaţiei servesc drept „modele" de politică internă şi invers.

Unul dintre motivele oferite de obicei de planificarea familială şi socială este că justeţea o cere – motivul profitului în economia de piaţă duce la asemenea inechităţi grosolane încât numai intervenţia publică la scară largă le poate corecta. În mod similar, unul dintre argumentele eterne pentru planificarea familială suportată de la bugetul public este acela că altfel săracii nu şi-ar putea permite această planificare.

La aceste argumente există două faţete ale răspunsului. În primul rând, nu există nici o dovadă că economiile planificate ating un grad mai mare de justiţie economică, faţă de economia de piaţă liberă. Chiar dacă presupunem că ar exista un consens asupra necesităţii redistribuirii puterii de cumpărare, acest lucru poate fi făcut fără distrugerea libertăţii alegerii şi eficienţei din economia de piaţă. Cei care doresc ca săracii să se bucure mai mult de controlul naşterii ar putea sprijini în mod voluntar serviciile pe o bază caritabilă privată, fără a distruge cuiva libertatea de a alege. În mod

[62] *Congressional Record*, Extensii ale obervaţiilor făcute, 2 august 1979.

alternativ, săracilor li s-ar putea da bani în acest scop donați de cei mai bogați. Cei care cred că săracii sunt prea săraci, le pot oferi servicii pentru controlul nașterii sau bani pe care săracii să-i cheltuie pentru controlul nașterii sau pe altceva din ceea ce aleg ei. Dar cei care sprijină orice tip de planificare în interesele justiției și onestității față de săraci nu vor favoriza voluntar niciodată soluții la problemele pe care le detectează în distribuirea venitului sau proprietății. Când li se dă posibilitate, adepții planificării publice acumulează invariabil oricât de multă putere asupra venitului și proprietății. Dacă le scoți măștile, îți dai seama că ceea ce vor de fapt nu este echitate, ci control asupra vieților altor oameni.

În concluzie: dinamica economiei de piață, comparată cu cea a economiei planificate arată că piața impune constrângeri asupra participanților așa încât ei au stimuli puternici de a nu face nimic în exces. Ca rezultat, în economia de piață liberă, nu există nici o nevoie de eforturi publice de a restrânge sau încuraja reproducerea umană.

Intervențiile economice făcute de planificatorii publici nu sunt în nici un caz autorestrictive. Ele generează condiții care inspiră sau cer la rândul lor alte intervenții, ducând aproape inevitabil la controlul reproducerii. Reiese că tendința pentru controlul populației, în timpurile noastre, reprezintă o supra-creștere firească a curentului general spre o planificare socială și economică de stat, care a fost o caracteristică atât de proeminentă a istoriei secolului XX în SUA și în multe alte țări.

Colapsul economiilor planificate de stat nu i-a neliniștit pe planificatorii populației. Înarmați cu amenințări de genul „criză ecologică globală", ei concep mai departe „summit"-uri mondiale, unul după altul, pentru a impune nu numai simple controale la nivel național, ci și la nivel internațional asupra comportamentului uman, în special, asupra comportamentului reproductiv. De la Agenda 21, stabilită la Rio de Janeiro în 1992, la Summit-ul privind Alimentația globală de la Roma din 1996, ei și-au lărgit birocrația, veniturile și influența. Muncind neobosit pentru „o conducere globală" și o „societate durabilă", ei caută finanțare automată și independentă a activităților lor din asemenea surse, cum ar fi „impozitul din tranzacțiile guvernamentale". Ei insistă să li se acorde recunoaștere și putere în forurile internaționale „organizațiilor neguvernamentale" alese tot de către ei cu grijă, care nu trebuie să dea socoteală nici unui electorat. Următorul capitol examinează cu atenție aceste chestiuni.

CAPITOLUL IV
Ajutorul dat țărilor străine de Statele Unite și controlul populației

Nu încape în îndoială că anti-natalismul Statelor Unite – dintr-o mulțime de motive – a fost reflectat deschis mai mult în politica externă decât în cea internă. Oricine ar urmări audierile din Congresul american privind ajutorul extern ar fi surprins de profunzimea angajamentului oficial al SUA față de controlul populației în lume. Cercurile politice și oficialii SUA s-au lăsat impresionați de „bomba populației" a lui Paul Ehrlich și de „ciuma populației" a lui Kingsley Davis.[1]

În mărturia sa din 1978 privind ajutorul extern, secretarul de stat Cyrus Vance a clasificat „planificarea populației" drept „al doilea obiectiv major de finanțare al Agenției Americane de Dezvoltare Internațională" (eng. *United States Agency for International Development, USAID*), după „problemele globale de foamete și malnutriție"[2], și a legat prima problemă atât de strâns de „presiunea populației", încât i-a dat o importanță la fel de mare în reflectarea programelor de ajutor ale SUA, un punct de vedere întărit de alte caracteristici ale programului.

În perioada 1965-1985, SUA a contribuit mai mult la programele controlului populației decât toate țările luate la un loc și a făcut presiuni asupra altor țări și agenții internaționale să sprijine aceste programe.[3] De atunci, Japonia și câteva țări din Europa Occidentală au devenit mari susținători ai astfel de programe, dar SUA a rămas jucătorul principal. Timothy Wirth, subsecretar de stat pentru „Afaceri Globale" în

---

[1] Kingsley Davis, «The Climax of Population Growth", *California Medicine 113*, nr.5 (noiembrie 1970): 33-39.

[2] Comisia pentru Relații Internaționale a Camerei Reprezentanților, *Hearing on Foreign Assistance Legislation for Fiscal Year 1979*, pct.I, p.13-14.

[3] Conform Biroului de Referințe în problemele Populației, *World Population Growth and Response: 1965-1975 – A Decade of Global Action* (Washington D.C.: Biroul de Referințe în problemele Populației, aprilie 1976), p.226-227; Agenția de Dezvoltare Internațională, *Rationale for AID Suport of Population Programs*, ianuarie 1982, p.24; Banca Mondială, *World Development Report 1984*, p.148, 180-181.

Administrația Clinton, a declarat că cooperarea Japoniei la controlul populației a încurajat negocierile în domeniul comerțului cu Statele Unite.[4] Puțină presiune poate face minuni. În plus, la miliardele de dolari date explicit de USAID prin fondurile alocate „asistenței populației" către organizații, cum ar fi Fondul Națiunilor Unite pentru Activități privind Populația, Statele Unite au făcut donații către Banca Mondială și organizațiile Națiunilor Unite, inclusiv Organizația Mondială a Sănătății, Organizația pentru Agricultură și Alimentație, UNESCO, UNICEF și Organizația Internațională a Muncii. Aceste donații au fost folosite pentru controlul populației cu același entuziasm și consacrare egal cu cel al birocrației din USAID.

La începutul anilor '70, birocrația din Agenția Internațională de Dezvoltare a SUA și-a făcut clar planul de a stopa creșterea populației mondiale. Într-un document clasificat, pregătit în 1974 și care nu a fost declasificat decât în 1980, planificatorii ajutoarelor străine au pronunțat intenția lor de a stabili „o familie de doi copii în medie" în toată lumea, până în anul 2000.[5] Planul presupunea anunțarea, „după o preparare adecvată", a unui scop „aproape de stabilizare" a populației SUA.[6] În ceea ce privește populația lumii, acest plan a prevăzut „un efort de departe mai mare, la nivel înalt" pentru a „ține sub control creșterea populației"[7] și a numit țările pe care planificatorii trebuiau să-și concentreze eforturile: India, Bangladesh, Pakistan, Etiopia, Mexic, Indonezia, Brazilia, Filipine, Tailanda, Egipt, Turcia, Nigeria și Columbia.[8] Planul sugerează măsuri specifice pentru a convinge oamenii să aibă familii mai mici și avertizează că ar putea fi necesare „măsuri obligatorii de control al populației".[9]

Ca un pas înainte spre realizarea acestui plan, oficialii USAID au inițiat, iar Congresul a aprobat Secțiunea 104(d) a Legii privind Asistența Hranei și Dezvoltarea Internațională, în 1978, care prevedea ca ajutorul american

---

[4] Conferință de presă a Departamentului de Stat, aprilie 1994, relatat în *Population Research Institute Review*, noiembrie/decembrie 1996.

[5] Document al Guvernului SUA, NSSM 200, „Implications of Worldwide Population Growth for U.S. Security and Overseas Interests, 10 decembrie 1974, declasificat la 31 decembrie 1980, p. 14.

[6] *Ibid.*, p.19.

[7] *Ibid.*, p.194.

[8] *Ibid.*, p.15.

[9] *Ibid.*, p.118-194.

pentru țările străine „trebuie administrat astfel încât să dea o atenție deosebită... impactului tuturor programelor, proiectelor și activităților privind creșterea populației. Toate... activitățile propuse pentru finanțare... trebuie concepute pentru a da motivații pentru familii mai mici... prin programe de educație... nutriție, controlul bolilor, servicii de sănătate maternă și a copilului, îmbunătățiri ale statutului și angajării femeilor în câmpul muncii, producție agricolă, dezvoltare rurală și asistență pentru săracii din orașe."[10]

În secțiunea 102 despre „Politica de Asistență a Dezvoltării", Legea din 1978 susține că ajutorul american se va „concentra" în țările care demonstrează „angajamentul și progresul" lor în ceea ce privește „controlul creșterii populației", și va lua în calcul alte semne de intenție serioase.[11] O notă de subsol explicativă în Raportul privind Dezvoltarea și Asistența Populației al Comisiei pentru populație a Camerei Reprezentanților sublinia că „întregul efort al USAID pentru asistența dezvoltării" trebuia inclus în prevederile privind controlul populației din Secțiunea 104.[12]

Banca Mondială impune de asemenea condiții privind controlul populației în împrumuturi.[13] Presa din țările mai puțin dezvoltate relatează despre aceasta.[14] Urmând exemplul Băncii Mondiale, Banca de Dezvoltare a Asiei, care primește de asemenea fonduri de la guvernul Statelor Unite, „integrează" grija pentru populație în împrumutul către țările în curs de dezvoltare, accentuând „stimulentele și descurajarea stimulentelor".[15]

Astfel, deși (sau poate deoarece) controlorii nașterilor din Statele Unite au fost dezamăgiți de „absența cererii publicului larg [pentru mijloacele de control al populației]"[16], lipsa de „sprijin clar și viguros"[17]

---

10 22 U.S. Code, sec. 2151-I; 22 U.S. Code, sec.2151(b).

11 *Ibid.*

12 Comisia pe populație a Camerei Reprezentanților, Raport, *Population and Development Assistance,* Congr.95, sesiunea 2 (Washington, D.C., Biroul de tipărituri al Guvernului SUA, 1978), p.111.

13 Fred T. Sai și Lauren A. Chester, „The Role of the World Bank in Shaping Third World Population Policy", în Godfrey Roberts, ed., *Education Policy: Contemporary Issues* (New York: Praeger, 1990).

14 „WB [World Bank] Condition Aid to Population Control", *The New Nation,* Dakha, 7 septembrie 1994, p.I.

15 Banca de Dezvoltare a Asiei, *Population Policy: Framework for Bank Assistance to the Population Sector,* 1994.

16 Comisia Camerei Reprezentanților, *Population and Development Assistance,* p.55

17 *Ibid.,* p.59.

pentru controlul populației, din partea guvernelor străine, și o „subutilizare a... programelor de ajutoare"[18], ca să nu mai menționăm faptul că „atitudinile bărbaților sunt în continuare anti-vasectomie"[19], mașinăria a fost pusă în funcțiune. Declarațiile din partea birocrației care gestionează ajutorul pentru străinătate arată zelul angajamentului ei. De exemplu, dr. Reimert T. Ravenholt, director al Biroului pentru Populație al USAID, de la înființarea acestuia, a fost citat într-un interviu din 1977, din publicația *St.Louis Post-Dispatch,* cerând sterilizarea unui sfert din femeile fertile ale lumii pentru a realiza scopurile SUA de control al populației și de a menține „funcționarea normală a intereselor comerciale ale SUA în lume".[20] Conform relatărilor din mas-media, dr. Ravenholt consideră că doar asemenea măsuri extreme ar putea contracara „explozia demografică" ce, altfel, va reduce standardele de viață în asemenea măsură încât în lume vor apărea rebeliuni străine „împotriva prezenței comerciale puternice a SUA". (Un om de știință povestea despre comportamentul dr. Ravenholt la un dineu dat pentru cercetătorii din domeniul populației: pentru amuzamentul și edificarea oaspeților, dr. Ravenholt se mișca prin cameră, gesticulând de parcă ar fi manipulat o pompă de aspirație, folosită în avorturi.)[21]

În același spirit, Robert McNamara, director executiv al Băncii Mondiale, organism care canalizează o mare parte a ajutorului american către țările străine, a prezis că o creștere continuă a populației va duce la „sărăcie, foamete, stres, aglomerație și frustrare", ceea ce va amenința stabilitatea socială, economică și militară. Declarând că nu va fi „o situație pe care și-ar dori-o cineva", într-un interviu publicat în *Christian Science Monitor,* la 5 iulie 1977, dl McNamara a avertizat că, dacă metodele de control al populației din prezent „vor eșua, iar presiunile populației vor deveni prea mari, țările vor avea tendința de a utiliza metode și mai coercitive". Dl McNamara a vizitat India în plină campanie obligatorie de sterilizare, în 1976, pentru a felicita guvernul pentru „hotărârea și voința politică" în campanie.[22]

John C. Gilligan, administrator al USAID, a descris în audierile din

---

18 *Ibid.*

19 *Ibid.*, p.55.

20 *St.Louis Post-Dispatch,* 22 aprilie 1977, p.I.

21 Conversație particulară cu autorul.

22 Peter T. Bauer și Basil S.Yamey, „The Third World and the West: An Economic Perspective", în W.Scott Thompson, ed., *The Third World: Premises of U.S. Policy* (San Francisco: Institute for Contemporary Studies, 1978), p.302.

Congresul american din 1978 modul în care Agenția „sublinia importanța impactului populației" în programele sale.[23] El a declarat, în fața Comisiei pentru populație a Camerei Reprezentanților, că pentru fiecare țară erau pregătite „Declarații privind strategia de dezvoltare a țării", care trebuia să includă interesele americane privind populația în planurile de dezvoltare economică. El și-a exprimat speranța că proiectele de dezvoltare din Pakistan, El Salvador, țările din sudul deșertului Sahara (Senegal, Mauritania, Mali, Burkina Faso, Niger, Nigeria, Chad, Sudan și Eritrea), Maroc, Nepal, Nicaragua, Indonesia, India și Tanzania, fie vor contribui la reducerea fertilității direct, prin instruirea și angajarea femeilor în câmpul muncii, fie vor duce la descoperirea „determinanților fertilității".[24]

Cu câteva luni înainte ca Secțiunea 104 (d), ce includea proiectul cuprinzător pentru controlul populației în lume, să fie adoptată de Congresul american, devenind Legea privind ajutorul american către țările străine, oficiali impacientați de la USAID luau măsuri de implementare a legii, fără să țină seama că mai era nevoie de ștampila Congresului ca ea să fie pusă în aplicare. Într-o telegramă a USAID către misiunile sale străine, la începutul anului 1977, se descria modul în care intenționa agenția să încurajeze „instruirea" și „angajarea femeilor", cum va sprijini „legi... pentru a crește vârsta mariajului", cum va sprijini „serviciile de sănătate integrată, nutriție și planificare familială" și cum va încuraja „organizarea sătească compactă legată de structurile federale (cum este de exemplu în Indonesia)". Această țară asiatică „a încurajat deschis planificarea familială", prin „reducerea legăturii dintre părinți și copii în vederea sprijinului la bătrânețe" și prin „ remunerarea directă a familiilor mai mici", inclusiv oferirea de „premii pentru comunitățile sau indivizii care își limitează fertilitatea...".[25]

Lista era șocantă nu numai din cauza gradului de intervenție americană în afacerile interne și personale ale cetățenilor străini, ci și din cauza declarației atașate care confirma că deja „majoritatea misiunilor includeau asemenea proiecte printre mulțimea de proiecte ulterioare". Agenția întreba în telegrama sa: „De ce a inițiat agenția legea [Secțiunea 104(d)] acum? De ce, într-adevăr, când asemenea inițiative legislative, din câte se știe, nu se numără printre operațiunile necesare unei agenții?" Și tot USAID răspunde la această întrebare: „ca să demonstreze... că Agenția are

[23] Comisia Camerei Reprezentanților, *Hearings on Foreign Assitance,* p.210.
[24] Comisia Camerei Reprezentanților pe Populație, *Raport,* p.119-120.
[25] *Ibid.*, p.112-120.

printre prioritățile sale reducerea creșterii populației".[26]

Declarațiile de politică externă ale Administrației Carter care au urmat nu au făcut decât să reafirme angajamentul față de controlul populației în lume, în ciuda „rezistenței" recunoscute, existentă în unele țări. În *Buletinul* Departamentului de Stat american din martie 1980, de exemplu, se vorbea despre opoziția din Africa la programele de control al populației.[27] Dar contraatacul a venit, împreună cu un avertisment din partea secretarului de Stat Cyrus Vance privind „tensiunea dintre creșterea vertiginoasă a populației globului și resursele finite"[28] și cu o promisiune din partea lui Thomas Ehrlich, directorul Agenției pentru Cooperare și Dezvoltare Internațională a SUA, proaspăt create, că SUA vor lansa un „atac rapid" pe frontul controlului populației.[29] În luna mai 1980, noul secretar de Stat Edmund S.Muskie, cunoscut pentru sprijinul său dat „Clubului de la Roma, creșterii [populației] zero, perspectivei malthusiene"[30], a promis să facă „instrumentul ecologic" al Departamentului de Stat chiar „mai vizibil".[31]

În discursul său de adio din 14 ianuarie 1981, președintele Jimmy Carter a reafrimat importanța primordială pe care administrația sa a acordat-o problemei „suprapopulației". El a chemat la „curaj și previziune" pentru a face față acestei probleme grave.[32] Iar la 1 aprilie 1981, dl Peter McPherson, administrator al USAID, a apărut în fața Comisiei de relații externe a Senatului SUA, pentru a cere Administrației Reagan 253 de milioane de dolari pentru „programe de planificare a populației" pentru anul fiscal 1982, ceea ce însemna o creștere cu 33% față de suma cheltuită în 1981. În cererea sa, dl McPherson a reiterat aceleași îngrijorări care nelinișteau și administrația precedentă: „Creșterea rapidă a populației din țările în curs de dezvoltare reprezintă unul dintre obstacolele majore în fața expansiunii producției de hrană, a reducerii [*sic*] și a malnutriției, și a bolilor cronice, precum și a epuizării resurselor finite."[33]

---

[26] *Ibid.*,p.118.

[27] *Buletinul Departamentului de Stat 80,* nr.2036 (martie 1980): 13.

[28] *Ibid.*, p.40.

[29] *Ibid.*, p.54.

[30] *Buletinul Departamentului de Stat 80,* nr.2039 (iunie 1980): D.

[31] *Ibid.*

[32] Jimmy Carter, „Farewell Address: Major Issues Facing the Nation", *Vital Speeches of the Day 47,* nr.8 (1 februarie 1981): 227.

[33] Declarația dlui M.Peter McPherson, administrator, Agenția pentru Dezvoltare Internațională în fața Comisiei de relații internaționale a Senatului, 1 aprilie 1981.

Congresul i-a acordat lui McPherson mai puţin decât a cerut el pentru acel an, iar în anul următor, Administraţia Reagan a sugerat la început să nu se dea nici un ban pentru asistenţa populaţiei. Însă membrii ce susţineau lobby-ul pentru populaţie din Administraţie şi Congres au respins această propunere.[34]

Deşi Administraţia Bush recunoştea deschis susţinerea pentru „planificarea familială" internaţională, entuziasmul său era mai potolit decât cerinţele şi bugetele au scăzut. Preşedintele Clinton şi vicepreşedintele Al Gore, ambii susţinători dedicaţi ai controlului populaţiei, au dat programului un nou impuls. La preluarea mandatului, preşedintele Clinton a anulat imediat politica Mexico City de interzicere a fondurilor SUA către organizaţiile care ofereau avorturi. El a reluat donaţiile către Fondul pentru Populaţie al Naţiunilor Unite şi Federaţia Internatională *Planned Parenthood,* cărora li se tăiaseră fondurile din cauza participării lor la programe coercitive de control al populaţiei în China şi cereau mai mulţi bani pentru controlul populaţiei. El a ordonat spitalelor militare să facă avorturi, a ordonat preoţilor din armată să nu încurajeze protestele împotriva avorturilor.

La Conferinţa Internaţională pentru Populaţie şi Dezvoltare din 1994, Gore a anunţat „o nouă urgenţă pentru abordarea chestiunilor populaţiei lumii" şi a chemat la „stabilizarea populaţiei".

Timothy Wirth, subsecretar de stat pentru „Afaceri Globale", a proclamat hotărârea Administraţiei Clinton de a „stabiliza populaţia globală" şi „de a pune aceste noi probleme pe făgaşul politicii noastre externe", ca „să demonstrăm că da, într-adevăr,... 'diplomaţii adevăraţi' nu numai că pot să se ocupe de problema populaţiei, ci chiar trebuie s-o facă. Până când nu-i vom implica pe cei mai buni şi pe cei mai deştepţi profesionişti ai serviciilor noastre externe nu vom putea să ne ocupăm de această chestiune în lume."[35] La momentul discursului ambasadorului Wirth, rata fertilităţii şi a creşterii populaţiei se afla deja pe panta declinului în toată lumea, dar ce conta, Administraţia Clinton a pus umărul la accelerarea acestei scăderi.

Flancat de către suporterii săi de la *Planned Parenthood,* Wirth a condus delegaţia SUA la Conferinţa pentru Populaţie şi Dezvoltare de la Cairo. El a cerut delegaţilor să respingă cele două „polarităţi extreme" referitor la populaţie, care au cauzat atâta disensiune la conferinţa anterioară,

---

[34] Comisia pentru Criza Populaţiei/Fondul Draper, *Raport de activităţi 1980-1981*, p.6.
[35] Timothy E.Wirth, textul discursului „Soap Summit II", New York City, 7 septembrie 1996.

în loc să accepte „construirea conceptului de mijloc", adică „creșterea populației este o parte a unei constelații de factori ce cauzează degradarea ecologică". El a promis că Administrația Clinton își va asuma „rolul de lider în problemele globale de populație și mediu", după cum a și făcut cu adevărat.[36]

Președintele Clinton a avut sprijinul fidel și entuziast al soției sale. În 1997, dna Hillary Rodham Clinton l-a însoțit pe soțul său la o întâlnire de stat în Mexic, unde supraveghea un program de control al populației condus de către Mexfam, filială a *Planned Parenthood.* Ea i-a felicitat pe susținătorii planificării familiale pentru succesul obținut în oprirea ratei creșterii populației. Poliția a trebuit să alunge atunci câțiva protestatari.[37]

Proiectele USAID ce includ strategii enumerate mai sus sunt descrise în toată literatura din domeniul dezvoltării. Predomină convingerea că, așa cum afirma USAID, în 1976, în documentul privind politica agenției cu privire la „Asistența SUA legată de Populație", planificarea familială în sine „ar putea să nu fie suficientă" că să aducă rata natalității în lume la doi copii pe femeie. Or, așa cum s-a afirmat de la nivelul Consiliului Național de Securitate, instituție care a început să fie preocupată de acțiunea controlului populației, în primul Raport anual din 1976, „... doar serviciile de planificare familială și informarea nu vor putea aduce rata natalității la... o medie de un pic mai mult de doi copii pe familie."[38]

Potrivit opiniei care predomină, nu este destul să se ofere un cadru în care oamenii să aleagă voluntar numărul copiilor pe care doresc să-i aibă, în lumina costurilor și beneficiilor. Punctul de vedere oficial decretează că guvernul SUA are dreptul și datoria de a stabili o țintă în lume a unei medii de doi copii pe familie și, în modul explicit al legii americane, să verse ajutoare în țările lumii astfel încât să „construiască o motivație pentru familii mai mici prin modificarea condițiilor economice și sociale care ar sprijini dorința pentru familii mai mari...".[39]

Contractul din 1988 cu Costa Rica este un exemplu al acestei abordări.

[36] Timothy E. Wirth, „Beyond the Numbers", în U.S: Information Agency, *Population, Development, and the Role of Women: In Search of Consensus* (Washington, D.C.: U.S. Information Agency, 1994).

[37] Bill Cormier pentru Associated Press, 7 mai 1997.

[38] Comisia Camerei Reprezentanților, *Population and Development Assistance,* p.100

[39] Legea privind Asistența în domeniul alimentației și dezvoltării internaționale din 1978, Secțiunea 104 (d); Codul SUA 22.

Agenţia SUA pentru Dezvoltare Internaţională oferea 12 milioane de dolari pentru Costa Rica în schimbul promisiunilor că această ţară (1) va atinge o rată a prevalenţei contraceptivelor de 70% [din cupluri] până în 1992"; (2) va realiza o „reducere a ratei brută a naşterilor de la 32 la 1.000, la 28 la 1.000; (3) va asigura că „planificarea familială" [este] inclusă în programele şcolilor de medicină şi asistenţă medicală"; şi (4) va asigura că „educaţia sexuală [este] învăţată în şcoli... [şi] răspândită în rândul populaţiei de vârstă şcolară, neîncadrată în şcoli."[40]

Fiind conştienţi de ostilitatea generată de asemenea activităţi, reprezentanţii Administraţiei Clinton au renunţat în mod public la „ţintele" privind controlul populaţiei, dar angajamentul lor de a „stabiliza populaţia" e mai puternic decât oricând, după cum am arătat mai sus.

În bugetele federale ale Administraţiei Clinton s-a produs o schimbare a limbajului, nu a substanţei. Fondurile pentru „asistenţa populaţiei" nu mai apar în bugete. În locul acestora, Agenţia pentru Dezvoltare internaţională a Statelor Unite introduce „asistenţa dezvoltării durabile". Textul încifrat vrea să însemne că „programul de asistenţă a dezvoltării durabile... promovează pe larg creştere economică auto-susţinută, sprijină iniţiative în scopul de a: *stabiliza populaţia*, proteja mediul şi a stimula o creştere a participării democrate la dezvoltarea ţărilor" (s.n.).[41] Aceşti termeni acoperă toată baza: controlul populaţiei, mediul înconjurător şi obiectivul feminiştilor privind „participarea democratică". Există chiar şi „un program de asistenţă a dezvoltării durabile" pentru Irlanda.[42]

Fie că fondurile sunt date pentru „asistenţa populaţiei" sau „dezvoltare susţinută/durabilă", finanţarea de către guvern a controlului naşterilor este inevitabil în conflict cu alegerea liberă. Lucrătorii din planificarea familială trebuie plătiţi, la fel ca şi oricare lucrători, pentru productivitatea lor. Iar măsura productivităţii lor poate fi doar numărul persoanelor pe care-i conving să accepte utilizarea controlului naşterilor. Ei au stimulente pentru a creşte numărul celor care acceptă acest lucru prin orice mijloace posibile. În plus, la aceste stimulente inerente, există o intenţie deschis declarată a ajutorului birocraţiei internaţionale de a realiza „stabilizarea populaţiei".

40 Contract nr. 515-0168.02, *Family Planning Self-Reliance/Human Reproduction*, semnat la 27 mai 1988 de către Edgar Mohs Villalta de Salud, Guido Miranda Gutierrez, Presidente Ejecutivo, CCSS pentru Costa Rica, şi Carl H.Leonard, director USAID.

41 *Bugetul SUA: Guvern*, an fiscal, 1996.

42 *Ibid.*

Situația, deci, este foarte diferită de ceea ce ar trebui să fie, dacă guvernele pur și simplu i-ar lăsa pe cetățenii lor să-și planifice familiile în conformitate cu propriile lor preferințe. Dacă alegerea liberă ar funcționa cu adevărat, ar fi probabil necesar ca un guvern să nu promoveze și să finanțeze controlul nașterilor, dar să se asigure că prestatorii de servicii nu-și păcălesc clienții în vânzarea produselor lor și nu ignoră drepturile altora afectați de decizie. După cum stau lucrurile, nu este surprinzător că există atât de multe raportări de „abuzuri".

În campania sa de a schimba inimile și mințile oamenilor și de a limita mărimea familiei în lume pentru a-i mulțumi pe oficialii afacerilor externe din SUA, birocrația care gestionează ajutoarele pentru străini din țările care primesc aceste ajutoare s-a bazat pe „sistemul controlului populației la sate". Mult-trâmbițat de către fostul ambasador pentru Afacerile privind Populația din SUA, Marshall Green și de către alți oficiali,[43] acest sistem combină toate strategiile cunoscute de reducere a fertilității care intervin în intimitatea vieții oamenilor de la țară, care înseamnă aproape o jumătate din populația globului. Când satul este legat de o „structură federală" insistentă sau de un guvern central, rezultatele pot fi uimitor de eficiente.

USAID a fost eficient în dezvoltarea sistemului în Indonezia, unde guvernul central a susținut o rețea de aproximativ 30.000 de unități „de planificare familială" la sate.[44] Unitățile locale extrăgeau și transmiteau informația despre comportamentul contraceptiv al cuplurilor de la țară, ca în provincia Bali, unde, conform unui raport al Băncii Mondiale, adunarea lunară a consiliului din localitate „începea cu un apel, și fiecare dintre cei numiți trebuia să răspundă dacă el și soția sa utilizează contraceptive. Răspunsurile erau bifate pe o hartă a satului, afișată la loc vizibil."[45] Lucrătorii locali din domeniul planificării familiei primeau bonusuri pentru „recrutarea" cetățenilor pentru servicii contraceptive, iar guvernul central stabilea „ținte" pentru un număr de „noi oameni care acceptau" contracepția și lansa „motivații"[46] speciale de recrutare. Guvernul oferea premii colective satelor

---

[43] Ambasadorul Marshall Green, coordonator pentru Afacerile privind Populația, Departamentul de Stat al SUA, „United States Perspectiveson World Population Issues", discurs rostit la Comisia Conferinței privind implicațiile și tendințele populației, Dallas, Tex., 3 martie 1977.

[44] Consiliul pentru Populație, *Studies in Family Planning 9*, nr.9 (septembrie 1978): 235-237.

[45] Banca Mondială, *World Development Report 1980* (Washington, D.C., 1980), p.80

[46] Consiliul pentru Populație, *Studies in Family Planning 5*, nr.5 (mai 1974): 148-151 și 7, nr.7 (iulie 1976): 188-196.

care atingeau aceste ținte. Aceste premii constau în suplimente crescute de alimente, servicii medicale și alte beneficii.[47]

În general, instituția ajutorului pentru străinătate preferă stimulentele de grup deoarece astfel se evită impresia că sunt plătiți indivizii pentru utilizarea controlului nașterilor sau sterilizarea lor (care, deși este enumerată printre opțiunile din telegrama USAID nr.017208 și aflate în uz, atrage criticile). Și, în orice caz, aceasta incorporează chiar un stimul mai puternic al presiunii de grup. Femeia care acceptă voluntar dispozitivul intrauterin (DIU), în Indonezia, nu numai că se va bucura de un bonus pentru alimente, ci va câștiga și mulțumirile vecinilor săi cu care va împărți acest bonus. Dimpotrivă, cei care refuză aceste servicii vor priva vecinii, precum și pe ei înșiși de aceste bonusuri.[48] Programul indonezian intensifică importanța dată de planificatorii ajutorului extern „integrării" planificării familiale în programele alimentare și în alte servicii. Asemenea integrare realizează baza în crearea unei „motivații adecvate pentru familiile mai mici".

Entuziasmul debordant a depășit reușita programului din Indonezia, făcând din această țară un „manual pentru ilustrarea a ceea ce poate fi făcut prin programe guvernamentale bine informate și viguroase", conform discursului înfocat al lui John J. Gillian, administrator al USAID din Administrația Carter.[49] Observând o scădere cu 15% a fertilității în zonă, în perioada 1965-1976, Comisia Camerei Reprezentanților pe populație raporta cu o ironie inconștientă că, oarecum, aceste „îmbunătățiri au apărut în absența câștigurilor importante a condițiilor economice și sociale a marii majorități a indonezienilor."[50] Dar această îngrijorare – dacă lucrurile se vor îmbunătăți vreodată pentru indonezieni – n-a părut să perturbe comisia. Obiectivul principal a fost, în definitiv, atins. Creșterea populației a fost limitată. Într-un discurs emoționant în fața comisiei, dr. Haryono Suyono, vicepreședinte, numărul trei în Comisia Națională de Coordonare a Planificării Familiale, a exprimat mulțumirile guvernului său aduse USAID pentru „sprijinul moral și spiritual de neprețuit în eforturile noastre".[51] Mai

---

[47] Consiliul pentru Populație, *Studies in Family Planning* (septembrie 1978); Comisia Camerei Reprezentanților, *Population and Development Assistance*, p.70.

[48] Vezi Robert M. Veatch, „Governmental Population Incentives: Ethical Issues at Stake", *Studies in Family Planning 8*, nr.4 (aprilie 1977): 100-108.

[49] Comisia Camerei Reprezentanților, *Hearings on Foreign Assistance*, p.238.

[50] Comisia Camerei Reprezentanților, *Population and Development Assitance*, p.68.

[51] *Ibid.*, p.71.

recent, se relatează că planificatorii familiei din Indonezia ar fi inserat dispozitive intrauterine „cu pistolul la tâmpla [pacientelor]".[52]

USAID şi organizaţiile cu care se însoţeşte au extins acelaşi sprijin „spiritual şi moral" către alte programe pentru a induce controlul populaţiei. Într-un alt caz, unor oameni dintr-un sat din India li s-au oferit bani cu condiţia ca 75% din toţi bărbaţii satului să fie supuşi vasectomiei,[53] iar în alt sat indian, „100% din cuplurile alese" au acceptat planificarea familială, în special vasectomia, în schimbul unei noi fântâni pentru sat.[54] Deşi următorul pas, campania obligatorie de sterilizare, le-a făcut planificatorilor indieni o reclamă proastă, cu trei milioane de oameni sterilizaţi în decursul a 3 luni, în 1976, în ciuda protestelor cu uciderea sau rănirea mai multor oameni,[55] principiul motivaţiei stă neclintit în cercurile celor implicaţi în ajutorul extern. În 1994, o echipă de observatori relatau în detaliu despre sterilizările la scară largă, în condiţii mizere şi lumină slabă, a femeilor indience din Kerala, cărora li se promiseseră bani. Echipa de observatori a descris condiţiile din Kerala „îngrozitoare", dar „nu chiar aşa de proaste ca în restul ţării".[56]

În Singapore, guvernul percepea o taxă mai mare la naşterile la spital pentru fiecare copil în plus, a anulat concediul de maternitate plătit, a anulat prioritatea familiilor mari în alocarea caselor subvenţionate şi a anulat scutirea de impozit pe venit pentru al patrulea şi următorii copii în familie.[57] Până în 1986, motivată de o dezvoltare economică rapidă, precum şi de controlul populaţiei de stat, fertilitatea a scăzut până la 1,4 copii pe femeie. Alarmat de perspectiva îmbătrânirii rapide şi dispariţia populaţiei, guvernul a schimbat urgent direcţia şi a anunţat o „limită de trei copii pe familie". Şi a oferit reduceri de impozite în valoare de 20.000 de dolari pentru al doilea, al treilea şi al patrulea copil. De asemenea, a înfiinţat servicii matrimoniale

[52] *Inside Indonesia,* martie 1992, citat în *Population Research Institute Review,* noiembrie-decembrie 1996, p.11; Vezi de asemenea Betsy Hartmann, *Reproductive Rights and Wrongs: The Global Politics of Population Control* (Boston: South End Press, 1995), p.79.

[53] Veatch, „Incentives".

[54] *Ibid.*

[55] Biroul de Referinţe în problemele Populaţiei (eng. *Population Reference Bureau), Intercom 4,* nr.12 (decembrie 1976): 3.

[56] M. Ramanathan *et al.*, „Quality of Care in Laparoscopic Sterilisation Camps: Observations from Kerala, India", *Reproduction Health Matters,* nr.6 (noiembrie 1995): 84-93, relatat în James A.Miller, „The Disasembly Lines", *Population Research Institute Review,* iulie-august, 1997.

[57] Consiliul pentru Populaţie, *Studies in Family Planning 7,* nr.1 (ianuarie 1976): 31.

pentru a încuraja tinerii să se întâlnească şi să se căsătorească.[58] Guvernul singaporez a distribuit o broşură la Conferinţa de la Cairo, pe copertă având o pereche fericită, înconjurată de trei copii. În 1996, Divizia ONU pentru Populaţie a raportat că, deşi fertilitatea a scăzut, în perioada 1950-1980, în Singapore, de la peste şase copii pe femeie la mai puţin de doi copii, ea a crescut uşor, dar a rămas mult sub nivelul de înlocuire a populaţie, în 1995, sugerând că ar fi mai uşor să reduci fertilitatea decât să o creşti.

În mod similar, în Coreea de Sud, în anii '60, guvernul, împreună cu reţeaua de planificare familială internaţională, inclusiv USAID, UNFPA, UNICEF, Organizaţia Mondială a Sănătăţii (OMS), Consiliul pentru Populaţie, Fundaţia Rockefeller, Fundaţia Ford şi lista poate continua la nesfârşit, a început un program aprofundat a ceea ce guvernul a numit „controlul populaţiei". Programul includea plăţi către oamenii săraci care acceptau sterilizarea.

Naşterea de copii, într-adevăr, a scăzut. Până la sfârşitul anilor '80, o femeie coreeană avea în medie 1,6 copii, cifră, evident, prea mică pentru a înlocui populaţia existentă. În plus, „populaţia îmbătrânită care se dezvoltă rapid", numită astfel de guvern, provoacă o îngrijorare presantă. Mai rău, în această ţară s-a dezvoltat „o criză a mânii de muncă", aşa încât Coreea este nevoită să importe forţă de muncă."[59]

Ca reacţie, Coreea a tăiat cheltuielile guvernamentale pentru controlul naşterilor, creând o nouă problemă a şomajului în industria planificării familiale. Pentru a-şi rezolva problemele, Coreea a promis în raportul său de la Conferinţa din Cairo că va pregăti un nou „plan cuprinzător" pe viitor.[60]

În Bangladesh, una dintre ţările desemnate de documentul NSSM a i se acorda o atenţie specială, în perioada 1972-1995, fertilitatea femeilor a scăzut de la 6,4 copii pe femeie, la 3,4 copii. Aceasta s-a datorat unui program viguros pentru controlul populaţiei, sprijinit de ajutorul extern. Presa din Bangladesh pune această realizare pe seama „hotărârii tenace" a controlorilor străini ai naşterilor.[61] Economia a arătat puţine semne de

---

[58] Ministerul Sănătăţii, *Population and Development Issues: National Report for the International Conference on Population and Development in Cairo, 1994*, Singapore.

[59] Republica Coreea, *Country Report on Population for the International Conference on Population and Development, 1994.*

[60] *Ibid.*

[61] Linda B.Boiido, „What Can't Happen Happens in Bangladesh", *The Bangladesh Observer*, Dakha, 5 iunie 1994.

ameliorare, în această perioadă, guvernul promițând în mod fals că o creștere lentă a populației duce la îmbunătățirea economiei.

Prin generozitatea donatorilor, străini de obicei, Bangladesh a angajat 53.000 de lucrători pentru planificarea familiei, mulți dintre care merg din ușă în ușă, pentru a promova și oferi controlul nașterilor.[62] Chiar și așa, oferta contraceptivelor importate depășește din plin cererea, iar pilulele „care costă milioane" expiră prin depozite, deoarece femeile se plâng de efectele lor adverse.[63]

Pentru a stimula cererea metodelor de control al nașterii, USAID încurajează „integrarea" acestora cu servicii pentru mamă și copil.[64] De fapt, nu e nimic nou aici. În 1984, un proiect al USAID în Bangladesh, lega controlul nașterilor de tratamentul oral de rehidratare în cazurile de diaree la copii.[65] Ce alte „stimulente" de acceptare a controlului nașterilor ar putea exista pentru o mamă disperată cu un copil bolnav aproape fără speranță?

Presa a relatat că Banca Mondială este „îngrijorată de reducerea drastică a... sterilizării și... implantării steriletelor" în Bangladesh și a anticipat că „presiunea asupra Bangladeshului de a extinde sterilizarea și contracepția pe termen lung... este posibil să crească."[66] Se pare că guvernul a făcut eforturi hotărâte, totuși, căci în fiecare an, în perioada 1986-1994, bugetul pentru planificare familială îl depășea pe cel al sănătății cu milioane în valuta națională, în timp ce sănătatea generală a populației se diminua.[67]

Guvernul le plătește oamenilor care acceptă contracepția pe termen lung și sterilizarea, precum și celor care fac operația de sterilizare și recrutează și pe alții pentru această operație. Sterilizarea se intensifică în luna de dinaintea recoltării orezului, când produsele alimentare sunt foarte puține. Oamenii care acceptau controlul nașterilor raportau „coerciție,

[62] Syed Naquib Muslim, „Training for Population Control", *The Independent,* Bangladesh, 2 noiembrie 1996.
[63] „Pills for Godown", *The Bangladesh Observer,* 2 decembrie 1996.
[64] Ambasadorul american David N.Merrill, discurs relatat în *The Independent,* 11 decembrie 1996.
[65] James F.Phillips *et al.* „Integrating Health Service Components into a Comprehensive Family Planning and Basic MCH Programme: Lessons from MATLAB Family Planning Health Services Project", prezentat la Consiliul Național pentru Conferința Internațională pentru Sănătate despre planificarea familială și sănătate la nivel internațional, Washington, D.C., 10-13 iunie 1984.
[66] Sabir Mustafa, „Countdown to Budget", *The Financial Experts,* Bangladesh, 6 iunie 1994.
[67] *Ibid.*

șantaj, abuz în plata proviziilor". Aceste raportări „au fost recunoscute ca fiind probleme de către ministrul Sănătății".[68] Presa locală a scris că unele clinici utilizau substanța quinacrine, (care, utilizată în experimente de laborator pe maimuțe, duceau la moartea acestora), pentru sterilizare, deși Organizația Mondială a Sănătății s-a pronunțat împotriva folosirii ei.[69]

Premierul Zia, pregătindu-se să ia parte la Conferința Internațională pentru Populație și Dezvoltare de la Cairo din 1994, și-a anulat planurile, auzind că cetățenii au organizat un marș de protest în capitală.[70]

Farida Akhter, o feministă din Bangladesh, a apărut în documentarul de televiziune din Marea Britanie, intitulat „The Human Laboratory", cu un număr de femei cu grave dizabilități, care susțineau că li s-a refuzat îndepărtarea dispozitivelor contraceptive din organism, dispozitive care le-a traumatizat.[71] Ea a participat la Conferința de la Cairo și a distribuit o broșură, susținând că „Politicile de control al populației reprezintă continuarea unui război mascat... destinat... să decimeze numărul negrilor, indigenilor, a oamenilor albi cu dizabilități și a săracilor". În această broșură se mai sublinia faptul că „popoarele indigene din diverse țări... sunt supuse unor metode coercitive de control al fertilității, pentru a-și însuși pământul... [și] resursele lor." „Noi respingem termenul «capacitatea potențială [a sistemului ecologic]», „respingem... ideea că «suprapopularea» [cauzează]... degradarea mediului."[72]

Un om de afaceri cunoscut a declarat că populația nu reprezenta o problemă pentru această țară. Salman F. Rahman, președintele Federației Camerelor de Comerț și Industrie din Bangladesh, a declarat că dacă oamenilor li s-ar oferi instruire, națiunea ar putea prospera. El a accentuat nevoia de „transparență" guvernamentală,[73] o marfă foarte deficitară în Bangladesh.

În ciuda tuturor acestor observații, Agenția Internațională de Dezvoltare a SUA, cu ajutorul Universității John Hopkins, a pornit o ofensivă

---

[68] Sabir Mustafa, „The Corruption of Incentives", *The Financial Express*, Bangladesh, 21 octombrie 1994.

[69] „QP for Sterilization", *The New Nation*, Bangladesh, 18 septembrie 1994.

[70] „Participation in Cairo Conference Protested", *The Bangladesh Observer*, 6 septembrie 1994; „Dakha Team Attends Conference", *The Daily Star*, 6 septembrie 1994.

[71] „The Human Laboratory", BBC Horizon, noiembrie 1995, descris în *Human Events*, 16 martie 1997, p.6.

[72] *Declaration of People's Perspectives on „Population" Symposium*, Ubinig and Resistance Network, Bangladesh, decembrie 1993.

[73] „Population Is No Hurdle to Progress", *The Independent*, Bangladesh, 8 decembrie 1996.

majoră, în toamna anului 1996, pentru „a crea cerere” pentru controlul nașterilor în Bangladesh. Reclame, bannere, muzică și discursuri ale ambasadorului SUA și ale altor demnitari, toate erau îndreptate spre a stârni entuziasmul local față de controlul nașterilor și față de prietenia față de Statele Unite.[74]

India a fost mai mult timp laboratorul pentru experimentele în domeniul controlului populației, în care a fost implicat masiv USAID. După cum susține Joseph Califano, președintele american Johnson, „un susținător fervent al controlului nașterilor pe plan intern și extern”,

> ... în mod repetat a respins cererile unanime ale consilierilor săi – de la cea a secretarului de Stat Dean Rusk, până la cea a consilierului pentru Securitate Națională, Walt Rostow – de a furniza grâu indienilor înfometați în timpul foametei din 1966. El a cerut ca guvernul indian să accepte mai întâi declanșarea unui program masiv de control al populației. Indienii, în sfârșit, au răspuns și Johnson le-a eliberat grâu pe o perioadă destul de îndelungată pentru a fi sigur că programul de control al populației s-a mișcat din loc.[75]

În cartea sa *How to Kill Population* (*Cum să omori populația*), Edward Pohlman descrie stimulentele bănești pentru vasectomiile realizate în locuri publice, cum ar fi gări, adesea în împrejurări mizere, cu până la 20 de sterilizări pe oră.[76] Din experiența sa de „expert în domeniul populației”, susținut de SUA, în India, Pohlman a conceput noi moduri de îmbunătățire a controlului populației. Deoarece „India avea o problemă teribilă a șomajului”, Pohlman sugera ca „indienii șomeri educați și deștepți,” să fie instruiți ca specialiști în vasectomie.[77] El recunoaștea, totuși, că în ciuda presiunilor, a stimulentelor și eficienței programului, „oamenii sunt cumva reticenți să facă această operație”.[78] Pohlman relata, netulburat, că în multe părți ale Indiei bărbaților li s-a promis, în mod fals, că vasectomia este o operație „reversibilă în mod ușor și sigur”.[79]

Pohlman de asemenea menționa „problemele teribile” create de sterilete sau dispozitivele intrauterine în India: modul în care femeile

[74] *The Bangladesh Times*, 25 septembrie 1996, prima pagină.
[75] Joseph Califano, *Governing America* (New York: Simon and Schuster, 1981), p.52.
[76] Edward Pohlman, *How to Kill Population* (Philadelphia: The Westminster Press, 1971), p.114.
[77] *Ibid.*, p.115.
[78] *Ibid.*,p.116.
[79] *Ibid.*, p.138.

indiene merg la moaşele satului care „le smulg steriletele pentru 1 sau 2 rupii”.[80] Nu este surprinzător faptul că în India „există o anumită indignare faţă de America care poate interveni în afacerile indiene din cauza puterii sale financiare”,[81] aşa cum relata Pohlman. De fapt, el mărturiseşte că unii indieni privesc acest control străin al populaţiei ca o formă de „genocid”.[82] Şi nu ezită să recunoască faptul că localnicii adesea se obişnuiesc cu programele, nu pentru că au încredere în ele, ci deoarece le oferă venit şi numeroase locuri de muncă pe plan local (la fel cum se întâmplă şi în Statele Unite).[83] El sugerează ca stimulentele nebăneşti – hrana, îngrijirea sănătăţii şi educaţia – pot fi mai eficiente decât banii şi dau „o valoare importantă relaţiilor publice”.[84]

Unul dintre argumentele majore ale lui Pohlman în favoarea plăţilor stimulatorii către oamenii care acceptă sterilizarea este în esenţă de natură eugenică: deoarece banii sunt mai valoroşi pentru săraci, „stimulentele pot avea cel mai mare impact asupra ratelor naşterii în clasele inferioare”.[85] Societatea, susţine el, are „dreptul să forţeze limitele mărimii familiei”.[86] Este „doar o problemă de timp până când stimulentele masive încep să fie acceptate drept ca o necesitate în controlul populaţiei”.[87]

Concluzia răsunătoare a lui Pohlman este o chemare la „un război împotriva populaţiei”,[88] finanţat de „programe masive de ajutoare străine cu stimulente în vederea controlului populaţiei”[89] şi la asigurarea că specialiştii USAID studiază în prezent (1971) „punctele de vedere economice”

[80] *Ibid.*, p.118.
[81] *Ibid.*, p.135.
[82] *Ibid.*, p.161.
[83] *Ibid.*, p.137.
[84] *Ibid.*, p.148. Rămâne de văzut dacă această „valoare a relaţiilor publice” este pozitivă sau negativă pentru Statele Unite. Dr. Marie Mignon Mascarenhas, investigator din partea Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii în Bangalore, India, relatează că o ofertă sponsorizată de SUA a unui program nutriţional, în spitalul unde lucra ea, pentru femeile care acceptau avortul sau sterilizarea, a creat o mare dezamăgire. Vezi Marie Mignon Mascarenhas, „Aid for an Alternative Strategy to Population Control in India”, adresare sponsorizată de Institutul pentru Familie din Washington D.C., 3 iulie 1981.
[85] Edward Pohlman, *Incentives and Compensations in Birth Planning* (Chapel Hill: Carolina Population Center, monografia 11, 1971), p.5.
[86] *Ibid.*, p.7.
[87] *Ibid.*
[88] Pohlman, *How to Kill Population,* p.134.
[89] *Ibid.*, p.132.

implicate.[90] El avea dreptate: de atunci încoace, programele de stimulente consumă intens energia planificatorilor americani.

Unul dintre cei mai entuziaști susținători ai stimulentelor a fost ambasadorul Richard Elliot Benedick, coordonator al Afacerilor pentru Populație din Departamentul de Stat, atât în Administrația Carter, cât și în timpul Administrației Clinton. Ambasadorul Benedick, care credea că „insistența asupra „dreptului" de înmulțire reprezintă, fără deosebire, o moralitate nelalocul ei",[91] a declarat că „ar fi inadecvat pentru SUA să apară în poziția de a încerca să impună altor guverne limitarea populației... [Eu] aș aproba din toată inima toate mijloacele, cu excepția unui angajament de ajutorare inflexibile."[92]

Stimulentele adecvate pot fi, desigur, folosite pentru a motiva guvernele care se împotrivesc. În Thailanda, de exemplu, o misiune a Băncii Mondiale, în 1958-1959, a dorit să impresioneze guvernul acestei țări, vorbindu-i despre „efectele adverse" ale creșterii populației. Guvernul thailandez a fost de neconvins, însă a dat voie Consiliului pentru Populație, o organizație privată americană, înființată de către John D. Rockefeller III, să intre în țară cu 1,5 milioane de dolari, în 1963, pentru a promova sprijinul pentru controlul populației în rândul conducerii țării. Până în 1968, guvernul thailandez a fost angajat în „planificarea familială" și primea 3,5 milioane de dolari împrumuturi de la USAID, în acest scop. Banca Mondială a urmat USAID, crescând împrumuturile – peste 700 milioane de dolari pentru anii 1969-1977 – și Thailanda a început să primească aproximativ 100 de milioane de dolari anual de la SUA, reprezentând asistența economică și militară, mult mai mare decât sumele de dinainte de 1969.[93]

Guvernul thailandez, la rândul său, nu numai că s-a comportat exemplar în acest sens, ci a devenit și un model de cooperare. El a pus în funcțiune programe de instruire, nu numai a moașelor și a altor lucrători medicali, ci și a profesorilor și a poliției de patrulare, în tehnicile de

[90] *Ibid.*, p.134.
[91] Declarația ambasadorului Richard Elliot Benedick, prezentată Subcomisiei pe probleme de politică economică internațională a Camerei Reprezentanților și Comisiei pe probleme de afaceri externe, 29 februarie 1980.
[92] *Ibid.*
[93] Consiliul pentru Populație, *Studies in Family Planning 4*, nr.9 (septembrie 1973); Consiliul pentru Populație, „Tailanda", *Country Profiles*, martie 1972; Banca Mondială, *Annual Reports; Statistical Abstracts of the United States*, 1975, p.319.

planificare familială.[94] Conform Consiliului pentru Populaţie, au fost folosite un număr de metode creative pentru a populariza metodele de control al naşterii în Thailanda, inclusiv „eforturi educaţionale şi motivaţionale speciale". Rezultatele n-au întârziat să apară: 43% din toate pacientele cu probleme obstetricale de la un spital au acceptat sterilizarea,[95] şi în perioada 1965-1975, rata brută a natalităţii a scăzut cu 23%. În septembrie, 1978, guvernul thailandez relata „accentul pus pe programul de intensificare a sterilizării", ca semn al „îngrijorării privind oferirea celor mai eficiente mijloace de realizare a unui impact asupra ratei de creştere a populaţiei ţării". Această motivaţie specială a rezultat într-un „răspuns încurajator pentru vasectomie", care a insuflat o revizuire a „ţintelor de realizare demografică" spre nivelele cel mai jos posibile ale populaţiei.[96] Până în anii '90, fertilitatea din Thailanda a scăzut la 1,94 copii pe femeie, mai puţin decât suficient să înlocuiască populaţia existentă.[97]

Thailanda a fost ajutată în programul său de planificare familială nu numai de USAID şi de Banca Mondială, ci şi de aproape toate organizaţiile de căpetenie internaţionale pentru controlul populaţiei: UNICEF, UNFPA, Consiliul pentru Populaţie, Federaţia Internaţională *Planned Parenthood*, Universitatea din Carolina de Nord, Fundaţia Rockefeller, Fundaţia Ford, World Education, Inc., Fondul *Pathfinder* (*Exploratorului*), Serviciul Mondial Bisericesc.[98] Iar aceste organizaţii primesc sume solide, în unele cazuri în întregime sau aproape în întregime, pentru sprijinul lor, de la USAID.[99] Conform Comisiei pentru Populaţie a Camerei Reprezentanţilor, avantajele organizaţiilor neguvernamentale constă în „flexibilitatea lor", abilitatea lor de a „oferi o gamă largă de servicii".[100] Unii critici au acuzat faptul că asemenea agenţii încalcă restricţiile Congresului American privind finanţarea măsurilor coercitive pentru controlul populaţiei şi avortului. Dr.

---

[94] Consiliul pentru Populaţie, *Studies in Family Planning 9*, nr.9 (septembrie 1978): 251.
[95] Consiliul pentru Populaţie, „Tailanda", p.10-11.
[96] Consiliul pentru Populaţie, *Studies in Family Planning*, septembrie 1978, p.251-252.
[97] Departamentul Naţiunilor Unite pentru Informaţii sociale şi economice şi analiză politică, Divizia pentru Populaţie, *World Population Prospects: The 1996 Revision* (New York: United Nations, 1996).
[98] Consiliul pentru Populaţie, „Thailand", p. 16-17.
[99] Comisia Camerei Reprezentanţilor, *Population and Development Assistance*, p.22; Biroul de Referinţe în problemele Populaţiei, *World Population Growth and Response*, p.228.
[100] Comisia Camerei Reprezentanţilor, *Population and Development Assistance*, p.23.

Daniel Weintraub, director al Asistenței Internaționale de Planificare Familială (una din structurile ideologice ale organizației *Planned Parenthood* și un „intermediar", finanțat exclusiv de către USAID pentru a da subvenții organizațiilor care susțin aceleași idei), raporta Comisiei pentru Populație a Camerei Reprezentanților, că dacă organizațiile care primesc subvențiile vor fi supuse auditului guvernului american, „am pierde... abilitatea noastră de a opera efectiv".[101]

Cei care ar putea fi tentați să creadă că planificarea familială câștigă prieteni pentru Statele Unite sau prevede „revolte sociale", după cum susțin promotorii, trebuie să ia în considerare cazul Iranului. Cu sprijinul unui sistem de control - USAID, Federația Internațională *Planned Parenthood*, Fondul *Pathfinder*, Universitățile din Carolina de Nord și Chicago, precum și Fundația Ford -, șahul Iranului, împreună cu sora sa, au devenit susținători entuziaști ai planificării familiale, cerând altor țări mai puțin dezvoltate să le urmeze exemplul. Cheltuielile publice pe cap de locuitor pentru controlul nașterilor erau în Iran printre cele mai mari din țările în curs de dezvoltare, iar guvernul instruia mii de lucrători medicali foarte bine plătiți pentru a lucra ca medici, asistente și persoane care motivează planificarea familială. Ministerele Sănătății și al Educației au revizuit programele școlare, au rescris manualele, au constrâns mii de profesori să accentueze „educația despre populație" și educația sexuală.[102]

„Proiectul de Planificare Familială Modelul Isfahan" a atras atenția întregii lumi pentru mobilizarea „activităților de recrutare și educaționale... a mass-mediei, a unităților mobile și a medicilor".[103] Toate metodele de reducere a nașterilor au fost legalizate, inclusiv avortul și sterilizarea.

Noul guvern care i-a urmat, la preluarea puterii, a dat jos tot aparatul de planificare familială, a anulat toate legile care permiteau avortul și sterilizarea și, în scurt timp, a respins și prietenia Statelor Unite.[104] (Este interesant că rata natalității din Iran - una dintre cele mai mari din lume - a arătat semne abia perceptibile de scădere în timpul anilor planificării familiale.)[105]

---

[101] *Ibid.*,p.24.

[102] Consiliul pentru Populație, „Iran", octombrie 1972.

[103] Consiliul pentru Populație, *Studies in Family Planning 7*, nr.11 (noiembrie 1976): 308-321.

[104] Biroul de Referință pentru Populație, *Intercom 7*, nr.3 (martie 1979): 13.

[105] Consiliul pentru Populație, *Studies in Family Planning 9*, nr.4 (aprilie 1978): 77.

Ulterior, guvernul iranian a început din nou să descurajeze fertilitatea înaltă, însă avortul a continuat să fie interzis.[106] Reprezentantul Iranului la Conferința pentru Populație de la Cairo s-a alăturat majorității, care a refuzat să sprijine accesul mai ușor la avort, ca metodă de planificare familială. El a spus: „Drepturile copilului nenăscut [ar trebui]... să nu [fie] compromise de avort". El de asemenea a denunțat un alt punct al Proiectului Programului Conferinței de la Cairo: oferirea de educație sexuală la copii și adolescenți „va duce la multe probleme sociale de nesuportat".[107] Premierul Benazir Bhutto din Pakistan, a spus aceasta mai pe șleau: Rezultatul Conferinței nu trebuie văzut ca o cartă universală care să impună educația sexuală și avortul asupra culturilor care se opun unor asemenea politici."[108]

Iranul nu este un caz izolat. Antagonismul față de conceptul de control al populației al SUA a ieșit la suprafață în numeroase țări.[109] Ambasadorul Richard Benedick, un susținător fidel al controlului populației în lume, a raportat sincer Congresului american despre „sensibilitatea" programelor,[110] despre „lipsa de... angajamente"[111] și despre „opoziția"[112] la programe din partea oamenilor străini. USAID a recunoscut că „sensibilitatea programelor privind populația" este atât de mare în țările străine, încât „a fost mai acceptabil pentru multe țări să primească sprijin prin agenții multilaterale, cum ar fi UNFPA [Fondul Națiunilor Unite pentru Dezvoltare] sau mari organizații private și voluntare" sprijinite de către USAID, mai degrabă decât de la USAID direct, și majoritatea programelor sunt finanțate și conduse în asemenea mod.[113] (Una dintre primele acțiuni ale guvernului

[106] Națiunile Unite, Departamentul Națiunilor Unite pentru Informații sociale și economice și analiză politică, Divizia pentru Populație, *Abortion Policies:A Global Review* (New York: 1993).

[107] Conferința Internațională pe Populație și Dezvoltare, Cairo, a 7-a Ședința plenară, 8 septembrie 1994.

[108] *Ibid.*, I-a Ședință plenară, 5 septembrie 1994.

[109] Vezi, de exemplu, John C. Caldwell, „The Containment of World Population Growth", *Studies in Family Planning 6*, nr.12 (decembrie 1975): 429-436; vezi de asemenea Paul Singer, textul adresării, Conferință pentru Populația Lumii, București, 1974, relatat în *Studies in Family Planning 5*, nr.12 (decembrie 1974): 368-369; vezi de asemenea National Reports of P.L.A.N. Protect of Life in All Nations, Inc., disponibil la American Life Lobby, Washington D.C.

[110] Declarația ambasadorului Richard Elliot Benedick în fața Subcomisiei Camerei Reprezentanților pe probleme Internaționale de Politică Economică și Comerț.

[111] *Ibid.*

[112] *Ibid.*

[113] Comunicat de Presă privind Populația al USAID la retragerea administratorului, 20 iunie 1981, p. 3-4.

sandinist din Nicaragua a fost să închidă clinicile de control al nașterii, finanțate de către USAID.)[114] Un memorandum al USAID, din 1982, specifica clar că tot sprijinul pentru programele de control al populației în lume se va prăbuși dacă SUA va înceta să le mai finanțeze și să le folosească drept condiții pentru primirea ajutorului american.[115]

Concluzia inevitabilă este că programele de control al populației ale USAID creează antagonisme, acolo unde SUA are nevoie de prietenie, și cresc costurile de realizare a obiectivelor legitime ale politicii externe a SUA. Este inutil să spunem că atâta timp cât SUA vor dori să pompeze sute de milioane de dolari pentru controlul populației în lume, nu vor înceta să existe candidați doritori să aprovizioneze USAID cu „cerințe pentru asistența populației", pe care apoi USAID să le folosească pentru a-și justifica bugetele.

La sfârșitul anilor '70, începutul anilor '80, au apărut tot mai multe raportări despre „stimulente", precum și despre cazuri de coerciție directă în programele de control al populației. A existat, desigur, politica unui singur copil pe familie cu avort forțat, sterilizare și infanticid în Republica Populară Chineză. Agenția Internațională pentru Dezvoltare a negat directa implicare în program, deși contribuia major la bugetul Federației Internaționale *Planned Parenthood* și al Fondului Națiunilor Unite pentru Populație, ambele suplimentând programele chineze cu fonduri.[116] China și Statele Unite au făcut schimb de cercetători pentru a studia politicile de populație.[117]

China era cu adevărat un domeniu de cercetare. Christopher Wren relata în *New York Times* că mii de femei chineze au fost „adunate și forțate să facă avort". El a scris despre femei „zăvorâte în celule de detenție sau care strigau în fața tuturor la marșurile de protest și care erau forțate să consimtă avortul." A vorbit despre „membrii comitetelor de supraveghere, [care] răpeau femeile însărcinate de pe stradă și le trimiteau imediat, uneori cu cătușe la mâini sau legate, la clinicile de avort" și despre „copii avortați,... care plângeau când erau născuți/avortați."[118] Michele Vink scria în *Wall*

[114] Biroul de Referință pentru Populație, *Intercom*, martie 1980, p.5.

[115] Agenția de Dezvoltare Internațională, „Rationale for AID Support of Population Programs", ianuarie 1982.

[116] Federația Internațională *Planned Parenthood, Report to Donors, 1980, p.40;* Fondul Națiunilor Unite pentru Activitățile Populației, *Reports for 1980, 1981, 1982, 1983.*

[117] Biroul de Referințe în problemele Populației, *Intercom*, iulie 1980, p.4.

[118] Christopher Wren, „Chinese Region Showing Resistance to National Goals for Birth Control", *New York Times*, 16 mai 1982.

Street Journal despre femei, care erau „încătușate, legate cu frânghii sau băgate în coșuri în care se țineau de obicei porcii", în drumul lor spre clinicile de avort.[119] Steven Mosher, observator direct de la publicația *The People's Republic Press,* vorbea deschis despre „bebelușii de sex feminin, omorâți, înecați și lăsați să moară", precum și despre „maltratarea femeilor care au dat naștere la fetițe".[120]

În *Raportul de țară și respectarea drepturilor omului* pentru 1983, 1991 și 1992, Departamentul de Stat american relata că în China se produceau cazuri de avort și sterilizări forțate. Deși China și planificatorii străini au negat aprig toate acuzațiile, legea chineză prevede avortul obligatoriu.[121] Chinezoaicele însărcinate care își găsesc refugiu în afara țării vorbesc despre „poliția moașelor", care le vânează pe femei ca să le spună despre reproducere, despre amenzile uriașe, despre pierderea locului de muncă și despre forța fizică utilizată la nivel oficial, pentru a reduce nașterea de copii. Steven Mosher, om de știință american, sociolog, care a studiat în China, a fotografiat și a scris despre asemenea evenimente.[122] Ca să vedem cât de departe pot ajunge implicațiile mișcării controlului populației, Universitatea Stanford din California i-a refuzat lui Mosher gradul academic pentru care a făcut cercetări în China. Iar Administrația Clinton a ținut femeile refugiate din China încă trei ani [fără a le rezolva statutul de refugiat], după preluarea mandatului.[123]

Cu adevărat înspăimântător este documentarul de televiziune *The Dying Rooms* (*Camerele morții*), produs de canalul de televiziune *Channel Four* din Marea Britanie despre orfelinatele din China, care funcționează ca niște lagăre ale morții pentru fetițele abandonate. Dacă o familie chineză este forțată să aibă doar un singur copil, ea preferă un fiu, deoarece poate lucra pământul și poate avea grijă de părinți la bătrânețe. (Femeile servesc familia soțului atunci când se mărită). Efectele încep să apară în estimările

[119] Michele Vink, „Abortion and Birth Control in Canton, China", *Wall Street Journal,* 30 noiembrie 1981.

[120] Steven W.Mosher, „Why Are Baby Girls Being Killed in China?" *Wall Street Journal,* 25 iulie 1983; vezi de asemenea și Steven W. Mosher, *Broken Earth: The Rural Chinese* (New York: The Free Press, 1983); *A Mother's Ordeal: One Woman's Fight Against China's One-Child Policy* (New York: Harcourt Brace, 1993).

[121] *Legea Republicii Populare Chineze despre protecția drepturilor și intereselor femeilor,* cap.7, art.42.

[122] Vezi lucrările lui Steven Mosher, citate mai sus, la nota 120.

[123] *Population Research Institute Review,* noiembrie/decembrie 1996, p.9.

populației din China. În majoritatea țărilor, femeile, datorită longevității lor, depășesc numărul bărbaților. În America de Sud, de exemplu, există cu trei milioane de femei mai mult decât bărbați.[124] În China, în 1995, numărul bărbaților îl depășea pe cel al femeilor cu 37 de milioane.[125]

Filiala chineză a Federației Internaționale *Planned Parenthood* (IPPF) este principalul jucător în programul unui singur copil pe familie. IPPF a relatat că filiala sa „înființează... o organizație de planificare familială, care va formula planul privind nașterile",[126] iar „voluntarii săi uneori colectează amenzile, când un cuplu încalcă regulile planului de nașteri".[127] Filiala chineză a IPPF, Asociația de Planificare Familială din China, raporta cu mândrie, la Conferința de la Cairo din 1994, că activiștii chinezi locali „monitorizează formarea și implementarea proiectelor locale de populație, participă și supraveghează ca politicile de recompensare și pedepsire legate de planificarea familială să fie executate adecvat."[128]

Pe tot parcursul campaniei oribile de control al nașterii, guvernul chinez și Asociația de Planificare Familială din China s-au bucurat de cele mai cordiale relații cu marile țări ale lumii și cu organizațiile internaționale. Lăudată de Banca Mondială și premiată de Națiunile Unite și de organizația *Better World Society* din Washington D.C., pentru programele sale pentru populație, China a fost aleasă ca loc al desfășurării celei de-a IV-a Conferințe Mondiale a Femeilor, în 1995. China a primit peste 22 miliarde de dolari împrumuturi de la Banca Mondială,[129] precum și milioane de dolari, anual, de la Fondul Națiunilor Unite pentru Populație și de la Federația Internațională *Planned Parenthood,*[130] toate pe cheltuiala contribuabililor din țările industrializate, care habar nu aveau despre asta.

Au existat rapoarte îngrijorătoare venite din unele țări, în care birocrația ajutorului extern american a fost implicată în mod direct. O campanie

[124] Națiunile Unite *World Population Prospects: The 1996 Revision.*

[125] *Ibid.*; vezi de asemenea Hartmann, *Reproduction Rights,* p.157-170.

[126] International Planned Parenthood Federation, *IPPF in Action* (London: Typographic Press, 1982), p.20.

[127] *People* 16, nr.1 (1989): 7.

[128] *'93 China Family Planning Association,* material distribuit de Asociația de Planificare Familială din China la Conferința Internațională pe Populație și Dezvoltare de la Cairo, septembrie 1994, p.20.

[129] Bryan T. Johnson, „The World Bank and economic Growth: 50 Years of Failure" (Washington D.C.: The Heritage Foundation, 16 mai 1996), conform datelor Băncii Mondiale.

[130] Conform rapoartelor anuale ale ambelor organizații.

finanțată de USAID în El Salvador a utilizat sistemul contingentului (un sistem utilizat de americani, pentru imigranții fiecărei țări ce pot fi admiși Statele Unite – n. tr.), pentru a realiza peste 20.000 de sterilizări pe an, fără vreo prevedere adecvată a consimțământului voluntar.[131]

Episcopii catolici din Filipine și-au exprimat indignarea față de campania de sterilizare a familiilor cu un copil din această țară, campanie care se baza pe „presiunea" realizării scopurilor.[132] Noua constituție a președintelui Aquino, aprobată majoritar de electorat, în 1987, a șters clauza din fosta constituție, care mandata planificarea familială de stat (sprijinită de USAID).[133] Guvernul succesor, al președintelui Ramos, totuși, a schimbat cursul evenimentelor. Acesta a raportat cu entuziasm, în timpul Conferinței de la Cairo, despre angajamentul său față de „dezvoltarea durabilă" și „reducerea creșterii populației".[134] În 1996, Asociația Medicală Filipineză a raportat rezultatele unui studiu, care arăta că vaccinul antitetanos făcut femeilor conținea un medicament abortiv.[135] Sub auspiciile Organizației Mondiale a Sănătății, același vaccin a fost administrat de asemenea femeilor de vârstă reproductivă din Mexic și Nicaragua.[136]

O organizație cetățenească din Mexic a acuzat Fondul Monetar Internațional că ar fi cerut Mexicului o reducere drastică a nașterilor în schimbul împrumuturilor acordate guvernului mexican și, în consecință, guvernul mexican promova o campanie masivă pentru controlul nașterilor cu o „hotărâre de neclintit"[137]. La începutul anului 1997, câteva femei mexicane au apărut într-o conferință de presă la Washington D.C., pentru a relata despre experiențele lor. Maria Graciela Hilario a declarat că un medic i-a implantat un dispozitiv intrauterin (DIU sau sterilet) împotriva

---

[131] Chris Hedges, „U.S. Is Key Player in Controversial Birth Control Plan", *Christian Science Monitor,* 13 ianuarie 1984, p.8.

[132] Comisia Episcopală a Vieții de Familie, „The Phillippine Population Control Program", 20 iulie 1984.

[133] Despre programul din Filipine, vezi Biroul de Referințe în problemele Populației, *World Population Growth and Response,* p.96-98.

[134] Comisia pentru Populație, *Population Management toward Philippines 2000,* prezentată la Conferința de la Cairo, 1994.

[135] Scrisoarea Asociației Medicale Filipineze către ministrul Sănătății din Filipine, 16 septembrie 1996, relatat în *Population Research Institute Review,* noiembrie/decembrie 1996.

[136] James Miller, „Baby Killing Vaccine: Is It Being Stealth Tested?" *Human Life International Reports,* iunie/iulie 1995.

[137] Declarația organizației Comite Nacional Pro-Vida, A.C.15 septembrie 1983.

voinței sale, după nașterea copilului, și i-a spus că implantarea steriletului era „autorizată de lege". Cecilia Bram a declarat de asemenea că i-a fost implantat un sterilet împotriva dorinței sale, în perioada când a născut la Clinica de Securitate Socială nr. 76, în Uruapan, statul Michoacan. O femeie care nu și-a dat numele, preferând unul fictiv, a declarat că lucra la un spital mexican, unde a văzut implantări cu forța a DIU și o presiune nemaipomenită făcută asupra femeilor aflate în travaliu de a accepta sterilizarea. Ea a mai spus că erau femei cărora li se „refuza tratamentul medical, dacă nu acceptau să fie sterilizate". Ea însăși a declarat că a trebuit să scoată un sterilet unei femei care avea dureri și sângerări abundente, după ce un medic a refuzat să facă acest lucru și chiar să o examineze. Ea a declarat că medicii care nu se implică în programele de control al nașterilor sunt demiși.[138]

Un scandal de proporții a erupt în Peru, în 1997, referitor la sistemul contingentului folosit de guvernul Fujimori pentru sterilizări forțate, care a dus la un număr de decese în rândul femeilor. Abuzurile au devenit strigătoare la cer, încât USAID, aflată sub presiunea Congresului american, a anunțat că își retrage sprijinul financiar. Totuși, guvernul peruvian s-a angajat să continue programul, dar într-o formă schimbată.[139]

Șeful unei companii de audit din Washington a prezentat dovezi, în 1984, că USAID contribuia, prin Federația Internațională *Planned Parenthood,* la programele din India și Coreea care impuneau penalități pentru depășirea cotei de nașteri, precum și la programele din Sri Lanka, Bangladesh, Nepal și Coreea, care plăteau o sumă de bani celor care doreau să fie sterilizați. El a prezentat de asemenea dovezi că USAID ignora legea americană, finanțând avorturile.[140]

Simultan, organizațiile de control al populației, finanțate de SUA, sprijineau deschis acțiunile guvernamentale de a reduce fertilitatea, renunțând la imaginea lor de odinioară de a sprijini oamenii să atingă mărimea dorită a familiei. *Raportul de dezvoltare pe 1984* al Băncii Mondiale a introdus o lungă dezbatere despre „stimulente și efectele descurajante", subliniind că asemenea măsuri „erau indispensabile" în acele cazuri în care „mai există

---

[138] *Population Research Institute Review,* martie/aprilie 1997.

[139] David Morrison, „Cutting the Poor: Peruvian Sterilization Program Targets Society's Weakest", *Population Research Institute Review,* martie/aprilie 1998; Alejandro Bermudez, „Sterilization without Consent", *The Catholic World Report,* martie 1998.

[140] William M. O'Reilly, „U.S. Agency for International Development Funding of Abortion and Sterilization", ciornă, 14 aprilie 1984.

un gol social-privat", adică atunci când oamenii doresc mai mulţi copii decât consideră guvernul că ar trebui să aibă.[141] Această bancă ce primeşte cea mai mare parte a finanţărilor sale de la SUA raporta că, în peste 30 de ţări, în 1984, existau programe de utilizare a stimulentelor şi descurajare a acestora.[142] Banca a insistat că stimulentele „voluntare" „n-ar trebui să fie mai indezirabile decât orice alte impozite sau subvenţii"[143] şi descria programul chinez în detalii.[144] Alţi membri ai instituţiei de control al populaţiei recomandau programul chinez pentru „rata sa excepţională de implementare"[145], „angajarea sa fermă"[146] şi conceptul excelent.[147]

Pentru a limpezi foarte bine lucrurile, Banca Mondială enumera „etapele succesive ale politicii", prin care ţările trebuie să treacă, de la colectarea datelor prin recensământ şi prevederea planificării familiale prin agenţii private voluntare, până la programe şi angajamente guvernamentale, care, la rândul lor, progresează de la servicii, la extinderea serviciilor, la stimulente şi descurajarea stimulentelor şi, în final, până la cote ale naşterii.[148] La această scară, Banca Mondială dădea note diferitor ţări pentru gradul lor de angajare faţă de controlul populaţiei. China, Columbia, Mexic, Sri Lanka, Republica Coreea, Indonezia şi Malaezia au fost ţările cu „indicatorii cei mai buni" sau „foarte buni", iar alte ţări s-au clasat ca având indicatori „moderaţi" sau „slabi".[149] Aparent, la momentul scrierii raportului respectiv, autorii săi nu primiseră încă vestea că, în 1984, guvernul Malaeziei a decis să abandoneze programul de 18 ani de control al populaţiei.[150] Acest lucru a asigurat Malaeziei o creştere remarcabilă a economiei, pe măsură ce Malaezia a adoptat reformele pieţei libere. Totuşi, fertilitatea a scăzut la 3,6 copii pe femeie. Guvernul a raportat la Conferinţa de la Cairo

---

[141] Banca Mondială, *World Development Report 1984*, p.160.

[142] *Ibid.*, p.123.

[143] *Ibid.*, p.161.

[144] *Ibid.*, p.124, 160.

[145] Fondul Naţiunilor Unite pentru Activităţile Populaţiei, *1981 Report*, p.52

[146] *Ibid.*

[147] Biroul de Referinţe în problemele Populaţiei, *Intercom*, martie/aprilie 1983, p.7; Lester Brown, *Worldwatch Paper #53;* International Planned Parenthood Federation, *People 10*, nr.1 (1983): 24.

[148] Banca Mondială, *World Development*, p. 155-162.

[148] *Ibid.*, p.156.

[150] *The Wall Street Journal*, 10 aprilie 1984.

că „un public educat poate face alegerea proprie asupra mărimii familiei", că „Malaezia poate susține o populație mai mare la un bun standard de viață" și că „o populație mai mare va oferi o bază a consumatorilor mai mare cu o putere mai mare de cumpărare". Guvernul malaezian nu numai că nu încearcă să reducă sporirea populației, dimpotrivă scopul său este să „amelioreze calitatea vieții".[151]

În timpul Administrației Reagan, anul 1984, s-a anunțat o slăbire a presiunilor frontului pentru controlul populației. În august, Administrația Reagan a emis un mesaj către Conferința Internațională pentru Populație, care s-a desfășurat în Mexic, în care sublinia că mărimea populației este departe de a constitui o cauză a tuturor problemelor economice și sociale, ci este mai degrabă „în sine, un fenomen natural. Ea nu este în mod necesar bună sau rea". Recenta creșterea a populației lumii, se menționa în mesaj, este rezultatul realizărilor răspândite de salvare a vieții din sistemul medical și creșterea producției alimentare, care demonstrează „nu o planificare proastă... ci progres uman". În mesaj se mai spunea că a existat „o supra-reacție din partea unora" la creșterea populației, dar cauza reală a sărăciei consta în „controlul de stat al economiilor, o evoluție care efectiv constrânge creșterea economică". Mesajul acuza nivelele joase ale dezvoltării în cazul în care prețurile sunt fixate de către stat, în cazul impozitelor exorbitante și a distrugerii stimulentelor economice de către planificatorii de stat și susținea că, în ultimii 3 ani, Administrația Reagan a încercat să anuleze politica „reacției exagerate la problemele demografice".[152]

Confirmând că trebuie evitate „încercările de a utiliza avortul, sterilizarea involuntară sau alte măsuri forțate în planificarea familială", în mesaj se mai arăta că Statele Unite „nu vor mai contribui la sprijinul special acordat organizațiilor guvernamentale, care realizează sau promovează activ avortul ca metodă de planificare familială în alte țări". Mesajul a fost citit la conferință de către un fost senator de New York, James L.Buckley, cunoscut ca un susținător ferm al punctelor de vedere enunțate.[153]

Anunțul a provocat furie imediată în rândul susținătorilor controlului populației. Congresmanul James Scheuer a spus: „Nu acceptăm această

[151] Comisia Națională pentru Dezvoltarea Familiei și Populație, *National Report on Population and Development of Malaysia*, Cairo, septembrie 1994.
[152] *Policy Statement of the United States of America at the United Nations International Conference on Population* (sesiunea a 2-a), Mexic, D.E. 6-13 august 1984.
[153] *National Review*, 10 august 1984, p.15-16.

deviere radicală de la o politică bipartizană, de lungă durată".[154] Dna Patricia Schroeder, din Camera Reprezentanţilor a decis că Administraţia Reagan „a mers prea departe"[155], iar foştii senatori Robert Taft jr. şi Joseph D. Tydings au considerat că declaraţia „reprezintă adoptarea [punctelor de vedere ale] unui fundamentalist, care nu ştie nimic despre filozofia politică".[156] Publicaţia *The New York Times* a numit mesajul Administraţiei Reagan „ignorant" şi „periculos"[157]. Publicaţia *Christian Science Monitor* scria că acest mesaj „se află departe de o analiză cuprinzătoare a evenimentului"[158] şi a dedicat o serie de articole speciale pe tema „valului uriaş al umanităţii"„[159], care duce la „supraaglomerări ale populaţiei"„[160] şi la probleme ce ţin de „oameni, oameni, oameni"„ [161].

Au existat urlete de protest din partea agenţiilor pentru controlul populaţiei finanţate direct sau indirect de către guvernul SUA. Peter Wilson de la Institutul Alan Guttmacher, instituţia de „cercetare" a *Planned Parenthood*, finanţată de guvernul american, a avertizat că va căuta să „nesocotească Congresul",[162] iar Werner Fornos de la Institutul pentru Populaţie a numit mesajul Administraţiei Reagan „retorica anului electoral pe spatele femeilor sărace din toată lumea"[163]. El a dat un dineu în cinstea delegaţilor din Republica Populară Chineză şi membrilor simpatizanţi ai politicii controlului populaţiei din Congres.[164]

Au mai existat reacţii de protest în 1986 şi 1987, când Administraţia Reagan, răspunzând la Amendamentul Kemp/Kasten, care interzicea finanţarea de către guvernul SUA a programelor coercitive de control al populaţiei, a redirecţionat *grant*-ul anual de 25 de milioane de dolari de la Fondul Naţiunilor Unite pentru activităţile Populaţiei, către alte agenţii pentru populaţie, deoarece UNFPA sprijinea programul chinez.

---

154 „Delegates Slam Reagan's Abortion Funds Policy", *Rocky Mountain News,* 12 august 1984.

155 „Schroeder Fighting Administration Rule on Family Planning", *Rocky Mountain News,* 12 august 1984.

156 Robert Taft jr. şi Joseph D. Tydings, declaraţie comună, 6 iunie 1984.

157 *The New York Times,* 21 iunie 1984.

158 9 august 1984, p.17.

159 *Christian Science Monitor,* 6 august 1984.

160 *Christian Science Monitor,* 8 august 1984.

161 *Christian Science Monitor,* 7 august 1984.

162 *Arhivele Congresului – Senat,* 18 iunie 1984.

163 *Washington Times,* 3 august 1984.

164 *Washington Times,* 10 august 1984.

Alegerea lui Bill Clinton ca președinte al SUA, în 1992, a schimbat direcția curentului Reagan-Bush. Până în 1994, în momentul Conferinței de la Cairo, se părea că toate lucrurile erau în favoarea lobby-ului pentru controlul populației – un președinte simpatizant al mișcării și vicepreședinte, la fel, o rețea de agenții internaționale și non-guvernamentale generos finanțată în toată lumea, ani buni de experiență în manipularea opiniei publice, o alianță solidă cu mișcarea populară puternică ecologistă și alta cu mișcarea la fel de puternică feministă, mijloacele de informare în masă gata să le promoveze mesajul și chiar o rețea de organizații religioase care îi sprijineau (dar despre acestea vom vorbi puțin mai încolo).

Într-o serie de „comisii preparatorii", rețeaua a pregătit „Proiectul de program al Acțiunii", pentru conferința de la Cairo. A urmat imediat o reacție de respingere. Dacă lobby-ul pentru controlul populației s-a organizat, la fel au făcut-o și ceilalți din New York și Washington, până la Dhaka și Cairo, de la Federația Poloneză a Mișcării pentru Viață, până la Ubinig și Al-Azhar. Netulburată, Administrația Clinton a trimis o telegramă către ambasadele sale, anunțând o „conducere reînnoită a SUA în politica internațională pe problema populației" și încrederea președintelui că „noi pur și simplu trebuie să încetinim creșterea explozivă a populației lumii". În telegramă se afirma că sporirea populației și „sarcina neintenționată" sunt „amenințări la dezvoltare și sănătate... ce împovărează... ecosistemul suprastresat...". SUA se angajau în cauza „stabilizării globale a populației". În telegramă se accentua și se repeta nevoia pentru „accesul la planificarea familială de înaltă calitate... inclusiv la avortul sigur". Și promiteau sute de milioane de dolari în sprijinul acestui efort în toată lumea.[165]

Bufonada care a costat mai multe milioane de dolari s-a deschis la Cairo într-un palat de sticlă și stadioane construite din banii ajutoarelor externe, înconjurate de o poliție egipteană spilcuită în uniforme albe. Câteva țări islamice au boicotat evenimentul. Dr. Nafis Sadik, director executiv al Fondului Națiunilor Unite pentru Populație, a adoptat un ton conciliant. Ea nu a menționat „creșterea explozivă a populației" sau „terminarea sarcinii", care s-au dovedit a fi temele sensibile în comisiile preparatorii. Scopurile, a spus ea cu tact, erau să se reducă mortalitatea în rândul femeilor și copiilor și să se atingă un nivel „universal al educației primare, în special pentru fete și acces universal la planificarea familială". Ea a spus delegaților că de la ei se așteaptă să adopte „prin consens" Proiectul de Program și că „resursele

[165] Telegrama Departamentului de Stat american nr. 329332 2820312, octombrie 1993.

financiare suplimentare", adică mai mult ajutor extern - mult mai mult - constituia principala grijă a conferinţei.[166]

Nemulţumirile au ieşit imediat la suprafaţă. La o prezentare a organizaţiei *Planned Parenthood*, dr. Margaret Ogola, medic pediatru din Kenya, a pus la îndoială expresia „nevoi necorespunzătoare" pentru planificarea familială. Ea a afirmat că furnizorii de ajutoare externe făceau să plouă cu pilule, prezervative şi sterilete în spitalele şi clinicile din Kenya, însă medicamente simple pentru tratarea unor boli obişnuite ca malaria şi pneumonia nu erau disponibile. Ea de asemenea s-a plâns că pilulele de controlul naşterilor, care se găseau peste tot, le produceau femeilor inflamaţii ale tractului genital, făcându-le vulnerabile la infecţiile cu SIDA.

Eminenţa Sa, marele Imam Şeic de la Universitatea Al-Azhar din Cairo, a transmis participanţilor la conferinţă o broşură, scrisă de Centrul Internaţional Islamic pentru Studierea Populaţiei, în care se afirma că Proiectul de Program al Conferinţei de la Cairo era „inconsecvent cu convingerile şi politicile" musulmanilor. În broşură se mai menţiona că „Islamul condamnă categoric avortul... cu excepţia... salvării vieţii mamei." Mai mult decât atât, „mariajul dintre un bărbat şi o femeie... constituie singura modalitate de a forma o familie", şi nu „pluralitatea de forme", după cum se menţionează în Proiect.[167]

În plus, „resursele create de Dumnezeu în universul nostru nu sunt epuizabile" a fost răspunsul lui Al-Azhar la afirmaţia din Proiect precum că „resursele de bază de care depind generaţiile viitoare... se epuizează". În această privinţă, desigur, Al-Azhar a arătat o înţelegere mai bună a chimiei de bază decât autorii Proiectul de Program.[168]

În continuare, se spune în această broşură, „Islamul nu poate fi de acord, în nici un caz, să dea tinerei generaţii libertatea de a face tot ce doreşte" - lovitură grea pentru apelul din Proiect care cerea mai multă educaţie sexuală şi „o îngrijire a sănătăţii sexuale" pentru adolescenţi, fără supravegherea sau cunoştinţa părinţilor. Al-Azhar a găsit că Proiectul era „plin de expresii nedefinite, obscure şi cuvinte inventate..."[169]

---

166 Şedinţa plenară din 5 septembrie 1994.

167 *Al-Azhar Views on the Draft Programme of Action in the International Conference for Population and Development* (Cairo: International Islamic Center for Population Studies and Research, Al Azhar Univ., 1994)

168 *Ibid.*

169 *Ibid.*

Pe același ton, reprezentantul Slovaciei a declarat că Proiectul era scris „într-un limbaj nou", având în vedere referirile frecvent nedefinite la „sănătatea reproducerii" și alte expresii dragi planificatorilor internaționali ai familiei.[170]

Reprezentanții câtorva țări s-au arătat îngrijorați de scăderea populației din țările lor. Aproape toți au menționat că rata natalității scade, iar populația îmbătrânește, iar unii au declarat că ar fi de ajutor să importe mână de lucru din străinătate. Viceprim-ministrul Ucrainei a vorbit despre „criza demografică acută" din țara sa, aflată la cel mai jos nivel din istorie. Ungaria și-a exprimat îngrijorarea referitor la rata foarte scăzută a nașterii și a declinului populației. Slovenia a vorbit despre aceleași neliniști.[171]

Hoda Bordan, președintele Comisiei pentru Drepturile Copilului, a prezentat probabil cel mai înspăimântător raport, în care susținea: „Copiii... sunt exploatați în transplanturile de organe."[172]

Multe țări și-au exprimat nedorința de a oferi acces mai ușor la avort, acestea incluzând nu numai țările Americii Latine și musulmane, dar de asemenea, Elveția, Franța, Germania și Polonia. Câteva țări nu s-au lăsat convinse că controlul populației le-ar rezolva problemele economice. Vicepreședintele Keniei a spus: „O reducere a ratei creșterii populației nu este o condiție suficientă și nici măcar una necesară, ca dezvoltarea să se producă în țările mai puțin dezvoltate." Purtătorul de cuvânt pentru Eritrea a afirmat: „sărăcia îngrozitoare și lipsurile care domină continentul nu se datorează desigur suprapopulației și aceste probleme nu vor fi eradicate de planificarea familială." Prima doamnă a Ghanei a subliniat în mod corect că „Africa, în general, nu este suprapopulată". (Densitatea populației în Africa este de 57 de persoane pe o milă pătrată, comparativ cu 266 în Europa).

Unele țări, inclusiv Ecuador, Uruguay, Bulgaria, Saint Vincent și Grenadines și-au exprimat dezamăgirea față de faptul că au realizat schimbările demografice susținute de Proiectul de Program, dar, totuși, starea economiei continuă să se degradeze și au rate înalte ale șomajului.[173]

Un număr de delegați africani și-au exprimat nemulțumirea că în Proiectul de Program se vorbea atât de mult despre „suprapopulare" și atât de puțin despre dezvoltare. Într-adevăr în Proiect se menționează atât de

---

[170] Ședința plenară, 9 septembrie 1994.
[171] Ședința plenară, 7 septembrie 1994.
[172] *Ibid.*
[173] Ședința plenară, 9 septembrie 1994.

des despre „dezvoltarea durabilă", „schimbarea globală a climei" şi „epuizarea resurselor naturale", încât a creat impresia că dezvoltarea economică chiar nu este binevenită. Zambia a comentat faptul că „barierele comerciale puse de ţările dezvoltate ţărilor în curs de dezvoltare le costă pe acestea din urmă de 10 ori mai mult pierderile din comerţ, faţă de cât primesc prin asistenţa pentru dezvoltare."[174]

Prima doamnă a Ghanei a mai spus: „Oamenii noştri au devenit foarte suspicioşi la cruciadele controlului naşterilor... şi se simt ca nişte cobai pentru noile medicamente."[175]

Au fost schimburi aprinse de păreri privind referirea din Proiect la „drepturile reproductive şi sexuale... a tuturor cuplurilor şi indivizilor". Egiptul dorea eliminarea „indivizilor". Benin şi Libia au fost de acord deoarece, pentru „ca să ai copii, trebuie să existe un cuplu", iar Islamul nu permite uniuni în afara mariajului. Preşedintele în exerciţiu al Olandei, Nicholas Biegman, şi-a pierdut răbdarea. El a afirmat cu tărie că „acest limbaj este central întregului efort din ultimii 20 de ani privind populaţia" şi el nu va fi schimbat! Republica Dominicană era neliniştită ca oferirea de drepturi sexuale şi reproductive „indivizilor" va duce la apariţia mai multor copii fără tată. Alţii delegaţi au fost de acord, iar limbajul a rămas în documentul final.[176]

Importante organizaţii ecologiste - inclusiv Societatea Audubon, Clubul Sierra şi altele - au ajutat la organizarea conferinţei şi au distribuit materiale informative. (Nimeni nu a relatat ce suprafaţă de pădure a fost tăiată pentru hârtia necesară la acest eveniment). Clubul Sierra a relatat că lucrează pentru „a pune capăt cât mai curând creşterii populaţiei" şi pentru „reducerea modelelor de consum ale cetăţenilor SUA". Conform declaraţiilor făcute de reprezentanţii acestei organizaţii, Clubul Sierra face estimări a „capacităţii potenţiale a sistemului ecologic" a fiecărei comunităţi din SUA, care vor fi utilizate pentru a determina „capacitatea potenţială" a ţării, aşa încât „ţara noastră [să poată] adopta o politică pentru o populaţie durabilă... în limitele capacităţii potenţiale..." Clubul a sugerat restricţii severe ulterioare în industria prelucrării lemnului, minerit, industrie şi agricultură.[177]

---

[174] Şedinţa plenară, 9 septembrie 1994.
[175] Şedinţa plenară, 8 septembrie 1994.
[176] Comisia principală, 9 spetembrie 1994.
[177] Clubul Sierra, *Population and Consumption: The Sierra Club Has a Vision for Both*, material distribuit la o conferinţa de presă, în timpul Conferinţei pe Populaţie şi Dezvoltare de la Cairo, 1994.

Problema finanțării tuturor acestor inițiative și a rețelei crescânde pe plan internațional a acestor agenții s-a pus în repetate rânduri. „Comisia pentru Conducerea Globală" a făcut o prezentare și a distribuit studiul „Vecinătatea noastră globală" *(Our Global Neighbourhood)*. Înființată în 1992, cu bani de la Fundația Ford, de la Corporația Carnegie, de la guvernele scandinave și de la alte organizații, reprezentanții acestei Comisii au accentuat că nu promovează o conducere globală. Însă declarațiile lor arată de fapt că le-ar conveni foarte mult o conducere globală. Dl I.G.Patel, care are o înțelegere profundă a ajutorului extern, ca guvernator al Băncii Rezervelor din India, a scris în studiul Comisiei: „Trebuie să se facă ceva ca să se ofere un element de automatism în... finanțarea ONU". El a sugerat o „suprataxă pe biletele de avion... [și] transportul maritim,... taxe de parcare pentru sateliții geostaționari, taxe pentru utilizarea spectrului electromagnetic... etc."[178]

Dl Patel a descris scopul nobil al Guvernării Globale și taxele pe care le va solicita pentru susținerea activităților și stilului de viață al altor persoane similar cu al său: fără productivitate și prosperitate pentru toți, ci „nivelarea", forțarea celor bogați să fie mai puțin bogați, fie că acest lucru îi ajută sau nu pe cei săraci.[179] Desigur, el nu recunoaște că India, țara sa de baștină, este săracă deoarece oameni ca el au înăbușit productivitatea pentru mai multe generații, dând vina pe rezultatele mizerabile ale „suprapopulării" și apelând la ajutoare străine.

Majoritatea delegaților au aderat la „consens", înțelegându-se prin aceasta că țările lor sunt libere să adopte sau nu orice parte din program. În proiectul final se spunea: „În nici un caz avortul nu va fi promovat ca metodă de planificare a familiei". Chiar și așa, o mare parte din țările prezente și-au exprimat „rezervele". Însă Administrația Clinton și aliații săi din blocul ecologist, feminist și pentru reducerea populației au emis o *declarație*, angajându-i pe cei care au semnat-o la „eforturi intensificate... în... activități de dezvoltare și privind populația, ținând cont că o contribuție crucială la stabilizarea populației lumii din vreme ne va duce spre... o dezvoltare durabilă".

---

[178] Comisia pentru Conducere Globală, „Our Global Neighbourhood", distribuită la conferința de presă, în timpul Conferinței pe Populație și Dezvoltare de la Cairo, 7 septembrie 1994; vezi de asemenea Comisia pentru Conducere Globală, *Our Global Neighbourhood,* (Oxford Univ. Press, 1994).

[179] *Ibid.*

Aceste eforturi vor preveni „degradarea ecologică", vor oferi „autoritate" femeii, vor proteja „sănătatea reproductivă" (definită ca „o stare completă de bine fizică, mintală și socială", așa încât „oamenii să fie capabili să aibă o viață sexuală satisfăcătoare și sigură"), vor oferi „educație privind problemele populației... la toate nivelele de educație formală și non-formală", vor promova „parteneriatul între... guverne și organizațiile neguvernamentale" și vor oferi miliarde și miliarde de dolari în plus pentru ajutor extern în aceste scopuri.[180]

Astfel, garnisit cu promisiuni pentru bani și sex, documentul a dat o rețetă detaliată pentru implicarea oficială în cele mai intime afaceri umane. Ulterior, conferințele internaționale din Copenhaga, Beijing, Istanbul, Roma și din orice altă parte a lumii au repetat aceste teme. Lobby-ul pentru populație nu a obținut tot ceea ce și-a dorit la Conferința de la Cairo. Dar atâta timp cât legea americană cere statelor care primesc ajutor american să controleze creșterea populației, și atâta timp cât președintele american poate lega comerțul puternicii economii a SUA de controlul populației, mișcarea va putea merge înainte.

„Binecuvântările" controlului populației nu se vor revărsa doar asupra beneficiarilor de ajutor american. Ele sunt rezervate și americanilor înșiși. După cum afirma congresmanul Richard Ottinger, în 1979, când a înaintat proiectul său de lege despre creșterea populației zero, în SUA: „Nu cerem nimic altceva decât ceea ce deja am recomandat țărilor dezvoltate..."[181] Și, după cum a spus Timothy Wirth, în 1996, atunci când enumera problemele enorme cauzate de creșterea populației în Statele Unite și minunatul ajutor educațional oferit de „telenovelele" concepute pe același ton: „Din fericire, putem stabiliza populația, aplicând Planul de Acțiune de la Cairo în țara noastră..."[182]

---

[180] *Programme for Action of the United Nations International Conference on Population and Development,* Cairo 1994.

[181] Richard L. Ottinger, *Congressional Record,* 2 august 1979.

[182] Timothy Wirth, discurs, „Soap Summit II", New York, 7 septembrie 1996, telegrama Departamentului de Stat nr. 201454.

CAPITOLUL V

PROMOVAREA NOII FILOZOFII: MIŞCAREA PENTRU EDUCAŢIA SEXUALĂ

După cum dezvăluia William Ball în studiul său clasic despre controlul populației,[1] adoptarea unei asemenea politici agresive cere o metodă de propagandă care înseamnă nu mai puțin decât o nouă filozofie. Oamenii trebuie făcuți să creadă în obligația de a limita populația și să se închine restricțiilor și invaziilor în intimitatea lor. În acest scop, după cum subliniază Ball, imediat după ce guvernul SUA a inițiat programul său de planificare familială, în 1965, Departamentul Sănătății, Educației și Asigurării Sociale a emis un raport în care cerea introducerea educației sexuale în școli.[2] Deși președintele Johnson a cerut expres un program care doar va asigura că „toate familiile au acces la informare și servicii ce vor permite libertatea de a alege numărul și spațierea copiilor lor, așa cum le dictează conștiința individuală",[3] Departamentul a arătat clar că perspectivele sale mergeau mult mai departe de un simplu „acces". Tinerii, prin educația sexuală finanțată de la bugetul federal, trebuie să perceapă „responsabilitățile" lor în domeniul controlului nașterilor.[4]

Revelația Departamentului, după cum observă Ball, a fost precedată de audierile din Congres[5] și numeroase întruniri pe tema populației în toată țara, pentru răspândirea mesajului conform căruia criza populației a luat proporții atât de catastrofale, încât simplul acces la informații s-ar dovedi un lucru banal. Vorbitorii care luau parte la aceste ședințe subliniau

[1] William B. Ball, *Population Control* (Export, Penn.: U.S. Coalition for Life, retipărită cu acordul lui Donald A. Grannella, ed., *Religion and the Public Order,* nr.4, Cornell Univ. Press, 1968).

[2] *HEW Indicators, Family Planning: One Aspect of Freedom to Choose,* iunie 1966.

[3] Citat de Biroul de Referințe în problemele Populației, *World Population Growth and Response: 1965-1975 – A Decade of Global Action* (Washington, D.C.: The Population Reference Bureau, aprilie 1976), p.184.

[4] *HEW Indicators, Family Planning.*

[5] Comisia Senatului pentru Operații Guvernamentale, Subcomisia pentru Cheltuieli Externe, *Hearings on S.1676,* Congresul 89, I sesiune, pct.1-5A (1966) (Washington, D.C.: Biroul de Tipărituri al Guvernului SUA.).

necesitatea motivației și chiar o posibilă coerciție.[6] De atunci, campania finanțată de la bugetul federal pentru educația sexuală pentru a schimba vechile valori a fost pusă în mișcare, cu mici regrese.

În 1968, la trei ani de la inițierea programului federal de planificare familială, Mary Steichen Calderone, fondatoarea Consiliului de Educare și Informare Sexuală din SUA și fost director medical al Federației *Planned Parenthood*, scria:

> Dacă omul, așa cum este, are vederi învechite, ce tip de om am vrea noi să producem în locul lui și cum să proiectăm noi linia noastră de producție? Aceasta este întrebarea reală cu care se confruntă... educația sexuală.[7]

Ea a continuat să susțină că procesul de producție va fi „proiectat în mod conștient" de către „cele mai bune minți"[8] ale societății, care vor oferi „condiționarea" atitudinilor și comportamentului, după cum se consideră dezirabil de către, desigur, liderii mișcării.[9]

Dar ce atitudini și comportament ar presupune această „condiționare" - lucrul aceasta a fost lăsat în ceață în articol. Totuși, autoarea aruncă anumite expresii nebuloase: noul program va „elimina temerile și anxietățile" și va „dezvolta atitudini obiective și înțelegătoare despre sex", așa încât oamenii să-și poată „utiliza sexualitatea eficient".[10]

Însă Calderone a fost mult mai exactă în prefața la *Manualul pentru planificare familială și practici contraceptive:*

> *Practica planificării familiale și contraceptivă,* după cum evoluează, poate fi folosită în prezent cu eficacitate totală în serviciul practicării [activităților pentru] populație... Necesitatea imperioasă vine din politica în domeniul populației, dezvoltată explicit și declarată de guvernul nostru și de către orice guvern din partea țării pe care o reprezintă, cât mai curând posibil (subliniere în original).
>
> ...controlul creșterii populației atât în țările în curs de dezvoltare, cât și în țările dezvoltate, este crucial pentru evoluția socio-economică și stabilitate și, prin urmare, pentru bunăstarea și pacea lumii.[11]

---

[6] Ball, *Population Control.*

[7] Mary Steichen Calderone, „Sex Education and the Roles of School and Church", *The Annals of the American Academy of Political and Social Science 376* (martie 1968): 57.

[8] *Ibid.*, p.59.

[9] *Ibid.*, p.61.

[10] *Ibid.*

[11] Mary Steichen Calderone, ed., *Manual of Family Planning and Contraceptive Practice,* ed.2-a (Baltimore: The Williams and Wilkins Co., 1970), prefață, p.vii-viii.

Prezicerile sumbre ale dnei Calderone apar din nou în volumul *The Family Book about Sexuality*, în care ea, împreună cu Eric Johnson, insistă că „dacă reproducerea umană nu este drastic redusă, pământul va avea mai mulți oameni decât spațiul pe care-l are și decât resursele care-i pot susține... Fertilitatea umană trebuie cumva redusă. În caz contrar, dezastrul este inevitabil..."[12]

Avem metode adecvate de control al nașterii, spuneau autorii, „pentru a ține în limitele dorite rata natalității în lume, populația lumii și numărul copiilor în orice familie, comunitate sau grup." Dar problema este „să facem acest lucru cunoscut oamenilor care au nevoie de aceste metode într-un asemenea mod în care ei ar fi motivați să-l utilizeze constant."[13]

Alți educatori cunoscuți din educația sexuală, la fel de obsedați de suprapopularea globului, au îmbrățișat metodele de propagandă din programele sexuale guvernamentale. În manualul utilizat pe larg, *Education for Human Sexuality (Educație privind Sexualitatea Umană)*, Burt și Meeks spuneau cititorilor că „explozia demografică" este „cea mai mare problemă din lumea de astăzi", care, dacă nu va fi pusă sub control, va duce la foamete în masă, până în anul 2000.[14] Iar în cartea *Implementing DHEW Policy on Family Planning*, Departamentul Sănătății, Educației și Bunăstării își lăuda proiectele de educație sexuală îndreptate spre reducerea fertilității, în special în rândul minorităților.[15]

Lester Kirkendall, unul dintre fondatorii Consiliului de Educare și Informare Sexuală, scria în revista *Humanist*, în 1965, că „educația sexuală este... în mod clar legată, din punct de vedere social, de planificarea familială și politica de limitare a populației" și vorbea cu seninătate despre un tratament special necesar „familiilor din clasele inferioare" din cauza „ineficienței" practicilor contraceptive.[16]

Ghidurile pentru programele școlare locale de educație sexuală erau

[12] Mary Steichen Calderone și Eric W. Johnson, *The Family Book about Sexuality* (New York: Harper and Row, 1981), p.106.

[13] *Ibid.*, p.83.

[14] John T.Burt și Linda Brower Meeks, *Education for Sexuality: Concepts and Programs for Teaching* (Philadelphia: W.B. Saunders, 1975), p.408-409.

[15] Dr. Oscar Harkavy, *Implementing DHEW Policy on Family Planning and Population* (Washington, D.C.: Department of Health, Education and Welfare, 1967), p.16a, suplimentul B.

[16] Lester Kirkendall, „Sex Education: A Reappraisal", *Humanist 25* (primăvara 1965): 78.

împânzite de ororile suprapopulației. Într-un program tipic pentru clasele a VII și a VIII s-a încercat din răsputeri să se lege obiectivele planificării familiale de cele ale populației:

CONTRACEPȚIA ȘI STABILIZAREA POPULAȚIEI

A. Elevul va dezvolta cunoștințe, va conștientiza și va înțelege necesitatea deciziilor responsabile și mature privind stabilizarea populației prin utilizarea contracepției.

1. discutați efectele suprapopulării – pe termen lung și pe termen scurt

a. pericolul asupra vieții – locul de muncă, case supraaglomerate, lipsa terenurilor agricole.

b. pe termen lung – foamete și, eventual, moartea.

2. luați în considerare viitoarele generații și nevoia copiilor doriți – film și discuții.

3. contracepția – scopul este să fie capabili să decidă timpul cel mai potrivit pentru a avea un copil.

a. explicați și discutați ciclul menstrual și ovulația, utilizând hărți, accentuați importanța examinării pelviene, a examinării sânului și a examenului Babeș-Papanicolau.

b. spuneți-le elevilor despre centrele unde sunt disponibile resurse pentru planificarea familială.

c. discutați metodele de control al nașterii – pilula, DIU (steriletul), diafragma, gelurile, prezervativul, spuma, dușul, coitus interruptus, metoda ritmului, arătându-le un film sau un kit de prezentare a acestora.

d. discutați despre metodele permanente ale controlului nașterilor – vasectomia și ligatura tubară.[17]

De-a lungul anilor, promotorii de frunte ai programelor guvernamentale de control al populației, cum ar fi *Planned Parenthood* și Asociația Americană de Sănătate Publică, au înțeles că educația sexuală este vitală pentru scopurile lor. În planul lor de 5 ani, pentru perioada 1976-1980, Federația *Planned Parenthood* din America, Inc. a chemat la „o rată zero de creștere naturală a populației"[18], care trebuie să meargă mână în mână cu necesitatea stringentă

[17] Reproduse din *Arcata School District Family Life Life/Sex Education Curriculum Guide* (Arcata, Calif., iunie 1976).

[18] Planned Parenthood Federation of America, *A Five Year Plan : 1976-1980 for the Planned Parenthood Federation of America, Inc.*, aprobat de membrii PPFA la 22 octombrie 1975, Seattle, Wash., p. 3.

a educației sexuale pentru a „ridica nivelul de conștientizare în rândul tuturor persoanelor despre planificarea familială, sexualitatea umană, creșterea populației și sănătate în general".[19] Federația a făcut presiuni asupra filialelor sale ca acestea „să-și asume poziția de lider în dezvoltarea și promovarea programelor educaționale de sexualitate umană în clinici, școlile locale și alte organizații".[20]

În broșura *Declarația Federației de principii și scopuri: un document de planificare pentru 1979-1981, Planned Parenthood* cerea:

> Educație și instruire [pentru a] încuraja, prin inițiativele de educare a populației, ideea că există o nevoie urgentă de a scădea creșterea populației și a conserva resursele în toată lumea, iar aceste considerații ar trebui să facă parte din procesul de alegere personală privind fertilitatea fiecăruia.[21]

și

> Informarea publică și consilierea [pentru a] ridica nivelul de conștientizare, atât pe plan intern, cât și pe plan extern, a magnitudinii problemei populației, a rolului pe care trebuie să-l joace Statele Unite în realizarea acestora, a relației dintre creșterea populației și rolul femeilor, precum și a necesității pentru susținerea crescută a acestor programe.[22]

Aceeași proclamație se regăsește și în documentul de planificare a organizației, numit *Til Victory Is Won: An Action Agenda for 1982-1984 (Până la câștigarea victoriei: O agendă de acțiune pentru 1982-1984).*

În 1977, *Planned Parenthood* și alte organizații similare s-au unit în grupul „Creșterea Populației – Zero", pentru a „făuri" o propunere detaliată pentru granturi federale masive conform Legii privind serviciile de sănătate publică, Legii asigurărilor sociale și Legii educației secundare (medii) și elementare (primare), pentru a finanța „controlul fertilității".[23] Ulterior, finanțată de către Congres, această organizație nou-înființată oferea „programe educaționale pentru școli" și „instruirea personalului"[24], precum și o serie de alte activități „care să fie întreprinse... de către agențiile

---

[19] *Ibid.*, p.9.

[20] *Ibid.*

[21] Planned Federation of America, *Federation Declaration of Principles & Purposes: A Planning Document for 1979-1981*, p.13.

[22] *Ibid.*

[23] Planned Parenthood Federation of America, *Planned Births, the Future of the Family and the Quality of American Life* (Planned Parenthood *et al.*, iunie 1977), p.2-3.

[24] *Ibid.*, tabel 1, „Proposed 1979-1981 Program for Improving Fertility Regulation".

de sănătate, organizațiile din comunitate și mass-media".[25]

Educația sexuală este vitală pentru programele de control al populației, finanțate de Agenția de Dezvoltare Internațională a Statelor Unite (USAID). Astfel a demonstrat programul-model, conceput pentru Iran și aplicat de către Șah și ministerele Educației și Sănătății din această țară, care au reformat programele școlare, au rescris manualele și au reinstruit mii de profesori care au scos în evidență educația sexuală și controlul populației.[26] În contractul încheiat între Costa Rica și USAID se cerea ca această țară să ofere educație sexuală în școli, după cum se arată în ultimul său capitol.

Banca Mondială – biciul controlului guvernamental al populației – accentuează că importanța potențialului educației constă în inculcarea unei viziuni „moderne" pentru planificare familială,[27] după cum consideră și Biroul de Referințe în problemele Populației atunci când descrie eficacitatea planificării familiale în toată lumea.[28] Până în 1978, existau atât de multe programe de educație sexuală pentru tineret în țările în curs de dezvoltare, încât Centrul pentru Opțiunile Populației a creat un birou special de cliring, în Washington D.C., pentru a le ține evidența.[29] În 1983, această agenție a publicat o listă ce cuprindea 102 asemenea programe, din care doar 11 erau operate de guvernele țărilor în care acestea funcționau,[30] sugerând antagonismul pe care-l aveau țările față de controlul populației, țintit de planificatorii populației. Federația Internațională *Planned Parenthood*, promotor de frunte al educației sexuale în lume, a derulat cel mai mare număr de programe.[31]

Insistența Statelor Unite că educația sexuală poate deveni disponibilă în școli în toată lumea a constituit unul dintre punctele de blocaj la Conferința pentru Populație și Dezvoltare de la Cairo din 1994. Acest lucru a stârnit mânia țărilor islamice, după cum a fost arătat în capitolul anterior. De asemenea, la foarte scurt timp după conferință, India, a doua țară cea mai populată din lume, „a dat o lovitură grea propunerii de a introduce educația sexuală în școli", conform unui articol din presa asiatică. Problema

---

[25] *Ibid.*, p.26.

[26] The Population Council, „Iran", *Country Profiles,* octombrie 1972, p.12.

[27] *World Development Report, 1980* (Washington, D.C.: The World Bank, august 1980), p.47.

[28] Population Reference Bureau, *World Population Growth and Response,* p.201, 203-223.

[29] International Clearing House on Adolescent Fertility/Center for Population Options, „An Analysis of the Nature and Level of Adolescent Fertility Programming in Developing Countries", revizuit în octombrie 1983.

[30] *Ibid.*

[31] *Ibid.*

a fost „aprig dezbătută în toată țara" și foarte multe lucruri s-au spus „în rubricile ziarelor și revistelor destinate corespondenței cititorilor" (după cum s-a întâmplat și în Statele Unite, atunci când mișcarea prindea contur). Însă ministrul Educației din India, dl S.V.Giri, a declarat: „Comunitatea academică consideră că nu este recomandabil...", în ciuda tuturor presiunilor făcute la Cairo și a ajutorului extern promis în acest scop.[32]

Fără urmă de scrupule, dacă ne putem închipui, educația sexuală este rareori promovată explicit publicului general ca metodă de control al populației. În mod obișnuit, controlul populației este ascuns sub fraze pompoase, cum ar fi „stare totală de bine din punct de vedere fizic, mintal și social",[33] sau „o experiență de învățare treptată pentru a face din sexualitate o entitate în cadrul relațiilor interpersonale sănătoase",[34] sau chiar un mod de a crea ființe umane ideale ale viitorului: „nu ascunse, exploatatoare, viclene, marcate de vină, apatice, pline de vicii, mohorâte... nu ca noi", ci „doritoare, pasionate, grijulii, netemătoare, deschise, responsabile, exultante".[35]

Până la mijlocul anilor '70, în Statele Unite, vina „ignoranței sexuale" pentru ratele mari presupuse ale sarcinilor la adolescente a făcut să se vândă multe exemplare ale noilor programe de educație sexuală.[36]

32 „India Drops Sex Education Plan", *The New Nation*, Dhaka, 23 septembrie 1994.

33 Ferndale Elementary School District and Ferndale Union High School District, *Family Sex Life/Sex Education Curriculum Guide: Kindergarten – Twelfth Grade* (Ferndale, Calif., iulie 1978), p. 2.

34 *Ibid.*, un limbaj identic se regăsește de asemenea în „Overall Objectives", *Arcata School District Family Life/Sex Education Curriculum Guide.*

35 Mary Steichen Calderone, „The Challenge Ahead: In Search of Healthy Sexuality", în Herbert A. Otto, ed., *The New Sex Education: The Sex Educator Resource Book* (Chicago: Follett Publishing Company, 1978), p.358.

36 International Clearing House on Adolescent Fertility, „Adolescent Fertility Programming"; Departamentul Educației din statul California, *Education for Human Sexuality: A Resource Book and Instructional Guide to Sex Education for Kindergarten through Grade Twelve* (Sacramento, 1979), p.1. Departamentul Educației a distribuit manualul său câtorva mii de profesori din școlile locale, în timpul sesiunilor de instruire, ținute în tot statul, în perioada 1979-1980. Ca rezultat, au apărut o reacție de protest al publicului și mulți cetățeni indignați au intentat numeroase procese împotriva acestui minister privind utilizarea manualului. Educația sexuală a devenit o problemă în alegerea directorului de stat pentru Instrucție Publică, în 1982. Cel care deținuse acest post până atunci, Wilson Riles, a fost înfrânt în alegeri și înlocuit cu Bill Honig, care a promis să stabilească standarde mai mari pentru educația publică.

Anvergura promoţională a acestei teme a avut un ecou public atât de mare, încât Institutul Alan Guttmacher, „instrumentul ideologic" al *Planned Parenthood*, a publicat două broşuri distribuite pe larg asupra aşa-numitei „epidemii" de sarcini la adolescente şi a lansat o campanie de presă sub sloganul: „Un milion de adolescente devin însărcinate".[37] Statisticile au arătat nu numai că toate adolescentele care frecventau consilierea de sarcină aveau cunoştinţe despre contracepţie, ci şi că sarcinile la adolescente au crescut, de fapt, când au fost introduse noile programe de educaţie sexuală şi mai ales în zonele în care cheltuielile în acest sens au fost cele mai generoase.[38] Cu toate acestea, programele de educaţie sexuală au fost lansate şi funcţionau din plin în toată ţara, la sfârşitul anilor '70, începutul anilor '90. Mai recent, explozia cazurilor de SIDA a servit la justificarea educaţiei sexuale, iarăşi fără vreun suport faptic.

Cu tot eşecul scopurilor declarate, programele concepute cu grijă au continuat să se deruleze neîncetat spre scopul real, scopul demografic. Insistând neîncetat asupra „clarificării valorilor", promotorii acestor programe încercau din răsputeri să implementeze „învăţarea afectivă" (opusă termenului „învăţare cognitivă"),[39] o metodă esenţială pentru succesul lor. Era mereu accentuată acceptarea familiilor mici, atât din raţiuni individuale, cât şi din raţiuni sociale. Un program tipic şcolar le cerea copiilor să discute „problemele care ar putea dispărea, dacă ar fi unicul copil"[40] şi să analizeze „ostilităţile" dintre fraţi şi surori şi „conflictele" de familie.[41] Ghidul le cerea copiilor să decidă dacă constituiau „materie primară"[42] şi le oferea o listă de „motive pentru a avea copii",

[37] Institutul Alan Guttmacher, *11 Million Teenagers: What Can Be Done about the Epidemic of Adolescent Pregnancies in the United States* (New York: Planned Parenthood Federation of America, 1976); *Teenage Pregnancy: The Problem That Hasn't Gone Away* (New York: The Alan Guttmacher Institute, 1981).

[38] Vezi mărturiile lui Susan Roylance, James H.Ford şi Jacqueline Kasun prezentate Comisiei Senatului pe probleme de Muncă şi Resurse Umane, 31 martie 1981.

[39] Departamentul Educaţiei din California, *Education for Human Sexuality*, p.2-7. Educaţia trebuie văzută în mod primordial ca un procedeu de condiţionare, nu ca un efort de a implementa cunoştinţe şi înţelegere – acest lucru a fost specificat de *Planned Parenthood:* „Învăţământul public poate fi definit ca o răspândire a informaţiei specifice, destinate unui public ţintă, cu scopul de a modifica atitudini, de a schimba comportamente sau deprinderi." – *A Five Year Plan*, p.9.

[40] Ferndale Elementary School District, *Family Life*, p.69.

[41] *Ibid.*,, p.68-69.

[42] *Ibid.*, p.290.

printre acestea se aflau: „a-ți dovedi feminitatea sau masculinitatea (O pot face!)”; „a-ți compensa propria copilărie nefericită”; „a te răzbuna pe părinți”[43] și alte motive, toate sugerând că persoanele care doresc copii probabil trebuie să fie cel puțin inadecvați din punct de vedere social și, mai probabil, deregla ți psihic. Limbajul nu era folosit doar aici, el se regăsea și într-un număr de alte ghiduri pentru școlile locale. Pregătite, chipurile, a fi folosite pe plan local și finanțate de diverse subvenții de stat și federale, ghidurile școlare locale erau dublate, în conținut, în mare parte de alte ghiduri, cu secțiuni întregi fotocopiate dintr-o sursă comună.

Programele se concentrau asupra dificultății de a crește copii și asupra neatractivității acestora. „Bebelușii nu sunt *deloc* drăgălași. Fac pe ei, se murdăresc, se îmbolnăvesc și este foarte costisitor să ai grijă de ei”, se spunea într-o broșură a *Planned Parenthood.*[44] Și, în același stil, alte ghiduri avertizau: „Se estimează că astăzi, ca să crești un copil, e nevoie de 70.000-100.000 de dolari (neluând în considerare pierderea câștigului mamei)” și că „bebelușii au nevoie de atenție și îngrijire 24 de ore din 24”. De asemenea, se afirma că bebelușii strică căsătoriile, făcându-i pe tați „geloși” și pe mame „epuizate”.[45] „Bebelușii sunt zgomotoși, urât mirositori și costisitori. Atâta timp cât nu-i dorești,” se spunea într-o reclamă publicitară a *Planned Parenthood* într-un ziar.[46]

„Strategiile de clarificare a valorilor” folosite pe larg la orele moderne de educație sexuală reprezentau subiectul principal. Următorul exercițiu apărea în manualul utilizat pe larg a lui Sidney Simon, *Meeting Yourself Halfway: 31 Values Clarification Strategies for Daily Living (Întâlnirea cu tine însuți la jumătatea drumului: 31 de strategii de clarificare a valorilor pentru viața de zi cu zi)*:

> Problema populației este foarte gravă și implică toate țările de pe planeta noastră. Ce măsuri ați încuraja pentru a ajuta la rezolvarea problemelor?

[43] *Ibid.*, p.321, aceasta se pare că este o fotocopie a unei pagini identice din documentul organizației *Planned Parenthood* – Comitatul Santa Cruz, *Sex Education: Teacher's Guide and Resource Manual* (Santa Cruz, Calif., 1979), p.148.

[44] Rocky Mountain *Planned Parenthood, The Perils of Puberty* (Denver, 1974), p.15, recomandată în volumul Departamentului Educației din California, *Education for Human Sexuality*, p.97.

[45] Ferndale Elementary School District, *Family Life*, p.321-322; de asemenea, în *Planned Parenthood* – Comitatul Santa Cruz, *Sex Education*, p.149.

[46] *Burnsville/Lakeville Sun Current*, Minnesota, 16 octombrie 1996.

... aţi fi de acord să participaţi voluntar la centrele de informare pentru controlul naşterilor în toată ţara;

... aţi lua parte într-o organizaţie de lobby pro-avort;

... aţi încuraja o limită de doi copii pe familie şi i-aţi steriliza pe părinţi pentru a preveni sarcinile următoare.[47]

Programele presupuneau vizite la ore, lecţii şi distribuire de literatură de către organizaţiile antinataliste – *Planned Parenthood,*[48] Creşterea Populaţiei – Zero[49] şi Alianţa Naţională pentru Parentalitate Opţională,[50] fosta Organizaţie Naţională a Ne-părinţilor. Programele de educaţie sexuală îi instruiau pe elevi referitor la toate metodele de blocare a fertilităţii – contracepţie, sterilizare şi avort. Ei îi învăţau pe elevi să reţină numerele de telefon ale clinicilor de avort şi control al naşterii şi le explicau cum se putea ajunge acolo cu transportul public.[51] Îi învăţau pe copii că toate serviciile pentru blocarea fertilităţii sunt disponibile şi „confidenţiale" – adică nimeni nu le va spune părinţilor despre asta[52] – şi le spuneau cum să se „elibereze" din punct de vedere legal de părinţii lor.[53] Copiilor li se solicita să aleagă dintr-un şir de opţiuni, în cazul unei sarcini neplanificate,[54] să decidă, dacă este mai bine să facă un avort sau să dea naştere unui copil nedorit.[55] Ei aveau în vedere una din aceste opţiuni, învăţându-i porunca lui Sol Gordon: „Nimeni nu are dreptul să aducă pe lume un copil nedorit".[56]

Copii în vârstă de 12 ani mergeau în vizită la farmacie, unde puteau să se convingă de disponibilitatea produselor contraceptive[57] sau mergeau la

---

[47] Sidney B.Simon, *Meeting Yourself Halfway: Thirty-One Values Clarification Strategies for Daily Living* (Niles, Ill.: Argus Communications, 1974), p. 47, recomandată în volumul Departamentului Educaţiei din California, *Education for Human Sexuality*, p.47, 82, 141.

[48] Departamentul Educaţiei din California, *Education for Human Sexuality*, p.133.

[49] *Ibid.*,p.63.

[50] *Ibid.*, p.61.

[51] *Ibid.*, p.125, 135.

[52] *Ibid.*

[53] *Ibid.*

[54] *Ibid.*, p.143.

[55] Kathy McCoy şi Charles Wibbelsman, *The Teenage Body Book* (New York: Simon and Schuster, 1978), p.190-196, recomandat de Departamentul Educaţiei din California, *Education for Human Sexuality*, p.77.

[56] Sol Gordon, *You* (New York: Times Book, 1978), p.79, citat de Departamentul Educaţiei din California, *Education for Human Sexuality*, p.80.

[57] Departamentul Educaţiei din California, *Education for Human Sexuality*, p.123.

o clinică de control al nașterii, trecând prin tot procesul „de la început până la sfârșit", care se încheia cu exersarea completării unui formular al pacientului.[58] În timpul acestor vizite, copiii puteau fi invitați să participe la o examinare în grup a organelor lor genitale, pentru a li se demonstra inserția unei diafragme.[59] Părinții și elevii au protestat când un medic pediatru a examinat organele genitale ale unei eleve de clasa a VI-a de la Școala zona East Stroudsbourg, în 1996.[60]

Programul școlar se extindea de asemenea și către alte aspecte ale agendei controlului populației. Se discuta în detaliu screening-ul și avortul selectiv al copiilor suspecți de sindromul Down sau de alte boli asemănătoare.[61] Deși eutanasia nu era încă direct susținută, programul din California atrăgea atenția elevilor asupra „procesului de îmbătrânire", prezentând următorul fond de discuții: „Uneori bunicul este bine, alteori, el își scoate pantalonii, își lasă fecalele pe jos – ce soluție aveți pentru bunicul...?[62]

Educatorii din domeniul educației sexuale s-au strecurat în viața copiilor la vârste foarte mici, începând cu cei de la grădiniță și, dacă e posibil, de la vârsta de 3 ani, fie prin grădinița de zi, fie prin părinții lor (instruiți adecvat, desigur, la orele moderne de „parentalitate"). Scopul acestor eforturi precoce era să-i obișnuiască pe copii să „se deschidă" la discuțiile deschise despre sex și să le încline atitudinile privind viața de familie și sexuală spre plăcere mai degrabă decât spre procreare, și să-i deprindă cu discuții despre identitatea lor de gen.[63]

Începând cu „vizita la baie" a unui grup mixt la grădiniță sau creșă, procesul de desensibilizare începea prin numirea și explicarea părților genitale ale băieților și fetelor și a relației sexuale.[64] Procesul continua în copilărie și adolescență. Până când ajungeau în clasa a VII-a, ei știau ce înseamnă ovulația, actul sexual, fertilizarea, anatomia organelor genitale

---

[58] *Ibid.*, p.135.

[59] Ruth Bell *et al.*, *Changing Bodies, Changing Lives* (New York: Random House, 1980), p.175. Aici este descrisă o asemenea vizită la Centrul de Sănătate al Femeilor Feministe din Los Angeles.

[60] *National Monitor of Education,* mai 1996.

[61] McCoy și Wibbelsman, *Teenage Body Book,* p.197.

[62] Departamentul Educației din California, *Education for Human Sexuality,* p.115.

[63] Calderone și Johnson, *Family Book,* cap.1.

[64] Departamentul Educației din California, *Education for Human Sexuality,* p.93, 94, 99; vezi de asemenea și site-ul pe Internet al Federației *Planned Parenthood* din America, http://www.igc.apc.org/ppfa/kids-pub.html, iunie 1997.

(inclusiv ovarele, trompele uterine, uterul, vaginul, himenul, labiile, clitorisul, scrotul, penisul, testiculele, prostata, glanda Cowper (bulbouretrală), erecţia, ejacularea, orgasmul, genetica, dezvoltarea embrionară, etapele naşterii, alăptatul, hrănirea artificială a sugarului şi controlul naşterii.[65]

În cazul în care intensitatea absolută a acestui program pare şocantă, amintiţi-vă că educatorii din educaţia sexuală privesc sinele sexual ca pe un sine total. După cum se afla exprimat în lucrarea „SIECUS/Bazele fundamentale ale educaţiei pentru sexualitate de la Universitatea New York", „Conceptul de sexualitate al SIECUS se referă la totalitatea fiinţei ca persoană... ca funcţie a personalităţii totale; se referă la variabilele biologice, psihologice, sociologice, spirituale şi culturale ale vieţii, care, prin efectele lor asupra dezvoltării personalităţii şi relaţiilor interpersonale pot afecta la rândul lor structura socială."[66]

Un program şcolar local tipic spunea acest lucru mai simplu: „Sexualitatea Umană este ceea ce omul vede în SINE."[67] Dacă fiinţa umană este domeniul propriu al instructorilor de educaţie sexuală, după cum insistă ei, ceea ce urmează e simplu, cum ziua vine după noapte.

În învăţământul mediu, instruirea a devenit mai acaparatoare din punct de vedere personal. Elevii au fost învăţaţi să lucreze în perechi, fete şi băieţi, completând „tabele cu definirea părţilor fiziologice", în care defineau termeni ca „preludiu" [la actul sexual], „erecţie, ejaculare" şi alte asemenea intimităţi.[68] Ei discută dacă sunt mulţumiţi de „mărimea organelor lor sexuale"[69] şi participă în grupuri de lucru mixte pentru a „desena corpul", activităţi în care desenează şi numesc organele genitale: penisul, testiculele, scrotul, vaginul, clitorisul, vulva, labiile şi altele.[70] Ei completează chestionare în care răspund la întrebări de genul, de câte ori s-au sărutat pătimaş, s-au

---

65 *Arcata School District Family Life/Sex Education, Curriculum Guide,* Burt and Meeks, *Education for Sexuality,* p.337-403.

66 „The SIECUS/New York University Principles Basic to Education for Sexuality", retipărit în *The Journal of School Health 51,* nr.4 (aprilie 1981): 315.

67 Ferndale Elementary School District, *Family Life,* p.44

68 *Ibid.,* p.286, 303.

69 *Ibid.,* p.293; acest exerciţiu de clasă apare în volumul organizaţiei *Planned Parenthood* – Comitatul Santa Cruz, *Sex Education,* p. 135.

70 Ferndale Elementary School District, *Family Life,* p.285-286; Joan Helmich şi Jane Loreen, *Sexuality Education and Trening: Theory, Techniques and Resources,* a 2-a ed. (Planned Parenthood of Seattle/King Country), p.102; *Planned Parenthood* – Santa Cruz, *Sex Education,* p.206.

masturbat și au avut relații sexuale.[71] Ei „jucau rolul" unor tineri care aveau relații sexuale „de mai mult timp".[72] Practicau îmbrăcarea prezervativelor pe castraveți.[73]

Elevii de liceu vizionau imagini cu femei și bărbați homosexuali goi în ipostaza orgasmului.[74] O femeie, profesor de sociologie, a inițiat un „grup-țintă", alcătuit numai din băieți, în care elevii discutau problema utilizării prezervativului, în „întâlnirile întâmplătoare".[75] În 1998, Mindi Johnson, educator de „sexualitate umană" de la Universitatea de Stat Humboldt din Aracata, gestiona un magazin de produse erotice din Arcata. Conform unui ziar studențesc, magazinul doamnei educator oferea vibratoare „cu dublă stimulare", „jocuri erotice" și „alte articole destinate îmbunătățirii vieții sexuale".[76]

Care era motivul invadării insistente a intimității personale a elevilor și studenților? Uneori, ei erau puși în situația de a vorbi despre dezvoltarea „încrederii și participării", ca în exercițiile de desenare a părților corpului.[77] Sau, printre alte scopuri exaltate, era citată intenția de a „elimina temerile și anxietățile"[78] și de „a ilumina pe cei blocați în dogma întunecată antisex, care se bazează pe erori faptice și condiții de viață care nu mai există".[79] Oricare ar fi scopurile, rezultatul este sigur: dacă programele funcționează, ele probabil că dărâmă orice rezervă personală față de chestiunile sexuale. Autoritățile nu mai trebuie să se neliniștească referitor la o populație care privește activitățile sexuale ca ceva intim. Pentru autorități nu mai există nici un secret în ceea ce privește comportamentul sexual al cetățenilor și sunt implicate adânc în consilierea foarte personală a cetățenilor. După cum se menționa într-un articol, instructorii de educație sexuală vor nici mai

---

71 Douglas Kirby, Judith Alter și Peter Scales, *An Analysis of Sex Education Programs and Evaluation Methods: Questionnaire Kit,* HEW Contract no.200-78-0804, iulie 1979.
72 Planned Parenthood - Santa Cruz County, *Sex Education,* p.256.
73 Richard P.Barth, *Enhancing Skills to Prevent Pregnancy* (Santa Cruz: ETR Associates, 1988), proiect, p.95.
74 William H. Gotwald, jr. și Gale Holtz Golden, *Sexuality: The Human Experience* (New York: Macmillan, 1981), p.411, 415.
75 Janet Lever, „Bringing the Fundamentals of Gender Studies into Safer-Sex Education", *Family Planning Perspectives 27,* nr.4 (iulie/august 1995): 172-174.
76 Jenna Gold, „Sexuality Instructor Offers Erotic Goods", The Lumberjack, 15 aprilie 1998.
77 Ferndale Elementary School District, *Family Life,* p.286.
78 Calderone, „Sex Education", p.60.
79 Calderone și Johnson, *Family Book,* p.172.

mult nici mai puţin decât să devină „cei mai buni prieteni din lumea adulţilor pentru mulţi din aceşti tineri."[80] Situaţia convenabilă pentru scopurile planificatorilor populaţiei reprezintă o stimulare impetuoasă a celor însetaţi de putere.

În unele cazuri, ca răspuns la presiunile puternice din partea părinţilor, promotorii orelor de educaţie sexuală şi-au modificat programele, mergând până acolo încât au inclus abstinenţa sexuală ca metodă de prevenire a sarcinii.[81] Accentul pe abstinenţa sexuală s-a intensificat atunci când Congresul a autorizat, în 1996, 50 de milioane de dolari pe an pentru următorii cinci ani pentru promovarea abstinenţei. Cu toate acestea, instituţia educaţiei sexuale s-a opus programelor bazate pe abstinenţă, care nu promovează contraceptivele printre tineri. Când statul Florida a adoptat o lege care stabilea că abstinenţa este „standardul aşteptat" a se preda în şcolile publice, Şcolile Comitatului Duval din Jacksonville au adoptat un program bazat pe abstinenţă, realizat de către *Teen Aid of Spokane*, Washington. Reprezentantul legal al Federaţiei *Planned Parenthood* din America a dat în judecată conducerea şcolii; oamenii locali de la *Planned Parenthood* au făcut agitaţie pentru candidaţii liberali la posturile de conducere a şcolilor, împotriva conservatorilor. Asaltul a durat 4 ani. În sfârşit, în 1996, Federaţia *Planned Parenthood* din America a anunţat „un final remarcabil" al bătăliei: noua conducere a şcolii a adoptat un „program de educaţia sexuală cuprinzător şi exact pentru clasele K-12", acceptabil pentru *Planned Parenthood*.[82]

Încurajat de acest succes, *Planned Parenthood* şi *People for American Way* (*Oamenii pentru calea americană*) au lansat un atac similar asupra şcolii din Hemet, California. Din nou, acuzaţia a fost că şcoala utiliza un program de educaţie sexuală bazat pe abstinenţă şi se făcea vinovată de „cenzura" de a nu-i învăţa pe copii să utilizeze contracepţia.[83] Pretextul rămâne: „suprapopularea" copleşeşte planeta, iar tinerii „responsabili" pot

---

[80] Edward A.Brann *et al.*, „Strategies for the Prevention of Pregnancy in Adolescents", republicat de către Departamentul Sănătăţii, Educaţiei şi Asigurării Sociale, Serviciul pentru Sănătate Publică, în vol. *Advances in Planned Parenthood 14*, nr.2 (1979):75.

[81] Arcata *Union*, 25 1984; Six Rivers Planned Parenthood, *Family Life /Sex Education: Curriculum Guide*, revizuit în octombrie 1996, p.5.

[82] Planned Parenthood Federation of America, Inc., *1995-1996 Annual Report*, p.23; *National Monitor of Education*, februarie 1996, p.5.

[83] *Ibid.*

răspunde la această amenințare, devenind mai „deschiși" în ceea ce privește sexualitatea lor și obținând servicii gratuite și confidențiale de control al nașterii, servicii prezentate la ore de către clinica *Planned Parenthood* cea mai apropiată, a cărei adresă se află în timpul orei.[84] O clinică obișnuită de tip *Planned Parenthood* își face publicitate la „programele sale comunitare de educație", inclusiv instruirea în probleme de „populație a lumii", prin „programele sale pentru tineri și elevi" la colegii și în alte locuri destinate studiului.[85]

Cu toată publicitatea, copiii nu se îngrămădesc la ușa clinicilor. Iar profesorii încă se mai opun să le predea copiilor lecții despre sex. La acest lucru, promotorii educației sexuale răspund cu câteva trucuri. Unul dintre ele este să se ofere să predea ei înșiși aceste ore, cu propriile lor hărți, broșuri și jocuri. Ceea ce înseamnă că o clinică de tip *Planned Parenthood* va avea propriul personal format din „instructori profesioniști de educație sexuală", care se răspândesc prin toate școlile și obțin o mare parte din subvențiile guvernamentale, destinate clinicilor. Acest fapt nu numai că aduce clinicilor bani, ci de asemenea, îi lasă pe profesori liberi, dându-le mai multă posibilitate să corecteze lucrări și să se pregătească pentru alte ore. În Raportul său anual, Federația *Planned Parenthood* din America enumeră „educația sexuală" ca una dintre activitățile sale majore.

O altă strategie a acestor clinici este să distribuie prezervative și alte contraceptive în școli, fie prin cabinetul medical al școlilor, fie printr-o clinică „de sănătate" de care aparține școala. Sute de asemenea clinici au funcționat ani de-a rândul în orașe de pe tot curpinsul Statelor Unite. Consiliul Educației al Orașului New York, în 1991, s-a angajat să distribuie prezervative de la elevii de liceu, până la cei mai mici elevi, ai căror părinți nu erau de acord cu acest serviciu. Acțiunea a dus la un proces intentat acestui consiliu. Reclamanții au adunat dovezi și din alte orașe, arătând că distribuirea de contraceptive elevilor nu a redus sarcina la adolescente.[86] Tribunalul a decis că școlile trebuie să-i lase pe părinți să decidă dacă să interzică sau nu copiilor acest serviciu.[87]

---

[84] Six Rivers Planned Parenthood, *Family Life.*

[85] Six Rivers Planned Parenthood, „Speaking of Sexuality: Community Education Programs", broșură distribuită în 1997.

[86] Jacqueline R. Kasun, Mărturie depusă la Curtea Supremă a statului New York, ianuarie 1982.

[87] *National Monitor of Education,* februarie 1994.

Asemenea clinici au proliferat în şcoli în statul Arkansas, unde „inventiva" doctoriţă Jocelyn Elders a fost director la Sănătate pe vremea când guvernatorul acestui stat era Bill Clinton. Dr. Elders s-a remarcat prin următoarea afirmaţie: „Eu îi spun fiecărei fete care merge la întâlnire să-şi pună şi un prezervativ în buzunar".[88] Sub conducerea sa, statul Arkansas a devenit lider al mişcării pentru educaţia sexuală şi al creşterii ratei naşterilor în rândul adolescentelor (o creştere de 7%) – una dintre cele mai înalte din toate statele SUA.[89] Preşedintele Clinton a numit-o pe dna Elders în postul de Chirurg General, poziţie din care a continuat să vorbească, să sprijine legalizarea medicamentelor din această zonă, printre multe alte lucruri. Observaţiile ei o aduceau în prim-planul mass-media, punând în încurcătură chiar şi Administraţia Clinton, care, ulterior, a trebuit să-i ceară demisia.

Punctele de vedere despre viaţa de familie reprezintă o preocupare majoră a instructorilor de educaţie sexuală. Ei vorbesc despre apusul familiei tradiţionale la fel ca despre moartea lui Mark Twain. Calderone şi Johnson, de exemplu, prezintă un tabel, în care arată că aşa-numita familie nucleară, practic, a dispărut. Ei se documentează pe baza unui simplu expedient, ce categoriseşte cuplurile căsătorite ai căror copii au plecat de acasă şi cele cu bunici şi alte rude, drept familii „non-nucleare" mai apropiate de „aranjamentele experimentale", decât de formele tradiţionale.[90] Alte programe propovăduiesc cu acelaşi pedantism că familia tradiţională dispare.[91] Cheia acestei metode este simplă: ignorezi faptele care nu-ţi susţin punctele de vedere şi inventezi altele care-ţi convin. Nu se menţionează niciodată faptul că peste două treimi din toţi copiii americani locuiesc cu ambii părinţi.[92] Este o descreştere alarmantă, faţă de 85%, în anii '70, dar este limpede că, în mod obişnuit, copiii locuiesc cu ambii părinţi.[93] Stabilind că familia tradiţională a devenit o relicvă a istoriei, instructorii de educaţie sexuală îi provoacă pe copii să discute despre propriile lor alegeri privind diverse stiluri de viaţă – „comunităţi intenţionale, familia extinsă, comune, mariaj de grup, cupluri care locuiesc împreună fără a fi căsătorite,

[88] Scrisoare de la *Focus on the Family,* ianuarie 1994, citată în *National Review.*
[89] Date de la Departamentul Sănătăţii al statului Arkansas.
[90] Calderone şi Johnson, *Family Book,* p.133. Departamentul Educaţiei din statul California, *Education for Human Sexuality,* p.27-28.
[91] Departamentul Educaţiei din statul California, *Education for Human Sexuality,* p.23-32.
[92] *Statistical Abstract of the United States,* 1996, tabelul 81.
[93] *Ibid.*

familie monoparentală...".[94] Insistența Statelor Unite pe o varietate de forme care să fie văzute ca familii a constituit mărul discordiei la Conferința pentru Populație de la Cairo, după cum este arătat în ultimul capitol. Șeicul Al-Azhar a declarat: „Căsătoria dintre bărbat și femeie cu toate cerințele și normele constituie singurele mijloace de formare a unei familii".[95]

Programele de educație sexuală nu numai că încurajează tinerii să opteze pentru stiluri de viață complet diferite opuse mariajului tradițional monogam, dar acestea discreditează autoritatea și înțelepciunea părinților tinerilor. Pretextând că doresc să „îmbunătățească comunicarea dintre copii și părinți",[96] instructorii de educație sexuală îi încurajează pe copii să raporteze problemele de familie, întrebându-i chiar pe copii în vârstă de 6 ani dacă părinții îi molestează sau sunt alcoolici.[97] Tinerii trebuie să-și destăinuie amărăciunea și sentimentele față de familiile lor la orele de educație sexuală.[98]

Asaltul hotărât asupra familiei servește unui scop dublu: de diminuare a atractivității familiei și de discreditare a autorității morale a familiei. Problema familiilor este că ele produc și hrănesc copiii. După cum spune Kingsley Davis, „legătura dintre părinte și copil este în mod special strânsă" și „pentru un individ, a face copii înseamnă nu numai să creeze noi ființe umane, ci să-și creeze de asemenea legături durabile pentru el însuși".[99]

Cel mai eficient mod de a limita dorința neconvenabilă a familiilor pentru ceea ce Davis numește un număr excesiv de copii este să se „diminueze... identitatea copiilor cu părinții sau să se diminueze... posibilitatea ca această identitate să fie satisfăcătoare". Și el arată una dintre cele mai bune căi de a face acest lucru: „sistemul de învățământ, una din funcțiile căruia este să înstrăineze părinții de copii".[100] El de asemenea sugerează că nașterea de copii ar fi descurajată „dacă bărbații ar fi eliberați de responsabilitatea

[94] Departamentul Educației din statul California, *Education for Human Sexuality*, p.27-28.
[95] *Al-Azhar Views on the Draft Programme of Action of the International Conference for Population and Development* (Cairo: International Islamic Center for Population Studies and Research, Al Azhar University, 1994), p.15.
[96] Departamentul Educației din statul California, *Education for Human Sexuality, Teacher Resource Kit*, Goal 4, Concept 4 (fără pagină).
[97] *Ibid.*, p.138-139.
[98] *Ibid.*, *Teacher Resource Kit*, Goal 6, Concept 6, p.20, 22, 26, 146.
[99] Kingsley Davis, „Population Policy and the Theory of Reproduction Motivation", *Economic Development and Cultural Change*, 25 supliment (1977): 176.
[100] *Ibid.*, p.174.

copiilor şi ar nega identificarea cu ei, căci, fără ajutorul zilnic al unui bărbat, puţine femei ar putea naşte şi creşte doi sau mai mulţi copii."[101]

Alte obstacole în calea naşterii, conform lui Davis, ar fi „ratele foarte înalte ale divorţului, pornografia şi uniunile sexuale libere..."[102] Davis îşi pune alte asemenea speranţe în „serviciile de asistenţă socială a copilului, care au început pe larg să înlocuiască tatăl ca pe un membru necesar al familiei şi în serviciile de sănătate, care au şters autoritatea parentală în ceea ce priveşte contracepţia şi avortul". El observă că aceste servicii publice au particularitatea de a scădea costul creşterii copiilor pentru părinţii lor şi, în acelaşi timp, „interpun alte autorităţi între copil şi părinte, diluând astfel identitatea părinte-copil".[103]

Este limpede că, a slăbi sau a distruge familia tradiţională, care nu numai că produce copii, dar rivalizează cu statul devorator modern ca sursă de sprijin şi autoritate pentru indivizi, înseamnă a întări controlul populaţiei. Calderone şi Johnson pot anunţa cu încredere că, din cauza declinului familiei, „am putea evolu într-o eră în care individul va înlocui din ce în ce mai mult familia ca unitate de bază a societăţii".[104]

Acest gând revigorează eforturile continue ale noilor instructori de educaţie sexuală de a accentua individualul şi nu natura interpersonală a activităţii sexuale. Burt şi Meeks, de exemplu, descriu actul sexual foarte pe scurt, dar înşiră pe câteva pagini „cele patru faze ale reacţiei sexuale" a indivizilor în parte. Ei compară reacţia sexuală a unei persoane cu o „săritura în apă de la înălţime" şi sugerează ca profesorii din învăţământul mediu să discute în profunzime despre simţurile „persoanei", nu a persoanelor, referitoare la excitarea sexuală şi orgasm.[105]

Avându-l în vizor pe individul izolat, instructorii educaţiei sexuale recomandă insistent masturbarea ca o formă de exprimare sexuală. Cel mai evident, desigur, în acest caz, după cum recunosc cu uşurinţă instructorii de educaţie sexuală, sarcina este imposibilă.[106] Dar masturbarea mare are

---

[101] *Ibid.*, p.178.

[102] *Ibid.*

[103] *Ibid.*, p.174.

[104] Calderone şi Johnson, *Family Book*, p.161.

[105] Burt şi Meeks, *Education for Sexuality*, p.352-356.

[106] Eric W. Johnson, *Love and Sex in Plain Language*, ed. a 3-a (New York: Bantam Books, 1979), p.66, recomandată de Departamentul Educaţiei din California, *Education for Human Sexuality*, p.79.

și alte beneficii. „Sexul este prea important pentru a te încurca cu sentimentele", se spune într-o broșură a organizației *Planned Parenthood* pentru tineri. „Dacă ai *sex appeal,* pentru Dumnezeu, recunoaște acest lucru tu însuți. Dacă sentimentele și tensiunea te deranjează, te poți masturba. Masturbarea nu-ți va face nimic rău, dimpotrivă, te va face să te simți mai relaxat."[107] Cunoscutul instructor de educație sexuală Peter Scales este de acord că „dacă am avea o atitudine un pic mai pozitivă față de masturbare, i-am ajuta pe foarte mulți oameni să se elibereze de tensiunea sexuală și i-am feri să intre într-o relație sexuală pe care ei nu o doresc și nu sunt gata să o gestioneze".[108] Calderone și Johnson nu se lasă mai prejos și afirmă că „masturbarea pentru eliberarea tensiunii și experimentarea plăcerii se produce pe parcursul întregii vieți a majorității oamenilor și are doar efecte pozitive – atât timp cât oamenii nu se simt anxioși sau vinovați în legătură cu ea."[109] O recomandă pentru bebeluși,[110] copii, tineri și adulți „aflați în pragul bătrâneții". Și, „uneori, în situații dureroase, cum ar fi boala partenerului sau separarea în cazul unei... călătorii, a decesului, a divorțului, dar, în general, ea face parte din viața noastră".[111] Și, categoric, ea are foarte mare importanță „în dezvoltarea unui puternic simț al sinelui".[112]

Instructorii de educație sexuală consideră că, spre deosebire de băieți, fetele nu-și descoperă spontan „organul plăcerii". Și atunci acordă o atenție specială faptului ca fetițele să-și descopere clitorisul și-i critică pe părinții care nu dezvăluie această informație esențială fiicelor lor.[113]

Accentul pe sine se pune cu deosebire pe exercițiile predominante de „clarificare a valorilor". „Cine sunt ceilalți? Și ce fac ei în viața mea?" se întreabă Sidney Simon în *Meeting Yourself Halfway: Thirty-One Clarification Strategies for Daily Living* (*Întâlnire cu tine însuți la mijlocul drumului: 31*

[107] Rocky Mountain Planned Parenthood, *Perils of Puberty;* vezi de asemenea și site-ul pe internet al Planned Parenthood Federation of America, 1997.

[108] Peter Scales, discurs, „Adolescent Sexuality Is More Than Sex", sponsorizat de The Greater Pittsburgh Sexuality Council în cooperare cu Consiliul de Planificare Familială din Pennsylvania de Vest, Inc., 7-8 decembrie 1979.

[109] Calderone și Johnson, *Family Book,* p.21.

[110] *Ibid.*

[111] *Ibid.*, p.26.

[112] *Ibid.*

[113] Seminar despre „Sexualitatea adolescenților", organizat de Departamentul de Sănătate al Comitatului Humboldt pentru profesorii Liceului Arcata, California, martie-aprilie 1978.

de strategii de clarificare a valorilor pentru viața de zi cu zi). O diagramă mă prezintă „pe Mine" în centrul paginii, înconjurat de „părintele-tutore", de „liderul de aceeași vârstă", de „profesorul important" și alții, (nu de frați și surori).[114] Importanța regulilor „conceptelor sănătoase despre sine", „autoevaluarea" și „auto-acceptarea" este primordială.[115]

Sinele ca locul „deprinderilor luării de decizie" primește o atenție concentrată. Copiii sunt învățați că trebuie să aleagă nu numai propriul lor comportament, ci și propriile lor valori, sub îndrumarea, desigur, a instructorilor lor de educație sexuală. Aceștia îi încurajează, la o vârstă mică, să critice standardele părinților lor, precum și cele ale unui sistem organizat religios.[116]

Instructorii de educație sexuală continuă să lucreze cu osârdie la standardele de adevăr și bunătate, insistând că acestea nu sunt constante și durabile și trebuie revizuite de cei „care sunt la curent cu faptele importante pe care le descoperă știința".[117] Calderone îl citează pe Mesthene, care spune: „Schimbarea este noua realitate... neschimbarea este ireală, constrângătoare, un scop fals." Copiii trebuie să „devină familiari cu schimbarea, să se simtă confortabil cu ea, să o înțeleagă, să o stăpânească și s-o controleze".[118] Standardele umane - materialul uman în sine - trebuie alterat pentru a fi în acord cu schimbările tehnologice create de știință și este o obligație și un privilegiu măreț al instructorilor de educație sexuală, instruiți conform științei, ca reprezentanți ai „celor mai înalte minți" ale societății, să le furnizeze copiilor și părinților orice informație de care au ei nevoie ca să-și ajusteze valorile și standardele.[119]

O logică simplă ne face să ne gândim la instructorii de educație sexuală ca propovăduitorii unei noi religii. Nici un apel la o lege superioară nu este posibil pentru mase. Căci nu există o lege superioară pentru

---

[114] Sidney Simon, *Meeting Yourself Halfway*, p.87.

[115] Vezi Departamentul Educației din statul California, *Education for Human Sexuality*, p.38-50; vezi de asemenea, Sylvia S. Hacker, „It Isn't Sex Education Unless...", *The Journal of School Health 51*, nr.4 (aprilie 1981): 208.

[116] Departamentul Educației din statul California, *Education for Human Sexuality*, p.19, 33, 39, 45, 141-142; Sidney B. Simon *et al.*, *Values Clarification: A Handbook of Practical Strategies for Teachers and Students* (New York: Hart Publishing, 1972), p.43, 51; Johnson, *Love and Sex*, p.65-66.

[117] Calderone și Johnson, *Family Book*, p.1.

[118] Calderone, „Sex Education", *Family Book*, p.57.

[119] *Ibid.*, p.57-59.

majoritatea faptelor aduse la zi de către știință. Dacă faptele anunțate astăzi diferă de cele de ieri, cu atât mai rău pentru ultimele. Schimbarea este unica realitate care contează. Adevărul este ceea ce Calderone și Johnson spun că este: „Acolo unde legile bisericești sau regulile privind sexul au fost făcute pe baza ignoranței faptelor cunoscute în prezent, legile și regulile trebuie reexaminate și remodelate pentru a fi în concordanță cu aceste fapte."[120]

Și nimeni altul decât cei împuterniciți să hotărască cele mai recente fapte nu vor controla acest flux constant al schimbării, indiferent de declarația optimistă a lui Mesthene. Nici copiii, nici părinții nu vor avea controlul. Datoria lor este să se supună unui canon despre care nu vor avea nimic de spus.

Procesul de evaluare, cu elementele sale de „alegere liberă", este în consecință nu numai permis, ci propus cu insistență de către noua elită.[121] Participanții, înarmați cu „fapte" adecvate și o listă de alegeri selectate de către liderii lor, se bucură de încrederea de a trage concluzia „înțelepciunii profunde a grupului"[122], după cum este planificat dinainte de către autorități. Și ca să se asigure de două ori că nu vor exista greșeli, procedura de clarificare a valorilor face ca participanții săi „să-și afirme public" convingerile și opiniile, fără vot secret,[123] la vederea colegilor și liderilor.

Denigrarea religiei tradiționale este de importanță crucială în planurile noii instituții a educației sexuale și controlului populației. Toate autoritățile și loialitățile rivale trebuie să fie distruse, ca individul să fie eliberat pentru noul său rol față de stat și de elitele conducătoare. Unul din unghiurile de atac este să învinuiască religia că ar încuraja „disfuncția" sexuală.[124] Materialele instructive ale lor ridiculizează practicile și etica creștine, caracterizându-i pe creștini a fi drept proști, bigoți și, mai presus de toate, diferiți.[125] Unii oamenii mai luminați, susțin ei bucuroși, nu mai urmează orbi această învățătură antediluviană a Bisericii Catolice, ci au „decis să-și urmeze propriile lor conștiințe, fără să mai întrebe Biserica ce

---

120 Calderone și Johnson, *Family Book*, p.171.

121 Simon, *Values Clarification.*

122 Calderone și Johnson, *Family Book*, p.213.

123 Simon, *Values Clarification*, p.18-20.

124 William H. Masters și Virginia E. Johnson, „The Role of Religion in Sexual Dysfunction", în Mary S. Calderone, ed., *Sexuality and Human Values: The Personal Dimension of Sexual Experience* (New York: Association Press, volum al SIECUS, 1974), p.86-96.

125 Judy Blume, *Are You There, God? It's Me, Margaret* (New York: Dell, 1970), p.128-134, recomandată în volumul Departamentului Educației din statul California, *Education for Human Sexuality*, p.73, 75.

să facă".[126] Copiii, expuși exercițiilor de „clarificare a valorilor", sunt întrebați dacă ar dori cu adevărat să „meargă în rai, dacă acest lucru ar însemna să cânte la harpă toată ziua",[127] și „câți dintre voi s-ar supăra dacă religia organizată ar dispărea?"[128] Acești instructori seamănă îndoieli, sugerând că etica religioasă este plină de nesinceritate: „Cineva poate să trișeze statul și să nu-și plătească impozitele un an de zile, dar își poate dona toți banii... bisericii sale".[129]

Însă ei fac și excepții. Acei clerici sau alți oameni religioși, care se scuză pentru influența represivă din trecut a bisericilor și se alătură instructorilor de educație sexuală, cu cereri de a „reforma", sunt primiți cu brațele deschise și mediatizați de mișcarea pentru educație sexuală.[130] Cuvintele lor nemuritoare sunt citate cu sfințenie. Ei devin consultanți și consilieri pentru întreaga rețea de promovare a educației sexuale.[131]

Preocuparea pentru „rolul sexelor" este ultima și cea mai importantă caracteristică a programelor lor. Pentru a submina sau distruge familia tradițională, și a o înlocui cu „sensul sinelui" - un truc pentru a reduce rata natalității și a crește influența statului - fetele și băieții trebuie să învețe să respingă viitoarele roluri de mamă și tată. În acest scop, programele le cer copiilor să-și pună întrebări asupra sexului lor și să se opună „presiunilor" și „așteptărilor" de la ei de a-și îndeplini „rolul sexelor".[132] Ei le spun întâmplări și le arată copiilor filme despre oameni care caută fericirea supremă în inversarea rolurilor lor de bărbat sau femeie și laudă oameni faimoși din istorie care au fost homosexuali.[133]

---

[126] Johnson, *Love and Sex,* p.83.
[127] Simon, *Values Clarification,* p.43.
[128] *Ibid.*, p.51
[129] *Ibid.*, p.101.
[130] Calderone, „Sex Education", p.54-60; William H. Genné, „The Churches and Sexuality", SIECUS Newsletter 2, nr.3 (toamna 1996).
[131] Advocates for Youth, *Annual Report, 1995-1996,* p.6; McCoy și Wibbelsman, *Teenage Body Book,* p.152.
[132] Departamentul Educației din statul California, *Education for Human Sexuality,* p.73,75.
[133] J.Katz, *Gay American History – Lesbian and Gay Men in the U.S.A.* (New York: Avon Books, 1976), recomandat în volumul lui Sol Gordon, *Sex Education and The Library: A Basic Bibliography for the General Public with Special Resources for the Librarian,* ERIC Clearing House on Information Resources, Syracuse University., decembrie 1979, elaborat în baza NIE-HEW Contract nr. NIE-400-77-0015; vezi de asemenea Departamentul Educației din Statul California, *Education for Human Sexuality, Teacher Resource Kit,* Scop 3, Concept 3.

Educația sexuală accentuează normalitatea homosexualității și anormalitatea celor care o dezaprobă, etichetându-i drept „homofobi".[134] Instructorii de educație sexuală îi învață pe copii tehnicile actelor homosexuale și cum să „iasă în față", dacă se suspectează că ar fi homosexuali.[135] Ei subliniază că și în mariajele heterosexuale se schimbă rolurile[136] – mamele aleg cariera, iar tații devin casnici. Iar unii oameni întârzie sau renunță definitiv la a avea copii.[137]

În ciuda tuturor acestor eforturi, o evaluare a educației sexuale în anii '90 a ajuns la concluzia că „din păcate,... mecanismul heterosexual este prezentat de cele mai multe ori..."[138] În contra acestei afirmații, un critic a declarat: „Desigur, există filialele *Planned Parenthood,* care au o viziune îngustă..., însă sunt multe care dețin rolul de lider în eforturile de educație sexuală, îndreptate înspre reducerea homofobiei..."[139]

Desigur multe dintre organizații mențin aceste eforturi active. Rețeaua Zonală Bay a Instructorilor Homosexuali și Lesbiene a ținut o conferință, în 1996, la Liceul James Logan, instituție de stat din Union City, California, pentru a discuta agenda homosexuală pentru școli. Vorbitorul principal, Delaine Eastin, director de stat pentru Instrucție, care a accentuat nevoia de a „sprijini" elevii homosexuali, a lăudat „serviciile de sprijin pentru tinerii lesbiene/ homosexuali" din San Francisco și a cerut auditoriului să facă același lucru în școlile lor.[140]

Președintele Consiliului de Inspectori Școlari din Comitatul Alameda, Gayle Steel, a denunțat „prejudecățile" și „furia explozivă" împotriva homosexualilor și nevoia de a „sfărâma barierele". Conferința a premiat

---

[134] Calderone și Johnson, *Family Book,* p. 113-119; Johnson, *Love and Sex,* p.63-64; The Boston Women's Health Book Collective, *Our Bodies, Ourselves: A Book By and for Women,* ed. a 2-a (New York: Simon and Schuster, 1976), recomandat de Departamentul Educației din Statul California, *Education for Human Sexuality,* p. 104.

[135] The Boston Women's Health Book Collective, *Our Bodies,* cap.5; Bell, *Changing Bodies,* p.117-122; McCoy și Wibbelsman, *Teenage Body Book,* p.150-153.

[136] Calderone și Johnson, *Family Book,* p.134-135.

[137] *Ibid.,* p.12.

[138] James T. Sears, *Sexuality and the Curriculum: The Politics and Practices of Sexuality Education* (New York: Teachers College Press, 1992).

[139] Pamela M. Wilson, „Challenging the *Status Quo* in Sexuality Education", *Family Planning Perspectives,* ianuarie/februarie 1993, p.41-42.

[140] *National Monitor of Education,* decembrie 1996.

Consiliul de Inspectori Şcolari din Comitatul Alameda pentru că a cerut şcolilor locale să organizeze conferinţe, care să se adreseze nevoilor personalului şi elevilor homosexuali, lesbiene, bisexuali şi transsexuali. Conferinţa a mai dat un premiu Diocezei Catolice de Oakland deoarece două şcoli diocezane au stabilit legături cu Alianţele *Gay-Straight (Homosexuali-Heterosexuali)*[141].

La seminarii se discută „problemele şi plăcerea de a te travesti", diferenţele şi similarităţile dintre travestiţi, transsexuali şi transgeni; se vorbeşte despre faptul că unii profesori de la Liceul din San Leandro au participat la Parada Homosexualilor din San Francisco şi că alţii ar putea să „creeze, de asemenea, schimbări".[142]

Învăţătorii simpatizanţi ai acestei cauze pun diagnostice unor copii de 9 ani ca fiind „homosexuali" şi le oferă „sprijin" ca atare.[143] Un material cu interviuri despre „adolescenţi homosexuali, lesbiene şi transsexuali, cu părinţii acestora şi instructorii care oferă sprijin" - da, acei instructori, care oferă sprijin - despre „hărţuirea sexuală" pe care o îndură, precum şi despre stresul la care sunt supuşi a fost recent anunţat în avanpremieră pe un post de televiziune.[144] Mişcarea trece de hotarele oraşelor San Francisco şi New York, spre zonele rurale, ca Modesto, California, unde Consiliul de conducere al Şcolii, sub presiunea Alianţei Profesorilor Heterosexuali, Homosexuali şi Lesbiene, a adoptat „un program de siguranţă şi toleranţă în şcoală" agresiv pentru a-i proteja pe elevii şi profesorii homosexuali de „hărţuire". Consiliul Şcolar a trimis profesorii la Conferinţa din Union City şi a aprobat un material video, povestit de directorul Alianţei Profesorilor Heterosexuali, Lesbiene şi Homosexuali, care discută despre „prejudecăţile/bigotismul împotriva oamenilor homosexuali şi lesbiene" şi întreabă: „Le ceri părinţilor sau familiei ajutor? În multe cazuri, să n-o faci, dacă eşti un copil deştept."[145]

Consiliul pentru Informare Sexuală şi Educaţie a Statelor Unite, unul

---

[141] *Ibid.*

[142] *Ibid.*

[143] Seminarul „The Challenge to Public Education by Religious Extremists", California Teachers Association/National Education Association, 1 februarie 1997, relatat în *National Monitor of Education,* mai 1997.

[144] ETR Associates, *1997 Comprehensive Health Catalog,* p.63.

[145] Gay, Lesbian, Straight Teacher's Alliance, „Teaching Respect for All", material video discutat în revista *National Monitor of Education,* mai 1997.

dintre promotorii principali ai educației sexuale în școli, are un loc special pe site-ul lor pentru „Identitate și Orientare Sexuală", în care proclamă că „orientarea sexuală a unui individ - fie că este bisexual, homosexual sau heterosexual - este o parte esențială a sănătății sale sexuale și a personalității sale" și apără „dreptul fiecărui individ de a accepta, recunoaște și trăi în conformitate cu orientarea sa." Este denunțată „homofobia", ca „ură și teamă irațională".[146]

În declarația despre „Sexualitatea umană: ce ar trebui să știe copiii...", Federația de planificare familială din America *Planned Parenthood* insistă că, de la vârsta de 6-9 ani, copiii trebuie să „știe că identitatea sexuală include și orientarea sexuală: lesbiană, homosexuală, heterosexuală sau bisexuală".[147] Începând cu 1970, „încurajarea homosexualității crescute" este una din „măsurile de a reduce fertilitatea în Statele Unite", a recunoscut *Planned Parenthood,* atunci când a enumerat acest comportament într-o listă dată publicității.[148]

Susținută de un adevărat zel, noua învățătură începe cu o sarcină mesianică: aceea de a schimba materialul uman. Printr-un proces constant, neobosit de interogare, informare și repetare, folosind toate tehnicile de presiune de grup, cunoscute psihologiei moderne, instructorii moderni ai educației sexuale își urmează scopul. Evident, nu încape în îndoială că se acordă câteva minute explicării reproducerii sexuale. În acest scop, programul trebuie „avizat",[149] trebuie extins, de la „grădiniță, pe tot parcursul carierei persoanei".[150]

Căutând mereu un auditoriu captiv, instructorii de educație sexuală au lansat una din primele lor campanii îndreptate înspre tinerii aflați în custodia statului. Autoritatea pentru Tineri din California, responsabilă de delincvenții juvenili din închisoare, a dezvoltat un „Program de educație pentru viața de familie", în 1972.[151] Acesta era axat pe discuții coeducaționale

[146] http://www.noah.cuny.edu:8080/sexuality/siecus/facts3.html.

[147] Site-ul PPFA, iunie 1997.

[148] *Family Planning Perspectives,* supliment special, vol.2, nr.4 (octombrie 1970, și următoarele): 24.

[149] Joseph S. Darden jr., „Mandated Family Life Education: A Rose Is a Rose Is a Rose Is a Rose", *The Journal of School Health 51,* nr.4 (aprilie 1981): 292-294.

[150] Hacker, „It Isn't Sex Education Unless", p. 210.

[151] Ruth Glick *et al.*, „Family Life Education Program" (San Francisco: California Youth Authority, 1972).

despre cum să faci amor, despre „argou", controlul naşterilor, avort, masturbare, homosexualitate şi prostituţie. În cadrul programului erau prevăzute discuţii despre „orgasmul multiplu la femei", „limitele suportabilităţii erectile a bărbaţilor", precum şi „importanţa regularităţii... în exprimarea sexuală activă". Aceasta din urmă includea o secţiune despre problema impotenţei. Şi oferea materiale ajutătoare prin care se cerea „acceptarea" homosexualităţii.

În revizuirea experienţelor lor finanţate de guvern, atât în ţară, cât şi în străinătate, promotorii educaţiei sexuale recunosc că tinerii nu vor veni în mod voluntar la clinicile de control al naşterii pentru informaţii şi servicii.[152] Promovarea este necesară, iar educaţia sexuală în clasă este o metodă evidentă de a le „veni într-ajutor". O altă tehnică comună este „educarea de la egal la egal" şi „consilierea de la egal la egal", în care tinerii sunt angajaţi şi instruiţi să recruteze egalii lor pentru educaţie sexuală şi controlul naşterilor.[153] Tinerilor li se oferă de asemenea „o gamă de activităţi", inclusiv educaţie sexuală şi controlul naşterii prin „centrele de servicii multiple", care sunt dublate de multe alte servicii, cum ar fi instruire vocaţională, recreare, instruire în artă, artizanat şi distracţii. Modelul pentru aceasta abordare, care este copiat în prezent şi în alte ţări, este *The Door* (*Uşa*) din New York.[154] În opinia promotorilor „managementului fertilităţii la adolescenţi", asemenea centre de servicii multiple oferă o „alternativă discretă [*sic*] şi confidenţială" la obişnuitele clinici de control al naşterilor, pe care adolescenţii le evită.[155]

Prmotorii educaţiei sexuale din Statele Unite şi din străinătate îi ademenesc pe tineri prin distracţii şi amuzamente de tot felul, cum ar fi „concursuri de umflat prezervative", „concursuri ale tinerilor pe tema planificării familiale (realizări de postere, scriere de slogane, concursuri de eseu)... sketch-uri, piese, producţii muzicale", precum şi „scrisori la ziarele locale, show-uri mobile, emisiuni de radio şi TV".[156] Rubricile de ziar „Doar pentru adolescenţi" asigurate de *Planned Parenthood* în Statele Unite au

---

[152] International Clearinghouse on Adolescent Fertility, *Adolescent Fertility Programming.*
[153] *Ibid.*, p.5; The Center for Population Options, *Peer Education Programs* (Washington, D.C., 1983); Malcolm Goldsmith and Sherri T. Reynolds, „Step by Step to Peer Health Education Programs", în ETR Associates, *1997 Comprehensive Health Catalog*, p.16.
[154] International Clearinghouse on Adolescent Fertility, *Adolescent Fertility Programming*, p.6.
[155] *Ibid.*, p.8.
[156] *Ibid.*, p.7.

explicat ce înseamnă sărutul „franțuzesc",[157] „ce se întâmplă dacă uiți să-ți iei pilula de control al nașterii timp de 3-4 zile"[158] și „de ce... părinții cred că sexul este mizerabil".[159] Organizația internațională *Clearinghouse on Adolescent Fertility* a relatat despre „impactul pozitiv asupra populației adolescentine al unui hit din discoteci despre utilizarea prezervativului".[160]

Aceeași agenție a relatat de asemenea că în unele țări, în care „constrângerile legale" împiedică promotorii controlului nașterilor să distribuie deschis contraceptive minorilor, aceștia evită legea făcând publicitate „doar eforturilor educaționale".[161] Iar în multe localități din SUA, instructorii de educație sexuală distribuie contraceptive în școli.[162] Este surprinzător că mulți părinți din Statele Unite au obiectat împotriva programelor, în unele cazuri, intentând procese împotriva lor, iar cetățenii din alte țări s-au plâns că instructorii de educație sexuală le corup tinerii.[163]

Promovându-și programul, instructorii de educație sexuală au demonstrat că sunt maeștri ai unui sistem cunoscut planificatorilor în domeniul dezvoltării. *Grant*-urile publice inițiale date educației sexuale erau utilizate în scopul de a crea cerere pentru altele. În continuare, noua educație avea nevoie de profesori, iar profesorii aveau nevoie de o instruire specială la colegii și universități. Aceasta a creat nevoia de manuale, filme și alte materiale de instruire, pe lângă cărți, broșuri și filme pregătite pentru copii.

Instructorii de educație sexuală stăpânesc de asemenea arta „creării de coaliții", stabilind relații de prietenie și proiecte de cooperare cu o grămadă de organizații, precum PTA, *Girl Scouts, Campfire, YWCA, 4-H Clubs*, Asociația Medicală Americană, Asociația Națională a Educației, numeroase organizații bisericești și altele. Membrii personalului lor

---

[157] *Time Standard,* Eureka, Calif., 26 martie 1978.
[158] *Time Standard,* Eureka, Calif., 14 mai 1978.
[159] *Time Standard,* Eureka, Calif., 26 februarie 1978.
[160] International Clearing House on Adolescent Fertility, *Adolescent Fertility Programming,* p.9.
[161] *Ibid.*, p.6.
[162] Edward A. Brann *et al.*, „Strategies for the Prevention of Pregnancy in Adolescents", reptipărit de Departamentul Sănătății, Educației și Asistenței Sociale al SUA, Serviciul de Sănătate Publică din volumul *Advances in Planned Parenthood 14,* nr.2 (1979); Ted Koppel, ABC *Nightline,* 4 noiembrie 1982, despre Programul Univ. John Hopkins de distribuire a contraceptivelor într-o școală din Baltimore.
[163] Declarația organizației Comite Nacional Pro-Vida, A.C. Mexic, fără dată (probabil 1984).

profesionist plătit de guvern oferă informații, publică buletine și organizează seminarii despre dezvoltarea sprijinului, despre modul de solicitare a subvențiilor guvernamentale și despre modul de neutralizare a oricărei opoziții.[164] Strategia este întotdeauna să se facă în așa fel încât lumea să creadă că părinții sunt cei care „cer educație pentru viața de familie" în școli pentru copiii lor. În broșura lor, *Creating a Climate of Support for Sex Education (Crearea unui climat de susținere pentru educația sexuală)*, organizația *Planned Parenthood* din Alameda, San Francisco, prezintă sumarul strategiei: „Umpleți sala de ședințe cu susținătorii dvs.... evitați întâlnirea în public... cu opoziția". Programele speciale pentru părinți cu profesori de aceeași etnie pot de asemenea ajuta la crearea unui „climat de susținere".[165] Rezultatul acestei planificări finanțate cu grijă din bugetul de stat și al formării de alianțe înseamnă, ca în orice război, să câștigi controlul înainte ca opoziția să poată organiza o defensivă.

Organizațiile care promovează educația sexuală au menținut o presiune constantă asupra profesorilor atât în școala primară, cât și în licee, precum și asupra liderilor din organizațiile de tineret religioase sau seculare, pentru a face instruire în „sexualitate", oferind credite la colegiilor pentru cursurile lor. În 1980, o nouă lege a statului California solicita studenților din universități și colegii să se înscrie și la un curs de „integrare umană", înainte de absolvire, ceea ce presupunea un curs de instruire în educație sexuală.[166] Cu ani înainte de adoptarea acestei legi, colegiile și universitățile începuseră să ofere cazare studenților în dormitoare co-educaționale, dându-le afară pe mamele cu copii și pe doamnele în vârstă și anulând ora stingerii. Au făcut acest lucru din inițiativă proprie, nu la

164 Vezi *The Network Report,* publicat de două ori pe an de birourile *Planned Parenthood* – Regiunea Santa Cruz, utilizând fonduri de la Biroul de Planificare a Familiei din statul California. În 1981, agenția amintită s-a oferit să plătească districtelor școlare introducerea sau intensificarea educației sexuale printr-un program promoțional operat de ETR Associates din Santa Cruz sub auspiciile Fundației Universității statului San Diego. De asemenea, vezi *Preventing Adolescent Pregnancy: The Role of the Youth Serving Agency,* raportul unei conferințe co-sponsorizate de Centrul pentru Opțiunile Populației (Center for Population Options) și Centrul Populație și Sănătatea Familiei (Center for Population and Family Health), martie 1982.

165 The Center for Population Option, *Sexuality Education and Resource Guide: Programs for Parents* (Washington D.C., 1983).

166 Codul administrativ al statului California, Titlul V, Sec. 40405.2(e); Biroul Cancelarului, universitățile și colegiile statului California, ordin executiv nr. 338, 1 noiembrie 1980.

cererea studenților sau a părinților. Asigurarea de sănătate a studenților includea avortul, iar protestele sau intentarea de procese de către studenți n-au folosit la nimic. În anii '80 și '90, unii studenți se întrebau dacă nu cumva „pe vremuri" era mai bine.[167]

O lege din 1976 din California a stimulat cererea, cerând tuturor persoanelor care apelau pentru licențe ca angajați ai clinicelor de asistență socială, consilieri în probleme conjugale și instructori în domenii asociate să facă și un curs de „sexualitate umană".[168] În toată țara au fost făcute noi clasificări de profesii ce includeau și personalul industriei sexului finanțate de guvern. Pe lângă „sexologii" de nivel înalt, care își publicau unul altuia articolele în revistele despre sex, care s-au înmulțit rapid, care vorbeau la conferințele pe care le organizau și se recomandau unul pe altul pentru onorarii de grad înalt,[169] până în 1980, s-au format mii și mii de „instructori de sănătate", care lucrau în școli și în clinicile de avort și făceau campanii pentru candidații la funcțiile publice care-i simpatizau. Acest lucru a dus la crearea de noi organizații profesionale și de lobby, cum ar fi Asociația Americană a Instructorilor, Consilierilor și Terapeuților de Educație Sexuală.

O dată începute, noile programe de educație sexuală cereau o „evaluare", ceea ce a dat ocazia ieșirii altor milioane de dolari din fondurile publice. Evaluatorii, la rândul lor, au găsit că un efect principal al programelor este „să producă o schimbare de atitudine" și „să crească toleranța studenților la practicile sexuale ale altora".[170] Asemenea schimbări de „cunoștințe și atitudini" considerau ei, ar trebui „să faciliteze o sexualitate mai pozitivă și mai împlinitoare".[171] O evaluare a Bisericii Falls a arătat că după audierea cursurilor de educație sexuală, mai mulți studenți considerau sexul înainte de căsătorie drept un lucru „ușor".[172] Două studii

[167] Conform ziarului studențesc *The Lumberjack*, apărut la Universitatea de stat Humboldt, diverse numere din 1980-1990; din convorbirile autoarei cu studenții.

[168] Codul profesiilor și afacerilor din California 22 (25).

[169] Vezi *Childhood and Sexuality: Proceedings of the International Symposium*, Études Vivantes 6700, Chemin Côte de Liesse, Saint-Laurent (Quebec), 1979.

[170] Douglas Kirby *et al.*, „An Analysis of U.S. Sex Education Programs and Evaluation Methods", pentru Departamentul SUA al Sănătății, Educației și Asistenței Sociale, Raport nr. CDC-2021-79-DK-FR, iulie 1979, p.7.

[171] *Ibid.*, p.18.

[172] Susan Gustavus Philliber și Mary Lee Tatum, „The Impact of Sex Education on Students, Parents and Faculty: A Report from Falls Church", noiembrie 1979, p.11.

publicate de către Institutul Guttmacher, în 1986, au descoperit că tinerii, care primeau educaţie sexuală aveau o probabilitate crescută de a se angaja într-o relaţie sexuală înainte de căsătorie, la o vârstă mică.[173] Nici o evaluare nu a tras concluzia că educaţia sexuală reduce sarcina la adolescente, deşi câteva relatau că acolo unde programele şcolare de educaţie sexuală includeau şi acces rapid la avort, adolescentele aveau copii mai puţini.[174] Aproape toate studiile, desigur, au ajuns la concluzia că e nevoie de mai multe fonduri guvernamentale pentru cercetări următoare.

Deoarece contabilitatea este foarte laxă, nu este clar în ce mod mai multe sute de milioane de dolari cheltuite anual de către guvernul SUA pentru planificarea familială a ţării sunt canalizate către educaţia sexuală. Comisia Camerei Reprezentanţilor pentru populaţie a raportat în 1978 că „în loc să fie predestinate vieţii de familie şi educaţiei sexuale, finanţările sunt de obicei incluse în cadrul fondurilor pentru programe cu servicii multiple de sănătate, asistenţă socială şi îngrijire maternală şi a copiilor." Comisia a mers mai departe, susţinând că subvenţiile federale pentru educaţia sexuală sunt date de Biroul pentru Educaţia Sănătăţii din cadrul Centrelor pentru Controlul Bolilor. O altă încrengătură de agenţii, care „ar putea să dedice anumite fonduri educaţiei sexuale" include Institutul Naţional de Sănătate Mintală, Biroul pentru Dezvoltarea Copilului, Biorul Educaţiei pentru Handicapaţi (educaţia sexuală pentru handicapaţi este în prezent o afacere în dezvoltare, sprijinită de stat) şi Biroul pentru Servicii de Sănătate a Indienilor.[175] După acel raport, a mai fost inclus în acea listă şi Biroul Federal pentru Sarcina la Adolescente.

Sume suplimentare pentru educaţia sexuală sunt date de stat şi fundaţii private. Iar companiile de medicamente, toate doritoare să-şi vândă contraceptivele şi accesoriile pentru avort, au pus umărul la această mişcare, făcând publicitate în revistele lor şi oferind contribuţii directe.[176]

Operaţiile noii educaţii sexuale au fost justificate de către amploarea

[173] William Marsiglio şi Frank L.Moot, „The Impact of Sex Education on Sexual Activity...", şi Deborah Anne Dawson, „The Effects of Sex Education on Adolescent Behavior", *Family Planning Perspectives 18,* nr.4 (iulie/august 1986).

[174] Brann, „Strategies".

[175] Comisia pentru populaţie a Camerei Reprezentanţilor, Raport, *Fertility and Contraception in the United States,* Congresul 95, sesiunea a 2-a (Washington, D.C.: Biroul de Tipărituri al Guvernului SUA, 1978), p.76-77.

[176] Calderone, „Sex Education", p.56.

„cercetărilor" în cele mai intime aspecte ale comportamentului sexual uman. Cel mai cunoscut centru al unui asemenea tip de cercetare este Institutul Kinsey pentru Cercetarea Sexului, Genului, Reproducerii, Inc., de la Universitatea Indiana. Fondatorul Institutului, Alfred Kinsey, a devenit faimos prin descrierile sale minuțioase despre comportamentul sexual al bărbaților, femeilor și copiilor. Kinsey și co-autorii săi, inclusiv Wardel Pomeroy (autorul cărților despre sex pentru copii), au descris sute de reacții ale copiilor mici, unii dintre ei având sub un an, care au fost supuși unor game largi de stimulări sexuale. Kinsey a raportat că mulți dintre acești copii, au fost „supuși stimulării variate și repetate" pentru o perioadă de nu mai puțin de 24 de ore, și, în unele cazuri, se împotriveau, plângeau și intrau în convulsii. Experimentele au continuat până când Kinsey și co-autorii au strâns destul material ca să poată fi publicat în patru tabele statistice, în care au descris reacțiile sexuale detaliate ale copiilor mici la stimularea făcută de adulți, de băieți mai mari și de către autori înșiși.[177] Dr. Judith Reisman de la Universitatea Americană a investigat ulterior modul de cercetare și a publicat o carte despre aceasta. Concluzia dr. Reisman și a co-autorilor săi a fost:

> Nici un bărbat din timpurile noastre nu a formulat atitudinile publice ale... sexualității umane mai mult decât Alfred C.Kinsey... fundamentul concluziilor-cheie ale sale, încă acceptate astăzi ca fapte științifice, îl constituie cercetarea făcută pe subiecți umani, în mod ilegal și împotriva dorinței lor..."[178]

Reisman și co-autorii au dedicat cartea lor „câtorva sute de copii care au suferit inuman în experimentele ilegale sexuale care constituie baza unei importante părți a cărții doctorului Alfred Kinsey *Sexual Behavior in Human Male (Comportamentul sexual la populația masculină).*

Industria planificării familiei și educației sexuale se laudă în prezent că are mii de angajați, care, într-un fel sau altul, depind de finanțarea guvernamentală. Din motive economice, precum și ideologice, reprezentanții acestei industrii sunt foarte indignați de sugestiile privind „înțărcarea" lor

---

[177] Alfred C. Kinsey, Wardell B. Pomeroy și Clyde E.Martin, *Sexual Behavior in Human Male* (Philadelphia: W.B.Saunders Company, 1948), p.161,-181, tabelele 31-34.

[178] Dr. Judith A. Reisman și Edward W. Eichel, *Kinsey, Sex and Fraud* (Lafayette, La.: Lochinvar, 1990), p.1.

de la bugetul public. După cum se exprimă veteranul burselor pentru educaţie sexuală, Peter Scales, cei care se opun noii educaţii sexuale în şcoli reprezintă „o mare ameninţare pentru societatea democratică", oameni care caută să impună „cenzura în şcolile publice" şi care ameninţă „libertăţile din primul nostru Amendament, libertatea de exprimare şi libertatea de a nu aparţine vreunei religii". El vedea un mare pericol în încercările unor organizaţii de a „îndepărta reglementările statale şi federale impuse şcolilor private" şi era şocat de faptul că li s-a permis criticilor săi să cumpere timp ca un post de televiziune ca să-şi prezinte cazul în faţa publicului.[179]

În 1996, organizaţia *Planned Parenthood* a denunţat „confiscarea celui de-al 104-lea Congres de către ideologia mărginită şi infamă a extremei drepte"[180] şi de către „extremiştii politici religioşi", asociaţi cu aceasta.[181] *Planned Parenthood* a luptat împotriva finanţării de către Congres a „programelor de sexualitate bazate doar pe abstinenţă".[182] Organizaţia a lansat „un proiect de participare a alegătorului naţional".[183] Şi, desigur, a continuat „promovarea familiilor mici".[184]

După cum am văzut, birocraţia care veghează populaţia lumii a promovat educaţia sexuală prin programele conferinţelor internaţionale din Cairo şi din alte oraşe. Netulburate de consternarea pe care au stârnit-o, Organizaţia Mondială a Sănătăţii (OMS) şi alte organizaţii au mers înainte, formând o „alianţă" în octombrie 1996, pentru a promova educaţia sexuală în toată lumea. OMS a anunţat că lucrează împreună cu Consilului Economic şi Social al ONU (UNESCO), UNAIDS (o altă agenţie birocratică a ONU, având misiunea clară de luptă împotriva SIDA) şi Education International, un sindicat al profesorilor uniţi sub aceeaşi umbrelă pe plan internaţional. Intenţia este de a utiliza şcolile din toată lumea pentru a oferi „educaţie sexuală eficientă". Pentru aceasta, sindicatele profesorilor vor avea nevoie să ofere „instruire în domeniul sexualităţii", ademenind cu „subvenţii financiare... pentru personalul din şcoli", angajând „instruirea şi

---

179 Peter Scales, „The New Opposition to Sex Education: A Powerful Threat to a Democratic Society", *The Journal of School Health 51*, nr.4 (aprilie 1981): 300-303.

180 Federaţia *Planned Parenthood* din America, *1995-1996 Annual Report*, p.18.

181 *Ibid.*, p.1.

182 *Ibid.*, p.19.

183 *Ibid.*, p.21.

184 *Ibid.*, p.11.

introducerea în domeniu", „jocuri pe roluri și teatru" și așa mai departe în argoul obișnuit al instructorilor de educație sexuală.[185]

O broșură a UNESCO oferă câteva motive pentru interesul aprins al educației sexuale: nu numai de a preveni SIDA, dar de a promova dezvoltarea durabilă și a insufla elevilor „responsabilitatea", așa încât oamenii să nu suprapopuleze planeta. Va fi necesar un „efort neobosit" și o „hotărâre reală din partea guvernelor". Folosind termenul „clarificarea valorilor", se vor depăși „stereotipurile tradiționale ale bărbatului și femeii". Reproducând expresiile din materialele de educație sexuală aflate în uz în Statele Unite, în ultimele decenii, broșura subliniază faptul că această nouă „educație despre populație" va pătrunde în toate materiile școlare. Ea va „schimba obiceiurile și atitudinile mintale", iar copiii vor devenii educatorii părinților lor, transmițându-le ceea ce au învățat la școală.[186]

UNESCO se află într-o poziție excelentă de a-și îndeplini misiunea, având 60 de birouri în toată lumea, de la Moscova până la Pretoria și din Kinshasa, până la Phnom Penh, precum și o grămadă de aliați puternici.

Astfel forțele controlului populației și educației sexuale se adună la porțile fiecărei școli și fiecărei case din lume, asigurându-se că toți copiii lumii sunt bine îndoctrinați, negativiști convinși, în spiritul vremii.

---

[185] Marguerite A.Peeters, Internet, Interactive Information Services, Report 60, 24 ianuarie 1997.

[186] Consiliul Social și economic al ONU, *The Teacher's Role in Implementing the Programme of Action of the International Conference on Population and Development*, octombrie 1996, raportat în Merguerite A. Peeters, Interactive Information Service, Report 61, 31 ianuarie 1997.

CAPITOLUL VI

SARCINA LA ADOLESCENTE: PLANIFICAREA FAMILIALĂ DE STAT PE FRONTUL DIN SUA

În anul 1978, în SUA, rata natalităţii printre adolescente se afla la cel mai jos nivel, din ultimii aproape 40 de ani. Cu toate acestea, îngrijorarea bine mediatizată privind aşa-numita „epidemie de sarcini la adolescente" a crescut în deceniul care a urmat, culminând cu o legislaţie federală specială, de combatere a problemei.

În „Amendamentele privind Centrele şi Serviciile de Sănătate din 1978" (Lege publică 95-626, Titlurile VI, VII şi VIII), Congresul a ajuns la concluzia că „sarcina şi naşterea la adolescente... adesea duce la consecinţe adverse severe medicale, sociale şi economice" şi, prin urmare, „politica federală... ar trebui să încurajeze crearea de servicii de sănătate, educaţionale şi sociale,... pentru a preveni sarcinile devreme nedorite şi repetate..." Legea a autorizat suma de 190 milioane de dolari pe o perioadă următoare de 3 ani, bani care să fie cheltuiţi cu teste de sarcină, consiliere maternală, „servicii de referinţă", „planificare familială", „servicii educaţionale în domeniul sexualităţii" şi servicii asociate „adolescentelor" însărcinate sau nu.

Pentru aceste servicii, legea prevedea o reţea de agenţii „publice sau private non-profit", care să fie situate „în locaţii uşor accesibile" şi sprijinite de subvenţii federale. Sumele autorizate constituiau o suplimentare netă a altor câtorva sute de milioane de dolari deja autorizate pentru susţinerea serviciilor de planificare familială disponibile tuturor grupelor de vârstă, inclusiv adolescenţilor.

Legea a ţinut seama cu osebire de osârdia de ani de zile a unor organizaţii, cum ar fi Creşterea Populaţiei Zero *(Zero Population Growth)*, Consiliul pentru Populaţie *(Population Council)*, Biroul de Referinţe în problemele Populaţiei *(Population Reference Bureau)*, precum şi Departamentul de Sănătate, Educaţie şi Asistenţă Socială al SUA, pentru recunoaşterea oficială a „epidemiei" atât de originale. Un val uriaş de broşuri, articole, comunicate de presă a venit dinspre aceste organizaţii în

anii următori, ca răspuns la publicitatea făcută „exploziei demografice", în urmă cu un deceniu. În primăvara anului 1978, noua Comisie pentru populație din Congres a ținut audieri și a emis rapoarte privind „Populația lumii: mit și realitate", „Populația și asistența pentru dezvoltare", „Imigrarea legală și ilegală în Statele Unite" și „Fertilitatea și contracepția în America", consacrând trei zile subiectului „Sarcina la adolescente și pre-adolescente". Raportul Comisiei a ajuns la concluzia că fenomenul sarcinii în rândul adolescentelor era atât de „alarmant", încât se impuneau acțiuni federale energice pentru stoparea sa.

Sarcina la adolescente a început să fie atent investigată încă din 1969, când Comisia privind Creșterea Populației și Viitorul Americii a președintelui Nixon a sponsorizat câteva *Rapoarte de cercetare* (*Research Reports*) pe această temă.[1] Rapoartele au pus în discuție tendințele statistice, „aspectele medicale", „nașterile ilegitime", sarcinile „nedorite" și „implicațiile genetice", dar nu au descoperit nici o problemă „specială" în legătură cu maternitatea adolescentelor în afară de venitul mic. De fapt, acolo unde nu existau diferențe de venit, mamele adolescente se dovedeau a avea o proporție mai mică de copii cu greutate scăzută, comparativ cu mamele de peste 20 de ani.[2] Una dintre cele mai interesante caracteristici ale raportului a fost concluzia că programele publice pentru controlul nașterilor nu reduc nașterile ilegitime.[3]

Însă *Rapoartele de cercetare* aveau un scop mai stringent decât pur și simplu reducerea ilegitimității nașterilor sau a numărului de copii cu greutate scăzută. După cum s-au grăbit să afirme autorii Rapoartelor, *mărimea populației ar putea fi redusă în mod semnificativ prin eliminarea tuturor nașterilor la adolescente.*[4] *Corespunzător, Comisia „regreta* diversele consecințe ale sarcinii la adolescente" și recomanda „servicii și informare privind controlul nașterilor", precum și educație sexuală publică pentru adolescenți[5] și propunea eliminarea tuturor restricțiilor privind

---

[1] Comisia privind Creșterea Populației și Viitorul Americii, *Research Reports,* vol.1 (Washington D.C.: Biroul de Tipărituri al Guvernului SUA, 1972).

[2] Jane A. Menken, „Teenage Childbearing: Its Medical Aspects and Implications for the United States Population", Comisia privind creșterea populației și viitorul Americii, *Research Reports,* p.349.

[3] Comisia privind Creșterea Populației, *Research Reports,* p.419-421.

[4] *Ibid.,* p.350.

[5] *Population and the American Future: The Report of the Commission on Population Growth and the American Future* (New York: New American Library, 1972), p.189-190.

sterilizarea voluntară,[6] iar „avorturile... să se efectueze la cerere, pe cheltuială publică”.[7]

Ideea reducerii mărimii populației prin blocarea naşterilor la adolescente a reapărut în 1974, într-un studiu important scris de Dorothy Nortman şi publicat de Consiliul pentru Populaţie (*Population Council)*.[8] În introducere se spune că conceptul vine de la Bernard Berelson, pe atunci preşedintele Consiliului pentru Populaţie, care a dedicat Raportul organizaţiei pe 1971 temei „18-35 în loc de 15-45?”. Iar în paragrafele de final, Dorothy Nortman pune în discuţie ideea creatoare a lui Berelson despre „Implicaţiile demografice ale eliminării naşterilor la vârsta ineficienţei reproductive”. Ea consideră că am putea să „presupunem, atunci, că femeile ar trebui să reproducă doar într-o perioadă de 15 ani, de la 20, până la 34 de ani”, şi nu perioada de 30 de ani (15-45), cât durează în mod normal fertilitatea femeii. Folosind estimări din diverse ţări ale numărului de naşteri după vârsta mamei, ea calculează că scurtarea perioadei de naştere a copiilor până la 15 ani va reduce creşterea ratei anuale a populaţiei lumii de la nivelul din 1970 de 20 la mie, la aproape 13 la mie. „Impactul acestei descreşteri”, spunea ea, „poate fi văzut în faptul că la o rată de creştere de 20 la mie pe an, populaţia se dublează în 35 de ani, faţă de o rată de 13 la mie anual, care se dublează în 53 de ani”.[9] Concluzia sa este că „mijloacele prin care putem reduce fertilitatea la vârsta 20-34 de ani nu fac parte din scopurile acestui studiu”, dar că un program reuşit în acest sens „ar... aduce uşurare unei lumi ce copiază ratele de creştere care îngreuiază creşterea economică şi ameninţă echilibrul ecologic al naturii”.[10]

La doi ani de la publicarea studiului lui Nortman, Institutul Alan Guttmacher - care este „Divizia de dezvoltare şi cercetare” a organizaţiei Federaţiei *Planned Parenthood* din America – a lansat o campanie de media împotriva „epidemiei de sarcini la adolescente”. Momentul maxim l-a constituit publicarea unei broşuri de către acest institut intitulată: *„11 milioane de*

---

[6] *Ibid.*, p.171.

[7] *Ibid.*, p.178.

[8] Dorothy Nortman, „Parental Age as a Factor in Pregnancy Outcome and Child Development”, *Reports on Population/Family Planning*, nr.16 (New York: The Population Council, august 1974).

[9] *Ibid.*, p.49.

[10] *Ibid.*

adolescenți: ce se poate face cu epidemia de sarcini la adolescentele din Statele Unite".[11] Broșura, care a produs senzație prin ideea de epidemie a sarcinilor, a fost răspândită în toată țara și a fost citată de lideri din Congres, de mass-media, de organizațiile de părinți și profesori, biserici, organizații de tineret și de alți formatori de opinie publică. Mesajul ei este reprodus în totalitate în Audierile Comisiei pentru populație a Camerei Reprezentanților.[12] Multe din afirmațiile din această broșură și din titlurile sale stridente au fost preluate nu numai de Raportul final al Comisiei Camerei Reprezentanților, ci și de nenumărate scrisori către editor din ziare sau de rapoartele către comunitate ale diverselor organizații din toată țara. Ele includeau: „Ratele nașterii de copii la adolescentele din SUA sunt cele mai mari din lume", „11 milioane de adolescenți sunt activi sexual", „Un milion de adolescente rămân însărcinate în fiecare an" și multe de acest fel.

În anul următor, Institutul Guttmacher era gata să-și publice planul său de acțiune, *„Nașterile planificate, viitorul familiei și calitatea vieții americane: spre un program și o politică națională cuprinzătoare" (Planned Births, the Future of the Family and the Quality of American Life: Towards a Comprehensive National Policy and Program).* Sponsorii planului erau nu numai *Planned Parenthood,* ci, de asemenea, organizații ca *Zero Population Growth,* Secția pentru Populație a Asociației de Sănătate Publică Americană și alte organizații de „planificare familială". Planul Institutului Guttmacher cerea „un program național de prioritate de servicii, educație și cercetare în legătură cu fertilitatea și *o trecere în politicile publice spre o politică de sprijinire a reglării fertilității, ca serviciu universal,* iar guvernul să fie pregătit să intervină să-i asiste pe cei care sunt dezavantajați din orice motive în obținerea de servicii, de care au nevoie și le doresc..." (subl. noastră).[13]

Planul a constituit o noutate în domeniu, cerând o abordare publică cu mai multă intruziune în „reglarea fertilității"[14] și nu prevedea acest „serviciu universal" pentru utilizatorii voluntari. În acest plan erau

---

[11] Alan Guttmacher Institute, *11 Million Teenagers: What Can Be Done about the Epidemic of Adolescent Pregnancies in the United States* (New York: Planned Parenthood Federation of America, Inc., 1976).

[12] Comisia pe populație a Camerei Reprezentanților, *Hearings on Fertility and Contraception in America: Adolescent and Pre-Adolescent Pregnancy,* Congresul 95, sesiunea a 2-a, vol. 11 (Washington, D.C.: Biroul de tipărituri ale Guvernului SUA, 1978), p.553-613.

[13] Planned Parenthood, *Planned Births, the Future of the Family and the Quality of American Life* (iunie 1977), p.2.

[14] *Ibid.,* p.10-17.

exprimate îngrijorări speciale cu privire la sarcinile printre „femeile sub 20 de ani", în baza afirmației proprii că aceste sarcini sunt în mare parte „neintenționate".[15] Pentru a „reduce... numărul sarcinilor neintenționate și a nașterilor printre adolescente",[16] acesta cerea „noi inițiative", crearea unei „rețele naționale pentru detectarea precoce a sarcinii", „programe de educație în școli", „programe de sprijin și informare a comunității" și programe de „încurajare a spitalelor pentru a oferi servicii de avort".[17] Pentru a lansa un asemenea asalt asupra „fertilității neintenționate",[18] Planul cerea „atenție imediată din partea conducerii Administrației și Congresului"[19] și cheltuieli federale, în 1979, de 410 milioane de dolari pentru „planificarea familială" din SUA, care să crească la 783 de milioane de dolari până în 1981.[20]

„Atenția imediată" urma, într-adevăr, să vină din partea unei administrații și a unui congres îngăduitor. Președintele Institutului Guttmacher a devenit martorul principal în Comisia pentru Populație a Camerei,[21] și alți martori au fost de asemenea chemați să ia parte într-o rețea națională de „centre de detectare a sarcinii"[22], pentru a preveni nu numai primele sarcini, ci, de asemenea, „recidivele"[23] (adică nașterile ulterioare), în rândul femeilor sub 20 de ani. Tendințele demografice ale Comisiei Camerei erau sugerate în întrebările sale: „Este dreptul părinților un drept absolut de a hotărî numărul copiilor lor? Este neetic să reduci mărimea populației prin acțiuni legislative? Ce înseamnă impunere?"[24] Câțiva martori au depășit limitele oricărei bunecuviințe referitor la amploarea demografică, ajungând până la epurarea eugenică în discursurile lor despre sarcina la adolescente. Dl Sargent Shriver, de exemplu, a vorbit despre „interesul Comisiei în îmbunătățirea calității vieții și ameliorarea produsului biologic al acestei societăți, mai degrabă decât pur și simplu controlul și limitarea nașterilor".[25]

[15] *Ibid.*, p.8.
[16] *Ibid.*, p.3.
[17] *Ibid.*, tabel 1, p.18-19.
[18] *Ibid.*, p.8.
[19] *Ibid.*, p.30.
[20] *Ibid.*, p.26-28.
[21] Comisia Camerei, *Hearings on Fertility*, p.170-177.
[22] *Ibid.*, p. 169.
[23] *Ibid.*, p.163.
[24] Comisia pe populație a Camerei Reprezentanților, Raport, *World Population: Myths and Realities,* Congresul 95, sesiunea a 2-a (Washington, D.C.: Biroul de Tipărituri al Guvernului SUA, 1978), p.7.
[25] Comisia Camerei Reprezentanților, *Hearings on Fertility*, p. 178.

Bazându-se pe toate acestea, în Scrisoarea de însoțire adresată *speaker*-ului Camerei Reprezentanților, comisia a declarat deschis că raportul său pe fertilitate și contracepție pur și simplu „revizuie metodele, mijloacele și serviciile disponibile de a ajuta bărbații și femeile americane în realizarea scopurilor privind mărimea familiei lor".[26] Raportul enumera o serie de măsuri în sprijinul convingerilor Comisiei că guvernul are responsabilitatea de a influența acele „scopuri privind mărimea familiei", în principal prin distribuirea „de mesaje de servicii publice privind... planificarea familială și avantajele sale medicale și socio-economice",[27] prin „măsuri... de creștere a acceptării... contraceptivelor",[28] prin cercetări ulterioare asupra motivației",[29] prin „eforturi ulterioare... de a investiga într-un mod mai acceptabil... reglementarea fertilității pentru adolescenții de sex masculin și feminin... și pentru femeile de peste 35 de ani",[30] prin îndreptarea mai multor resurse către „nevoia urgentă pentru serviciile contraceptive printre femeile din zona rurală",[31] prin sprijinirea „de activități de ajutorare de a atrage bărbații către aceste servicii [contraceptive]".[32] Iar prin evaluarea „reglementărilor de sterilizare să se protejeze indivizii de a suporta această procedură, fără o considerare minuțioasă, asigurându-se că reglementările nu împiedică accesul voluntar și informat la această operație",[33] ș.a.m.d.

Pe scurt, Comisia a considerat că era obligația guvernului să intervină și să reglementeze fertilitatea individului. Comisia evident că a avut intenția ca greutatea politicii SUA să vină în contra nașterii de copii. A fost o răsturnare uluitoare a deferenței tradiționale în favoarea alegerii personale.

Tulburarea apelor a continuat și s-a extins în toată lumea. Programul de Acțiune al Conferinței Națiunilor Unite pentru Populație și Dezvoltare din Cairo din 1994 a decretat că „riscul decesului maternal" și „nivelele mai înalte ale... mortalității" printre copiii mamelor tinere, precum și reducerea „oportunităților educaționale și de angajare" [a mamelor tinere] dictează

[26] Comisia pe populației a Camerei Reprezentanților, Raport, *Fertility and Contraception in the United States*, Congresul 95, sesiunea a 2-a (Washington D.C.: Biroul de Tipărituri al Guvernului SUA, 1978), p.iii.
[27] *Ibid.*, p.11.
[28] *Ibid.*, p.17.
[29] *Ibid.*
[30] *Ibid.*, p.16-17.
[31] *Ibid.*, p.11.
[32] *Ibid.*
[33] *Ibid.*

următorul obiectiv: „reducerea în mod substanțial a tuturor sarcinilor la adolescente”.[34] Conferința pentru femei de la Beijing, din 1995, a dezbătut aceleași teme.[35] Urmându-și angajamentele sale de la Beijing, Administrația Clinton a cerut „o nouă inițiativă de a reduce sarcina la adolescente”.[36]

Dat fiind agitația neîntreruptă privind sarcina la adolescente, datele statistice au venit ca o surpriză. Exista, în primul rând, un declin foarte mare al fertilității (înainte de tot acest tam-tam), la această grupă de vârstă [a adolescentelor], după cum arată Diagrama 6-1. Declinul de 47% al fertilității la adolescente în perioada 1957-1985 a fost același ca și declinul la femeile de toate vârstele. După 1985, fertilitatea la adolescente a crescut relativ mai mult decât la toate femeile, cu toate că programele de control au funcționat ani în șir. Diagrama 6-2 arată tendința descrescătoare a fertilității la femeile din SUA de toate vârstele, din 1920. Din 1972, rata era sub cea de înlocuire, adică prea joasă pentru a înlocui populația existentă, în absența imigrării. Tabelul 6-1 de asemenea arată declinul mare al fertilității la adolescente până în 1985 și apoi creșterea sa, după această perioadă, care a coincis cu creșterea în intensitate a programelor publice descrise, în programul amintit în capitolul anterior, și cu contribuția generoasă a guvernului pentru mamele sărace. Din 1991, după cum arată diagrama, a existat un alt declin, care a coincis (accidental sau nu) cu creșterea insistenței părinților asupra programelor de abstinență. Tabelul arată, de asemenea, că nașterile la adolescente se concentrează foarte mult la femeile de peste 18 ani. Mai puțin de 4 fete din 100 cu vârste cuprinse între 15 și 17 ani (și aproape o fată din 1.000 sub 15 ani) nasc de obicei anual.

Nu numai ratele natalității, ci și numărul nașterilor la femeile sub 20 de ani a scăzut. În perioada 1970-1996, a existat un declin de peste 150.000 de nașteri.

Deși mamele tinere au mai puțini copii, ele au un număr mai mare de copii în afara căsătoriei, după cum se arată în Tabelul 6-2.[37] Rata natalității în rândul adolescentelor necăsătorite a crescut de la 2 din 100, în 1970, la 4,

[34] *Programme of Action of the United Nations International Conference on Population and Development*, Cairo, 1994, 7.41, 7.44(b).

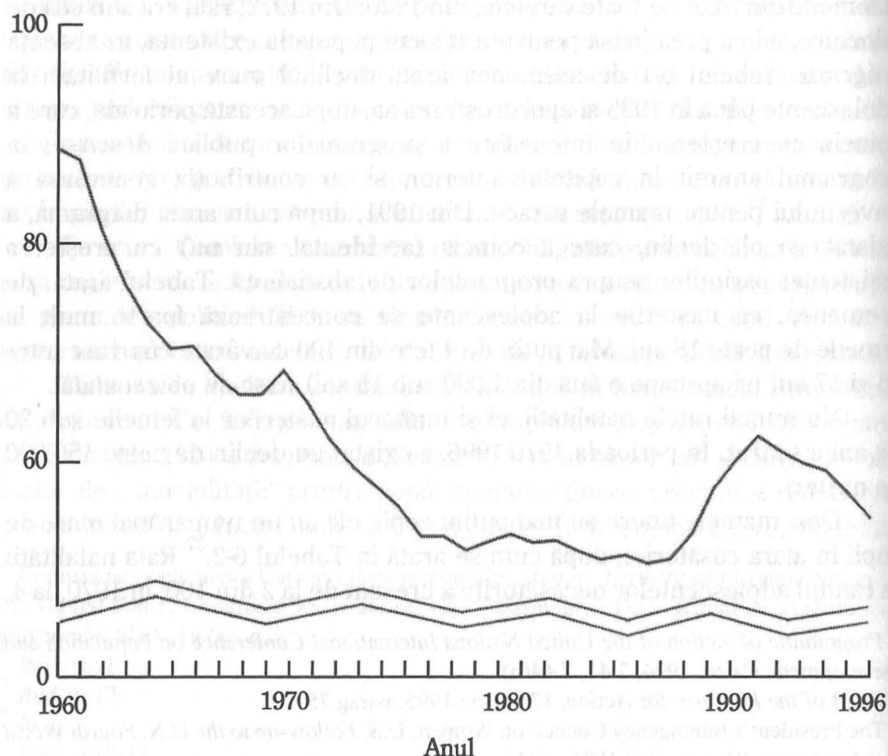
[35] *Draft of the Platform for Action*, 17 aprilie 1995, parag.75.

[36] The President's Interagency Council on Women, *U.S. Follow-up to the U.N. Fourth World Conference on Women*, mai 1996, p.11.

[37] Cifrele reprezintă estimări oficiale, nu date precise, deoarece câteva state, inclusiv California și New York, nu cer ca starea civilă a mamei să fie trecută în certificatul de naștere al copilului.

în 1995. Creșterea a fost similară cu cea înregistrată la femeile de toate vârstele, nici una dintre aceste situații nu reprezintă un motiv de bucurie. Dimpotrivă, este de plâns că *proporția* tuturor nașterilor în afara căsătoriei la adolescente a crescut de la mai puțin de 30%, în 1970, la peste 75%, în 1996. Acest lucru a mers în paralel cu situația femeilor de toate vârstele, însă proporția din rândul femeilor de toate vârstele este mult mai mică decât la adolescente. Cu toate acestea, *nu* este adevărat că majoritatea nașterilor în afara căsătoriei apar la adolescente. Șaptezeci la sută din nașterile în afara căsătoriei se produc la femeile de peste 20 de ani.

Diagrama 6-1
Nașteri la 1.000 de femei de 15-19 ani, 1960-1996

Sursa: Centrul Național pentru Statistici Medicale, *Vital Statistics of the United States*, anuar, și *Monthly Vital Statistics*.

Aceste tendinţe nu numai că reflectă declinul căsătoriilor forţate, ci declinul căsătoriilor în general. Proporţii tot mai mari de ambele sexe de toate vârstele nu se căsătoresc niciodată. Proporţia populaţiei totale care „nu s-a căsătorit niciodată" a crescut de la 14%, în 1970, la 23%, în 1996.[38]

Tabel 6-1
Ratele naşterii, după vârsta mamei şi numărul naşterilor la femei de 15-19 ani, 1966-1996

An	(1) Naşteri la 1.000 de femei de 15-19 ani	(2) Numărul de naşteri la femei de 15-19 ani	(3) Naşteri la 1.000 de femei de 18-19 ani	(4) Naşteri la 1.000 de fete de 15-17 ani	(5) Naşteri la 1.000 de fete sub 15 ani
1966	70,6	621.426	121,2	35,8	0,9
1970	68,3	644.708	114,7	38,8	1,2
1985	51,3	467.485	80,8	31,1	1,2
1995	56,8	499.873	89,1	36,0	1,3
1996	54,4	491.577	86,0	33,8	1,2
Schimbarea procentului 1966-1985	-27,3%	-24,8%	-33,3%	-13,1%	+33,3%
Schimbarea procentului 1985-1996	+6,0%	+5,2%	+6,4%	+8,7%	+0,0%
Schimbarea procentului 1966-1996	-22,9%	-20,9%	-29,0%	-5,6%	+33,3%

Sursa: Preluat de la Centrul Naţional pentru Statistici Medicale, Monthly Vital Statistics Report şi Vital Statistics of the United States.

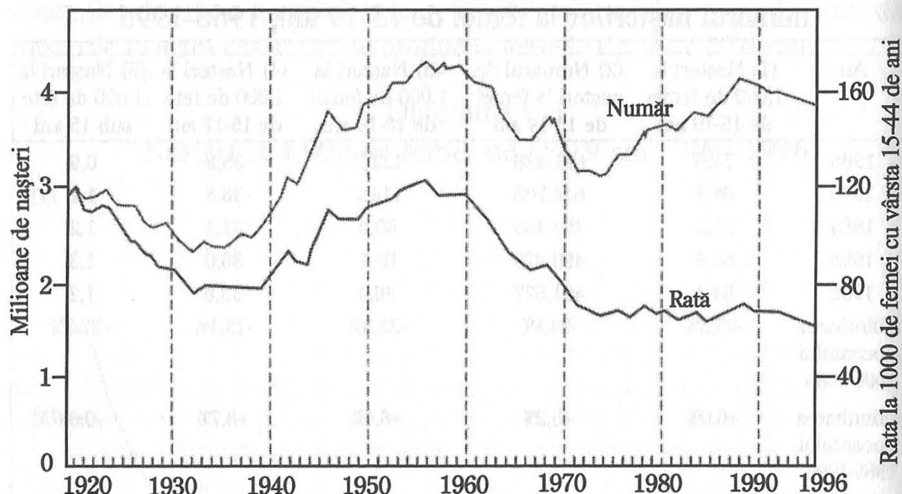
Schimbarea este mai şocantă la tinere: de exemplu, în 1960, 76% din toate femeile de 18 ani nu au fost niciodată căsătorite. Până în 1996, această proporţie a ajuns la 92.[39] În acelaşi timp, numărul cuplurilor necăsătorite, care convieţuiau împreună a crescut de 6 ori începând cu 1970, mai mult de 1/3 dintre ele având copii sub 15 ani. Numărul cuplurilor căsătorite, totuşi, depăşea pe cel al cuplurilor necăsătorite, fiind de 14 la 1.[40]

[38] *Statistical Abstract of the United States,* 1996 şi 1997, Tabel 58.
[39] *Statistical Abstract of the United States,* ediţiile din 1985 şi 1997.
[40] *Statistical Abstract of the United States,* 1996 şi 1997, Tabelul 61 şi 62.

Un alt simptom al sperietorii epidemiei de sarcini la adolescente, repetat iar și iar, a fost presupusa preponderență a cazurilor în Statele Unite, în comparație cu alte țări. Supoziția a apărut în broșura marca *Planned Parenthood*-Institutul Guttmacher, *„11 milioane de adolescente"*, repetat ca fapt și chiar prezentat drept mărturie în audierile din Congres.

Diagrama 6-2

Număr de nașteri și ratele fertilității, Statele Unite, 1920-1996

Sursa: Centrul Național pentru Statistici Medicale, *Monthly Vital Statistics Report*, pentru anii 1993, 1997 și 1998.

Declarația se baza pe un grafic,[41] care compara nașterile la femeile sub 20 de ani în câteva țări, majoritatea din care aveau rate mai mari decât ale Statelor Unite. A existat, totuși, o ușoară omisiune. Statisticienii de la *Planned Parenthood* au lăsat doar 3 din cele peste 30 de țări care aveau rate mai mari decât ale Statelor Unite! De fapt, pe o scară a tuturor ratelor natalității la adolescente, cu estimările ONU disponibile în acea perioadă, Statele Unite se situau pe o poziție inferioară.[42] Ca răspuns la critica binemeritată, Institutul Alan Guttmacher a mai adăugat câteva țări la graficul său și l-a repus în circulație în publicația sa din 1981, *Teenage Pregnancy:*

[41] Institutul Alan Guttmacher, *11 Million Teenagers*, p.7; vezi de asemenea *Hearings on Fertility*, p.556.

[42] Conform datelor publicate în *Demographic Yearbook* a ONU, numerele pentru 1975 și 1981.

The Problem That Hasn't Gone Away (Sarcina la adolescente: o problemă de care nu scăpăm). Şi din nou, făcând comparaţie cu ţările atent selectate, care aveau fertilitatea scăzută, graficul arăta în mod eronat că Statele Unite are una dintre cele mai mari rate din lume la naşterea de copii printre adolescente. De fapt, în acea perioadă, rata naşterii de copii la adolescentele americane, se afla cam pe la mijloc pe o scară în comparaţie cu această rată în Europa.

Tabel 6-2
Naşterile vii estimate în afara căsătoriilor la 1.000 de femei necăsătorite şi ca proporţie din toate naşterile la femeile în vârstă de 15-19 şi 15-44: 1970, 1985, 1995 şi 1996.

An	Naşterile vii estimate în afara căsătoriilor la 1.000 de femei necăsătorite		Naşterile vii estimate în afara căsătoriilor ca procent din toate naşterile	
Vârsta	15-19	15-44	15-19	15-44
1970	22,4	26,4	29,5%	11,0%
1985	31,6	32,8	58,0%	22,0%
1995	44,4	45,1	75,2%	32,2%
1996	42,9	44,8	75,9%	32,4%

Sursa: Centrul Naţional de Statistici Medicale, *Monthly Vital Statistics Reports.*

Cu toate acestea, în momentul publicării *Cărţii demografice a anului 1994 a Naţiunilor Unite* (*Demographic Yearbook 1994*), după aproape trei decenii de inginerie socială realizată de specialiştii în probleme de sarcină şi sex la adolescenţi, rata naşterii de copii la femeile sub 20 de ani din Statele Unite a depăşit-o cu adevărat pe cea a majorităţii ţărilor pentru care erau disponibile datele. În Europa, doar Bulgaria, Moldova şi Ucraina aveau rate mai mari decât ale femeilor albe din SUA sub 20 de ani. Ratele erau raportate la doar 9 ţări din Africa. Dintre acestea, Mali avea o rată mai înaltă decât cele ale femeilor de culoare sub 20 de ani din Statele Unite.[43] Datele sugerau că indiferent dacă naşterea de copii la adolescente reprezintă o ameninţare pentru civilizaţie sau nu, programele guvernamentale nu fac nimic pentru a o reduce.

Întregul spectacol al *Planned Parenthood* privind fertilitatea „crescută" la adolescente scoate în evidenţă ceea ce William Ball a numit „lipsa de standarde" fundamentale ale efortului controlului populaţiei.[44] Aşa-numiţii controlori din acest domeniu niciodată nu defineau ce însemna „mare", înainte de a anunţa că datele din Statele Unite erau „prea mari". Evident,

[43] Naţiunile Unite, *Demographic Yearbook*, 1994.
[44] William B.Ball, *Population Control* (Export, Penn.: U.S.: Coalition for Life, retipărit din volumul lui Donald A. Grannella, ed., *Religion and the Public Order* nr.4, Cornell Univ. Press, 1968).

lăsând calitativul „mare” în aer, este imposibil să decizi vreodată *a priori* când o anumită acțiune determinantă pe plan național va face să scadă nivelele nașterilor de la „prea mare”. Fără standarde obiective, nu putem decât să ne bazăm, în continuare, după cum suntem siliți s-o facem, pe judecata preaînțeleaptă a consilierilor de planificare familială.

Promotorii planificării familiale de stat, și-au susținut cauza pentru fertilitatea redusă la adolescenți în fața publicului și a Congresului american, cu o mulțime de motive, asistați cu talent de prezentarea selectivă a statisticilor. De exemplu, scriind, în august 1980, pentru revista *New England Journal of Medicine*, medicii Hollingsworth și Kreutner, au relatat:

> Sarcina la adolescente a devenit o apariție obișnuită în societatea americană. Deși a existat un declin al ratei naționale a natalității, proporția nașterilor la adolescente (de 11-18 ani) a crescut de la 17%, în 1966, la 19%, în 1975. Astăzi, 1 naștere din 5 apare la femei de 18 ani sau mai tinere.[45]

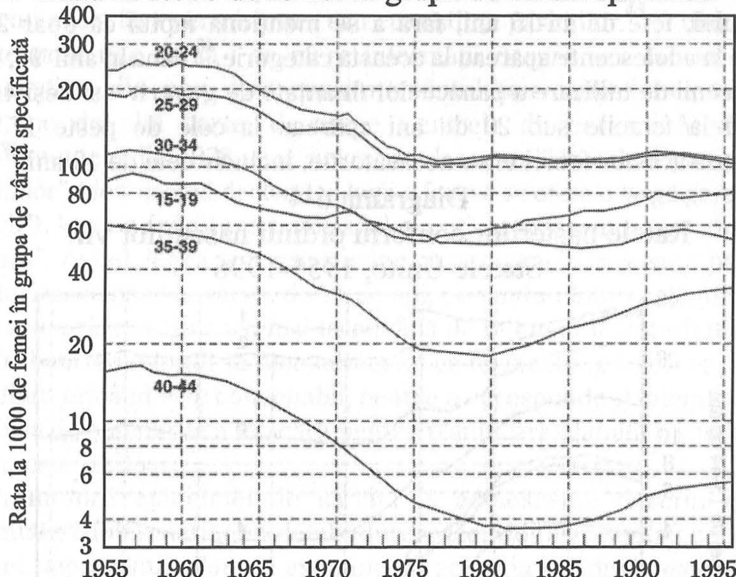
Cititorul este făcut să creadă că sarcina și fertilitatea la adolescente au crescut. O citire atentă scoate la iveală faptul că nu este chiar așa cum au spus autorii, ci exact ceea ce au vrut ei să comunice. Pentru a crea deruta dorită, ei au accentuat creșterea proporției de nașteri la adolescente. Însă creșterea era mai mică decât indicau ei și avea o explicație pe care promotorii controlului nașterilor nu au reușit să o elucideze. Ca proporție din toate nașterile, cea referitoare la femeile în vârstă de 15-19 ani a crescut de la 14% în 1960, la 19% în perioada 1972-1975, apoi a scăzut la 13%, în 1994. Dar, așa cum am menționat, declinul fertilității la această grupă de vârstă era la fel de mare ca și declinul mediu pentru toate femeile. Explicația privind această proporție schimbătoare este că declinuri mai mari decât media au apărut în decursul anilor ’60 și ’70, printre femeile mai în vârstă și la cele care aveau trei, patru sau mai mulți copii. Perioada prevestea dispariția virtuală a familiei mari. Declinul proporției de nașteri de la 3 și mai mulți copii înseamnă, desigur, că proporția primei și celei de-a doua nașteri, la femeile mai tinere, ar fi trebuit să crească, chiar dacă fertilitatea la grupul de vârstă mai mică scădea. Diagramele 6-3 și 6-4 ilustrează acest lucru.

Este posibil, desigur, ca asemenea erori și distorsiuni, ca în articolul semnat de Hollingsworth/Kreutner, precum și altele să se datoreze neglijenței sau lipsei de familiaritate cu analiza statistică. Dar, dacă este așa,

[45] Dorothy Reycroft Hollingsworth, M.D. și A.Karen Kessler Kreutner, M.D., „Teenage Pregnancy: Solutions Are Evolving”, *The New England Journal of Medicine 303*, nr.9 (28 august 1980): 516-518.

apare întrebarea – de ce toate erorile exagerează problema? Cu siguranță erorile întâmplătoare ar putea fi distribuite destul de egal între diminuarea și exagerarea cazului. Însă erorile merg constant prea departe în cazul sarcinilor la adolescente.

Diagrama 6-3
Ratele naşterilor după vârsta mamei: Statele Unite, 1955-1996
Rata la 1.000 de femei la grupa de vârstă specifică

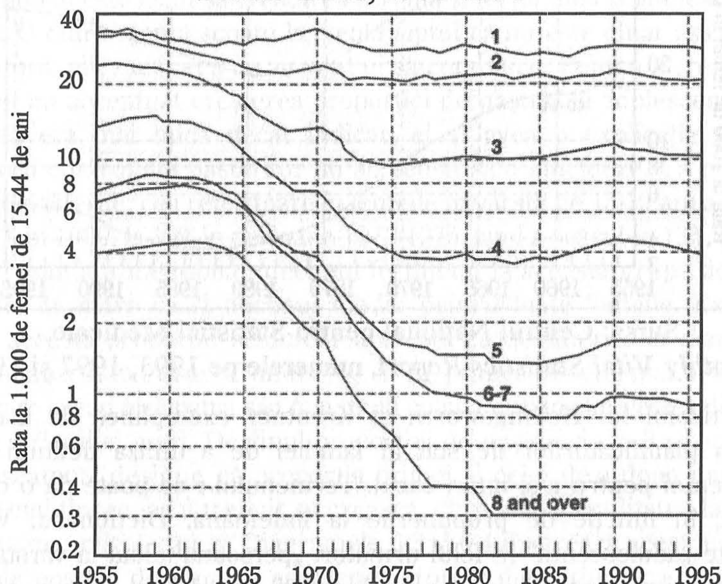
Sursa: Centrul Naţional pentru Statistici Medicale, *Monthly Vital Statistics Report*, numerele pe 1993, 1997 şi 1998.

Articolul lui Hollingsworth și Kreutner exemplifică de asemenea tendința planificatorilor de stat ai familiei de a utiliza definiții laxe a adolescenței pentru a-și întări cazul. Termenului i se poate da o definiție elastică, în funcție de propunerile la îndemână. Dicționarul Webster definește „adolescența" în felul următor: „persoană aflată la vârsta dintre pubertate și maturitate", iar „un adolescent" este definit ca „o persoană la vârsta adolescenței". În mod legal, indivizii din societatea noastră ating maturitatea la diverse vârste, în dependență de diverse scopuri, iar din punct de vedere fizic, se maturizează la diferite vârste.

Mai recent, literatura a lărgit termenul „sarcină la adolescente" ca să se refere la sarcina la femei înainte de 20 de ani. Termenul este relativ nou

pentru a se potrivi noii îngrijorări. Cu o generație în urmă, o tânără femeie căsătorită la 17, 18 sau 19 ani, care își întemeia o familie nu era privită ca motiv de consternare publică. Patru din 10 nașteri apăreau la femeile sub 20 de ani, la această categorie care consta din femei căsătorite la acea vârstă, în momentul când a început toată agitația. Dar despre aceasta se relata cu îngrijorare, ca parte a epidemiei adolescentelor. Și, discutând problemele închipuite, atenția se concentra asupra celor mai tineri membri ai grupului, fete de 11-15 ani, fără a se menționa faptul că doar 2% din sarcinile la adolescente apăreau la această categorie.[46] Până în anii '90, totuși, după decenii de utilizare a panaceelor finanțate de guvern - și deși 4/5 din nașterile la femeile sub 20 de ani apăreau la cele de peste 17 ani - majoritatea acestor femei erau necăsătorite, inclusiv cele de 19 ani.[47]

Diagrama 6-4
Ratele nașterilor conform ordinii născuților vii:
Statele Unite, 1955-1996

Sursa: Centrul Național pentru Statistici de Sănătate, *Monthly Vital Statistics Report,* numere din 1993, 1997 și 1998.

[46] Hollingsworth și Kreutner, „Teenage Pregnancy".
[47] Centrul Național pentru Statistici Medicale, *Monthly Vital Statistics Report* 44, nr.11, Supliment (24 iunie 1996).

Jucându-se cu definițiile, antinataliștii vor să modeleze adevărul astfel încât să le convină scopurilor lor. Sarcina la adolescente este descrisă ca având numeroase mari riscuri fizice, sociale și emoționale, și nu drept ceea ce este – un fenomen natural, deși în declin, ce apare la tinerele mame care ating vârsta maturității fizice. Guvernele federale și de stat manifestă aceeași tendință de a modela definiția pentru a se preta la diverse scopuri. Pe de o parte, tribunalele au decis că nici o fată nu este prea tânără ca să obțină un avort fără permisiunea sau cunoștința părinților.[48] Și nici un copil nu este prea mic ca să i se ofere informații despre sex sau să procure contraceptive, din nou, fără consimțământul sau cunoștința părinților.[49] Totuși, pe de altă parte, deoarece Centrele de Servicii Medicale și Amendamentele din 1978 n-au inclus „adolescentul" în cele 6 paragrafe ale „definițiilor" (deși scopul declarat al legii a fost să se ofere o largă gamă de noi „servicii"), legea a definit „părintele adolescent" ca să însemne „un părinte sub 21 de ani". Astfel, legea federală susține că persoanele care sunt părinți nu se maturizează până la vârsta de 21 de ani, punându-i într-o categorie unică în alte scopuri, cu câțiva ani mai târziu față de momentul maturității legale.

Probabil este inutil să mai subliniem că termenul „adolescență" poate fi redefinit, oricând este convenabil, pentru a corespunde strategilor. Încă o dată, lipsa de standarde a mișcării pentru planificarea familiei, susținute de guvern, este izbitoare.

Promotorii epidemiei de sarcini la adolescente descriu ravagiul maternității adolescentine în detalii dureroase. Comisia pentru populație a Camerei Reprezentanților, de exemplu, în acuzația sa adusă maternității la vârstă tânără, a reiterat afirmația standard că „sarcina este singura și cea mai comună cauză de abandonare a școlii la tinerele fete".[50] Acum, evident, că tipul de concluzie depinde de modul în care „motivele de abandon școlar" sunt înregistrate și clasificate. Sarcina va fi evidențiată ca o cauză mai mult sau mai puțin importantă de abandon școlar în măsura în care alte cauze sunt înfățișate mai mult sau mai puțin în detaliu. Cruda realitate este că la această comisie au fost depuse mărturii că 2/3 din fete abandonează școala din cu totul alte motive decât sarcina.[51] Pentru a i se da crezare,

[48] *Planned Parenthood* contra *Danforth*, 428 U.S. 52, 1976; *Belotti* contra *Bird*, 47 LW 4969, 2 iulie 1979.

[49] Kathy McCoy și Charles Wibbelsman, M.D., *The Teenage Body Book* (New York: Simon and Schuster, 1978), p.173.

[50] Comisia pentru Populație a Camerei Reprezentanților, Raport, *Fertility and Contraception*, p.63.

[51] Comisia Camerei Reprezentanților, *Hearings on Fertility*, p.34.

comisia a făcut tot ce a putut cu ce a avut la îndemână.

În același spirit, se presupune că adolescentele au rate ale mortalității materne mai înalte față de mamele mai mari. De exemplu, Departamentul de Educație al statului California a anunțat introducerea în noua sa programă de educație sexuală a următoarei afimrații: „ratele mortalității la mamele sub 20 de ani sunt cu 30% mai înalte decât cele din următoarele grupe mai mari de vârstă (20-24 de ani)".[52]

Tabel 6-3
Ratele mortalității materne,* după vârstă, Statele Unite 1970, 1983 și 1996

Grupa de vârstă	Rata din 1979*	Rata din 1983*	Rata din 1992*	Rata din 1996*
Total	9,6	8,0	7,8	7,6
sub 20 de ani	6,2	5,4	7,1	...
20-24 ani	7,5	7,5	6,9	...
25-29 ani	7,6	6,6	4,8	...
30-34 ani	12,8	9,1	9,2	...
35-39 ani	33,3	20,0	15,1	...
40-44 ani	65,2	27,0	15,1	...
45 de ani și mai mult	414,9**	Date nedisponibile	Date nedisponibile	...

Sursa: Centrul Național pentru Statistici Medicale, *Vital Statistics of the United States;* până în 1996, au existat doar 294 de decese maternale și nu existau date disponibile privind vârsta acestora.

*** Ratele deceselor maternale la 100.000 de nașteri vii la grupă specifică de vârstă.**

**** Ratele calculate după decesele la femeile de 45 de ani și mai mari la nașterile vii la grupa de vârstă de 45-49 de ani.**

Însă Tabelul 6-3, care prezintă cele mai recente statistici oficiale disponibile (1998), arată că aceste afirmații nu sunt adevărate, deoarece mortalitatea maternă nu numai că era mai mică la mamele adolescente, ci ea creștea o dată cu vârsta mamei.

Departamentul de Educație al statului California mai pregătise și alte săgeți otrăvite pentru arcul său. „Decesele din cauza toxemiei sunt cu 50% mai mari la adolescente", acuza acesta.[53] Dar era la fel de neadevărat atât

[52] Departamentul de Educație al statului California, *Education for Human Sexuality: A Resource Book and Instructional Guide for Sex Education for Kindergarten through Grade Twelve,* 1979, p.1.

[53] *Ibid.*

pentru acea perioadă, cât și pentru mai recent.[54]

Într-o altă încercare de răsturnare a datelor reale, acest departament pretindea că „copiii născuți din mame de 15-19 ani au un risc de 36% de a se naște prematur (conform greutății la naștere) față de [*sic*] copiii născuți de mamele peste 19 ani...”[55] Însă, cum am menționat anterior, Menken a ajuns la concluzia că diferențele de greutate la naștere sunt influențate de diferențele privind venitul, iar acolo unde asemenea diferențe nu există, mamele adolescente nasc mai puțini copii cu o greutate mică la naștere decât mamele de peste 20 de ani.[56] Centrul Național pentru Statistici Medicale a raportat că, în 1996, 9% din toți bebelușii născuți la femeile care aveau între 15-19 ani în Statele Unite, corespundeau definiției de greutate scăzută la naștere prin faptul că aveau o greutate mai mică de 2.500 g. Comparativ cu femeile de 20-24 de ani, acestea din urmă aveau 7% copii născuți cu greutate mică, care este același procentaj la toate femeile. Din toți copiii cu greutate mică la naștere născuți de adolescente, marea majoritate – peste 60% – cântăreau peste 2.100 grame.[57]

O constatare care demolează teza că adolescentele au un risc de a naște copii cu greutate mică la naștere și probleme medicale asociate a făcut-o un studiu important pe 11.000 de mame adolescente și 28.000 de mame mai în vârstă. Acesta a descoperit că „mamele adolescente au de obicei o statură și o greutate mai mică... Mărimea mică a copiilor lor este proporțională cu mărimea lor mai mică și nu cu vârsta mică la concepție.”[58]

Mai mult decât atât, până la vârsta de 7 ani, copiii din mame tinere nu erau mai mici decât cei din mame de vârstă mai mare.[59] În plus,

> Consecințele sarcinilor nedorite nu sunt în mod necesar mai întâlnite în sarcinile la adolescente sau în sarcinile adolescentelor mai tinere... unele rezultate ale sarcinii nedorite sunt de fapt mai puțin frecvente la urmașii mamelor tinere.[60]

O altă sperietoare care face parte din metodele de a convinge publicul

[54] Centrul Național pentru Statistici Medicale, *Vital Statistics of the United States.*

[55] Departamentul de Educație din statul California, *Vital Statistics of the United States.*

[56] Menken, „Teenage Childbearing”, p.349.

[57] Centrul Național pentru Statistici Medicale, *Monthly Vital Statistics Report, Advance Report, Final Natality Statistics, 1996,* 30 iunie 1998.

[58] Stanley M.Garn și Audrey S. Petzold, „Characteristics of the Mother and Child in Teenage Pregnancy”, *American Journal of Diseases of Children* 137 (aprilie 1983): 365-368.

[59] *Ibid.*

[60] *Ibid.*

să sprijine tot mai mult tezele controlorilor nașterii este cea a ratei înalte a suicidului printre adolescenți. O dată cu introducerea programului specific de educație sexuală, Departamentul de Educație al statului California a relatat că „mamele adolescente au o rată de suicid mai înaltă de câteva ori față de populația generală",[61] fără să citeze vreo sursă. Statisticile naționale privind suicidul nu au o clasificare separată pentru „mamele adolescente". F.Ivan Nye, de la Serviciul de Extensie Cooperativă de la Universitatea Statului Washington, a declarat că „numărul mamelor adolescente care încearcă să se sinucidă este de 7 ori mai mare decât rata adolescentelor fără copii",[62] citând articole scrise de Brien *et al.* și Gabrielson *et al.*

La rândul lor, Brie *et al.* a declarat că rata era de *zece* ori mai mare și îi cita pe Gabrielson și Otto.[63] Gabrielson *et al.* au relatat că ei au studiat 105 - doar 105 - de adolescente însărcinate și 14 din acestea au avut „tentative autodistructive sau *amenințări* de acest fel" (sublinierea noastră). Și atât. Nici un suicid specificat. Nu există nici o comparație cu alte grupuri.[64] Din partea sa, Otto a relatat că, în 1955-1959, a studiat un grup de femei din Suedia, sub vârsta de 21 de ani, care au încercat să se sinucidă și a descoperit că 6% din ele erau însărcinate.[65] Era aproape aceeași proporție cu a femeilor însărcinate în această grupă de vârstă, în Suedia, în acea perioadă.[66] Și aici se termină studiul, fără vreo dovadă concludentă a pretențiilor alarmiste despre suicidul în rândul adolescentelor însărcinate. Promotorii acestei sperietori nu au retractat niciodată afirmațiile lor nefondate. Și, ca și cum afirmațiile lor neîntemeiate ar fi fapte recunoscute, discuții recente pe internet despre problemele adolescentelor, în toată lumea, pun laolaltă „sarcina la adolescente și suicidul".

În lumea reală, pe de altă parte, medicii practicieni povestesc despre eforturile femeilor, inclusiv ale adolescentelor însărcinate, pe care le fac să-și salveze copiii nenăscuți. Un studiu a ajuns la concluzia că adolescentele

61 Departamentul de Educație al statului California, *Educația pentru Sexualitate Umană*, p.1

62 Extension Bulletin 667, Family Research Institute, Washington State Univ., fără dată.

63 Bernard Braen și Janet Bell Forbush, „School Age Parenthood: A National Overview", *The Journal of School Health* 45, nr.5 (mai 1975):256-262.

64 Ira W. Gabrielson *et al.*, „Suicide Attempts in a Population Pregnant as Teenagers", *American Journal of Public Health* 60, nr.12 (decembrie 1970) 2289-2301.

65 U.Otto, „Suicidal Attempts Made by Pregnant Women under 21 Years", *Acta Paedopsychiatrica* 32 (1965): 276-288.

66 Conform nașterilor după vârstă în Suedia, în 1958, din *Cartea Demografică a anului a Națiunilor Unite*, 1960.

din mediul urban au eliminat sau redus fumatul, alcoolul și chiar drogurile în timpul sarcinii și după sarcină.[67]

A existat de asemenea și panica produsă de mortalitatea infantilă în sarcinile la adolescente. Departamentul de Educație al statului California a afirmat că „există un risc cu 30% mai mare de mortalitate infantilă printre copiii născuți la mamele adolescente față de cei născuți la mamele de 20-24 de ani."[68] Din nou, n-a existat nicăieri nici o dată publicată la nivel național. Acuzația provine probabil din studiul lui Nortman din 1974, menționat anterior, care compara mortalitatea infantilă după vârsta mamelor la grupe de diverse mărimi, în diverse locuri. Nortman a calculat coeficientul mediu între mortalitatea infantilă printre copiii născuți la mamele sub 20 de ani și al celor născuți la mamele mai mari pentru toate aceste grupe diferite. Coficientul mediu a fost de 128%, însă au existat diferențe mari între grupe. Printre indienii din Arizona, în 1967, bebelușii la adolescente aveau o șansă de două ori mai mică de a muri față de copiii mamelor mai în vârstă. De asemenea, în Danemarca, copiii născuți la mamele adolescente aveau o rată de mortalitate mai scăzută decât cei născuți la mamele mai în vârstă. În New York, bebelușii adolescentelor aveau o mortalitate mai mare. Diferențele erau probabil legate de disponibilitatea diferită a îngrijirii medicale.

Cei care deplâng sarcina la adolescente mai pretind că mamele tinere își abuzează fizic copiii. De fapt, există foarte puține date privind abuzul copiilor și chiar definiții clare al acestuia. Date din studii anterioare au arătat că din acele cazuri confirmate de abuz doar o fracțiune se întâmplă în familii cu mamă și tată natural, față de alte tipuri de familii.[69] Legislația recentă a crescut posibilitatea de relatare a cazurilor suspecte și posibilitatea asociată de arestări false în unele cazuri. Un studiu foarte mediatizat analiza înregistrările din statul Illinois privind abuzul și neglijența copiilor pe perioada 1982-1988. Concluzia acestui studiu a fost că aproape 5 copii din 100 născuți din mame de toate vârstele erau supuși abuzului sau neglijenței în timpul primilor cinci ani de viață. Existau rate mai mari la mamele tinere – 10 din 100 de copii, la mamele de 18-19 ani și 12 din 100, la mamele sub 18 ani. Studiul nu a examinat relația dintre abuz

---

[67] L.D.Gilchrist *et al.*,"Drug Use among Adolescent Mothers: Pregnancy to 18 Months Postpartum", *Journal of Adolescent Health* 19 (1996): 337-344.

[68] Departamentul Educației al statului California, *Education for Human Sexuality*, p.1.

[69] *Morbidity and Mortality Weekly Report*, Centrul pentru Controlul Bolilor, 26 ianuarie 1979.

și starea civilă a părinților.[70]

Dacă aceste statistici înseamnă ceva – iar statisticile au doar o capacitate limitată de a reda realitatea – 9 din 10 copii din mame sub 20 de ani sunt crescuți în acest fel, precum și 95% din toți copiii, în medie.

Contrar afirmațiilor făcute de acești alarmiști, studiile privind dezvoltarea mintală și socială a copiilor au arătat că nu există diferențe reale între aceștia și ceilalți copii. Un studiu important pe 375.000 de copii din SUA a concluzionat că primii arătau aptitudini mai slabe în școala medie, față de alți copii, însă această diferență tindea să dispară când au fost comparați copii cu aceeași situație de familie, adică dacă locuiau cu ambii părinți etc. Studiul a urmărit acești copii până la vârsta de 30 de ani, timp în care, deși au făcut mai puțină școală, ei câștigau la fel de bine ca și cei care proveneau din părinți mai în vârstă.[71] Autoarea a tras concluzia că „existau consecințe prea mici privind viața viitoare a copiilor implicați", în comparație cu studiile anterioare, care prevesteau un „impact enorm" în nașterea de copii la adolescente.[72] Ar trebui să adăugăm, totuși, că deși există puține dovezi privind problemele cauzate în mod specific de sarcină la *adolescente*, mai multe surse arată că bebelușii crescuți în familii monoparentale (mame singure) au mai multe probleme sociale și de educație decât ceilalți copii.[73] Și o mare proporție, aflată în creștere, de mame adolescente sunt singure.

Există dovezi sigure că handicapul copiilor vine nu atât din sarcina adolescentelor, cât din faptul că acești copii cresc în familii monoparentale, conform unui studiu făcut de Furstenberg și Hughes. Ei au ajuns la concluzia că copiii din mamele adolescente, care creșteau și cu tații lor biologici acasă, aveau o posibilitate de 8 ori mai mare de a absolvi o școală medie, față de cei crescuți în familii monoparentale. Ei aveau o probabilitate de 4 ori mai mare de a-și găsi de lucru ca tineri adulți. Autorii au concluzionat: „Prezența taților biologici este strâns legată de rezultatele socio-economice".[74] Din păcate,

[70] R.M. George și B.J.Lee, „Abuse and Neglect of Children", în R.A. Maynard, ed., *Kids Having Kids: Economic Costs and Social Consequences of Teen Pregnancy* (Washington, D.C.: The Urban Institute Press, 1997), p.205-230.

[71] Josefina J.Card, „Long-Term Consequences for Children of Teenage Parents", *Demography*, 18, nr.2 (mai 1981): 137-156.

[72] *Ibid.*, p.154.

[73] Vezi diverse numere din *The Family in America: New Reasearch*, publicat de Institutul Rockford.

[74] Frank F. Furstenberg jr. și Mary Elizabeth Hughes, „Social Capital and Successful Development", *Journal of Marriage and the Family* 57 (1995):580-592, citat în *The Family in America: New Research*, ianuarie 1996.

politicile publice din ultimele decenii au împiedicat familiile cu doi părinți.

Însă esența nașterii de copii la adolescente, mediatizată prin numeroase articole și studii, este că aceasta cauzează „costuri de asistență socială din ce în ce mai mari". Articole senzaționale privind cheltuieli astronomice din bugetul public cu asistența socială implicate de sarcina la adolescente au copleșit întreaga țară. De fapt, programul guvernamental Ajutor către Familiile cu Copii Dependenți de Părinți, principalul program implicat în dependența socială la tinerele mame, este un program relativ mic de transfer public de bani, care în realitate făcea parte din cheltuielile totale ale guvernului de 2%, în anii '80, și care a scăzut la 1%, în anii '90. Transferurile de această natură, cu toate acestea, în special către Medicaid (Program guvernamental de asistență medicală gratuită sau privilegiată - n.tr.), au crescut. Cumulând plățile către Medicaid, la care se mai adaugă asistența de masă și cazare, toate costurile către părinții cu copii dependenți de ei și copii se ridicau la aproximativ 3-4% din cheltuielile guvernamentale totale, în 1994, ceea ce însemna 3-4 cenți dintr-un dolar în medie, din impozitul fiecărui american.[75] Este aceeași parte sau chiar o parte mai mică decât estimările date în prima ediție a acestei cărți.

Aceasta este o estimare a *tuturor* beneficiarilor de asistență a programului sus-menționat. Doar 5% din toate mamele beneficiare ale programului privind copiii dependenți de părinți sunt adolescente. Dacă acestea primesc doar 5% din sumele acestui program, ar trebui să primească între 3 și 4 miliarde de dolari pe an, ceea ce înseamnă considerabil mai puțin decât o jumătate dintr-un cent din dolarul pe care-l dăm noi ca impozit. Pe de altă parte, deoarece jumătate din părinții cu copii dependenți de ei au început nașterea și creșterea de copii când aveau mai puțin de 20 de ani, am putea spune, cum au spus-o și alții înaintea noastră, că nașterea și creșterea de bebeluși de către adolescente „cauzează" o jumătate din cheltuielile programului. În acest caz, ei costă bugetul public între 1,5 și 2 cenți din impozitul mediu al fiecăruia.

[75] 23 de miliarde de dolari plăți în numerar, 31 miliarde de dolari spre Medicaid, între 9 miliarde de dolari și 16 miliarde de dolari reprezentau cheltuieli cu asistența alimentară, și între 7 miliarde de dolari și 13 miliarde de dolari, cheltuieli cu cazarea. Deoarece nu există date publicate privind asistența alimentară și cazarea familiilor cu copii dependenți de părinți, estimările le împart în două categorii: (1)evaluare scăzută, contând pe aceeași parte din întreg, ca în cazul Medicaid și (2) evaluarea crescută, contând pe aceeași parte din întreg, ca și numărul celor care primesc tichete gratuite de masă. Conform datelor din *Social Security Bulletin, Annual Statistical Supplement, 1996:* Biroul de Recensământ, *Statistical Brief,* martie 1995, august 1995; *Statistical Abstract of the United States*, 1996.

Tabel 6-4
Mamele din programul cu copii dependenți de părinți, ca procent din toate mamele după grupa de vârstă, 1993

Vârsta	Mamele din cadrul programului pentru copii dependenți de părinți ca procent din aceeași grupă de vârstă
15-44	10
15-19	26
20-24	25
25-29	15
30-34	11
35-39	7
40-44	4

Sursa: Conform Biroului de Recensământ, *Statistical Brief*, martie 1995.

Aproximativ ¾ din toate mamele adolescente nu primesc aceste ajutoare pentru părinții cu copii dependenți de ei, după cum se poate vedea din tabelul 6-4. Proporția care primește ajutoare în cadrul programului pentru copii dependenți de părinți scade o dată cu vârsta, după cum arată tabelul. Cele mai tinere mame din acest program au 1,4 copii, în medie.[76] Toți părinții incluși în acest program au un număr mediu de 2 copii.[77] Date recente nu sunt disponibile, însă studii din anii '80 au arătat că durata medie de încadrare în acest program era de aproximativ 2 ani.[78] Aceste fapte mai degrabă lumești contrastează abrupt cu calculele extinse și înspăimântătoare despre povara colosală pe care o presupune asistența socială a maternității la adolescente în special. Deoarece aproape 12% din toate familiile din Statele Unite se află sub nivelul sărăciei definite statistic, este uluitor că 10% din toate mamele sunt incluse în programul împotriva sărăciei destinat să le ajute.

Un studiu pe o perioadă de 10 ani a dependenței de asistența socială, realizat de Institutul pentru Cercetări Sociale la Universitatea din Michigan, a descoperit că jumătate din toți beneficiarii de asistență socială se aflau pe liste nu mai mult de 2 ani și doar 1 din 12 depindea strâns de acest tip de asistență mai mult de 7 ani.[79]

O altă afirmație des întâlnită este că urmașii părinților adolescenți

[76] Biroul de Recensământ, *Statistical Brief*, martie 1995.
[77] *Social Security Bulletin, Annual Statistical Supplement*, 1996.
[78] Greg J.Duncan, *Years of Poverty, Years of Plenty* (Ann Arbor: Univ. of Michigan, Institute for Social Research, 1984), p.77, 90.
[79] *Ibid.*

„repetă ciclul" sărăciei şi dependenţei de asistenţă socială. Însă studiul lui Card a arătat că, până la vârsta de 30 de ani, copiii din părinţi adolescenţi câştigă venituri la fel de mari ca şi cei născuţi din părinţi de vârstă mai mare.[80] Faptul sugerează că aceşti copii nu au o probabilitate mai mare de a fi dependenţi de asistenţa publică decât orice alt grup. Întărind această concluzie, studiul de la Centrul de Cercetare a Sondajelor de la Universitatea din Michigan a descoperit că persoanele ale căror părinţi au primit asistenţă socială nu sunt mai predispuse să devină dependente de aceste ajutoare decât alte persoane din alte grupuri.[81] Autorii acestui studiu au continuat să respingă un număr de alte afirmaţii nefondate privind efectele dezastruoase ale sarcinii la adolescente:

> Rezultatele noastre nu sprijină disputele dintre generaţii a teoriilor privind cultura sărăciei, păturile inferioare ale societăţii şi dependenţa de asistenţa socială. Am observat o mare mobilitate a venitului de la o generaţie la alta, chiar şi printre cele mai sărace gospodării. Legăturile circumstanţelor economice dintre părinţi şi copii există. Cu toate acestea, dependenţa pe termen lung a asistenţei sociale la copii nu cauzează o dependenţă pe termen lung de asistenţa socială la fel ca la adulţi, cel puţin aceasta se întâmplă în rândul populaţiei de culoare. Atitudinile şi valorile părinţilor au o influenţă redusă asupra rezultatelor economice şi dependenţei economice ulterioare ale copiilor.[82]

Cercetări recente, totuşi, au adus anumite dovezi că persoanele ai căror părinţi primesc asistenţă publică au o probabilitate mai mare de a primi şi ele astfel de ajutoare. Deşi Rank şi Cheng au constatat că majoritatea persoanelor care primesc ajutoare sociale *nu* au avut părinţi dependenţi de asistenţă socială, totuşi, concluzia lor este că 16% dintre cei ai căror părinţi au utilizat „frecvent" asistenţă socială au apelat şi ei la acest tip de ajutor, în ultimul an. Comparativ, doar 4% din persoanele care au apelat la asistenţa socială aveau părinţi care nu au utilizat niciodată acest tip de asistenţă.[83] Acest lucru, însă, este departe de impresia pe care o dau materialele din mass-media despre generaţii după generaţii aflate în grija statului. Nu este corect faţă de oamenii săraci care nu apelează la ele decât uneori.

---

[80] Card, „Long-Term Consequences".

[81] Martha S.Hill *et al.*, „Motivation and Economic Mobility of the Poor" (Ann Arbor: Univ. of Michigan Survey Research Center, 3 august 1983).

[82] Martha S.Hill şi Michael Ponza, „Poverty and Welfare Dependence across Generations", *Economic Outlook USA* (Ann Arbor: Univ. of Michigan Survey Research Center) 10, nr.3 (vara 1983): 64.

[83] Mark R.Rank şi Li-Chen Cheng, „Welfare Use across Generations: How Important Are the Ties That Bind", *Journal of Marriage and the Family* 57 (1995): 673-684.

În seria de știri apocaliptice intră și informațiile despre costurile „uriașe" ale sarcinii la adolescente. Totuși, descoperiri făcute de Fundația Robin Hood au adus informații destul de încurajatoare: mamele adolescente de obicei reușesc să facă aceiași ani de studii, la fel ca și mamele de 20-22 de ani, obținând certificate de absolvire a unei instituții de învățământ preuniversitar; mamele adolescente lucrează și câștigă 1/3 din venitul lor în primii 13 ani din momentul când au devenit părinți; 11% (nu 100%!) din veniturile lor provin din ajutoarele sociale și tichete de masă; 8% din ajutorul social constituie asistența medicală; familiile lor sunt cele care le furnizează restul de venituri.[84] Un fapt obișnuit care a scăpat celor care au pornit zgomotul în jurul „epidemiei" de sarcini la adolescente este realitatea că familiile de fapt își susțin membrii lor. Economiștii au arătat că o mare parte din tinerele mame locuiesc cu părinții lor și că ajutorul de la părinți depășește ajutorul guvernamental.[85]

Dar problema cea mai importantă, din punctul de vedere al editorului de la Robin Hood, este faptul că aceste femei sfârșesc prin a avea prea mulți copii – 2,6 în medie – și atât ele, cât și copiii lor, fac munci prost plătite. Acest lucru accentuează mai puțin nepotrivirea slujbelor pentru aceste tinere mame, și pune în evidență mai mult ignoranța și aroganța invincibilă a planificatorilor sociali. La ce ar folosi eliminarea muncitorilor „necalificați", căci, în asemenea caz ar trebui să fie ei obligați să-și curețe birourile și sălile de conferință?

Cei care se lamentează în legătură cu „costurile mari ale sarcinii la adolescente" preferă să nu menționeze niciodată despre beneficiile generate de către copii născuți de tinerele mame, care, la fel ca și alți copii, cresc și devin membri productivi ai societății. Deși este imposibil ca vreo ființă umană să determine valoarea adevărată a celuilalt, este ușor de răspuns la o simplă întrebare. Anume, dacă *cheltuielile economice publice* ale acestor copii sunt mai mari sau mai mici decât *beneficiile economice publice* de pe urma lor. Acești copii cresc și devin producători de venituri și plătitori de impozite. În medie, un copil născut în Statele Unite, în 1996, va petrece cam 47 de ani în câmpul muncii în decursul vieții sale și va plăti cam 400.000 de dolari impozite la stat.[86]

Simple calcule arată că plata acestor sume ca impozite depășește de multe ori cheltuielile de asistență publică. Tabelul 6-5 face o comparație între

[84] Rebecca A.Maynard, ed., *Kids Having Kids,* Robin Hood Foundation (1996?).
[85] M.R.Rosenzweig și K.I.Wolpin, „Parental and Public Transfers to Young Women and Their Children", *The American Economic Review* 84, nr.5 (decembrie 1994): 1195-1212.
[86] Conform câștigurilor medii pentru anul 1996, relatat în *Monthly Labor Review*, februarie 1997.

cheltuielile publice pentru un copil al unei mame adolescente, care primeşte asistenţă prin programul părinţilor cu copii dependenţi, aflat în asistenţă socială timp de 2 ani, şi impozitele care se aşteaptă să le plătească acest copil în viitor, în timpul vieţii sale de adult. Din 1996, legea federală a redus ajutorul la 2 ani, care este egal cu durata medie existentă înainte de existenţa acestei legi). Datele sunt pentru anul 1994, cel mai recent an pentru care sunt disponibile date privind asistenţa socială. Valoarea din prezent scontată din impozitele viitoare constituie de 3,7 ori cheltuielile de asistenţă socială. Asta arată că sumele cheltuite pentru aceşti copii nu reprezintă doar o reţea de asigurare, ci o investiţie publică foarte productivă în capitalul uman. În general, orice investiţie publică având o proporţie beneficiu-cost mai mare decât 1 este considerată acceptabilă, din moment ce rezultatele vor recupera pe deplin cheltuielile. În asemenea caz, câştigurile acoperă de 3,7 ori aceste cheltuieli. Nu multe investiţii, private sau publice promit asemenea câştiguri mari. Banii ţinuţi în bănci oferă câştiguri mult mai mici ca acestea.

Tabel 6-5

Calculul beneficiu-cost public al unui copil provenind dintr-o mamă adolescentă, beneficiară a programului părinţilor cu copii dependenţi, 1994

Beneficiile aşteptate de la bugetul public		Costurile publice aşteptate	
Media impozitului anual aşteptat în perioada de maturitate	8.033 dolari	Costurile de asistenţă publică anuală, pe 1994, pentru mamă şi copil	
Impozitele totale aşteptate a fi plătite pe durata întregii vieţi	378.000 dolari	Plata în numerar de la Programul pentru părinţii cu copii dependenţi	3.200 dolari
Valoarea prezentă scontată* în 1994 din impozitele totale	83.440 dolari	Asistenţă pentru produse alimentare	1.900
		Cheltuieli de sănătate, inclusiv naşterea	4.360
		Cheltuieli cu cazarea	2.000
		Costuri anuale totale	11.460 dolari
		Valoarea scontată* actuală din cheltuielile de naştere şi asistenţa publică anuală timp de 2 ani.	22.480 dolari

Proporţia Beneficiu = Valoarea prezentă din impozitele de plătit 83.400 $= 3,7
Cost Valoarea prezentă a costurilor asistenţei publice 22.480 $

* Scontată la 4% din rata reală.

SURSA: Conform unei informaţii relatate în *Statistical Abstract of the United States, 1996, Social Security Bulletin, Annual Statistical Supplement,* 1996, *Monthly Labor Review,* februarie 1997, *Economic Report of the President,* 1996.

Trebuie să recunoaștem că, la fel ca în toate investițiile, există câteva riscuri implicate. Copilul poate muri, poate fi handicapat, poate fi șomer sau poate nimeri la închisoare. De fapt, mai puțin de 1% din populația aptă de muncă este în închisoare. Trei la sută sunt handicapați. Între 5 și 6 % din forța de muncă sunt șomeri.[87] Acești factori ar putea reduce câștigurile așteptate cu 10%. Ca rezultat, proporția beneficiu-cost se va diminua la 3,3, care este la fel o recuperare foarte bună. Chiar dacă copilul face parte din acea mică proporție, care petrece 8 sau 9 ani strâns dependent de asistența socială, impozitele sale viitoare vor acoperi toate cheltuielile. Chiar dacă presupunem că el este șomer o treime din timp și va sta în închisoare de trei ori mai mult decât media, după cum se sugerează în cele mai sumbre prognoze,[88] el tot reprezintă o bună investiție, plătind mai mult de 2 ori față de ceea ce s-a cheltuit pentru el.

Nu este locul să discutăm aici dacă asistența publică este ideală fie pentru beneficiarii săi sau pentru publicul plătitor de impozite. Așa cum a funcționat până la realizările reformei din 1996 și 1997, aceasta oferea femeilor sărace hrană, adăpost și bani, dacă nu se căsătoreau, nu aveau orice altă sursă de câștig și nu economiseau banii. Dat fiind acele indemnizații, este remarcabil că oricine din cei săraci putea duce o viață normală. Eforturile din prezent în scopul reformei asistenței sociale, chiar dacă n-au fost întotdeauna bine concepute, admit existența unei probleme reale.

Această problemă este mai profundă și este rareori discutată, din cauza că politicile economice și sociale ale ultimelor decenii au scos total din câmpul muncii milioane de adulți, așa încât aceștia să nu mai fie capabili să-și întrețină familiile. În 1970, majoritatea copiilor de culoare creșteau acasă împreună cu ambii părinți. Până în 1995, doar o treime locuiau cu ambii părinți. În această perioadă, proporția de nașteri în afara căsătoriei la femeile de culoare a crescut de la 38%, în 1970, la 70%, în 1995. Și tot în aceeași perioadă, proporția de bărbați de culoare de peste 20 de ani, care aveau slujbe, a scăzut de la 77%, în 1970, la 66% în 1995. Mai mult de o treime dintre bărbații adulți de culoare nu munceau într-un an de „prosperitate"! Aceleași tendințe, deși mai puțin pronunțate, s-au produs la nivelul întregii populații.

---

[87] Conform *Statistical Abstract of the U.S.*, 1996.

[88] Maynard, *Kids Having Kids.*

Ceea ce a stat la baza acestor schimbări au fost transformările profunde ale oportunităților de șomaj pentru adulți. Acțiunile pozitive ale programelor politice încurajau angajarea femeilor în câmpul muncii și înlocuirea bărbaților în anumite munci. Au existat scăderi ale cererii pentru muncitorii necalificați. Creșterea impozitelor pe statele de plată a crescut costul muncitorilor angajați și a scăzut salariul net. Acest lucru a descurajat angajatorii să mai angajeze și au redus indemnizațiile pentru muncitorii care acceptau slujbele. Creditele pentru impozitul pe investiții au redus costul mecanizării în raport cu costul crescut al forței de muncă. Agitația ecologistă a devastat industria forestieră occidentală. Creșterea salariului minim împiedica mulți tineri să aibă o șansă pe piața muncii.

Și situația a continuat. Multe afaceri s-au mutat spre locații mai ieftine și cu un impozit mic pe teren, în suburbii, lăsând forța de muncă din centrul orașelor fără locuri de muncă. Declinul transportului public i-a izolat pe locuitorii din centrele orașelor de locurile de muncă de la periferie. Unele orașe și administrații ale statelor americane s-au comportat ca niște țări din lumea a treia, împovărând afacerile și pe cei care se angajau pe cont propriu cu zeci de mii de norme, impozite și autorizații, așa încât munca independentă, de auto-susținere, cu excepția „eludării contabilității" sau cu încălcarea legilor, a devenit imposibilă pentru mulți. Legea federală David-Bacon impunea salarii atât de mari în contractele de stat încât angajatorii nu puteau să-și permită să angajeze muncitori necalificați. Acest lucru i-a împiedicat pe cei tineri să învețe o meserie.

Și mai e ceva. În generațiile anterioare, mulți oameni săraci și harnici au trecut în grupul celor de mijloc, construind locuințe pe care le dădeau cu chirie vecinilor lor. Locuințele oferite de stat, controlul chiriilor și normele restrictive de construcție au limitat această opțiune.

Dacă aceste lucruri ar fi fost îndreptate deliberat spre distrugerea familiilor și reducerea fertilității, ele nu ar fi fost concepute mai abil. Presa anunța triumfător rata „scăzută" a șomajului din 1997, deși aceasta este mai mare decât în 1970. Acest lucru produce confuzie deoarece „rata șomajului" este proporția dintre cei care își caută de muncă și forța de muncă totală care constă din angajați și cei care își caută de muncă. Pe de altă parte, proporția angajată din *populație* (mai degrabă decât din pur și simplu forța de muncă) reflectă acest lucru, iar declinul de durată al acestei proporții în rândul bărbaților angajați nu este o prognoză bună pentru familii. Și factorii

responsabili de acest lucru mai sunt încă prezenți. Până când politicile publice nu vor aborda unele din aceste aspecte, problemele familiilor monoparentale vor persista.

Se afirmă adesea sau se pretinde că avortul este „soluția economică" a sarcinii la adolescente. Într-un articol de o ignoranță crasă, un grup de autori de la Institutul Guttmacher pretindea că, pentru fiecare dolar din impozite cheltuiți pe avort, cetățenii economisesc între 2 și 9 dolari.[89] Să nesocotești beneficiile potențiale ale vieților distruse și să calculezi doar costurile „economisite" prin eliminarea oamenilor, dacă e să urmărim această logică, este un bun motiv de a de anula toată viața umană și un motiv evident prostesc. Autorii eșuează tot pe mâna lor, în încercarea de a evalua viața umană în bani. Căci, dacă scădem din câștigurile viitoare ale unui copil obișnuit[90] cheltuielile de întreținere pe parcursul întregii vieți,[91] și exprimăm dolarul în valoarea lui actuală, folosind o rată reală de actualizare de 4%, valoarea netă a vieții unui nou-născut în 1996 este de aproximativ 100.000 de dolari. Aceasta reprezintă valoarea în dolari a puterii de cumpărare din 1996, a contribuției pe toată durata vieții, pe care o va aduce un copil la bunăstarea societății. Există o măsură mai largă care include nu doar impozitele pe care le va plăti. Asta poate include toată productivitatea sa minus propria sa întreținere – valoarea impozitelor sale totale plus contribuțiile sale personale pentru bunăstarea familiei și a națiunii. Este valoarea netă din prezent a pierderii financiare cauzate de un avort. Aceasta poate fi înmulțită cu 1,4 milioane de avorturi făcute în fiecare an ca să ne dăm seama de pierderea financiară exorbitantă anuală. Situația, oricât de adevărată, încă nu prezintă tabloul integru și problema reală a acestor operații financiare. Problema adevărată este că societatea nu câștigă nimic prin eforturile de a reduce sau elimina generațiile viitoare. Acest fapt evident odinioară este ocultat în prezent.

Cât despre efectul avortului asupra mărimii populației, oamenii nu fac alegeri privind mărimea familiilor lor complete. Dacă ei împiedică o naștere prin avort sau contracepție, înainte de a fi atins mărimea dorită a familiei, ei

---

[89] Aida Torres *et al.*, „Public Benefits and Costs of Government Funding for Abortion", *Family Planning Perspectives*, mai/iunie 1986.

[90] Luând în calcul câștigurile săptămânale medii din 1996. Deoarece această prognoză nu ia în calcul viitoare creșteri ale productivității medii a mânii de muncă, probabil că au fost *subestimate* atât câștigurile viitoare, cât și impozitele ce urmează a fi plătite în viitor.

[91] Conform pragurilor venitului evaluate în *Statistical Abstracts of the U.S.*, 1996, Tabel 473.

vor încerca o altă naştere mai târziu. Adică, nu este o măsură precisă a efectului acestei practici asupra mărimii populaţiei. Cu toate acestea, susţinătorii avortului pretind deschis că practica avortului este necesară pentru controlul mărimii populaţiei. Este de asemenea adevărat că o naştere „amânată" poate fi o naştere pierdută pentru totdeauna din cel puţin două motive: fertilitatea unei femei scade rapid o dată cu vârsta şi cercetări importante certifică faptul că avortul reduce fertilitatea ulterioară şi are efecte adverse asupra naşterii de copii ulterioare, despre care vom vorbi mai încolo.

Cei care mediatizează pe larg epidemia de sarcini la adolescente împing cazul avortului în faţă în scopul intervenţiei guvernamentale, cuplându-l cu un amestec de selecţie atentă, aranjare şi prezentare a datelor şi presupunerilor. O bună parte a cazului lor se bazează pe comportamentul obstetrical conform vârstei, de multă vreme cunoscut specialiştilor în domeniu. Manualele mai vechi de obstetrică aminteau de obicei, de exemplu, că mortalitatea maternă creşte o dată cu vârsta mamei,[92] precum şi riscul privind sindromul Down la copil,[93] deşi riscurile sunt surprinzător de mici la orice vârstă, în ciuda agitaţiei recente stârnită de acest subiect. După cum a fost arătat în Tabelul 6-3, rata mortalităţii materne în 1992, la femeile cu vârste cuprinse între 35 şi 39 era de 2 ori mai mare decât la femeile sub 20 de ani. Riscul sindromului Down era mai mare de 4 ori la copiii mamelor de 30-34 de ani, faţă de cei cu mame sub 20 de ani, în 1995.[94] Se ştie de asemenea foarte bine că incidenţa cancerului mamar este cea mai scăzută la femeile care au un copil sub vârsta de 20 de ani.[95]

Datele arată exact contrariul şi sunt departe de a arăta riscul deosebit de crescut al avortului la tinerele mame. După cum observa Nortman, „... până la vârsta de 18 sau 19 ani, femeile pot fi sau sunt foarte aproape de condiţia lor fizică optimă de reproducere."[96] Autoarea presupune totuşi - dar n-a dovedit, desigur, niciodată acest lucru - că riscurile ar fi mai mari pentru femeile sub 18 ani. Alţi cercetători au păreri diferite. Medicii Semmens şi

[92] Louis M. Hellman *et al.*, *Williams Obstetrics*, 14th ed. (New York: Appleton-Century-Crofts, 1971), p.5.
[93] *Ibid.*, p.1064.
[94] *Monthly Vital Statistics Report* 45, nr.11(s) (iunie 10,1997)
[95] W.P.D.Logan, „Cancer of the Female Breast - International Mortality Trends", *World Health Statistics Report 28:232-252*, Organizaţia Mondială a Sănătăţii, 1975.
[96] Nortman, p.1064.

Lamers au studiat un mare număr de sarcini la adolescente și au ajuns la concluzia că „complicațiile sunt rare" și că incidența decesului prenatal al copilului era doar un pic mai mare decât la populația generală".[97] Prin Proiectul Maternității Adolescentine Rochester s-au studiat în special adolescentele de culoare, din cartierele celor de culoare, cu vârsta medie de 16 ani la naștere. Adică a fost studiat un grup care, conform noilor teze, ar fi susceptibil de a avea o rată mare de probleme multiple. Însă cercetătorii nu au găsit mai multe probleme de riscuri obstetricale sau neonatale printre acestea față de femeile de 20 de ani.[98] Un studiu de la Universitatea John Hopkins, conform unei relatări din *Ob.Gyn. News*, a constatat că „dacă există o îngrijire optimă, rezultatul unei sarcini adolescentine poate fi la fel de reușit ca al unei sarcini la neadolescente".[99]

Câțiva cercetători consideră că dificultățile economice și accesul limitat la îngrijirea medicală erau responsabile, în principal, de problemele maternale în trecut. După cum observa Hollingsworth, „singurul și cel mai important factor care determină favorabil sau nefavorabil rezultatul sarcinii este nivelul economic al pacientei și al familiei sale".[100]

Adepții epidemiei de sarcini la adolescente nu numai că și-au continuat netulburați eforturile, ci, se pare că, într-un număr de cazuri, s-au lăsat duși de valul propriilor știri. Dr. Jane Hodgson, într-o discuție despre sarcina la adolescente, la o conferință a Federației Naționale a Avortului din Washington D.C., în 1980, a cerut de fapt avort obligatoriu pentru adolescentele însărcinate.[101] Federația de planificare familială *Planned Parenthood* din America i-a oferit dr. Hodgson Premiul Margaret Sanger, în 1995, prezentând-o ca pe „un medic care face muncă de pionerat în statul Minnesota și [care] a ajutat la acțiunea de a face avorturile accesibile femeilor americane, chiar înainte ca avorturile să devină legale". Ea a

[97] Dr. James P.Semmens și dr. William M.Lamer, jr., *Teen-Age Pregnancy* (Springfield, Ill.: Charles C.Thomas, 1968), p.93, 86.

[98] Dr.Elisabeth R. McAnarney *et al.*, „Obstetric, Neonatal and Psychosocial Outcome of Pregnant Adolescents", manuscris antepublicare, prezentat parțial la întrunirile Asociației Americane de Sănătate Publică, Miami, Florida, 21 octombrie 1976.

[99] „Pregnant Teens Needn't Bear Low Birth-Weight Infants", *Ob. Gyn. News* 14, nr.24 (15 decembrie 1979).

[100] Dr.A. Karen Kreutner și dr. Dorothy Reycroft Hollingsworth ed., *Adolescent Obstetrics and Gynaecology* (Chicago: Yearbook Medical Publishers, Inc. 1978), p.121.

[101] *MCCL News*, iunie 1980.

intentat primele procese împotriva unui stat,[102] a cărui lege cerea consimţământul parental în cazul avorturilor la minore.[103]

Preocupările eugenice ale antinataliştilor n-au fost niciodată mai evidente. Apelul lui Sargent Shriver pentru „îmbunătăţirea calităţii vieţii şi ameliorarea produsului biologic al societăţii" este un caz cunoscut.[104] Încă o dată, sare în ochi lipsa de standarde ale mişcării pentru controlul populaţiei. Ce înseamnă „ameliorare"? Cum poate fi „îmbunătăţită" „calitatea vieţii"? Accentul lui Shriver pe „ameliorarea produsului biologic" este revelator şi tipic pentru această mişcare. Oamenii de diferite vârste consideră că virtutea morală sau spirituală este binele dorit, iar liderii planificării familiale de stat pun la zid această idee, dând prioritate perfecţiunii fizice, oricât de vag ar fi definită. Când toţi suntem la fel, nimeni nu doreşte să se mai nască copii cu o singură mână. Însă, problema perfecţiunii fizice, nu în ultimul rând definirea conceptului şi a acţiunilor permise în acest sens, comportă mari pericole. *Planned Parenthood* subliniază importanţa crucială a „screening"-ului genetic, a „amniocentezei şi diagnosticului prenatal" şi, desigur, a avortului, prin „Programul de Îmbunătăţire a Reglării Fertilităţii".[105] Scopul acestor activităţi, spun ei, este să „reducă incidenţa retardului şi a dizabilităţii la copii".[106] Însă această organizaţie nu reuşeşte să definească nici „retardul", nici „dizabilitatea", deşi acest lucru presupune fonduri publice enorme de detectare şi distrugere a copiilor ţintiţi.

Punctul de vedere opus, adică punctul de vedere moral susţine că aceşti copii nu pot fi omorâţi, căci sunt membri ai rase umane cu drepturi depline pe care le posedă toate persoanele. Însă punctele de vedere eugenice ale unor asemenea organizaţii, cum este *Planned Parenthood,* insistă asupra faptului că fiinţele umane îndeplinesc anumite standarde de calitate, şi trebuie *să ia testul,* înainte să pretindă la drepturile lor umane. Punctul de vedere exprimat în ţara noastră de către Thomas Jefferson în Declaraţia de Independenţă este că fiinţele umane sunt *înzestrate* cu drepturi în virtutea propriei lor umanităţi, nu pe baza unor standarde insidioase stabilite de

[102] *Hodgson vs. Minnesota* (1990).

[103] Planned Parenthood Federation of America, *Annual Report 1995-1996,* p.25.

[104] Declaraţia lui Sargent Shriver, preşedintele Consiliului Consultativ Internaţional, Institutul Joseph şi Rose pentru Studiul Reproducerii Umane şi Bioetică, Universitatea Georgetown, în Comisia Camerei Reprezentanţilor, *Hearings on Fertility,* p.178.

[105] Planned Parenthood, *Planned Births,* tabel 1.

[106] *Ibid.*

alții. Aceste drepturi reprezintă un dar inalienabil de la Creatorul Divin, pentru care toți oamenii au o valoare egală, inestimabilă. Adică, valoarea unei ființe umane este intrinsecă, nu condiționată, iar îndreptățirea sa la drepturile umane nu depinde de normele eugenice ale oricărui alt om.

Din moment ce este adoptată doctrina conform căreia noi ar trebui „să ne îmbunătățim produsul biologic" prin reglarea fertilității și distrugerea ființelor umane cu „dizabilități", apar o groază de alte probleme enorme, chiar de natură practică. De exemplu, care este testul care trebuie să se facă? Cine îl face? Cine decide care este nivelul de trecere a testului? Atunci când etica tradițională este atacată și distrusă, cineva trebuie și chiar impune o nouă ortodoxie. Dacă valorile tradiționale sunt abandonate în numele „progresului" sau al „libertății", locul gol trebuie umplut cu ceva, și, așa cum arată istoria, acest lucru e făcut cu brutalitate.

Energia eugenică a planificatorilor familiei nu se epuizează, din nefericire, cu căutarea perfecțiunii fizice. Literatura despre sarcina la adolescente mustește de îngrijorări privind fertilitatea claselor „inferioare"[107] și a grupurilor „inferioare din punct de vedere socio-economic".[108] Revistele populare și broșurile abundă în fotografii cu tinere femei de culoare, evident sărace, și de regulă însărcinate.

Frederick S. Jaffe și Joy G.Dryfoos de la Institutul Guttmacher au descris aceasta în felul următor: „ O dată cu declinul fertilității totale din Statele Unite, îngrijorarea a trecut de la numărul nașterilor la asigurarea ca acei copii care se nasc să aibă cât mai puține handicapuri fizice, sociale și economice."[109] Jaffe și Dryfoos nu dau definiții acestor „handicapuri", însă se mulțumesc să se refere vag la „rezultate adverse medicale, economice, sociale și emoționale" ale sarcinii la adolescente.[110] Este foarte greu să-ți dai seama dacă ei consideră „handicapul" ca ceva nedefinit cu un risc mare de a apărea la o mamă sub 20 de ani sau este un handicap în sine să fii născut de o mamă sub 20 de ani. Autorii comentează de asemenea și asupra

[107] Frank F. Furstenberg, jr., „The Social Consequence of Teenage Parenthood", în Catherine S. Chilman, *Adolescent Pregnancy and Childbearing: Finding from Research*, Departamentul SUA de Sănătate și Servicii Medicale, Publicația NIH nr.81-2077 (decembrie 1980), p.269, 275.

[108] Gilbert Y.Steiner, *The Futility of Family Policy* (Washington, D.C.: The Brookings Institution, 1981), p.71-88.

[109] Alan Guttmacher Institute, *Teenage Pregnancy: The Problem That Hasn't Gone Away* (New York: Alan Guttmacher Institute, 1981), p.30.

[110] *Ibid.*

„atitudinilor şi practicilor pentru controlul fertilităţii la cei cu venit redus şi... asupra atitudinilor oamenilor de culoare faţă de avort",[111] care întotdeauna au dejucat planurile celor de la planificarea familială guvernamentală. Obscuritatea ne copleşeşte din nou. Chiar cred ei că aceste condiţii cresc posibilitatea handicapului? Sunt aceşti oameni înşişi un handicap? Aceste lucruri nici nu pot fi considerate sofisme – ele privesc direct ceea ce poate fi tolerat sau nu în politica noastră publică.

E o diferenţă enormă dacă autorităţile susţin că există tendinţa ca tinerii, săracii, oamenii de culoare să fie dezavantajaţi în societate sau dacă susţin că tinerii, săracii, oamenii de culoare reprezintă în sine un dezavantaj, o inferioritate. O politică de ajutorare a tinerelor femei cu dificultăţi în maternitate este total diferită de una de ştanţare a copiilor mamelor tinere. Este o distanţă de la cer la pământ între o politică de ajutorare a depăşirii handicapurilor celor care sunt şi săraci sau/şi de culoare, pe deasupra, şi o politică de exterminare a naşterilor în rândul celor săraci şi de culoare.

Jaffe şi Dryfoos, împreună cu planificatorii guvernamentali ai familiei, în general, susţin că obiectul programelor lor este să prevină sarcinile „neintenţionate", oferind „acces" potrivit la controlul fertilităţii. Aici iarăşi apare problema evidentă a definiţiilor. Ce înseamnă o sarcină „neintenţionată"? Pe tot parcursul discuţiilor privind populaţia, cuvinte ca „nedorit", „neplanificat", „neintenţionat", „născut în afara căsătoriei" şi chiar „conceput în afara căsătoriei" au fost folosite frecvent de-a lungul anilor, fără a fi definite şi în ciuda protestelor repetate.[112] O sarcină neintenţionată duce rar la naşterea unui copil nedorit, chiar dacă sarcina a fost concepută în afara căsătoriei. Faptul că 98% din mamele necăsătorite păstrează copiii, în ciuda cererii mari de adopţie a copiilor, arată limpede că puţini copii sunt nedoriţi.

Mai mult decât atât, încercarea de a găsi efecte dezastruoase ce provin din aceste sarcini „nedorite" sau „neintenţionate" a constituit un eşec total, aşa cum recunoaşte Pohlman[113] şi cum observă Ford.[114] Regula stă invers

---

[111] *Ibid.*, p.148

[112] Juan Ryan, declaraţie dată în faţa Comisiei Camerei Reprezentanţilor privind Comerţul Exterior şi Interstatal, Subcomisia pe Sănătatea Publică şi Asistenţă Socială, *Hearing on Family Planning Services*, Congresul 91, sesiunea a 2-a, nr.ser. 91-70 (Washington, D.C.: Biroul de Tipărituri al Guvernului SUA, 1970), p.332.

[113] E.H.Pohlman, *Psychology of Birth Planning* (Cambridge, Mass.: Schenkman Publishing, 1969), p.332.

[114] Dr.James Ford, mărturie depusă la Comisia de Muncă şi Resurse Umane a Senatului, 31 martie 1981.

de altfel – majoritatea nașterilor sunt rezultatul sarcinilor neintenționate.[115]

Problema „accesului" la controlul fertilității este de asemenea echivocă. După cum am subliniat deja, literatura din prezent și practica planificării familiale guvernamentale resping orice afirmație că a face disponibile mijloacele pentru controlul fertilității nu este adecvat și normal, cum n-a fost niciodată. „Motivația" este noul cuvânt operațional și el denotă o generozitate ulterioară din partea guvernului. Noile programe de educație sexuală, pe lângă faptul că le spun tinerilor de unde pot să se asigure cu mijloace de protecție și servicii, urmăresc ca tinerele însărcinate „să-și dea seama în ce stare se găsesc", printr-o consiliere „intensivă, față în față". Aceste programe servesc pe deplin scopului lor – fertilitatea a cedat locul unui nivel crescut al avortului.[116] William Ball a arătat clar, încă cu un deceniu în urmă, că programele publice de planificare familială nu dădeau nici o garanție împotriva impunerilor,[117] și, așa cum atestă acțiunile de atunci încoace, supravegherea în aceste programe nu a rămas în urmă, ci chiar a fost inclusă în concept.

Poate guvernul „soluționa" sarcina la adolescente? Firul roșu care unește toate dezbaterile din prezent asupra sarcinii la adolescente s-a dovedit a fi o afirmație moderată că guvernul are responsabilitatea să soluționeze cumva sau să amelioreze ceea ce un anumit grup de interese a decis că reprezintă un pericol. Chiar și atunci când este recunoscută natura discutabilă a datelor statistice, există unii care insistă că problema „copiilor... care au copii" (orice ar însemna acest lucru) este că „ar fi iresponsabil să se ignore sarcina la adolescente" și, prin urmare, acțiunea guvernului este justificabilă.[118] O singură întrebare nu numai că este lăsată fără răspuns, ci nici nu se pune măcar – poate guvernul îmbunătăți situația, chiar presupunând că sarcina la adolescente este o problemă?

Datele sunt departe de a confirma aceasta. În perioada dintre sfârșitul anilor '60 și începutul anilor '80, efortul subvenționat de guvern de planificare familială și educație sexuală s-a extins fără precedent. Institutul

[115] Ford, mărturie, partea 2, p.5.

[116] Edward A. Brann *et al.*, „Strategies for the Prevention of Pregnancy in Adolescents", retipărit de către Departamentul de Sănătate, Educație și Asistență Socială, Serviciul de Sănătate Publică al SUA, din volumul *Advances in Planned Parenthood* 14, nr.2 (1979).

[117] Ball, *Population Control.*

[118] Gilbert Y.Steiner, *The Futility of Family policy* (Washington, D.C.: The Brookings Institution, 1981), p.71-88.

Guttmacher, ale căror cifre privind cheltuielile guvernamentale sunt adesea mai reale decât cele ale guvernului (probabil, deoarece primeşte atât de multe fonduri), relatează că cheltuielile au ajuns la cifra de 13,5 milioane de dolari, în 1968. Ele au crescut până la 279 milioane de dolari, în 10 ani, ceea ce înseamnă o creştere de 19 ori. Ca răspuns, înscrierile adolescenţilor la clinicile de planificare familială au crescut de 7 ori, în perioada 1970-1979.[119] Frederick Jaffe, preşedintele institutului, estima, în 1978, că din 11 milioane de adolescenţi ne-virgini din Statele Unite, doar 2 milioane sau mai puţin de o cincime nu aveau „acces" la serviciile de planificare familială.[120] Deoarece la vremea aceea contraceptivele erau disponibile în farmacii, în magazine şi toaletele publice şi dat fiind extinderea enormă a programelor de educaţie, este greu de crezut că orice adolescent să nu fi avut „acces" la ele.

În ciuda acelei saturaţii ale pieţei, programele şi cheltuielile pentru aceste produse şi servicii au continuat să crească neîncetat cu o inerţie nestăvilită din partea guvernului. Până în anii '90, sute de şcoli, pe tot cuprinsul Statelor Unite, 24 dintre ele numai în statul Arkansas, distribuiau prezervative şi alte contraceptive copiilor. Educaţia sexuală a devenit atât de răspândită, încât era imposibil să compari rezultatele la cei care aveau acces la ea cu „ceilalţi" care nu aveau acces, pentru simplul fapt că „ceilalţi" nu existau.

Până în 1981, cheltuielile statale şi federale pentru contraceptive se ridicau la 377,5 milioane de dolari;[121] în 1994, cheltuielile au sărit la peste 700 milioane de dolari sau aproape un miliard de dolari, dacă includem aici cheltuielile pentru avorturi şi sterilizare.[122] Cheltuielile în dolari s-au dublat în perioada 1980-1994, şi, dacă se ia în calcul schimbarea preţurilor, creşterea reală se ridică cu 14%. Aceasta în timpul colapsului „exploziei de bebeluşi", când populaţia-ţintă, cei între 15 şi 24 de ani, de fapt *scăzuse* cu 6,5 milioane sau cu 15%! Pentru anul fiscal 1998, Congresul a aprobat o altă creştere de 35% peste nivelul anului 1994, ca parte a programului Titlul X.

Programele care se extindeau ţinteau către tinerii necăsătoriţi. Două treimi din clienţii clinicilor publice erau celibatari. Peste 60% aveau între 15 şi 24 de ani, adică erau elevi de liceu şi studenţi şi aproape trei pătrimi dintre

---

[119] *Family Planning Perspectives* 13, nr.3 (mai/iunie 1981): 108.

[120] Frederick S.Jaffe, mărturie depusă în faţa Comisiei Camerei Reprezentanţilor, *Hearings on Fertility*, p.537-550.

[121] Alan Guttmacher Institute, *Informing Social Change* (New York: Alan Guttmacher Institute, 1980), p.7; *Family Planning Perspectives* 14, nr.4 (iulie/august 1982): 200.

[122] *Family Planning Perspectives* 28, nr.4 (iulie/august 1996): 166-173.

ei erau albi.[123] Treizeci la sută dintre ei aveau sub 30 de ani.[124] Serviciile de avort și contracepție erau „confidențiale" - adică nimeni nu anunța părinții tinerilor. O tânără se califica pentru servicii gratuite, chiar dacă ea depindea de părinții săi, era întreținută de ei, indiferent de cât de înstăriți erau aceștia. Aceste clinici funcționau în școli sau pe teritoriul acestora. Ce se putea oare face mai mult pentru a-i încuraja pe tineri să experimenteze relațiile sexuale?

Și care a fost rezultatul acestei extinderi fără precedent a serviciilor publice de control al populației la tineri? Semne de deteriorare a situației au apărut destul de devreme. După cum am menționat - indiferent dacă se consideră bine sau rău - fertilitatea în rândul femeilor sub 20 de ani a început să scadă din 1957. Totuși, existau semne clare că ceva nu era în regulă. Sondajele de opinie scoteau la iveală creșterea activității sexuale printre tinerii necăsătoriți. Zelnik și Kantner relatau:

> Proporția femeilor adolescente din Statele Unite care locuiau în marile orașe, care aveau o experiență sexuală premaritală, a crescut de la 30%, în 1971, la 43%, în 1976, și la 50%, în 1979... Proporția tuturor femeilor adolescente, care au rămas însărcinate înainte de căsătorie, a crescut de la 9%, în 1971, la 13%, în 1976, și până la 16%, în 1979...[125]

Ei relatau mai multe știri sumbre - deși utilizarea contraceptivelor, precum și a avortului crescuse, rata sarcinii la femeile necăsătorite a crescut și ea chiar mai rapid decât creșterea nivelului activității sexuale premaritale, și a existat chiar „o creștere în perioada 1976-1979 a proporției de sarcini premaritale în rândul femeilor, care au declarat că au folosit o metodă contraceptivă..."[126] Desigur, exact acest lucru s-a dorit a fi corectat de către planificarea familială promovată de guvern. Tendința a continuat. Într-un sondaj făcut pe 10.904 elevi de liceu, în 1995, Centrele pentru Controlul Bolilor au descoperit că peste 66% din elevii de clasele a XII-a avuseseră relații sexuale.[127]

---

[123] J.D.Forester și S.Singh, „Public Sector Savings Resulting from Expenditures for Contraceptive Services", *Family Planning Perspectives*, ianuarie/februarie 1990, p.6-15.

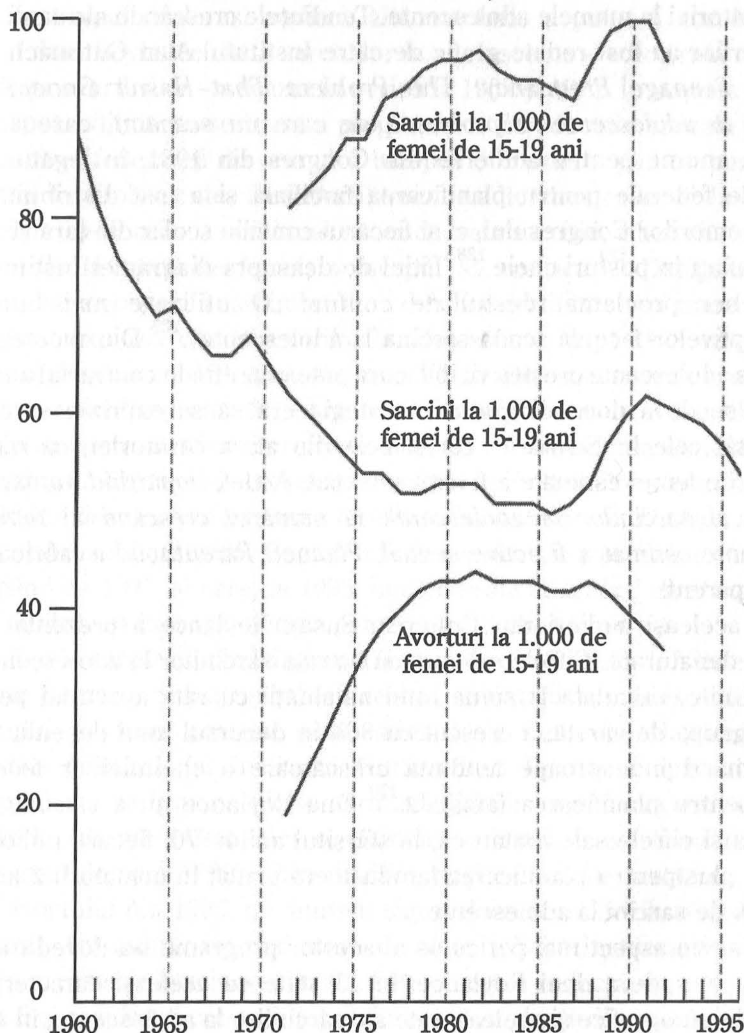
[124] *Family Planning Perspectives*, ianuarie/februarie 1997, p.8.

[125] Melvin Zelnik și John E. Kantner, „Sexual Activity, Contraceptive Use and Pregnancy among Metropolitan-Area Teenagers: 1971-1979", *Family Perspective* 12, nr.5 (septembrie/octombrie 1980): 230.

[126] *Ibid.*

[127] „CDC, Youth Risk Behavior Surveillance - United States, 1995", *Morbidity and Mortality Weekly Report* 45, nr. SS-4 (1996): 1-86.

Diagrama 6-5
Ratele naşterii, avortului şi sarcinii,
Femei din SUA de 15-19, 1960-1995

SURSĂ: Conform datelor publicate de Centrul Naţional pentru Statistici Medicale şi Institutul Alan Guttmacher (ratele avortului şi sarcinii disponibile doar pe anul 1992).

Diagrama 6-5 arată o creștere a sarcinii și avortului la adolescente, în paralel cu declinul ratelor natalității, în decursul anilor '70. Exista, mai mult, după cum s-a afirmat mai sus, o creștere bruscă a proporției nașterilor în afara căsătoriei la mamele adolescente. Tendințele crescânde ale sarcinilor și avorturilor au fost redate grafic de către Institutul Alan Guttmacher în broșura *Teenage Pregnancy: The Problem That Hasn't Gone Away (Sarcina la adolescente: o problemă de care nu scăpăm)*, care a fost pregătită anume pentru audierile din Congres din 1981, în legătură cu finanțările federale pentru planificarea familială și a fost distribuită nu numai membrilor Congresului, ci și fiecărui consiliu școlar din țară și altor oameni aflați în posturi-cheie.[128] Titlul de deasupra diagramei Institutului Guttmacher proclama, destul de confuz: „O utilizare mai bună a contraceptivelor face să scadă sarcina la adolescente".[129] Din moment ce sarcina la adolescente creștea vizibil, cum puteau pretinde contrariul autorii, ajutându-se de a doua diagramă? Strategia era să se exprime sarcinile totale, atât cele în căsătorie, cât și cele din afara căsătoriei, ca rată la numărul de femei estimate a fi active sexual. Astfel, *împărțind numărul în creștere al sarcinilor la adolescente la numărul crescând al femeilor adolescente estimat a fi active sexual, Planned Parenthood* a fabricat un succes aparent!

La aceleași audieri din Congres, Susan Roylance a prezentat alte statistici denaturate. Cifrele sale arătau că rata sarcinilor la adolescente în Statele Unite, calculată la suma ratei natalității cu rata avortului pentru această grupă de vârstă, a crescut cu 36% în decursul unui deceniu (anii '70), urmând îndeaproape tendința crescătoare a cheltuielilor federale anuale pentru planificarea familială.[130] Dna Roylance nu a calculat, dar diagrama și cifrele sale arătau că, la sfârșitul anilor '70, fiecare milion de dolari în plus pentru planificarea familială era urmat în următorii 2 ani de alte 2.000 de sarcini la adolescente.

Chiar un aspect mai periculos al acestor programe s-a dovedit a fi o altă demonstrație a dnei Roylance: în 15 state cu aceleași caracteristici sociale și demografice și aceleași rate ale sarcinilor la adolescente, în 1970,

---

[128] Alan Guttmacher Institute, *Teenage Pregnancy*, p.18-19.

[129] *Ibid.*, p.19.

[130] Susan Roylance, mărturie depusă în fața Comisiei de muncă și resurse umane a Senatului, 31 martie 1981.

statele cu cele mai mari cheltuieli pentru planificare familială aveau și cele mai mari creșteri ale avortului și ale nașterilor ilegitime în rândul adolescentelor, în perioada 1970-1979.[131]

În timpul acelorași audieri, altă mărturie a putut fi coroborată cu datele dnei Roylance. Rata sarcinilor la adolescente - adică rata nașterilor plus rata avorturilor - a scăzut în perioada 1957 și 1971. În această perioadă a început extinderea serioasă a programelor de educație sexuală finanțate de la nivel federal și de atunci a început o creștere, pas cu pas, a ratei sarcinii la adolescente. Deși fertilitatea - adică nașterile vii la 1.000 de femei de 15-19 ani - a continuat să scadă, rata sarcinii, adică nașterile plus avorturile la 1.000 de femei, a început să crească.[132] Desigur, motivul pentru care creșterea sarcinilor nu a dus la o fertilitate mai mare a fost că a crescut exploziv rata avorturilor la adolescente, după 1972, așa încât, la sfârșitul deceniului, 45% din toate sarcinile la adolescente erau avortate. Și, așa cum arată Diagrama 6-5, chiar aceste nivele înalte ale avorturilor pur și simplu au contracarat creșterea spectaculoasă a sarcinilor la adolescente așa încât, *după 1976,* în ciuda creșterilor masive ale cheltuielilor guvernamentale, *a existat o descreștere minoră a fertilității la adolescente. De fapt, aceasta a crescut brusc după 1986.* După 5 ani de creștere, s-a produs un alt declin începând cu 1991, și care, în 1995, indica o rată la *același nivel cum era în 1974,* înainte să înceapă agitația pentru planificarea familială.

Ratele natalității din Diagrama 6-5 provin din Statisticile Vitale Oficiale și, prin urmare, redau un tablou real al fertilității la adolescente. Ratele avortului, cu toate acestea, sunt estimări ale Centrului Național pentru Statistici Medicale și Institutul Guttmacher. Pentru a apăra industria avortului, nu se impune nici o cerință legală în raportarea numărului de avorturi. (Și nu există nici o estimare a ratelor avortului în rândul adolescentelor din 1992). Prin urmare, deși estimările arată un declin al ratei avortului din 1985, nu suntem siguri dacă acest declin s-a produs cu adevărat. Un număr tot mai mare de state solicită înștiințarea părinților pentru avorturile la minore, iar declinul ar putea reflecta și acest lucru. Ar putea fi și rezultatul creșterii tot mai mari al implanturilor contraceptive pe termen lung și al „contracepției de urgență" în loc de avort chirurgical. Rata

---

131 *Ibid.*

132 Jacqueline Kasun, mărturie în fața Comisiei pentru muncă și resurse umane a Senatului, 31 martie 1981.

sarcinii este suma dintre rata natalității și rata estimată a avorturilor.[133]

Este sigur, totuși, așa cum se arată în Diagrama 6-5, că, în 1995, după ani buni de eforturi guvernamentale de a reduce fertilitatea adolescentelor, ea era mai mare decât în urmă cu 20 de ani. Și rata estimată a sarcinii la adolescente era mai mare decât în urmă cu 20 de ani. Un observator detașat, având aceste date, ar fi mai degrabă înclinat să susțină programele guvernului privind sarcinile la adolescente. Oamenii de bună credință, însă, înțeleg că aici e vorba de mai multe eforturi și, mai mult decât atât, aici sunt implicați mai mulți bani de la guvern. Oamenilor practici s-ar putea să nu le convină acest lucru.

Nu numai că sarcina la adolescente a crescut când guvernul a încercat s-o controleze, ci s-a observat ulterior că sarcina la adolescente *scădea* când scădea și numărul vizitelor la cabinetele de planificare familială finanțate de guvern. În 1980, statul Utah a dat o lege care cerea consimțământul parental pentru contraceptivele date minorilor. În anii următori, s-a înregistrat un declin al vizitelor la clinici de către adolescenți, iar rata sarcinii, care era în creștere în rândul tinerelor de 15-17 ani, a scăzut la această grupă de vârstă, la fel ca și în cazul ratelor avortului și natalității.[134]

Există mai multe dovezi că „accesul" liber la planificarea familială guvernamentală tinde să crească chiar problemele pe care își propune să le corecteze, iar restricțiile în această chestiune funcționează cu adevărat. Motivul este limpede: oamenii răspund la stimulente. Dacă tinerilor li se oferă discuții prelungi despre sex și sunt în permanență asigurați că prezervativele și pilulele îi fac mai „protejați", unii dintre ei își vor asuma riscurile sexuale, pe care, altfel, le-ar evita. Dacă, pe de altă parte, ei nu ar avea această încurajare, dacă nu ar avea „acces" liber la avort și controlul nașterilor, majoritatea dintre ei s-ar purta mai circumspect.

Aceste dovezi sunt abundente. Lundberg și Plotnick au descoperit că probabilitatea unei prime nașteri premaritale din partea tinerelor femei

[133] Institutul Alan Guttmacher ia în considerare și pierderile de sarcină, atunci când estimează ratele sarcinilor, ceea ce crește estimarea ratei sarcinii cu 13-15% deasupra nivelelor din Diagrama 6-5. Tot acest fapt diminuează estimările *coeficientului* avortului, proporția sarcinilor care se termină cu avort. Deoarece nu există date oficiale în ceea ce privește pierderile de sarcină, prezenta carte nu urmează estimările Institutului Guttmacher.

[134] Comunicat de presă al United Families of America, 8 martie 1983, care citează date de la Departamentul de Sănătate al statului Utah.

albe este mai mare în statele care oferă un acces liber la contraceptive, avort şi asistenţă socială pentru părinţii cu copii dependenţi de ei.[135] Singh a constatat că statele care oferă acces uşor la avort au nivele mai mari de dependenţă de asistenţa socială.[136]

Când statele Ohio şi Georgia au încetat să mai dea bani pentru avorturi, în 1977, nu numai avorturile, ci şi naşterile şi sarcinile au scăzut în rândul femeilor care îndeplineau criteriile programului Medicaid.[137]

Marsiglio şi Mott au descoperit că tinerii care au primit educaţie contraceptivă aveau o înclinaţie mai mare de a se angaja în activitate sexuală la o vârstă mai tânără decât cei care nu primiseră acest tip de cunoştinţe.[138] Dawson a relatat concluzii similare.[139]

Au existat afirmaţii exagerate de succes al clinicilor din şcoli care ofereau servicii de control al naşterilor, însă analize mai cumpătate au arătat că aceste clinici fie nu aveau nici un efect, fie de fapt creşteau fertilitatea la adolescente. Douglas Kirby şi colaboratorii au studiat 6 clinici din Texas, California, Indiana, Michigan, Mississipi şi Florida şi au ajuns la concluzia că ele nu reduc sarcina la adolescente.[140] Kirby de asemenea a studiat faimoasa Clinică „Sf. Paul”, care era mediatizată pentru controlul „reuşit” al fertilităţii la adolescente. Kirby concluzionează că o *creştere* semnificativă a mediei ratei natalităţii a apărut în timpul funcţionării acestei clinici.[141]

Subiectele de presă şi televiziune despre programul clinicilor şcolare din Baltimore relatau despre „succesul” răsunător al acestora în prevenirea

---

[135] S.Lundberg şi R.D. Plotnick, „Effects of State Welfare, Abortion and Family Planning Policies on Premarital Childbearing among White Adolescents”, *Family Planning Perspectives*, noiembrie/decembrie 1990, p.246-251, 275.

[136] S.Singh, „Adolescent Pregnancy in the United States: An Interstate Analysis”, *Family Planning Perspectives*, septembrie/octombrie 1986, p.210-220.

[137] Jacqueline Kasun, „Cutoff of Abortion Funds Doesn't Deliver Welfare Babies”, *Wall Street Journal*, 30 decembrie 1986, conform datelor publicate de Institutul Alan Guttmacher.

[138] W.Marsiglio şi F.L.Mott, „The Impact of Sex Education on Sexual Activity, Contraceptive Use and Premarital Pregnancy”, *Family Planning Perspectives*, iulie/august 1986, p.151-162.

[139] D.A. Dawson, „The Effects of Sex Education on Sexual Activity on Adolescent Behavior”, *Family Planning Perspectives*, iulie/august 1986, p.162-170.

[140] D.Kirby *et al.*, „Six School-Based Clinics: Their Reproductive Health Services and Impact on Sexual Behavior”, *Family Planning Perspectives*, ianuarie/februarie 1986, p.6-16.

[141] D.Kirby *et al.*, „The Effects of School-Based Health Clinics in St. Paul on School-Wide Birthrates”, *Family Planning Perspectives*, inuarie/februarie 1993, p.12-16.

sarcinii și activității sexuale. Totuși, personalul clinicii a relatat despre rezultatul a doar 96 de fete din 1033, care au mers până la capăt în acest program. Ei au omis elevele din clasele a XII-a din unele calcule proprii, pe motiv că aceste tinere femei nu erau suficient de „motivate" sau „avansate", indiferent ce ar fi însemnat aceste aprecieri. Ei au dat publicității date care arătau că activitatea sexuală a crescut în timpul funcționării programului, apoi au negat că acest lucru ar fi ceea ce voiau cifrele să reprezinte.[142]

În perioada 1987-1991, perioadă intensă a promovării prezervativelor și clinicilor de către dr. Jocelyn Elders, ca director al Sănătății Publice din Arkansas, rata natalității la adolescente a crescut cu 14%, în acest stat.[143] O analiză a 7 studii publicate despre controlul nașterii pentru adolescente în școli a arătat că nici unul nu dădea dovezi valabile despre reducerea sarcinii. Unele aduceau dovezi despre creșterea sarcinilor, iar 6 din 7 conțineau dovezi despre creșteri ale activității sexuale.[144] Barbara Dafoe Whitehead a descris pe larg „Eșecul educației sexuale", în revista *The Atlantic Monthly*, în octombrie 1994.

S. DuBose Ravenal, medic pediatru din Carolina de Nord, a studiat în profunzime promovarea și performanța clinicilor de servicii de control al nașterilor din școli. El observa rolul important pe care îl joacă Fundația „Robert Wood Johnson" în promovarea acestor clinici și a strategiilor aplicate pentru a tăinui activitățile lor de control al nașterilor, precum și fabricarea „dovezilor" lor despre reușită. Concluzia sa a fost că aceste clinici „ar putea contribui la o implicație crescută a adolescenților în activitatea sexuală, iar ratele sarcinii nu au fost influențate deloc sau au crescut, în rândul clienților acestor clinici."[145] Un studiu efectuat în toate cele 50 de state, în perioada anilor '80, a constatat că statele care ofereau avorturi gratuite aveau o rată mai mare a sarcinii la adolescente, iar statele care cheltuiau sume mai mari pe cap de locuitor pentru controlul nașterilor aveau o rată mai mare a sarcinii la adolescente, o proporție mai mare de nașteri ilegitime și rate mai mari de dependență de asistența socială.

---

[142] Laurie S.Zabin *et al.*, „Adolescent Pregnancy-Prevention Program: A Model for Research and Evaluation", *Journal of Adolescent Health Care*, martie 1986, p.77-87.

[143] Conform datelor publicate de Departamentul de Sănătate al statului Arkansas.

[144] Jacqueline Kasun, Mărturie depusă sub jurământ la Curtea Supremă a Statului New York, 2 ianuarie 1992.

[145] S.D.Ravenal, „School-Based Clinics: An Analysis", manuscris, 22 februarie 1997; S.D.Ravenal, „Studies Indicates Sex Ed Failure", *High Point Enterprise*, 5 decembrie, 1994.

Studiul a concluzionat de asemenea că statele cu rate mai mari de bărbați șomeri aveau rate mai mari de dependență de asistență socială, ceea ce confirmă încă o dată importanța piețelor muncii în problema dependenței de acest tip de ajutor.[146]

O comparație între Statele Unite de la începutul anilor '70 și două regiuni în care planificarea familială era promovată cu entuziasm - California și districtul Humboldt - este revelatorie. În perioada 1970-1976, fertilitatea adolescentelor a scăzut în toată țara, inclusiv și în cele două regiuni, până la 50-55 nașteri la 1.000 femei de 15-19 ani. Însă în California, rata sarcinii, la acest grup de vârstă, a crescut de 20 de ori față de nivelul întregii țări. Iar în districtul Humboldt, a fost o creștere de 40 de ori. În ambele zone, sarcinile în exces erau avortate, la o rată de aproape 2 ori mai mare față de restul țării, iar rezultatul era că fertilitatea, în 1976, era aceeași peste tot.[147]

Acest studiu nu poate fi adus la zi deoarece datele privind avortul nu mai sunt publicate. Dovezile arată că ceea ce guvernul a promis, în principal, a fost să influențeze mijloacele prin care să se producă o reducere a fertilității și acest lucru chiar s-a întâmplat. Dar el s-ar fi întâmplat oricum. Guvernul statului California, spre deosebire de alte state, oferă avorturi gratuite la adolescente, fără consimțământul sau știrea părinților. O lege din 1987 cerea înștiințarea părinților, însă aplicarea sa a fost împiedicată de procesele juridice frecvent intentate de opozanții acestei legi. Acest tip de acces rapid la avort a putut încuraja un comportament sexual riscant, care, altfel, nu ar fi existat.

Începând cu 1980, un număr de state au pus în aplicare legi care solicită înștiințarea părinților sau consimțământul lor pentru avorturile la minore. În 1981, statul Minnesota a dat o lege care cerea notificarea părinților în cazul avortului la minore. Aceasta a condus la reduceri drastice ale avorturilor, nașterilor și sarcinilor la adolescente. Rata avortului la adolescente a scăzut cu 20% în perioada 1980-1983. Rata sarcinii a scăzut cu 16%, iar rata fertilității a scăzut cu 13%.[148]

---

[146] Jacqueline R.Kasun, „Government Family Planning: Effects and Incentives", *Review of Austrian Economics* 10, nr.2 (1997):47-75.

[147] Conform datelor publicate de Departamentul de Sănătate al statului California, Centrul pentru Controlul Bolilor și Institutul Alan Guttmacher.

[148] Comisia Camerei Reprezentanților pentru copii, tineret și familii, Raport, *Teen Pregnancy: What Is Being Done? A State-by-State Look*, Congresul 99, I sesiune (Washington D.C.: Biroul pentru Tipărituri al Guvernului SUA, 1986), p.196-199, 380.

Până în 1994, 34 de state au adoptat asemenea legi, însă *Planned Parenthood* și alți susținători ai industriei planificării familiale au intentat o serie de procese împotriva lor, încât doar 23 asemenea legi au putut fi puse în aplicare. Unii cercetători au pretins că noile legi le-ar fi făcut pe tinerele fete să „plece în alte state”[149] sau ar fi dus la creșterea nașterilor nedorite.[150] O privire atentă, totuși, arată că ratele natalității și ale avortului *au scăzut* în statele cu asemenea legi și atât rata avortului, cât și rata natalității, *au crescut* în statele fără asemenea legi, în perioada 1980-1988.[151]

Într-un studiu despre „ratele de tranziție” de la statutul de virgine la cel de nevirgine, făcut în rândul elevelor de clasele a VII-a, a VIII-a și a X-a, în decursul unui an, după ce au primit diverse tipuri de educație sexuală, Stan Weed a ajuns la concluzia că tinerii care nu au primit informații despre controlul nașterilor aveau o probabilitate de două ori mai mică de a se angaja în relații sexuale față de cei care au primit „mai multe” astfel de infpormații.[152]

Au început să fie încurajate rapoarte privind efectele programelor de educație sexuală care puneau accentul pe abstinență, cum ar fi *Respectul față de Sex*[153] (eng. *Sex Respect)* și *Ajutor pentru Adolescenți*[154] (eng. *Teen Aid)*.[155] S-a dovedit că mulți tineri și tinere doreau să învețe moduri în care să refuze avansurile sexuale „fără a răni sentimentele celuilalt”. Chiar și producătorii unora dintre cele mai întrebuințate manuale de educație sexuală au început să vândă materiale despre abstinență.[156] Congresul a încurajat această mișcare, în 1996, cu un sprijin financiar pentru educația sexuală bazată pe abstinență. Susținătorii educației sexuale – organizațiile *Planned Parenthood* și Consiliul de Informare și Educare Sexuală din SUA

---

[149] V.G. Cartfoot și L.V. Klerman, „Parental Consent for Abortion: Impact of the Massachusetts Law”, *American Journal of Public Health*, aprilie 1986, p.394-400.

[150] R.L.Ohsfeldt și S.F. Gohmann, „Do Parental Involvement Laws Reduce Adolescent Abortion Rates?” *Contemporary Economic Policy*, aprilie 1994, p.65-76.

[151] Kasun, „Government Family Planning”.

[152] Sten E.Weed *et al.*, „Predicting and Changing Teen Sexual Activity Rates: A Comparison of Three Title XX Programs”, pentru Biroul Programelor Sarcinii la Adolescente, Departamentul de Sănătate și Servicii Umane, Washington D.C., decembrie 1992.

[153] Produs de Respect, Inc., P.O.Box 349, Bradley, IL 60915.

[154] Produs de Teen-Aid, Inc., N.1330 Calispel, Spokane, WA99201.

[155] Vezi, de ex., Weed, „Predicting”; vezi de asemenea Dinah Richard, *Has Sex Education Failed Our Teenagers? A Research Report* (Colorado Springs: Focus on the Family, 1990).

[156] Vezi ETR Associates, *Sex Can Wait* (Santa Cruz, Calif., 1994).

(eng. SIECUS) – au continuat să insiste că avortul este sigur şi legal, că trebuie să fie disponibil copiilor, fără consimţământul părinţilor lor, şi copiii trebuie învăţaţi cum să utilizeze contraceptivele.[157]

Eşecul programelor pentru controlul naşterilor de a reduce fie sarcina la adolescente, fie ratele naşterilor nu a dus lipsă de acţiuni hotărâte. Cât de departe au vrut să ajungă susţinătorii controlului naşterii ne arată un articol semnat de Jacqueline Forrest şi John Ross, în care au descris efectele unor strategii ca oferirea sau retragerea de alimente şi slujbe, ca stimulente pentru respectarea numărului de copii prescris oficial.[158]

În acelaşi ton, articolul menţionat anterior, de Hollingsworth şi Kreutner, vorbea favorabil despre programele publice, care oferă consiliere „intensivă, faţă în faţă, şi în orice loc", pentru tinerele femei însărcinate ca o soluţie eficientă la fertilitate. Ei au descris în amănunt programul de la Clinica „Sf. Paul", Minnesota, şi pe cel din San Bernardino, California, programe prin care Departamentele de Sănătate ofereau „şedinţe de consiliere faţă în faţă, pentru adolescenţii care veneau la Departament pentru teste de sarcină". „Accesul uşor la avort" combinat cu „implicarea activă a consilierului" - a se înţelege „promovarea agresivă a avortului" - îşi făceau treaba.[159] O organizaţie locală a făcut o cerere pentru fonduri în scopul de a trimite lucrători sociali, cu propriile lor maşini, pentru a strânge tinerele femei însărcinate" pentru „consiliere" intensivă[160] - din nou, a se citi „avort".

Un articol de Brann *et al.*, din 1979, descria metoda utilizată în diverse asemenea „programe-model", ca (din nou) cel de la „Sf. Paul", unde o clinică de avort şi planificare familială finanţată de la bugetul federal a funcţionat din 1973, în cadrul Liceului de Juniori şi Seniori de Arte Mecanice, precum şi din alte licee. În articol se relata că „studenţii care nu mergeau la vizitele programate, erau chemaţi la clinică", iar „personalul clincii... contacta majoritatea elevilor în clasă, în timpul anului". Se mai

---

[157] Consiliul de Informare şi Educare Sexuală din SUA (SIECUS), *Guidelines for Comprehensive Sexuality Edition*, ed.2-a (New York, 1996); vezi, de asemenea, site-ul *Planned Parenthood* http://www..igc.apc.org/ppfa.

[158] Jacqueline Darroch Forrest şi John A. Ross, „Fertility Effects of Family Planning Programs: A Methodological Review", *Social Biology 25* (vara 1978): 145-163.

[159] Hollingsworth şi Kreutner, „Teenage Pregnancy".

[160] Humboldt-Del Norte Departamentul de Sănătate, cerere de fonduri pentru „Adolescent Parenting Project", nr.13.975, 11 martie 1980, p.2, 16, 18, 58.

spunea că aici s-ar fi produs o reducere însemnată a naşterilor.[161] După cum am notat mai sus, totuşi, Douglas Kirby şi colegii săi au arătat că, la Liceul de Arte Mecanice, precum şi la alte şcoli, a avut loc o *creştere* a naşterilor.[162]

Brann de asemenea lăuda programul de la San Bernardino, în articolul său, unde „patru lucrători sociali, angajaţi cu o normă întreagă,... conduceau şedinţe de consiliere faţă în faţă, şi consiliere succesivă în cadrul şcolii cu adolescentele care veneau la Departamentul de Sănătate pentru test de sarcină". Metodele sunt denumite „active", adică „în decursul vizitelor existente într-o săptămână la Departamentul de Sănătate, elevii sunt contactaţi la şcoală, ca să efectueze o vizită de rutină şi la asistentă sau la personalul de consiliere". Aproape nici una dintre fetele „contactate" astfel nu a refuzat să „participe", în mod special din moment ce lucrătorii sociali au stabilit o medie „de 3-4 vizite pe elev".[163] În localitatea Hackensack, New Jersey, *Planned Perenthood* şi alţi planificatori ai familiei se lăudau cu o rată de 74% de avorturi la adolescentele însărcinate. Această „Operaţie de curăţire", finanţată în chip uimitor de la bugetul federal, a fost executată, conform articolului lui Brann, prin mijloacele de „susţinere" ale unui program extrem de energic care coordona presiuni asupra şcolilor din partea Departamentului de Sănătate şi a câtorva clinici de avort şi planificare familială".[164]

Metodele controlorilor sunt cât se poate de „active". Adolescenta însărcinată, pusă în faţa somaţiilor repetate de la autorităţile şcolii şi şedinţele de consiliere cu oficialii Departamentului de Sănătate, este cel puţin intimidată, dacă nu constrânsă. Chiar şi tinerele femei măritate au fost supuse unor presiuni intense de a alege avortul.[165] Dar din moment ce metodele se consideră a fi „reuşite", etica lor dubioasă este ignorată.

Această pretenţie de „reuşită", desigur, pare foarte îndoielnică în lumina dovezilor recente. Declinul fertilităţii, începând cu 1960, la femeile sub 20 de ani a fost probabil rezultatul aceloraşi factori responsabili de mariajele amânate. Că acest „declin" a stopat în timpul funcţionării din plin a programelor de control al naşterii nu înseamnă deloc că a fost o „reuşită".

[161] Brann, „Strategies".
[162] Kirby, „Effects of School-Based Health Clinics".
[163] Brann, „Strategies".
[164] *Ibid.*, p.75.
[165] Interviuri personale cu autorul.

Însă oferă, cel puţin din punctul de vedere al entuziaştilor guvernamentali ai controlului naşterilor o demonstrare a „nevoii" pentru mai mulţi bani de la buget.

Susţinătorii planificatorilor de stat ai familiei insistă că, de la vârste mici, copiii ar trebui să primească educaţie sexuală explicită şi atotcuprinzătoare şi că, până la pubertate, ei ar trebui să încheie cunoştinţele despre avort şi controlul naşterilor, inclusiv informaţii privind unele servicii, despre utilizarea cărora părinţii ar putea să nu ştie nimic.[166] Instructorii de educaţie sexuală ştiu - şi ei recunosc acest lucru în scris - că asemenea educaţie explicită este incitatoare.[167] Ei trebuie de asemenea să ştie - deşi nu recunosc - că rezultatul firesc al acestor cunoştinţe este o creştere a activităţii sexuale, pe care ei o raportează adecvat şi propun să o neutralizeze prin contracepţie, sterilizare şi avort.

Nu există nici o dovadă apoi, nici chiar vreun semn cert, că infuzia de bani de la guvern ar cauza un declin al fertilităţii la adolescenţi. Efectele principale ale programelor guvernamentale pot fi îndreptate spre încurajarea avorturilor în scopul de a avorta sarcinile, care rezultă din nivele prea mari ale activităţii sexuale, incitate de înseşi aceste programe. Este cert că programele pentru controlul naşterilor cresc vânzările de contraceptive şi avorturi, precum şi oportunităţile de angajare în aceste industrii. Şi acesta ar putea fi unul din scopurile majore, în paralel cu intenţia de a reduce fertilitatea. Fiece studiu a arătat că tinerii, care primesc cunoştinţe despre utilizarea dispozitivelor pentru controlul naşterilor, le folosesc din ce în ce mai mult.[168] Însă tinerii, de obicei, nu folosesc mijloacele de control al naşterii eficient şi atunci prezervativele şi celelalte dispozitive pot eşua. Controlorii naşterilor înşişi recunosc că prezervativele eşuează în proporţie de 16%.[169] Avorturile sunt specifice acestor contingente.

În 1973, primul an de avort legalizat la cerere în Statele Unite, mai puţin de 28% din sarcinile la adolescente au fost avortate. Proporţia a fost de

---

[166] Institutul Alan Guttmacher, *Teenage Pregnancy*, p.64-68.

[167] Robert Crooks şi Karla Baur, *Our Sexuality* (Menlo Park, Calif.: The Benjamin/ Cummings Publishing Co., 1980), p.204-206.

[168] Vezi, de ex., Marsiglio şi Mott, „Impact".

[169] W.D.Mosher şi Christine A. Bachrach, „Understanding U.S.Fertility: Continuity and Change in the National Survey of Family Growth, 1988-1995", *Family Planning Perspectives*, ianuarie/februarie 1996, p.6.

aproape 60% în California, unde guvernul plătește pentru avorturi.[170] Nu au existat schimbări în aceste proporții până în 1988. Iar până în 1992, estimările au scăzut, după cum s-a arătat mai sus, în Diagrama 6-5, dar se aflau totuși bine deasupra anului 1976.

Deși controlorii sarcinilor la adolescente au raportat neobosit despre falsele pericole ale maternității la tinere, ei au fost foarte optimiști referitor la efectele avortului. Ei nu ezită, de fapt, să proclame frecvent că avortul este mai sigur decât nașterea de copii,[171] chiar dacă există un corp masiv de date statistice și literatură medicală care atestă că avortul are efecte fizice și psihice grave, probabil, în special, asupra femeilor mai tinere. Acestea încep cu rănirea și chiar moartea în timpul procedurii de avort. Un medic de avorturi cunoscut din California a fost foarte deschis despre riscurile avorturilor, când a depus mărturie în timpul audierii legislative într-un stat, în cazul unei schimbări propuse în subvenționarea avorturilor de la bugetul public. Dr. Kenneth Wright, angajat al câtorva unități mari de avort, a enumerat următoarele pericole: „perforarea uterului, ruperea cervixului, vătămarea intestinelor, vătămarea vezicii, hemoragie, infecții... lucruri pe care le știți cu toții foarte bine." El a afirmat:

> Alte lucruri pe care s-ar putea să nu le știți este că cervixul trebuie tratat cu delicatețe și grijă deoarece în timpul în care o femeie poate avea un avort terapeutic și se poate simți bine, capacitățile de naștere a următorului copil pot fi împiedicate de micro-lacerări (rupturi) ale cervixului... Dacă cervixul este vătămat, ar putea exista probleme în timpul nașterilor ulterioare. Femeia ar putea avea avorturi spontane repetate din cauza incompetenței istmicocervicale.[172]

El a continuat să descrie procedura la tinerele fete: „... cervixul este infantil de multe ori. Este foarte închis. Din punct de vedere fiziologic, nu este gata de dilatație." El a mai declarat că avortul unui copil după săptămâna a 16-a de gestație este în special dificil:

---

170 Institutul Alan Guttmacher, *Teenage Pregnancy*, Factbook, p.31. După cum s-a observat mai sus, Institutul Guttmacher include în rata sarcinii și estimarea pierderilor de sarcini. Acest lucru are drept efect scăderea avorturilor ca proporție de sarcini. Datele din această carte, totuși, estimează sarcina ca o simplă sumă a numărului avorturilor cu cel al nașterilor.

171 Vezi, de exemplu, site-ul organizației *Planned Parenthood.* (http://www.igc.apc.org/ppfa/aborpb06.html) în 1997.

172 Dr. Kenneth Wright, mărturie, Transcriere oficială a audierilor publice privind Reglementările, Departamentul Serviciilor Medicale din statul California, 25 martie 1980, p. 110-115.

> Unele dintre acestea sunt îngrozitoare, dar adevărul este că membrele copilului sunt mari și sunt grele... Există instrumente mari de apucare, care trebuie utilizate pentru îndepărtarea membrelor... Iarăși, noi nici nu știm măcar dacă producem acestor femei o stare care s-ar putea manifesta mai târziu, cauzându-le avorturi spontane repetate.[173]

El a observat că procedura de avort cu soluție salină, folosită în avorturile tardive, este „periculoasă și potențial letală". Mărturia medicului Wright, bazată pe ceea ce a constituit experiența sa profesională cu „practic, sute de mii de femei" este, așa cum vom vedea, în contrast cu concluziile date de cercetările finanțate de guvern ale specialiștilor în planificare familială.

În timpul aceleiași audieri, Alison Lohnberg, administratorul unei clinici de avort, a menționat, de asemenea, „riscul perforării uterului, vătămarea intestinelor și posibile hemoragii", mai ales în cazul avorturilor efectuate în trimestrul al doilea. Ea a adăugat că femeile care fac avorturi „au reacții comune de vină, depresie, supărare și teamă... care, fără consiliere, există [*sic*] riscul să nu dispară niciodată. O femeie poate rămâne cu posibile cicatrice pentru tot restul vieții..."[174] Împreună cu dr. Wright, dna Lohnberg se pare că a fost prea mult preocupată de practica dintr-o mare clinică de avorturi, pentru a ține pasul cu absolvirea de păcate dată de statisticienii finanțați de la bugetul federal.

Luând în serios mărturia lui Wright și Lohnberg, Christopher Tietze de la Consiliul pentru Populație estima că, la începutul anilor '70, în Statele Unite, peste 12% din toate pacientele care făceau avort aveau complicații. Ratele variau de la mai puțin de 10% din femeile cu avorturi, în primul trimestru, la mai mult de o treime din cele cu avorturi tardive ale sarcinii. Aproape 6,5% dintre femei au avut complicații de dificultate crescută - stop cardiac, convulsii, șoc endotoxinic, hemoragie, vătămarea vezicii, a uretrei sau a intestinelor, embolism pulmonar, tromboflebită, deces.[175]

---

[173] *Ibid.*

[174] Alison Lohnberg, mărturie, Transcriere oficială a audierilor publice privind Reglementările, Departamentul Serviciilor Medicale din statul California, 25 martie 1980, p. 110-115.

[175] Christopher Tietze, Induced Abortion: 1979, ed.3-a (New York, The Population Council, 1979), p.79-81.

Metoda abominabilă a avortului cu naștere parțială a devenit un subiect de dezbateri în anii '90. Prin această metodă, medicul care face avortul apucă picioarele copilului, mai întâi, prin canalul nașterii, și le scoate afară. Introduce o pereche de foarfeci la baza scalpului copilului, deschide scalpul, îi absoarbe creierul, după care scoate copilul mort. A fost o metodă la alegere pentru avorturile tardive, pentru copiii mari, prea mari ca să poată fi avortați, prin metoda absorbției. Era legală deoarece capul copilului se afla încă în interiorul mamei când copilul era ucis. Doi medici, Martin Haskell și James McMahon, au devenit cunoscuți pentru practicarea acestei metode.[176]

Congresul american a votat pentru interzicerea acestei metode, în 1996, și apoi, în 1997, iar președintele Clinton a respins de fiecare dată această lege. La fel ca și industria de avort, mass-media aproape niciodată nu a abordat acest subiect, referindu-se la el ca la „o procedură rar utilizată", rezervată doar „urgențelor medicale". Acesta a venit în atenția întregii țări, în momentul în care Ron Fitzsimmons, de la Coaliția Națională a Prestatorilor de Servicii de Avort, a recunoscut în show-ul de televiziune, intitulat *Nightline*, în februarie 1997, că mii de asemenea operații se fac anual, pe mame sănătoase și copii sănătoși și că anterior, „a mințit pe față" în ceea ce privește extinderea practicii.[177] Când Congresul s-a mobilizat din nou, în 1997, pentru interzicerea acestei practici, Asociația Medicală Americană a sprijinit propunerea și câteva state chiar au aplicat interzicerea. Din nou, organizația *Planned Parenthood* a acuzat violent „mașinațiile extremei drepte".

Efectele pe termen lung ale avortului au fost cercetate pe larg. S-a constatat că femeile care au avut avorturi au riscul de a aduce pe lume ulterior copii prematuri.[178] În diverse grupuri de studiu, proporția copiilor născuți prematur varia de la peste 40% până la o cifră de 3 ori mai mare în rândul mamelor care avuseseră avort anterior, în comparație cu femeile care

---

176 *National Right to Life News*, 9 octombrie 1996, 24 martie 1997, 23 mai 1997.

177 *Ibid.*

178 Dr. Leslie Iffy, *et al.*,"Perinatal Statistics: The Effect Internationally of Liberalized Abortion", în dr. Thomas W. Hilgers, *et al.*, *New Perspectives on Human Abortion* (Frederick, Md.: University Publications of America, 1981), p.92-127; S.Harlap și A.M.Davies, „Late Sequelae of Induced Abortion: Complications and Outcome of Pregnancy and Labor", *American Journal of Epidemiology* 102, nr.3 (septembrie 1975): 217-224.

nu au avut avort.[179] Rezultatele pun în pericol lozinca după care avorturile masive făcute adolescentelor vor îmbunătăţi „produsul biologic". Naşterea prematură (de obicei, dată de greutatea mică la naştere) este cunoscută a fi asociată semnificativ cu retardul mintal şi alte probleme de sănătate[180] şi este, de fapt, unul dintre cele mai întâlnite argumente împotriva maternităţii la adolescente.[181] O mai mare apariţie a naşterilor premature la femeile care au făcut un avort ar trebui, cel puţin din motive materiale, să submineze ideea că avortul poate fi un tratament practic pentru sarcina adolescentelor.

Nesurprinzător, statisticile implicate, deşi relatate în numeroase studii, au fost disputate. Chung şi Steinhoff au relatat că nu au găsit nici o tendinţă de naştere a copiilor prematuri la femeile care au făcut un avort anterior.[182] Daling şi Emanuel, care relatau despre rezultatele studiului lor finanţat de guvernul federal, la Universitatea din Washington, puneau la îndoială faptul că existau nivele înalte de copii prematuri în rândul celor născuţi din mame cu avorturi anterioare, faţă de copiii născuţi la alte femei. De fapt, cercetarea lor i-a făcut să „sugereze posibilitatea" că, la femeile sub 20 de ani, „avortul are un efect mai mic de periculozitate decât prima naştere naturală dusă la termen".[183]

Într-un studiu mai mare, Harlap şi Davies, având intenţia de a respinge datele menţionate anterior şi folosind metoda regresiei multiple pentru a controla factorii demografici şi de sănătate, care ar putea influenţa rezultatele, au constatat că greutatea mică la naştere este asociată semnificativ cu avorturile anterior provocate.[184]

---

179 Iffy, „Perinatal Statistics", John A. Richardson şi Geoffrey Dixon, „Effects of Legal Termination of Subsequent Pregnancy", *British Medical Journal,* 1976, I, p.1303-1304; Biroul Central Ungar de Statistici, „The Effect of the Number of Abortions on Premature Births and Perinatal Mortality in Hungary" (Budapesta, 1972); *Marriage and Family Newsletter,* 4, nr.2, 3, 4 (februarie, martie, aprilie 1973).

180 Alan Guttmacher Institute, *Teenage Pregnancy,* p. 29.

181 *Ibid.*

182 Chin Sik Chung, Patricia G.Steinhoff *et al.*, „The Effects of Induced Abortion on Subsequent Reproductive Function and Pregnancy Outcome: Hawaii", studiu nr. 86, (Honolulu: The East West Population Institute, iunie 1983).

183 Janet R.Daling şi Irvin Emanuel, „Induced Abortion and Subsequent Outcome of Pregnancy in a Series of American Women", *The New England Journal of Medicine 297,* nr.23 (8 decembrie 1977): 1241-1245.

184 Harlap şi Davies, „Late Sequelae".

În mod similar, una din cele mai mari investigații ale efectelor avortului provocat, un studiu succesiv, timp de 6 ani, pe 20.000 de femei din New York, care au făcut avorturi, în perioada 1970-1971, a arătat că aceste femei, ulterior, au născut un procentaj mai mare de copii prematuri - cu 61% mai mult – decât femeile din grupul de control, aflate la prima naștere, ai căror copii s-au născut vii.[185] Studiul a mers mai departe pentru a descoperi alte consecințe dezastruoase ale avortului. Femeile care au făcut avort aveau rate ale complicațiilor în timpul sarcinilor ulterioare de câteva ori mai mari decât femeile care nu au avut.[186] A existat o incidență mai mare cu 53% de decese fetale în cadrul grupului, care avusese avorturi.[187] A fost o incidență cu 25% mai mare de mortalitate neonatală în rândul femeilor cu avorturi anterioare și o incidență cu 26% mai mare de malformații congenitale, deși autorii n-au considerat ultimele date importante din punct de vedere statistic.[188]

Studiul extins, făcut de Harlap și Davies, a arătat de asemenea că avorturile anterioare erau asociate nu numai cu rate ale prematurității foarte înalte, ci și cu decese neonatale neobișnuit de înalte și malformații ale copiilor născuți ulterior. Alte studii au arătat probleme în mod similar asociate unui avort anterior.[189] Un studiu publicat în 1998 de revista *American Journal of Public Health* a descoperit un risc crescut cu 50% a sacrinilor ectopice printre femeile care făcuseră avort. Sarcina ectopică (sau tubară) este una dintre cele mai importante cauze ale deceselor materne în timpul primului trimestru.[190]

---

185 Vito M.Logrillo *et al.*, *Effect of Induced Abortion on Subsequent Reproductive Function, Final Report*, New York State Department of Health, Office of Biostatistics, 18 aprilie 1980, Contract nr.N01-HD-6-2802, Institutul Național al Sănătății Copilului și Dezvoltare Umană, tabel 43. Datele prezentate se referă la femeile albe. Calcule separate pentru femeile de culoare nu erau importante din punct de vedere statistic, din cauza unui număr mic de observații.

186 *Ibid.*, Tabel 49.

187 *Ibid.*, Tabel 58.

188 *Ibid.*, Tabel 52 și Tabel 61.

189 Vezi, de exemplu, Ann Aschengrau Levin *et al.*, „Association of Induced Abortion with Subsequent Pregnancy Loss", *Journal of the American Medical Association* 243, nr.24 (27 iunie 1980): 2495-2499; de asemenea, Richardson și Dixon, „Effects".

190 C.Tharaux-Deneux, „Risk of Ectopic Pregnancy and Previous Induced Abortion", *American Journal of Public Health*, martie 1998, p.401-405, citat de *National Right to Life News*, 14 aprilie 1998.

Cu toate acestea, controlorii sarcinilor la adolescente insistă cu încăpăţânare că avortul este mai bun pentru o femeie decât naşterea de copii. Un medic de la *Planned Parenthood* a declarat că „din moment ce avortul este mult mai sigur decât naşterea de copii, din punct de vedere strict medical, fiecare sarcină trebuie avortată”.[191]

La fel ca şi noua dogmă, programele de educaţie sexuală accentuează faptul că avortul este „o procedură relativ sigură, necomplicată”,[192] în timp ce naşterea de copii implică „riscul morţii” sau al sarcinii unui copil cu retard mintal sau cu paralizie cerebrală, epilepsie sau cu o serie de alte maladii „îngrozitoare”.[193]

Unul dintre susţinătorii cei mai înverşunaţi ai doctrinei a fost Willard Cates jr., fost şef al filialei de supraveghere a avortului de la Centrul pentru Controlul Bolilor din SUA. Dr.Cates a relatat că mortalitatea în rândul adolescentelor care năşteau este de cinci ori mai mare decât în rândul celor care făceau avorturi.[194] Afirmaţia a fost contrazisă de un studiu statistic atent făcut de Thomas Hilger şi Dennis O'Hare, care au comparat mortalitatea în rândul femeilor care au făcut avorturi în diverse stadii ale sarcinii şi a celor care au născut copii. Autorii au concluzionat că sarcina naturală este mai sigură decât avortul provocat în orice stadiu al ei.[195] Un studiu ulterior făcut de James Miller a ajuns la aceleaşi concluzii. Miller a constatat că Centrul pentru Controlul Bolilor, agenţia federală responsabilă de estimarea deceselor din avort, omitea numeroase decese, în unele cazuri atribuindu-le altor cauze.[196]

Apoi există şi show-ul groazei, săptămânal, eveniment pe care principalele mijloace de mass-media nu-l comentează aproape niciodată. Aflăm astfel că un medic de avorturi din Manhattan, Young Ho Kwon, fără

---

[191] Dr. Lise Fortier, discurs în faţa Asociaţiei Medicilor de la *Planned Parenthood, 1980*, relatat în *Ob Gyn News*, 1 decembrie 1980.

[192] Planned Parenthood – Santa Cruz County, *Family Life Education: Teacher's Guide*, 1979, elaborat conform Contractului cu Departamentul de Sănătate, Educaţie şi Asistenţă Socială al SUA, Fond nr. 09-H-00260-08-0 FT-H70, p.163.

[193] *Ibid.*, p.167.

[194] Relatat în *Family Practice News* 10, nr.2.

[195] dr.Thomas W.Hilgers, Dennis O'Hare, „Abortion Related Maternal Mortality: An In-Depth Analysis”, în Hilgers, *New Perspectives*, p.69-91.

[196] James A. Miller, „Legal Abortion Deaths: Unreported, Misreported and Covered Up”, *HLI Reports*, octombrie 1995.

vreo licență în obstetrică sau ginecologie, făcea avorturi la femeile care nu erau însărcinate, utilizând instrumente nesterilizate și un cabinet mizerabil. El administra anestezice fără ajutorul vreunui asistent profesionist.[197] Scott Barrett, medic de avorturi din Missouri, și-a pierdut licența în medicină, după ce o femeie a murit în cabinetul său, el injectându-i o doză mult prea mare de anestezic. Alte trei femei au fost grav afectate în timpul avortului. Unei femei i-a fost făcută o tăietură în uter de 6-7 cm.[198] Abu Hayat, un medic de avorturi din orașul New York, a încercat să facă un avort tardiv unei tinere, dar n-a reușit decât să taie un braț bebelușului de sex feminin, acesta născându-se viu. Povestea a fost relatată în timpul emisiunii de televiziune *Donahue*. Kansas City ABC a refuzat retransmiterea acesteia, până în momentul când cetățenii indignați au pichetat sediul acestui post de televiziune.[199] Fred H.Pulver, directorul medical de la *Planned Parenthood* și medic de avorturi la Schenectady, New York, a încercat să facă un avort unei femei, gravidă în 27 de săptămâni. După ce a trimis femeia acasă, aceasta a născut un copil viu de 1300 g.[200]

Un studiu pe 29.000 de femei din Iowa a arătat că femeile cu avorturi provocate aveau un risc de 2,5 ori mai mare de a face cancer al endometrului.[201]

Asupra unui singur aspect există un acord general - femeile care au avut avorturi provocate nasc mai puțini copii după avort, decât alte femei. Institutul Alan Guttmacher a relatat, în 1981, că doar 10% dintre adolescentele a căror sarcină a sfârșit într-un avort au rămas însărcinate din nou, în decurs de un an, comparativ cu 17,5% din a căror primă sarcină a rezultat într-o naștere vie.[202] Institutul Guttmacher a atribuit asta „cel puțin în parte" disponibilității ușoare la contraceptive a celor care au avortat.[203] Dar timp de mai mulți ani, cercetătorii au relatat despre infertilitatea comparativă a celor care au avortat.[204]

[197] *National Right to Life News*, 21 iunie 1994, p.10.
[198] *National Right to Life News*, 25 august 1992, p.20.
[199] *National Right to Life News*, 4 februarie 1992, p.7.
[200] *Ibid.*
[201] C.P.McPherson *et al.*, „Reproductive Factors and Risk of Enometrial Cancer: The Iowa Women's Health Study", *American Journal of Epidemiology* 143 (1996): 1195-1202.
[202] Institutul Alan Guttmacher, *Teenage Pregnancy*, p.21.
[203] *Ibid.*
[204] Christopher Tietze și Marjorie Cooper Murstein, *Induced Abortion: 1975 Factbook* (New York: Population Council, 1975), p.50.

În paralel cu aceasta, vine şi descoperirea că, în comparaţie cu toate femeile, o proporţie de câteva ori mai mare a femeilor tratate de infertilitate au avut avorturi provocate.[205] Studiul extins de la New York, menţionat anterior, a tras concluzia că femeile care avortaseră aveau cu 37% mai puţine sarcini şi mai puţin de jumătate naşteri vii, în următorii 6 ani, decât femeile care nu au avortat.[206] Cercetări ulterioare au sugerat consecinţele creşterii ratelor avorturilor la adolescente. Cercetarea Naţională a Creşterii Familiei condusă de Centrul Naţional pentru Statistici Medicale a descoperit că rata infertilităţii în rândul femeilor căsătorite americane de 20-24 de ani aproape că s-a triplat, în perioada 1965-1982, şi că infertilitatea a crescut în special printre femeile căsătorite de culoare.[207] Aceste proporţii nu s-au schimbat foarte mult până în 1988.[208] Pentru cei care vehiculează ideea suprapopulării beneficiile sunt reale: avortul este o armă cu două tăişuri - el nu numai că reduce fertilitatea în mod direct, ci promite un impact advers asupra fertilităţii ulterioare. Nu e de mirare că *Planned Parenthood* şi asociatul său, Institutul Alan Guttmacher, cer ca guvernul să ofere acces gratuit la avort la cerere.[209]

Legătura dintre avort şi cancerul mamar a devenit o problemă în anii '90. În 1996, Asociaţia Medicală Britanică a publicat o analiză a 23 de studii din toată lumea, care arătau o creştere de 30% a riscului de cancer mamar, atribuit avortului provocat.[210] Un studiu efectuat în Olanda a descoperit un risc de 90% la femeile cu avorturi provocate.[211] Daling *et al.* au găsit o creştere cu 50% a riscului de cancer mamar la femeile cu avorturi provocate.[212]

S-ar putea crede că greutatea dovezilor ar limpezi acest lucru odată şi

---

205 D. Trichopoulos *et al.*, „Induced Abortion and Secondary Infertility", *British Journal of Obstetrics and Gynaecology* 83 (august 1976): 645-650.

206 Logrillo, *Effect of Induced Abortion*, p.10.

207 William F.Pratt *et al.*, „Understanding U.S. Fertility: Findings from the National Survey of Family Growth, Cycle III", *Population Bulletin* 39 nr.5 (decembrie 1984): 27-28, publicat de Biroul de Referinţă pentru Populaţie. Studiul defineşte infertilitatea ca incapacitate de a concepe după un an de relaţii sexuale, fără contracepţie.

208 *Family Planning Perspectives*, iulie/august 1991.

209 Alan Guttmacher Institute, *Teenage Pregnancy*, p.64-71.

210 Joel Brind *et al.*, „Induced Abortion as an Independent Risk Factor for Breast Cancer. A Comprehensive Review and Meta-Analysis", *Journal of Epidemiology and Community Health*, 1996, p.481-496.

211 *Journal of the National Cancer Institute*, decembrie 1996.

212 Janet Daling, *Journal of the National Cancer Institute* 86:1584-1592.

pentru totdeauna, dar nu este așa. Institutul Național de Cancer a subestimat aceste descoperiri,[213] iar revista *New England Journal of Medicine* a publicat un studiu danez, cu scopul de a demonstra că nu există nici o legătură între avort și cancerul mamar.[214] Studiul danez, însă, a omis toate femeile - 60.000 în total - care au avut avorturi înainte de 1973. Avortul a fost legalizat în Danemarca în 1939. Studiul a inclus de asemenea peste 350.000 de femei sub 25 de ani, care făcuseră avort, dar nu avuseseră timp să dezvolte această boală. Acest studiu, și-a ajustat cifrele astfel încât să „corecteze" creșterea generală a incidenței cancerului mamar, care acompania creșterea generală a avorturilor.[215] Site-ul organizației *Planned Parenthood* a continuat să insiste că „avortul este de aproape 2 ori mai sigur decât o operație de amigdalită".

Nu numai avortul, ci și pilulele contraceptive, contraceptivele injectabile s-a descoperit că sunt asociate cu riscuri crescute de cancer mamar.[216]

Un studiu unguresc a concluzionat că femeile care au folosit contraceptive orale în ultimele 2 luni înainte de concepție, aveau un risc de 70% mai mare de a duce la nașterea unui copil cu membre anormale, față de alte mame.[217]

„Utilizarea de contraceptive orale poate crește posibilitatea unei femei de a face anumite forme de cancer cervical", relatează P.Donovan și M.Klitsch, în *Family Planning Perspectives.* Un studiu efectuat în Los Angeles a descoperit că utilizarea de contraceptive orale dublează riscul cancerului cervical. Alt studiu efectuat în Quebec, pe de o parte, și Organizația Mondială a Sănătății, pe de altă parte, au ajuns la aceleași concluzii, anume

---

[213] Joel Brind, „Abortion and Breast Cancer", *National Right to Life News*, 23 mai 1997.

[214] M.Melbye *et al.*, „Induced Abortion and the Risk of Breast Cancer", *New England Journal of Medicine* 336 (1997): 81-85.

[215] Brind, „Abortion and Breast Cancer", vezi de asemenea *Abortion-Breast Cancer Quarterly Update*, P.O.Box 33127, Poughkeepsie, NY 12603.

[216] L.A. Brinton *et al.*, „Oral Contraceptives and Breast Cancer Risk among Younger Women", *Journal of the National Cancer Institute* 87 (1995):827-835; D.C.G. Skegg *et al.*, „Depot Medroxylprogesterone Acetate and Breast Cancer: A Pooled Analysis of the World Health Organisation and New Zealand Studies", *Journal of the American Medical Association* 273 (1995): 799-804.

[217] A.E. Czeizel și I.Kodaj, „A Changing Pattern in the Association of Oral Contraceptives and the Different Groups of Congenital Limb Deficiencies", *Contraception* 51 (1995): 19-24, relatat în *Family Planning Perspectives*, mai/iunie 1995, p.98.

că riscul era cel mai pronunțat printre utilizatoarele acestor pilule pe termen lung.[218] Contraceptivele orale sunt disponibile „în mod universal" la toate agențiile de planificare familială finanțate de la bugetul public.[219]

În reclamele sale, *Planned Parenthood* recunoaște că „pilula" crește riscul tensiunii mari, trombozelor, atacului de cord și accidentelor vasculare cerebrale.[220]

Creșterea nivelului activității sexuale extramaritale a generat transmiterea bolilor venerice. Centrul pentru Control Bolilor, care a dat alarma întotdeauna în ceea ce privește consecințele permisivității sexuale, relatează acum că există un declin al cazurilor de gonoree și sifilis, începând cu anul 1970 și chiar al cazurilor de SIDA. Deși acestea sunt de 9 ori mai mari decât în 1985, au scăzut din 1993.[221] Totuși, nu reprezintă tabloul integru. Un autor de la Institutul Guttmacher relata, în 1997, despre „epidemia ascunsă" de boli cu transmitere sexuală. Deși remarcile sale, bazate pe un raport al „Institutului de Medicină" din Washington D.C., poate reflectau speranța pentru „creșterea finanțărilor private și publice" de a combate epidemia, ele puneau probleme grave. Patricia Donovan susține:

> Un număr estimat de 12 milioane de americani contactează o boală cu transmitere sexuală (BTS) în fiecare an... Peste 55 de milioane... de americani se consideră că sunt infectați cu o boală virală incurabilă, cum ar fi herpesul genital sau virusul uman papiloma. O dată infectați, indivizii au mereu riscul de a transmite această boală partenerilor sexuali.
>
> Femeile au o probabilitate mai mare de a se infecta decât bărbații... Cancerul cervical... care este legat într-o anumită măsură de virusul uman papiloma, omoară peste 4.500 de femei în fiecare an. Cel puțin un milion de femei pe an au... inflamația organelor pelviene, o complicație dată de chlamidia sau gonoree, care poate duce la infertilitate sau la sarcină ectopică ce pune în pericol viața. În plus, multe boli cu transmitere sexuală pot fi transmise copilului în timpul sarcinii sau nașterii... Trei milioane de adolescenți contactează o BTS în fiecare an... multe din consecințele grave ale BTS asupra sănătății, care apar la adulți... sunt rezultatul... comportamentului început în adolescență sau la începutul perioadei de maturitate...[222]

---

[218] *Family Planning Perspectives*, mai/iunie 1995, în material se făcea referire la articolele publicate în *Lancet* 344 (1994), *American Journal of Epidemiology* 140 (1994) și *International Journal of Epidemiology* 24 (1995).

[219] *Family Planning Perspectives*, ianuarie/februarie 1997, p.8.

[220] „Smoking or the Pill", broșură, Federația Planned Parenhood din America, 1994.

[221] *Statistical Abstract of the United States,* 1996, Tabel 215.

[222] Patricia Donovan, „Confronting a Hidden Epidemic: The Institute of Medicine's Report on Sexually Transmitted Diseases", *Family Planning Perspectives*, martie/aprilie 1997, p.87-89.

Din moment ce acest dezastru a apărut în timpul perioadei înfloritoare a programelor de planificare familială și educație sexuală guvernamentală, este firesc să ne așteptăm ca autoarea cel puțin să sugereze niște căi de a domoli aceste activități. Însă nici pomeneală de așa ceva. Problema este, spune autoarea, că americanii suferă de „reticență în a discuta problemele de natură sexuală..." (Am vorbit noi oare despre altceva în ultimii 30 de ani?) Iar soluția este, desigur, să se cheltuie mai mulți bani, să se facă mai multe cercetări, să se ofere mai multă „educație pentru sănătate", „să se promoveze utilizarea prezervativului", inclusiv prezervativele prin clinicile școlare, fără consimțământul parental și, doar, așa, ca un gând întârziat, se poate menționa că „amânarea debutului relațiilor sexuale" ar putea ajuta.

Deși contracepția și avortul liber sunt favorizate deschis de către planificatorii familiei finanțați de guvern, sterilizarea este cea mai utilizată metodă de control al nașterilor, alegerea a 39% din utilizatorii controlului nașterilor.[223] Legile statelor permit sterilizarea adolescenților și chiar prevăd sterilizare obligatorie în unele cazuri.[224] În California, precum și în alte state, tinerii pot consimți în mod legal la propria lor sterilizare de la vârsta de 18 ani.[225] Programele de educație sexuală, începând cu școala primară, ridică în slăvi avantajele sterilizării,[226] iar serviciile publice gratuite de vasectomie și ligatură tubară sunt mediatizate pe larg în comunitățile cu concentrații mari de oameni tineri.[227]

Guvernele statelor americane, precum și guvernul federal au cheltuit 148 de milioane de dolari pentru sterilizările săracilor în 1994. (Planificatorii familiei îi definesc pe tinerii dependenți de părinții lor drept „săraci",

223 Daniel Daley și Rachel Benson Gold, „Public Funding for Contraceptive, Sterilization and Abortion Services", an fiscal 1992, *Family Planning Perpestives*, noiembrie/decembrie 1993, p.249.

224 Christian S.White IV, *Situation Report: Sterilization in the United States* (Stafford, Va.: The American Life Lobby, 1981).

225 California Civil Code 25.1, 34.5.

226 *Arcata School District Family Life/Sex Education Curriculum Guide* (Arcata, Calif., iunie 1976); *Guidelines for Comprehensive Sexuality Education,* ed. a 2-a (Sexuality Information and Education Council of the U.S., 1996).

227 „How Men Can Help with Birth Control", broșură distribuită de Centrul Everyman's studenților de la Universitatea de Stat Humboldt; „Planned Parenthood's Tubal Ligation and Vasectomy Services", broșură, Six Rivers Planned Parenthood, Eureka, Calif., distribuită în 1997.

indiferent de cât de înstăriţi le sunt părinţii).[228] Reglementările federale restricţionează finanţarea federală pentru sterilizarea pacienţilor care au cel puţin 21 de ani, care şi-au dat consimţământul informat. Însă cei care încalcă aceste reguli, dacă sunt găsiţi, nu trebuie decât să întoarcă înapoi fondurile federale. O organizaţie de consiliere a consumatorului relata, în 1979, că 7 din 10 spitale, în care au fost conduse investigaţii, încălcau recomandările guvernamentale, sterilizând persoane sub 21 de ani, fără să aibă consimţământul lor informat, şi chiar smulgând consimţământul de la femeile aflate în travaliu sau sub pretexte false.[229]

Un audit al sterilizărilor finanţate de la bugetul federal realizat în 9 state, în perioada 1979-1980, a dat la iveală numeroase cazuri în care legea federală era încălcată. Celor 9 state li s-a cerut să întoarcă aproape 1 milion de dolari bugetului federal.[230]

Uitându-ne înapoi, este greu să credem ce ar fi putut face mai mult generaţia mai în vârstă ca să încurajeze comportamentul necugetat al tinerilor. A fost o generaţie de părinţi şi profesori care au dorit cu tot dinadinsul să-şi arate „deschiderea" lor, manipulată de maşinăria informaţională finanţată de guvern, sub comanda unui grup de interese determinat de reducerea populaţiei şi de „ameliorarea calităţii" populaţiei. Scopul a fost să se elimine cam 15% din naşterile care apăreau la femeile sub 20 de ani. Campania avea scopul să transforme imaginea publică a sarcinii la femeile sub 20 de ani dintr-un fenomen natural, într-o plagă.

Cu ajutorul a milioane de dolari din bugetul federal, o instituţie de cercetare politizată, care funcţionează în sălile consacrate ale marilor universităţi, a adunat şi a mediatizat dovezi false care condamnă „sarcina la adolescente" ca pe o nenorocire. Cuprins de panică, Congresul american a înfiinţat o industrie a sexului, finanţată de la buget, pentru a-i educa pe tineri, a le forma valori, ca ei să se descurce cu rezultatele vieţii lor sexuale.

Concentrarea asupra tinerilor a fost esenţială scopurilor mişcării. Pentru a căpăta încrederea publicului că guvernul trebuie să limiteze populaţia şi pentru a crea o toleranţă la orice ar fi însemnat această metodă,

[228] Terry Solom *et al.*, „Public Funding for Contraceptive, Sterilization and Abortion Services, 1994", *Family Planning Perspectives,* iulie/august 1996, p.171.
[229] *Family Planning Perspectives 11*, nr.6 (noiembrie/decembrie 1979): 366-367.
[230] Departamentul de Sănătate şi Servicii Umane al SUA, *State Assessment Guide: Abortion, Sterilization and Family Planning,* 1979 şi 1980.

modul eficient a fost să se înceapă cu copiii în anii lor de formare, ale căror atitudini și vieți reproductive pot fi modelate, iar ei pot transmite noua doctrină celor care vin, noilor generații, din ce în ce mai restrânse. Educația publică a încăput pe mâna unui nou tip de îndoctrinare.

Nu este un tablou emoțional irosirea evidentă a banilor pe programele finanțate de guvern pentru a corecta probleme create chiar de aceste programe. Şi nici faptul că guvernul unei societăți libere este devotat manevrării inimilor, minților și trupurilor oamenilor săi într-o direcție dictată de către un grup de interese speciale.

Roadele acestor eforturi sunt amare. Avem din ce în ce mai multe familii monoparentale, mai multe avorturi, o epidemie tot mai mare de boli venerice, rate tot mai mari ale cancerului mamar, tot mai multe tinere femei cu accidente vasculare cerebrale și atac de cord, ca rezultat al utilizării pilulei.

Poate cea mai dureroasă este ideea că aceasta nu ar fi trebuit să se întâmple. Când, în final, tinerii au fost întrebați ce vor, ei înșiși au spus că ar vrea să știe „cum să spună «Nu»". Poate ar fi trebuit să-i întrebăm mai devreme!

CAPITOLUL VII

MIŞCAREA - ISTORIA ŞI LIDERII SĂI

În 1900, firma Krupps a sponsorizat un concurs de eseuri cu premii despre darwinismul social, iar oamenii de ştiinţă au venit cu o abundenţă de idei despre descoperirile ştiinţifice ale sec. XIX şi implicaţiile lor în organizarea societăţii. Bazându-şi ideile pe teoriile lui Darwin, Spencer, Sumner, Galton, Pearson şi alţii, ei au postulat că progresul constituia tema centrală a istoriei.

Acest punct de vedere susţine că omul şi societatea se dezvoltă continuu spre un viitor mai bun, printr-un proces natural, care, oricum, cere condiţii optime ca să funcţioneze propice. Problema statului modern, susţin gânditorii, este că el se agaţă de idei învechite care oferă un precedent drepturilor înnăscute ale individului în ceea ce priveşte utilitatea sa pentru societate. Ca societatea să nu fie împovărată fără speranţe, chiar mutilată, de grija pentru cei săraci, ea trebuie să se debaraseze de cei inadecvaţi din punct de vedere social, să reimpună echivalentul procesului de selecţie naturală şi să se asigure, prin legislaţie socială, că „produsul său biologic" este îmbunătăţit, nu degradat.[1]

Secolul al XIX-lea a cunoscut o revoluţie în gândirea socială şi ştiinţifică, cu reverberaţii inevitabile asupra conceptului despre populaţie. Thomas Robert Malthus (1766-1834) a urzit pentru prima dată ideea că numărul mare al populaţiei face presiuni asupra limitelor rezervelor de hrană din cauza obiceiului de înmulţire a „claselor inferioare ale societăţii". Malthus n-a ezitat deloc să susţină că statul trebuie să adopte o politică antinatalistă: „A-l lăsa pe fiecare om la alegerea sa liberă şi responsabilă numai în faţa lui Dumnezeu pentru răul pe care-l face, în orice fel, este lucrul asupra căruia stărui; nu aş face, în nici un caz, mai mult..."[2] El credea că refuzându-le săracilor caritatea - publică sau privată - ei ar simţi pe deplin atât costurile, cât şi beneficiile deciziilor lor reproductive şi-şi vor

---

[1] Helmut Krausnick, "Social Darwinism", în Helmut Krausnik *et al.*, *Anatomy of the SS State* (New York: Walker and Co., 1968), p.10-19.

[2] Thomas Robert Malthus, *An Essay on the Principle of Population*, în Leonard Dalton Abbott, ed., *Masterworks of Economies*, 3 vol., (New York: McGraw-Hill, 1973), I:228.

pune în acord mariajul și nașterea de copii conform abilităților lor de a-și câștiga existența.[3] Înainte de sfârșitul vieții sale, Malthus și-a modificat opiniile, însă s-a aflat sub influența lucrărilor sale de început, în special din teama de creșterea excesivă a populației.

Charles Darwin (1809-1882) recunoștea că a fost inspirat de Malthus[4] în studiul său despre „lupta pentru existență" și procesul prin care „schimbările favorabile... tind să fie conservate, iar cele nefavorabile să fie distruse".[5] Însă el nu a aplicat teoriile sale biologice în viața socială și politică a omului și, din câte se pare, nu i-a înțeles pe cei care au făcut-o. El i-a scris unui darwinist social din Germania că nu i-a trecut prin cap că teoriile sale biologice ar fi aplicabile la problemele sociale.[6] Alții au continuat să caute în teoriile darwiniste ceea ce erau dispuși să găsească, adesea cu rezultate aparent contradictorii. Nu numai susținătorii concursului neregulamentar, instituit de o firmă de afaceri, l-au admirat pe Darwin, ci însuși Karl Marx a vrut să-i dedice traducerea în limba engleză a volumului *Das Kapital.* (Darwin a refuzat această onoare). Himmelfarb a sugerat că ceea ce aveau acești susținători în comun era afinitatea pentru ideea de luptă necontenită prin criticarea virulentă a eticii și religiei tradiționale, care duce la progresul uman.[7] Această justificare aparentă pentru aruncarea la coș a constrângerilor etice și religioase consfințite de vreme a făcut apel la mulți oameni de afaceri magnați, la socialiști revoluționari, la oameni de știință, care jinduiau după mai multă libertate pentru experimente, precum și la alți planificatori sociali.

Herbert Spencer (1820-1903) a fost cel care a inventat expresia „supraviețuirea celui mai apt",[8] iar în lucrarea sa *Statica Socială,* a descris procesul competiției prin care sistemele sociale se dezvoltă optim. Beneficiile provenite din procesul de competiție, adică înlăturarea celor inapți, l-a făcut să se opună oricărei intervenții de stat care ar împiedica acest proces.[9] Spencer, în ideile sale, i-a inspirat foarte mult pe magnații

[3] *Ibid.*
[4] Abbott, *Masterworks,* p.185.
[5] *Ibid.*
[6] Gertrude Himmelfarb, *Darwin and the Darwinian Revolution* (New York: Doubleday Anchor Books, 1959), p.390.
[7] *Ibid.,* cap.19.
[8] Herbert Spencer, *The Man versus the State,* în *The Works of Herbert Spencer* (Osnabruck: Otto Zeller, 1966), vol.11.
[9] Herbert Spencer, *Social Statics,* în *The Works,* vol.11.

vremii, cum ar fi John D.Rockefeller, senior.[10]

William Graham Sumner, autorul lucrării *Folkways* (*Obiceiuri populare*) și al altor lucrări,[11] avea idei similare cu ale lui Spencer, care lua în considerare beneficiile competiției. Ambii autori ilustrează plecarea radicală a darwinismului social de la conceptul de competiție a lui Adam Smith. *Competiția este bună deoarece ea face ca oamenii să servească unul altuia*, indiferent de intenția lor, susținea Adam Smith. Iar Spencer și Sumner considerau competiția bună deoarece ea îi elimina pe cei „inapți", cu intenție precisă. Teoria darwinismului social a fost îmbrățișată de către monopolurile de afaceri, care se nășteau și care doreau să evite reglementările guvernamentale, dar nu și subvențiile guvernamentale. Viziunea lui Smith era necruțătoare cu privire la marele business, în special cu privire la mariajul marilor guverne cu marele business, înțelegând că marile combinații dintre puterea publică și privată puneau în pericol interesul social.

Crucială pentru teoria darwinismului social a fost punctul de vedere asupra ființelor umane. Potrivit acestei teorii, oamenii nu erau considerați drept creaturi înzestrate cu demnitate și valoare intrinsecă, indiferent de condiția lor absolută, ci drept factori pe o scară de valori socială. Fără ezitare sau jenă, darwinismul social a determinat chiar această scară și s-a apucat să evalueze oamenii corespunzător. Nu este deloc surprinzător că cei care împart atributele economice și sociale se află cel mai sus pe această scară.

Ideea selecției naturale a încurajat studiul eredității și legile statistice ale probabilității care o guvernează. Statisticianul Sir Francis Galton (1822-1911) a fost fondatorul științei eugeniei sau a „nașterii bune". După cum susține Chase, în monumentala sa istorie a rasismului științific, Galton spera, prin cercetările sale, să ofere „raselor umane mai apte o șansă mai bună de a domina rapid asupra celor mai puțin apți".[12] El credea că negrii sunt inferiori din punct de vedere genetic,[13] că evreii

---

[10] Allan Chase, *The Legacy of Malthus: The Social Costs of the New Scientific Racism* (New York: Alfred A. Knopf, 1977), p.8.

[11] William Graham Sumner, *Folkways: A Study of the Sociological Importance of Usages, Manners, Customs, Mores, and Morals* (Boston: Guinn and Co., 1906).

[12] Francis Galton, *Inquiries into Human Faculty* (London: Macmillan, 1883), p.24-25, citat de Chase, *Malthus*, p.13.

[13] Francis Galton, *Hereditary Genius: An Inquiry into Its Laws and Consequences* (New York: Horizon Press, 1952), p.326-328.

erau „paraziți"[14] și că sărăcia se transmite prin gene.[15]

Karl Pearson (1857-1936), un alt statistician și discipol al lui Galton, a discutat despre „sterilizarea acelor segmente din comunitate care au o valoare civică neînsemnată".[16]

Ideea că progresul este realizat prin procesul de eugenie al înlăturării celor inapți a luat avânt rapid, iar, în 1907, după cum povestește Chase, statul american Indiana a adoptat prima lege de sterilizare obligatorie din lume, îndreptată spre „criminali condamnați, idioți, violatori și imbecili". Treizeci de state americane și Puerto Rico au făcut la fel, bazându-se în principal pe Modelul Legii Eugenice scrisă de Harry Laughlin,[17] care a fost acuzat că ar fi inspirat legile de sterilizare obligatorie naziste.[18]

În 1912, primul Congres Internațional de Eugenie a fost ținut la Universitatea din Londra. Vicepreședinții săi îi includeau pe Winston Churchill, Charles Eliot (rector emerit al Universității Harvard), David Starr Jordan (rector al Universității Stanford) și alte persoane notabile. Scopul acelui congres a fost: „prevenirea propagării celor inapți".[19]

Congresele ulterioare au fost ținute în 1921 și 1932 și au atras din nou multe din somitățile vremii. Cel de-al 3-lea congres, din 1932, a făcut apel la sterilizarea a 14 milioane de americani care aveau rezultate scăzute ale testelor de inteligență.[20]

Unul dintre cei mai energici și entuziaști eugeniști ai vremii a fost Margaret Sanger (1883-1966), fondatoarea organizației *Planned Parenthood*. Numită de H.G. Wells „cea mai mare femeie a lumii",[21] Sanger a asimilat punctele de vedere predominante ale epocii privind importanța „nașterii bune". La începutul carierei sale de răspândire a informațiilor despre controlul nașterilor și servicii pentru săraci, Sanger a concluzionat că cel

[14] Karl Pearson, *Life, Letters and Labours of Eugenics of Francis Galton,* 4 vols. (Cambridge, England: Cambridge Univ. Press, 1914-1940), 2:209, citat în Chase, *Malthus,* p.14.

[15] Chase, *Malthus,* p.100-104.

[16] Pearson, *Galton,* 3:218-320, citat de Chase, *Malthus,* p.15.

[17] Chase, Malthus, p.15-16.

[18] Elasah Drogin, „Margaret Sanger: Founder of Modern Society", republicat din *International Review of Natural Family Planning 3,* nr.2 (vara 1979).

[19] Chase, *Malthus,* p.19.

[20] *Ibid.,*p.20.

[21] Miriam Allen de Ford, „The Woman Rebel", *Humanist,* ediție specială, primăvara 1965, p.96.

mai mare handicap al lor era moștenirea lor biologică, după cum arată Drogin în biografia sa atentă.

În 1919, Sanger scria în revista sa, *Birth Control Review (Revista Controlului Nașterii)*, „Mai mulți copii de la cei apți și mai puțini copii de la cei inapți - aceasta este principala problemă a controlului nașterii".[22] În 1922, ea și-a concentrat atacul asupra îngrijirii maternale gratuite pentru forțele sărace „mai sănătoase și mai multe segmente normale ale lumii care duc povara... fecundității necugetate și promiscue a altora, care reprezintă... o tară, deșeuri umane..."[23] Prejudecata din prezent a organizației *Planned Parenthood* împotriva ajutorării mamelor adolescente și preferința ca ele să avorteze și să utilizeze contraceptivele se sprijină pe această tradiție.[24]

În declarațiile sale de mai târziu, M. Sanger și-a clarificat cu precizie punctele sale de vedere. În 1932, revista sa *Birth Control Review* a ordonat „o politică aspră și fermă de sterilizare și segregare" a acelor persoane „deja întinate" prin ereditatea lor. Unor asemenea oameni, susținea ea, trebuie să li se ofere pensii în schimbul consimțământului lor de a fi sterilizați, iar dacă refuză, ar trebui să fie segregați de populația generală așa încât moștenirea lor „întinată" să nu infecteze generațiile viitoare. Cei afectați trebuie trimiși pe toată perioada vieții, la „ferme și gospodării", unde „să fie învățați să muncească sub îndrumarea unor instructori competenți",[25] condamnând la acest exil „15-20 de milioane de oameni din rândul populației noastre".[26]

În 1933, revista sa *Birth Control Review* a avansat mult spre sterilizarea eugenică. Într-un articol de fond, „Sterilizarea eugenică: o necesitate urgentă", profesor dr. Ernst Rudin, membru în Consiliul de conducere al Institutului Kaiser Wilhelm pentru Antropologie, Genetică Umană și Eugenie, a cerut intensificarea acțiunii de „a preveni înmulțirea unor neamuri proaste" și de a împiedica „creșterea natalității la populația medie sănătoasă".[27]

---

[22] *Birth Control Review*, mai 1919, citat în Chase, *Malthus*, p.55.

[23] Margaret Sanger, *Pivot of Civilization* (New York: Brentano's, 1922), p.177, citat de Drogin, „Sanger".

[24] Vezi Frederick S. Jaffe, mărturie în fața Comisiei pentru populație a Camerei Reprezentanților, *Hearings on Fertility and Contraception in America: Adolescent and Pre-Adolescent Pregnancy*, Congresul 95, sesiunea 2-a, vol.11 (Washington, D.C.: Biroul de Tipărituri al Guvernului SUA, 1978), p. 538-550.

[25] *Birth Control Review* 16, nr.4 (aprilie 1932): 107, citat în Drogin, „Sanger".

[26] *Ibid.*

[27] *Birth Control Review* 17, nr.4 (aprilie 1933): 102, citat în Drogin, „Sanger".

Sanger însăși a calculat justificarea cost-beneficiu pentru controlul nașterilor, promovată de către *Planned Parenthood.* Ea a cerut discipolilor săi să „ceară guvernului să... ia povara oamenilor bolnavi mintal și fragili de pe spatele vostru. Soluția pentru aceștia este sterilizarea."[28] Ea acuza procesul democratic, prin care „votul moronilor [este] la fel de bun ca votul unui geniu"[29] și „fondurile care trebuie folosite pentru creșterea standardului civilizației noastre sunt deturnate pentru a menține pe cei care nu ar fi trebuit să se nască niciodată."[30]

Sanger a corespondat cu Clarence Gamble, un alt prim lider al mișcării pentru controlul populației și fondatorul organizației *Pathfinder Fund* (*Fondul exploratorului*) și i-a împărtășit planul său de a-i convinge pe oamenii de culoare din America să consimtă la controlul nașterilor. Strategia sa era să folosească organizații ale oamenilor de culoare „cu personalități angajate" pentru a conduce mișcarea și astfel să neutralizeze opoziția din partea negrilor.[31]

Sanger era prieten apropiat cu Havelock Ellis, marele sexolog, care se crede că ar fi influențat-o să-și schimbe accentul inițial de pe cantitate, în eforturile sale pentru controlul nașterilor, pe eugenie.[32] Era una dintre persoanele cele mai influente ale vremii și se număra printre prietenii cei mai buni și asociați ai celor mai bogate și mai puternice personaje ale vremii. În 1916, și-a înființat prima clinică de control al nașterii sub auspiciile Ligii Naționale pentru Controlul Nașterilor iar, în 1921, ea a înființat Liga Americană pentru Controlul Nașterilor, care, în 1939, s-a transformat în Federația pentru Controlul Nașterilor, părintele de astăzi al organizației *Planned Parenthood.*[33]

În timpul celui de-al II-lea război mondial și câțiva ani după aceea,

[28] *Birth Control Review*, octombrie 1926, citat în Drogin, „Sanger".
[29] *Birth Control Review*, aprilie 1925, citat în Drogin, „Sanger".
[30] Sanger, *Pivot of Civilization*, p.279, citat în Drogin, „Sanger".
[31] Linda Gordon, *Woman's Body, Woman's Right: A Social History of Birth Control* (New York: Grossman Publishing Co., 1976), p.332-333, citat în Drogin, „Sanger".
[32] Chase, *Malthus*, p.294.
[33] Alan E.Guttmacher, „The Planned Parenthood Federation of America, Inc.,General Program", în volumul lui Mary Steichen Calderone, ed., *Manual of Family Planning and Contraceptive Practice*, ed.2-a (Baltimore: Williams and Wilkins, 1970), p.91-96; și *Encyclopedia Britannica*, ediția din 1953.

delirul controlului naşterilor şi eugeniei a fost redus la tăcere în ţările aliate, după ce peste ororile eugeniei – încercările de a îmbunătăţi produsul biologic prin experimentele naziste de rasism ştiinţific – s-a aşternut un linţoliu. Însă ecoul eugeniei nu s-a stins pe deplin. În 1945, de exemplu, eugenistul Guy Irving Burch, fondatorul Biroului de Referinţe în problemele Populaţiei (eng. *Population Reference Bureau, Inc. PRB*), a publicat o carte intitulată *Population Roads to Peace and War* (*Căile populaţiei spre pace şi război*), pe care a oferit-o drept ghid pentru negocierile de pace. Cartea recomanda sterilizarea obligatorie a „tuturor persoanelor care nu sunt potrivite, fie biologic sau social", şi cerea negociatorilor de pace să „recomande" asemenea legi „tuturor ţărilor", insistând asupra unor asemenea legi în ţările ocupate.[34] Până când astfel de legi nu vor fi adoptate, avertiza Burch, vor urma dezastre fără sfârşit, iar noua pace va fi „tranzitorie, la fel ca şi rezultatele Tratatului de la Versailles".[35]

Burch şi compatrioţii săi au lucrat de-a lungul anilor '50, regrupând şi renumind organizaţiile, formând altele noi şi, mai presus de toate intrând sub umbrela unor consilii de putere. La începutul anilor '60, mişcarea a reapărut sub denumirea de „Campania de verificare a exploziei demografice" şi, dând semnalul de alarmă cu privire la „bomba demografică", a captat interesul şi şi-a făcut imagine prin mass-media.

Exagerarea fricii faţă de bomba demografică, conform istoricilor mişcării, a fost în mare opera unui singur om. Elisabeth Moore şi Lawrence Lader îşi amintesc cum Hugh Moore, magnat al industriei alimentare (inventatorul paharelor de hârtie), a rămas convins de pericolul suprapopulării globului, după ce a citit cartea lui William Vogt, fost oficial al organizaţiei *Planned Parenthood.* De atunci încolo, Moore şi-a dedicat o mare parte din averea, energia şi sprijinul său total în scopul mediatizării „bombei demografice". În 1954, el a trimis o broşură, întitulată *Bomba demografică,* către o mie de lideri din afaceri şi de sindicat,[36] iar ulterior către alte 1,5 milioane de persoane, şi i-a dat permisiunea lui Paul Ehrlich de a folosi titlul broşurii pentru cartea sa, publicată în 1968.

[34] Guy Irving Burch şi Elmer Pendell, *Population Roads to Peace or War* (Washington, D.C.: Population Reference Bureau, 1945), p.103.

[35] *Ibid.,* p.130.

[36] Elizabeth Moore, „How American Big Business Sold Us the Population Bomb", *The Uncertified Human,* august 1978, p.3-6.

Ca președinte al Biroului de Referințe în problemele Populației, Moore a lucrat intens pentru a angaja guvernul federal american în controlul populației în lume. Prietenia sa cu generalul William Draper jr., care împărtășea aceleași idei, a dat roade în 1958, când președintele Americii Eisenhower l-a numit pe Draper președinte al Comisiei de investigare a impactului ajutorului extern dat de americani țărilor străine pentru dezvoltare economică. Draper a asigurat comisia respectivă cu materialele lui Moore despre populație, publicate de Biroul de Referințe în problemele Populației și Fondul Hugh Moore. Comisia a emis, în 1959, Raportul Draper, „primul raport oficial al guvernului, care a luat poziție față de controlul nașterilor".[37]

În 1960, Moore a început Campania de Urgență privind Populația Mondială, care a strâns sume fabuloase de bani și s-a unit cu Federația *Planned Parenthood* din America, în 1961, pentru a fonda o altă organizație, *Planned Parenthood-World Population.*[38]

În 1961, Fondul „Hugh Moore" a început o campanie de publicitate pe o pagină întreagă în ziarele *The New York Times, The Washington Post, Wall Street Journal* și revista *Time.* O mulțime de oameni cu influență au semnat aceste reclame – Thurman Arnold, Frank Abrams, Joseph Wood Krutch, Reinold Niebuhr, Mark Van Doren, Jonas Salk, Draper și Moore înșiși și mulți alții.[39] Moore a mai fost președintele Asociației pentru Sterilizare Voluntară și a înființat Comisia de Criză a Populației, încurajându-i pe cei bogați, cei puternici și ambițioși să facă lobby la Washington. El lucra necontenit. A creat Campania de verificare a exploziei demografice pentru a implica oameni din relațiile publice și publicitate, iar, în 1970, și-a depus tot zelul pentru susținerea „Zilei Pământului", distribuind demonstranților cam 300.000 de fluturași despre bomba demografică și o casetă gratuită cu înregistrări din discursurile lui Paul Ehrlich și ale ecologistului David Brower, ținute la posturile de radio. Ziarele colegilor lui au publicat benzi desenate pe această temă, iar reclamele din ziare subliniau că poluarea este produsă în primul rând de prea mulți oameni.[40]

---

[37] *Ibid.*
[38] *Ibid.*
[39] Reproducerea acestor pagini de reclamă s-a făcut în volumul lui Chase, *Malthus,* p.384-385
[40] Moore, „How American Big Business".

Dar până în 1970, când Moore a impus tinerilor iubitori de natură sloganul „Oamenii poluează", de Ziua Pământului, el şi grupul său de susţinători au câştigat încrederea guvernului american. Întorcându-ne puţin înapoi, la mijlocul anilor '60, ca răspuns la presiunile intense, Congresul american a votat oferirea de servicii pentru controlul naşterilor în SUA şi în lume. În mesajul său privind sănătatea şi educaţia din 1966, preşedintele american Johnson a declarat că „este esenţial ca toate familiile să aibă acces la informare şi servicii care le vor permite libertatea de a alege numărul şi spaţierea copiilor lor, după cum le dictează conştiinţa individuală."[41]

În anul precedent, ca parte a programului Războiul împotriva sărăciei, Biroul pentru Oportunitate Economică a început să acorde subvenţii pentru planificarea familială agenţiilor de acţiune pentru comunitate.[42] În 1967, Congresul a modificat Legea asigurării sociale de acordare a fondurilor pentru planificare familială în programele de sănătate destinate mamei şi copilului. Titlurile V, XIX şi XX ale legii au devenit principalele vehicule de finanţare federală a planificării familiale. În acelaşi an, Congresul a schimbat Legea ajutorului pentru străinătate în scopul de a finanţa planificarea familială şi programele de control al populaţiei în ţările care primeau ajutor american. Titlul X al legii amintite constituia principalul instrument folosit în acest scop.

Şi tăvălugul a mers mai departe. În 1968, preşedintele Johnson a numit o Comisie pentru populaţie şi planificare familială. După cum era de aşteptat, aceasta a recomandat nivele şi mai mari de cheltuieli interne şi externe în domeniul controlului naşterilor, precum şi înfiinţarea unui program public important de cercetare a comportamentului şi biomedicală, pentru a sprijini conceptele federale referitoare la controlul naşterilor.[43]

Richard Nixon a fost primul preşedinte american care a trimis un mesaj direct Congresului, cerând o mai mare finanţare a programelor pentru populaţie.[44] Iar în 1970, el a deschis noi perspective în domeniu, prin

[41] Citat în Biroul de Referinţe în problemele Populaţiei, *World Population Growth and Response: 1965-1975- A Decade of Global Action* (Washington, D.C.: The Population Reference Bureau, aprilie 1976), p.184.
[42] *Ibid.*
[43] *Ibid.*, p.185.
[44] *Ibid.*

numirea faimoasei Comisii privind creșterea Populației și Viitorul Americii, sub conducerea lui John D. Rockefeller III, fondatorul Consiliului pentru Populație și membru dedicat al mișcării antinataliste. Această comisie, ai căror membri și personal făceau parte din aceeași tagmă, a început să vehiculeze cu toată puterea numeroase sperietori în legătura cu populația. Acestea trebuiau combătute prin: avortul la cerere, educația sexuală, sterilizarea voluntară mai facilă și încurajarea publică a adolescenților să accepte contraceptivele.[45] În scrisoarea de prezentare a Raportului adresată Congresului, Rockefeller susținea că, deoarece creșterea populației nu va promova interesele naționale fundamentale, ca „vitalitate a afacerilor", mai bine să fie stopată.[46]

Președintele Nixon a primit raportul cu „rezerve", după cum s-au exprimat reprezentanții Institutului Guttmacher. Președintele, de fapt, și-a reafirmat opoziția sa față de avort și de oferirea de contraceptive minorilor și a ignorat celelalte recomandări ale raportului.[47]

Dar, în același an, 1970, fără a mai aștepta raportul Comisiei, Congresul american, nerăbdător, a adoptat Legea cercetării demografice și serviciilor de planificare familială, schimbând Titlul X al Legii Serviciilor de Sănătate Publică și autorizând 383 de milioane de dolari pentru un program de 3 ani. Acesta a devenit vehiculul principal al finanțării federale în continuare a controlului nașterilor.

Printr-un ansamblu de legi, Congresul a prevăzut cel mai mare program al controlului nașterilor din lume, finanțat de la buget, atât pe plan intern, cât și pe plan extern, și a întreprins 90% din cercetările pe plan mondial în domeniul demografiei și al planificării familiale.[48]

Forța legislației, împreună cu discursurile care sprijineau această politică, se baza pe materialele furnizate președintelui și Congresului de

[45] *Population and the American Future: The Report of the Commission on Population Growth and the American Future* (New York: New American Library, 1972), p.137, 171, 178, 189-190.

[46] John D. Rockefeller III, Scrisoare către Președinte și Congres, la transmiterea *Raportului final al Comisiei pentru Creșterea Populației și Viitorul Americii*, 27 martie 1972.

[47] Institutul Alan Guttmacher, *Informing Social Change* (New York: Alan Guttmacher Institute, 1980), p.19.

[48] Biroul de Referințe în problemele Populație, *World Population Growth and Response*, p.187.

către organizaţia *Planned Parenthood* şi instrumentul său de cercetare, Institutul Alan Guttmacher.[49] Deşi programul din SUA trebuia administrat de un Birou pentru Afacerile Populaţiei din Departamentul de Sănătate, Educaţie şi Asistenţă Socială, cu un birou corespondent pentru programele externe în cadrul Departamentului de Stat, aceste programe au crescut atât de mult, au devenit atât de complexe şi atât de răspândite în atât de multe locuri ale birocraţiei federale, încât se pare că nici o agenţie nu ştie ce se întâmplă şi cât de mulţi bani sunt implicaţi. Anumite estimări arată că, în 1994, guvernele federal, statale şi locale din SUA au cheltuit 953 milioane de dolari, pe plan intern, pentru contraceptive, sterilizare şi avorturi (vezi Tabelul 7-1). Aceste sume nu le includeau şi pe cele cheltuite pentru cercetarea populaţiei, educaţia demografică, educaţia sexuală sau controlul populaţiei în lume.[50]

Oricare ar fi mărimea cheltuielilor, programul a ajuns în încrengătura agenţiilor publice şi are un impact de pătrundere peste tot. Deoarece atât de multe alte cheltuieli guvernamentale comportă condiţii subordonate, într-un fel sau altul, planificării familiale, forţa mişcării înseamnă mult mai mult decât cei deja implicaţi. O lege federală, de exemplu, cere ca tuturor persoanelor incluse în programele de asistenţă socială de la bugetul federal, „incluv minorilor care pot fi consideraţi activi sexual", trebuie să li se ofere servicii de planificare familială.[51] Declaraţiile personale făcute de către cei care au primit ajutoare arată că mulţi cred că trebuie să practice controlul naşterilor pentru a primi asistenţă socială, chiar dacă legile federale stipulează că acceptarea trebuie să fie „voluntară... şi... nu... o condiţie necesară pentru eligibilitate... pentru orice alt serviciu."[52]

Pe lângă acest ansamblu de legi, legea federală cere organizaţiilor de îngrijire a sănătăţii să ofere servicii de planificare familială, iar legile statelor sunt înţesate de proiecte de planificare familială, care variază între educaţie sexuală în şcoli, sterilizare, avort şi „screening genetic".

[49] Institutul Alan Guttmacher, *Informing Social Change*, p.17.

[50] Terry Solom *et al.*, „Public Funding for Contraceptive, Sterilization and Abortion Services, 1994", *Family Planning Perspectives* 28, nr.4 (iulie-august 1996): 166-173.

[51] Codul 42 al SUA, Sec. 602(a).

[52] *Ibid.*

Tabel 7-1
Cheltuielile publice ale SUA privind anumite tipuri de control al populației și cercetare a populației pe 1982, 1985 și 1994
(în milioane de dolari)

Cheltuielile guvernamentale federale pentru contraceptive	1982	1985	1994
Titlul X, Legea serviciilor pentru sănătate publică	118	133	151
Titlul XIX, programul Medicaid	94	137	332
Subvenții în bloc pentru servicii sociale și alte cheltuieli federale	46	40	36
Subvenții în bloc pentru sănătatea maternală și a copilului	17	23	34
Cheltuielile statelor pentru contraceptive	53	64	162
Cheltuielile guvernului federal pentru sterilizări	50*	60	144
Cheltuielile statelor pentru sterilizări	5**	4	4
Cheltuielile guvernului federal pentru avorturi	1	–	–
Cheltuielile statelor pentru avorturi	67	66	90
Totalul cheltuielilor pentru controlul populației pe plan intern	451	527	953
Cheltuielile federale pentru cercetări demografice	150	198	Nedisponibil
USAID : Cheltuieli pentru controlul populației pe plan extern și cheltuieli „aferente"	211	290	1.205***
Totalul cheltuielilor interne și externe pentru controlul și cercetări demografice	812	1.015	2.158

SURSE: Cheltuielile pentru contraceptive, sterilizări și avorturi din *Family Planning Perspectives*, numerele mai/iunie 1984, noiembrie/decembrie 1986 și iulie/august 1996; cheltuielile pentru cercetare de la Departamentul de Sănătate și Servicii Umane al SUA, Institutele Naționale de Sănătate, *Inventory and Analysis of Federal Population Research*, an fiscal 1983 și 1985; cheltuieli pentru SIDA din *Budget of the US Governement*, an fiscal 1984 și 1987 și „U.S: International Population Policy and Programs", 18 noiembrie 19996, http://www.state.gov.

* Medicaid.

**Cheltuieli publice altele decât Medicaid.

***Nu pot fi strict comparabile cu cifrele pentru anii anteriori. Include 474,3 milioane de dolari pentru „populație", 40 de milioane de dolari pentru Fondul ONU pentru Populație și 690,5 milioane de dolari pentru „alte fonduri asociate", în total, 1.205 milioane dolari pentru „populație și finanțarea dezvoltării legate de aceasta". Cifra s-a ridicat la 1.295 milioane de dolari, în 1995.

Biroul de Referințe în problemele Populației relata că, până în 1974, scopurile planificării familiale asistate de la bugetul federal, după cum a declarat inițial președintele Johnson, au fost în mod esențial realizate. În acel an, 95% din toate regiunile SUA au finanțat servicii publice de planificare familiale. Restul de 5 regiuni erau puțin populate și aveau puține femei cu venit redus.[53]

Congresul, însă, reacționând din nou la presiunile antinataliste insistente, a continuat extinderea și finanțarea acestor programe, în special în timpul Administrației Carter. Accesul liber la controlul nașterilor nu mai era suficient, guvernul trebuia să „prevină sarcinile nedorite precoce și repetate...". În Legea privind sarcina la adolescente din 1978,[54] printr-o formulare inspirată de Institutul Guttmacher, Congresul a considerat că „sarcina și nașterea în rândul adolescentelor... adesea duce la consecințe adverse de sănătate, sociale și economice" și că politica federală trebuie să accelereze prevenirea unor asemenea sarcini. Acum legea nu mai cerea pur și simplu „clinici de planificare familială", ci folosirea „în limita maximă reală" a „centrelor de îngrijire a sănătății... a centrelor de copii și tineret, a centrelor de sănătate maternală și pentru sugari, a unităților de sănătate regionale rurale, a programelor școlare și a altor programe educaționale, a programelor de nutriție, a programelor de recreere..." - pe scurt, mobilizarea întregii structuri de educație, sănătate, asistență socială și recreare a țării pentru a preveni sarcina la adolescente.

Dar această lege n-a satisfăcut Congresul și, în același an, a adoptat și Legea educației demografice,[55] autorizând fonduri federale pentru dezvoltare și oferind educație demografică în școlile primare și medii. Educația demografică trebuia injectată într-o „gamă largă de domenii cum ar fi geografie, istorie, știință, biologie, studii sociale și economia casnică". Alte subvenții au fost autorizate pentru dezvoltarea de programe, instruirea profesorilor și pentru un „centru național de culegere și prelucrare a informațiilor" privind educația demografică în cadrul Institutului Național de Educație.[56] Aceasta a dat încredere suplimentară unor organizații cum ar fi *Planned Parenthood* de a-și implanta ideologia suprapopulării globului în

[53] Biroul de Referințe în problemele Populației, *World Population Growth and Response*, p.188.

[54] PL 95-626, Codul 42 al SUA, sec. 300a-21 - 300a-41

[55] PL 89-10, Codul 20 al SUA, sec. 3061-3062.

[56] *Ibid.*

școli. Biroul era acum în poziția fericită de a primi *grant*-uri pentru a produce materiale pe care școlile urmau să le plătească pentru a le putea folosi.

Programele de control al populației operate de către SUA în afara țării sunt chiar mai deschis antinataliste decât corespondentele lor de pe plan intern. Conform condițiilor din Secțiunile 102 și 104(d) din Legea asistenței pentru hrană și dezvoltare internațională din 1978, întregul program de ajutor extern trebuie accelerat pentru încurajarea familiilor mai mici în toate țările care primesc ajutor american.[57] Acordările de fonduri explicit destinate asistenței externe pentru populație se ridicau la 185 milioane de dolari în anul fiscal 1980, crescând până la 290 de milioane de dolari, în 1985, și la 575 milioane de dolari, în 1995, plus alte 745,2 milioane dolari mergând pentru alte utilizări „asociate". Aceasta înseamnă un total de 1,3 miliarde de dolari.[58] În 1996 și 1997, Congresul a încercat să împiedice Administrația Clinton ca să mai dea bani pentru avorturi sau programe coercitive, restricționând anumite cheltuieli. În ciuda restricțiilor, 420 de milioane de dolari erau disponibili în 1997 pentru cheltuieli directe pentru controlul demografic, ca să nu mai vorbim despre programele „asociate".[59] Implicit, desigur, suma totală pentru afacerile internaționale - 15 miliarde de dolari - a fost cheltuită de ideologia antinatalistă în 1997[60].

În paralel cu succesul din Statele Unite, din timpul anilor '60 și '70, activiștii americani antipopulație au făcut un pas mare spre Națiunile Unite și Banca Mondială. Fondul Națiunilor Unite pentru Activități ale Populației (acum numit Fondul Națiunilor Unite pentru Populație), Fondul ONU pentru Copii (UNICEF), Organizația pentru Agricultură și Alimentație și Organizația Mondială a Sănătății și-au unit forțele pentru a reduce fertilitatea în lume, concentrându-se asupra țărilor mai puțin dezvoltate.[61] Banca Mondială, sub conducerea lui Robert S. McNamara, s-a angajat fervent în susținerea cauzei controlului de stat al populației. Împreună, agențiile sus-numite au cheltuit sute de milioane de dolari, în principal furnizate de guvernul SUA, pentru a reduce populația lumii.

---

[57] Codul 22 al SUA, Secțiunea 2151-51; Codul 22 al SUA, Secțiunea 2151 (b).

[58] „U.S. International Population Policy and Programs", Date informative ale Departamentului de Statal SUA, 18 noiembrie 1996.

[59] Declarația congresmanului Mark Edward Souder, *Congressional Digest*, aprilie 1997, p.117-119.

[60] *Economic Report of the President*, 1997, p.392.

[61] Biroul de Referințe în problemele Populației, *World Population Growth and Response*, p. 197-202.

În 1973, Naţiunile Unite şi-au anunţat intenţiile de a celebra „Anul Mondial al Populaţiei - 1974". Gala de mediatizare a evenimentului de mai multe milioane de dolari a fost stimulată de numeroase conferinţe de ţară. O mare de comunicate de presă şi *Buletinele* anului difuzate de *World Population* anunţau evenimente speciale, pavând drumul spre marele eveniment: filme şi broşuri, „întâlniri cu presa"[62] şi multe postere strălucitoare ce proclamau că „O familie mică este o familie fericită".[63] Un Grup Consultativ Ad Hoc pentru Tineret s-a întrunit pentru a discuta despre populaţie[64] fiind organizate un concurs de eseuri pentru tineri[65] şi unul de desene pentru copii.[66] Au fost expoziţii speciale despre „Pământul ca navă spaţială"[67] şi un articol scris anume cu această ocazie, întitulat „Opriţi-vă la doi (copii)!"[68] Şi, din exces de zel, în Republica Coreea, a fost lansată Campania anului fără sarcini.[69]

Starurile mişcării antipopulaţie din America au făcut tot ce le-a stat în puteri pentru organizarea conferinţei şi promovarea acceptării în lume a Planului de Proiect, pregătit cu mult timp înainte. Publicaţii, conferinţe şi multe alte evenimente au fost produse şi de către *Planned Parenthood*, Consiliul pentru Populaţie, Biroul de Referinţe în problemele Populaţiei şi chiar de organizaţia Fetelor-Cercetaşi.[70] Decanul de vârstă al activiştilor americani, John D. Rockefeller III, s-a adresat delegaţilor întruniţi, accentuând că „planificarea populaţiei" trebuie inclusă în toate planurile de dezvoltare economică. „Planificarea familială", ca să-l cităm, „trebuie să constituie fundamentul şi partea integrală al oricărui program modern de dezvoltare, recunoscut ca atare de către conducerea naţională şi trebuie pe deplin sprijinit."[71]

---

[62] Centrul Naţiunilor Unite pentru Informaţii Economice şi Sociale, OPI/CESI NOTE POP/32/Rev.1, 22 iulie 1974.
[63] Grupul Operativ pentru Populaţie al Naţiunilor Unite, CESI-WPY-11, 73-14555.
[64] *WPY Bulletin*, nr.5 (septembrie 1973).
[65] *WPY Bulletin*, nr.11 (martie-aprilie 1974).
[66] *WPY Bulletin*, nr.13 (iunie 1974).
[67] *WPY Bulletin*, nr.7 (noiembrie 1973).
[68] Alsatir Matheson, «Stop at Two! Mauritius Takes Family Planning Action" (Fondul ONU pentru Copii, Anul Populaţiei Mondiale 1974).
[69] *WPY Bulletin*, nr.13 (iunie 1974).
[70] WPY Bulletin, nr.6 (octombrie 1973).
[71] Consiliul pentru Populaţie, *Studies in Family Planning* 5, nr12 (decembrie 1974), „A Report on Bucharest", p.369.

Statutul de star al lui Rockefeller a fost recunoscut în *Buletinul* Anului Mondial al Populației, în care a fost publicat discursul său pe prima pagină:

„Dacă oricine ar fi spus acest lucru, ar fi fost un discurs pur ordinar. Însă el este liderul opiniei despre populație..." „El" este John D.Rockefeller al III-lea, vorbind audienței de la Tribuna Populației din București..."[72]

Cu toate dezbaterile critice și cu eliminarea tuturor mențiunilor despre „țintele" lumii din Planul de Proiect antinatalist, denumit „Planul de acțiune al populației lumii", adoptat oficial, Conferința a pregătit câte ceva pentru fiecare. Acest plan lăsa politica populației la discreția guvernelor naționale, care ar fi dorit să „influențeze fertilitatea",[73] dar, simultan, trebuiau să „respecte... dreptul persoanelor de a hotărî... numărul și spațierea copiilor lor".[74] Planul nu dădea nici o rezolvare pentru recomandările paradoxale.

Unul dintre cele mai interesante rezultate ale conferinței a fost lumina aruncată asupra diferențelor profunde dintre entuziasmul delegației SUA pentru controlul de stat al fertilității și resentimentul produs de aceasta în alte țări.[75] Consiliul pentru Populație creat de Rockefeller a criticat eșecul planificării conferinței: „Organizatorii... nu au anticipat problemele politice... Ei au consultat specialiști pe probleme tehnice și de știință în pregătirea Planului de Proiect, însă n-au reușit să... identifice sursele posibile de controverse politice."[76]

Conferința de la București, totuși, nu a însemnat nicidecum un regres pentru antinataliști, deoarece a adus ideologia populației pe scena internațională. Aceasta a dus la un Plan Mondial de Acțiune, dedicat „îmbunătățirii calității vieții", care s-a tradus în imprimarea în țările participante a diverse metode de reducere a creșterii populației - angajarea a cât mai multe femei în câmpul muncii, ajustarea vârstei mariajului și adesea aplicarea unor scheme de stimulente și piedici la stimulente."[77]

---

[72] *WPY Bulletin*, nr.16(septembrie-octombrie 1974).

[73] *World Population Plan of Action*, (c) (i) (c) (31), reprodus în „Report on Bucharest", Consiliul pentru Populație.

[74] *Ibid.*, (c) (i) (c) (29) (a).

[75] Consiliul pentru Populație, „Report on Bucharest".

[76] *Ibid.*, p.379.

[77] *World Population Plan of Action*, (c)(i)(c).

Iar în 1984, la Conferinţa Internaţională pentru Populaţie din Mexic, au existat diferenţe importante între poziţiile Statelor Unite şi ale altor delegaţii. În acest timp, însă, nu au existat ezitări în planificarea în avans a conferinţei. După două decenii de finanţări publice intense şi presiuni interguvernamentale, în special din partea Agenţiei de Dezvoltare Internaţională a SUA, reţeaua organizaţiilor care se preocupă de problemele populaţiei mondiale a fost organizată impecabil, ca o piramidă de agenţii guvernamentale şi fundaţii private active, dedicate cauzei controlului populaţiei la nivel mondial. Pregătirile prealabile au început cu doi ani şi jumătate înainte de conferinţă. Au existat întâlniri pregătitoare, conferinţe internaţionale, rapoarte ale experţilor, consultări cu organizaţia *Planned Parenthood* şi alte „ONG-uri", publicaţii, postere şi un film produs special în acest scop. Conferinţa în sine a atras peste 1.000 de delegaţi oficiali din 136 de ţări, 367 de reprezentanţi ai organizaţiilor neguvernamentale şi, ca să reflecte marea importanţă a răspândirii mesajului despre populaţie, 800 de reprezentanţi ai presei. Evenimentul a costat peste 2 milioane de dolari, ca să nu mai vorbim de costurile procedurilor preparative.[78]

Cu câteva săptămâni înainte de conferinţă, totuşi, au existat opinii că delegaţia SUA ar putea să nu exprime aceleaşi puncte de vedere antinataliste ca în trecut. Senatorul Jeremiah Denton a inserat în Înregistrările Congresului din 18 iunie, aşa-numitul Proiect al declaraţiei Casei Albe, împreună cu 2 declaraţii rivale propuse – una pregătită de Agenţia de Dezvoltare Internaţională a SUA, iar alta de către Departamentul de Stat – şi critica adusă Proiectului declaraţiei Casei Albe de către Institutul Alan Guttmacher, instrumentul de cercetare al organizaţiei *Planned Parenthood.* Deşi pleda pentru sprijin continuu pentru programele demografice în plan extern, proiectul Casei Albe conţinea declaraţii care în mod sigur intenţionau să stârnească mânia membrilor reţelei pentru populaţie. În el se spunea: „creşterea populaţiei" „... este un fenomen neutru... nu neapărat bun sau rău... Mai mulţi oameni nu înseamnă în mod necesar mai puţină dezvoltare". În declaraţie se mai spunea că a existat o „reacţie exagerată din partea unora" la creşterea populaţiei. Mai mult, se sublinia un fapt care a pus sare pe rana controlorilor populaţiei, anume: „controlul economiilor de către guverne" a

[78] Rafael M.Salas, „Report on the International Conference on Population", Seria de discursuri nr.117, Fondul Naţiunilor Unite pentru Activităţile Populaţiei, 30 octombrie 1984.

„deteriorat", dacă nu chiar a „mutilat" creșterea economică. De asemenea, era acuzată „fixarea prețurilor de către guvern" și „impozitele împovărătoare", în scopul distrugerii stimulentelor pentru producție și creștere – „agricultura a fost devastată", iar crearea de locuri de muncă în industrie a fost „împiedicată" de către aceste politici prost concepute. Mai mult decât atât, „prea multe guverne au urmat măsuri pentru controlul populației... și nu politici economice sănătoase, care creează creșterea standardelor de viață, asociate din punct de vedere istoric cu declinul fertilității...". Și, ca și cum asta nu ar fi fost de ajuns, în declarație era respins avortul și se afirma că banii Statelor Unite nu vor fi folosiți pentru avort, pentru sterilizare voluntară sau pentru „activități ale populației care implică coerciția".

Răspunsul a venit imediat și a fost unul furios. Foști senatori și activiști în problemele populației de mai multă vreme, ca Robert Taft jr., și Joseph Tydings, au emis o declarație oficială în care spuneau că proiectul Casei Albe reprezenta „o întoarcere cu 180 de grade... a politicii pentru populație a Statelor Unite, desfășurate pe parcursul a 20 de ani" și reprezenta „o potențială jenă a politicii externe de proporții grave".

Ei au fost în special iritați de declarațiile anti-avort. Ziarul *The New York Times* a acuzat administrația americană de „ignoranță în noua politică a controlului populației",[79] iar *Los Angeles Times* a numit această declarație „o cruciadă iresponsabilă".[80] Comisia pentru Criza Demografică prognoza că declarația Casei Albe va „distorsiona eforturile de asistență ale SUA".[81] Subcomisia Camerei Reprezentanților pentru recensământ și populație a organizat audieri. Delegațiile care reprezentau puncte de vedere conflictuale au năvălit asupra Casei Albe. Iar Evans și Novak au relatat că Richard Benedick, coordonatorul Departamentului american de Stat al Afacerilor pentru Populație, a ales doar antinataliști în componența delegației.[82]

În final, totuși, declarația Casei Albe, cu doar câteva modificări ușoare, a fost trimisă la Conferința de la Mexic. Fostul senator James Buckley, care împărtășea aceleași puncte de vedere ca cele exprimate în declarație, a

---

[79] „Free Market as Contraceptive", *New York Times,* 21 iunie, 1984, p. A22.
[80] „An Irresponsible Crusade", *Los Angeles Times,* 17 iulie 1984.
[81] „End Urged to Aiding Population Control", *Washington Post,* 14 iunie 1984.
[82] „The Population Policy Battle", *Washington Post,* 13 iunie 1984.

condus delegaţia SUA, care era compusă, în principal, din persoane cu puncte de vedere similare lui Buckley.[83] Indignarea creştea: dl Benedick, care nu a fost ales printre delegaţi, a cerut şi i s-a aprobat schimbarea din funcţie.[84] Şase congresmeni antinatalişti furioşi au decis să participe la conferinţă, pentru a contrazice mesajul oficial al SUA.[85] A.W.Clausen, preşedintele de acum al Băncii Mondiale, a emis un avertisment pătimaş despre creşterea populaţiei, care ar putea „aduce ţările la haos".[86] Robert McNamara, fost şef al Băncii Mondiale, a prezis că Statele Unite „se vor face de râs la conferinţă".[87] Werner Fornos de la Institutul pentru Populaţie a numit declaraţia Casei Albe „retorică în conflict cu legea SUA, pe care Congresul nu o va duce la îndeplinire".[88] Ziarul *The Washington Post* specula că organizaţia *International Planned Parenthood* ar putea pierde 12 milioane de dolari din sprijinul dat de SUA, ca rezultat al interzicerii finanţării avortului,[89] iar delegaţii la conferinţă din partea Uniunii Sovietice,[90] Marii Britanii,[91] Australiei[92] şi Chinei au criticat declaraţia Casei Albe.[93]

Furia din partea planificatorilor populaţiei şi agenţiilor care primeau banii de la SUA pentru controlul populaţiei nu a scăzut nici când dl Buckley i-a asigurat că sprijinul SUA pentru programele externe privind populaţia va continua şi va creşte.[94] Sharon Camp, de la Comisia pentru Criza Demografică, a numit poziţia Statelor Unite „demografie în stil *voodoo*".[95]

Dar, de reţinut că delegaţii la conferinţă nu au râs de Statele Unite. De

[83] Biroul de Referinţe în problemele Populaţiei, *Population Today*, octombrie 1984, p.2.
[84] *Ibid.*
[85] „Politics Crowd in on Population Talks", *Christian Science Monitor*, 13 august, 6 august 1984.
[86] Associated Press, *Time Standard* (Eureka), 11 august 1984.
[87] „U.S. Population Control Stance Called Laughable", *Rocky Mountain News*, 6 august 1984.
[88] David K. Willis, „People vs. Resources", *Christian Science Monitor*, 8 august 1984.
[89] „U.S. Flips Policy on Population", *Washington Post*, 5 august 1984.
[90] „U.S. Policy on Population Causes Outcry at Mexico Conference", *Times* (Londra), 10 august 1984.
[91] *Ibid.*
[92] „U.S. Abortion Fund Cuts Attacked", *Guardian* (Manchester), 8 august 1984.
[93] „Delegates to U.N. Population Talks Defend Family Planning Programs", *International Herald Tribune* (Franţa), 11 august 1984.
[94] „Population Conference Hears New U.S. Policy Banning Abortion Funds", *Washington Times*, 10 august 1984.
[95] „U.S. Stands Firm on Population Control", *Guardian* (Manchester), 10 august 1984.

fapt, ei au votat ca guvernele să „ia măsuri adecvate ca să ajute femeile să evite avortul”.[96] Chiar au mers până acolo încât au recomandat ca țările să „încurajeze... acolo unde este adecvat, inițiative antreprenoriale”,[97] deși asta s-a întâmplat la finalul unei lungi liste de strategii de dezvoltare, pe care planificatorii de stat puteau să le utilizeze. Statele Unite, totuși, nu au reușit să aducă la cunoștința delegaților la conferință că la rădăcina unor probleme ar putea sta mai degrabă erorile planificării de stat și nu „suprapopularea”. După cum scria mai târziu James Buckley, „ca să se reușească acest lucru, se cerea ca un număr important dintre delegați să recunoască responsabilitatea propriilor lor guverne pentru marea parte din mizeria pe care o trăiau oamenii”.[98] Încă o dată, sare în ochi importanța suprapopulării ca alibi pentru erorile planificării de stat.

Conferința a afirmat de asemenea „dreptul fundamental al tuturor cuplurilor și indivizilor de a decide liber și responsabil numărul și spațierea copiilor lor”.[99] Delegații la conferință au fost de acord cu aceasta, afirmând că „cuplurile și indivizii, în exercitarea dreptului lor trebuie să aibă în vedere nevoile copiilor lor și ale viitorilor copii și responsabilitățile lor față de comunitate”,[100] că „guvernele... trebuie să facă disponibile... toate metodele aprobate și adecvate de planificare familială”,[101] că „guvernele trebuie să ofere mai mulți bani pentru planificarea familială”,[102] că guvernele ar putea să folosească „stimulente și descurajarea stimulentelor” pentru atingerea scopurilor populației, dar că acestea nu ar trebui să fie „coercitive” sau „discriminatorii”[103] și că guvernele trebuie să se asigure că toți adolescenții primesc educație sexuală.[104]

Astfel, la fel ca și altă dată, în recomandările finale, a existat ceva

---

[96] Conferința Internațională pentru Populație, „Recommendations for the Further Implementation of the World Population Plan of Action”, Recomandarea 18 (e), în Report of the International Conference on Population, 1984 (New York: United Nations, 1984).
[97] *Ibid.*, Recomandarea 3.
[98] James L. Buckley, „All Alone at the U.N.”, *National Review* 36, nr.24 (14 decembrie 1984): 25-28.
[99] Conferința Internațională pentru Populație, „Recomandări”, Secțiunea 3(25).
[100] *Ibid.*, Recomandarea 30.
[101] *Ibid.*, Recomandarea 25.
[102] *Ibid.*, Recomandarea 27 și 82.
[103] *Ibid.*, Recomandarea 31.
[104] *Ibid.*, Recomandarea 29.

pentru fiecare. În plus, revista Institutului pentru Populaţie *Popline* relata cu satisfacţie că Raphael Salas, şeful Fondului Naţiunilor Unite pentru Activităţile Populaţiei, a cerut o stabilizare a populaţiei globului la nivele de fertilitate nu mai mari de 2,1 copii pe femeie „într-o perioadă cât mai scurt posibilă, înainte de sfârşitul secolului".[105] Conferinţa nu a mers chiar până într-acolo, în mod oficial, deşi afirmaţia care stătea la baza tuturor recomandărilor, la fel ca şi în cazul declaraţiei din 1974, era clară: creşterea populaţiei nu era bună.

În afară de delegaţia SUA cu declaraţia sa detractoare, au existat puţine delegaţii la conferinţă care să devieze de la ideologia dominant antinatalistă. Unele ţări, ca de pildă Kuweit, Costa Rica, Bolivia, Bhutan, Chile, Iran, Republica Central Africană, Liga Naţiunilor Arabe şi alte ţări, considerau creşterea populaţiei un bun şi o necesitate pentru dezvoltarea economică.[106] Iar mii de femei au demonstrat afară împotriva avortului, în locul unde se desfăşura conferinţa.[107]

Cu toate acestea, în ciuda poziţiei Administraţiei Reagan şi a nedorinţei veşnice a celor săraci de a fi sterilizaţi, situaţia s-a schimbat în favoarea controlorilor naşterilor. Nu numai că reţeaua de organizaţii ale Naţiunilor Unite, ci rândurile „organizaţiilor neguvernamentale" (multe dintre ele finanţate de guvern) s-au îngroşat şi au format alianţe strategice. În 1981, un grup puternic de organizaţii ecologiste s-au aliat oficial cu mişcarea pentru controlul populaţiei. Conduse de Societatea Naţională Audubon, care cuprindea şi cunoscutul Club Sierra, 59 de organizaţii ecologiste şi organizaţii pentru controlul populaţiei s-au unit pentru a cere o politică publică „coordonată în scopul stabilizării populaţiei". Ele cereau audieri pe baza unei legi federale propuse, pentru a declara scopul naţional al SUA drept cel de stabilizare a creşterii populaţiei.[108]

A urmat un deceniu plin de activitate, în care organizaţiile ecologiste au jucat un rol din ce în ce mai mare în politicile naţionale şi în conferinţele Naţiunilor Unite. Herman Daly, economist de la Banca Mondială şi adept de mai multă vreme al ideii autorizaţiilor de naştere în controlul naşterilor, a publicat un proiect pentru noul paradis de „dezvoltare durabilă," în 1990. Împreună cu co-autorul proiectului, John Cobb, teolog, ei cereau controlul

---

105 Institutul pentru Populaţie, *Popline* 6, nr.8 (august 1984):1.
106 *Ibid., Report of the International Conference on Population,* p.54, parag.56.
107 „Population Conference Divided", Times (Londra) 13 august 1984.
108 *Intercom 9,* nr.2 (februarie 1981).

complet al populației, care să atingă nivele staționare sau, mai degrabă, de declin, cu nașteri limitate de autorizații emise de stat.[109]

El a cerut abolirea proprietății de terenuri private,[110] controlul guvernului pentru a reduce produsele la „limite biofizice durabile",[111] transformarea „unei jumătăți sau mai mult" din pământurile Statelor Unite în habitate nelocuite, redate sălbăticiei, inclusiv populate cu animale sălbatice,[112] strămutarea masivă a oamenilor,[113] abolirea majorității alegerilor,[114] o reducere masivă în forță a comerțului și o schimbare a autosuficienței, atât la nivel național, cât și la nivel local.[115] Pentru a aduce populația la limita necesară „unei nișe umane", Daly și Cobb au recomandat ca oamenii să fie învățați să adopte „o viziune biosferică"[116] în spiritul „ecologiei profunde", care vede necesitatea unei „descreșteri substanțiale a populației umane" în scopul promovării „înfloririi vieții neumane".[117]

Conform lui Daly, religia bazată pe „texte religioase vechi" (cum ar fi Biblia) ar trebui abandonată.[118] Noua mișcare ecologică și feministă vor ajuta la reajustarea atitudinilor religioase.[119] Identificând rațiunea logică, în special din economie, ca fiind răul suprem, Daly și colegul său chemau la o „îndepărtare conștientă" de aceasta.[120] La fel ca și alți lideri ai mișcării de masă, ei și-au dat seama că rațiunea independentă le permite oamenilor simpli să discearnă adevărul sau falsitatea pretențiilor liderilor lor și să amenințe puterea elitelor. Dacă Daly și simpatizanții săi mulți ar face după bunul plac, ființele umane ar fi mult mai puțin numeroase, desperat de sărace și private chiar de fundamentul lor filozofic pentru a-i putea numi pe conducătorii lor nebuni.

---

[109] Herman E. Daly și John B.Cobb jr., *For the Common Good: Redirecting the Economy toward Community, the Environment, and a Sustainable Future* (Londra: Merlin Press [Green Print], 1990), p. 244, 246.

[110] *Ibid.*, p.246-259.

[111] *Ibid.*, p.143.

[112] *Ibid.*, p.255.

[113] *Ibid.*, p.264, 311.

[114] *Ibid.*, p.177.

[115] *Ibid.*, p.229-235, 269-272.

[116] *Ibid.*, p.376.

[117] *Ibid.*, p.377.

[118] *Ibid.*, p.250.

[119] *Ibid.*, p.377.

[120] *Ibid.*, p.359.

Controlorii ecologişti ai populaţiei au atins momentul lor de glorie la Conferinţa de Mediu şi Dezvoltare a ONU, cunoscută în mod obişnuit ca Summit-ul Pământului, condusă de neobositul Maurice Strong, în 1992, la Rio de Janeiro. Puternicul, multi-milionarul industriaş, nu numai că a condus Summit-ul Pământului, ci s-a aflat în fruntea Programului Ecologic al ONU, iar mai târziu a devenit asistent-şef la Naţiunile Unite. Summit-ul a produs un „Cadru al Convenţiei pentru Schimbare Climaterică", obligând naţiunile să „reducă ... emisiile de gaze cu efect de seră", o „Declaraţie" şi o „Convenţie pentru Biodiversitate", precum şi faimoasa „Agendă 21", pe care Programul Ecologic al ONU a numit-o „cadrul activităţii în secolul XXI".[121]

Agenda 21 a contribuit la elaborarea a 40 de capitole voluminoase din avalanşa de hârtie scrisă, dufuzată la Summit-ul de la Rio, şi care a însemnat suprafeţe întregi de pădure. Dând curs apelului pentru „dezvoltarea durabilă" - sintagmă niciodată definită, dar repetată de mii de ori - Agenda stipula că „creşterea populaţiei lumii" este cauza „creşterii severe a stresului capacităţilor de menţinere a vieţii pe planeta noastră". Aceasta chema la „„măsuri de reducere a tranziţiei demografice", adică de reducere a naşterilor. De asemenea, Agenda cerea „autoritate pentru femei", ca parte esenţială a „programelor de populaţie şi ecologice", recunoscând astfel un alt aliat, feminismul radical, în război împotriva copiilor.[122] Atenţia se concentra, desigur pe anularea tendinţei nefericite a femeilor de a produce prea mulţi urmaşi şi a nevoii lor de ajutor de la stat.

Recunoscând importanţa strategică a mişcării feministe radicale, la acest Summit, Maurice Strong i-a acordat un loc special Organizaţiei de Dezvoltare şi Mediu a Femeilor, condusă de Bella Abzug. Această organizaţie, cunoscută după acornimul ei englezesc WEDO (Women's Environment and Development Movement), a promovat cu vervă „sănătatea reproducerii" (adică avort, contracepţie şi educaţie sexuală nelimitată) şi alte strategii ale ONU de a reduce naşterile, nu numai la Rio, ci şi la alte conferinţe ale ONU, care au urmat.[123]

Adoratorii conceptului Gaia sau fanaticii verzi s-au alăturat ecologiştilor şi feminiştilor în asaltul asupra populaţiei. Referindu-ne la religiile antice despre zei şi despre venerarea naturii, ştim că Gaia însemna pentru grecii

---

[121] Programul Ecologic al Naţiunilor Unite, „About Agenda 21", www.unep.org
[122] Agenda 21, cap.5.
[123] „Maurice Strong: New Guy in Your Future!" *ēco·logic*, ianuarie-februarie 1997, p.4-7.

antici zeița naturii. Gaia însemna planeta pământ, „un organism viu... un sistem făcut din toate lucrurile vii și mediul lor", după cum susține James Lovelock, care a scris prima carte despre conceptul Gaia. Această carte a fost produsă de Programul Fondului de Carte din Commonwealth al Memorialului Centrului pentru Cancer Sloan-Kettering.[124] Lovelock susține că a fost educat să creadă în spiritul vrăjitoriilor și „al puterii ocultismului".[125] Ocultismul, strict interzis iudeilor și creștinilor[126], joacă un rol important în cercul ecologiștilor.[127]

Una dintre trăsăturile cel mai puțin atractive ale adepților venerării zeităților antice era sacrificiul uman.[128] Atât venerarea naturii, cât și sacrificiul uman au fost interzise evreilor,[129] căci în legile lor stă scris să aibă grijă de pământ, să-l „păstreze" și să fie buni cu animalele.[130] Vechii iudei iubeau natura (dar n-o venerau) și acest lucru este clar din Psalmi. Unii văd în alianța modernă a ecologiștilor cu avortul o repunere în scenă a practicilor păgâne vechi.

Mesa Pământului (sau a Gaiei) este celebrată la Catedrala Episcopală „Sfântul Ioan Teologul" din orașul New York, unde Lovelock face această celebrare, dar și în alte biserici pe tot întinsul Statelor Unite. Apelul Unit al Religiei și Științei pentru Mediu, semnat de vicepreședintele american Al Gore, de ambasadorul Tim Wirth și de alții, are sediul la catedrala amintită. Mesa Pământului este finanțată de mari fundații, și apeluri ca cel amintit mai sus au fost trimise către alte 53.000 de biserici. În acest apel sunt recomandate cărți scrise de autori precum Herman Daly, Paul Ehrlich și alți promotori ai limitelor severe ale nașterilor.

Catedrala mai adăpostește, de asemenea, Asociația Lindesfarne și Templul Înțelegerii, organizații importante religioase ale curentului

---

[124] James Lovelock, *The Ages of Gaia: A Biography of Our Living Earth* (New York: W.W.Norton and Co., 1988), p.40.

[125] *Ibid.*, p.204.

[126] Leviticul, 20:6; Deuteronomul, 18:10-12; Apocalipsa, 21:8.

[127] Samantha Smith, *Goddess Earth: Exposing the Pagan Agenda of the Environmental Movement* (Lafayette, La.: Huntington House Publishers, 1994); Berit Kjos, *Under the Spell of Mother Earth,* (Victor Books, 1992).

[128] Deuteronomul, 18:9-12; 2 Regi 16:2-4; Samantha Smith și Brenda Scott, *Trojan Horse: How the New Age Movement Infiltrates the Church* (Lafayette, La.: Huntington House Publishers, 1993), p.50-54.

[129] Ieșirea, 20:3-6; Deuteronomul, 17:2-5; Iov, 21:34; Facerea, 22:10-13.

[130] Facerea, 2:15; Deuteronomul, 25:4.

modern *New Age.*[131] Vicepreşedintele american Al Gore participă la celebrările verzilor care au loc la Catedrală.[132] Cei care ajung întâmplător aici nu vor să mai revină. Chase descrie că aici se simte umbra lungă şi sumbră a ecologismului de tip nazist - venerarea naturii, a ruralului şi a misticismului ecologic. El rezistă tentaţiei de a numi „ecologia profundă" modernă „fascistă", dar spune că „legătura cu ecologia de tip nazist este profund îngrijorătoare".[133]

În acelaşi an cu cel al Summit-ului Pământului, în 1992, axa ecologisto-feminist-cultică a emis „Declaraţia Prioritară despre Populaţie", pretinzând că „o creştere a populaţiei şi a consumului resurselor reprezintă cauzele principale de suferinţă umană şi degradare ecologică" şi cerea „un nou angajament pentru programele demografice". Organizaţia „Creşterea Populaţiei - Zero" a răspândit această declaraţie, iar zecile de semnatari includeau nu numai grupuri ca Clubul Sierra, Societatea Naţională Audubon, Fondul pentru Apărarea Ecologică, Consiliul pentru Apărarea Resurselor Naturale, Federaţia Naţională a Vieţii Sălbatice, Fondul Mondial al Vieţii Sălbatice, *Planned Parenthood* şi alte organizaţii binecunoscute, ci şi reprezentanţi ai Partidului Verde din California, ai Federaţiei Americane pentru Reforma Legii Imigrării, Molly Yard de la Organizaţia Naţională a Femeilor, Prietenii Animalelor, Fondul pentru Majoritatea Feministă, reverendul Jay Lintner de la Biserica Unită a lui Hristos, Consiliul Naţional al Femeilor Evreice, Episcopul M. Tuell de la Biserica Metodistă Unită şi Abigail Van Buren.[134]

Maurice Strong, proprietarul unui aşezământ de cult *New Age*, pentru adepţii verzi în Colorado, şi-a extins influenţa în afacerile mondiale privind mediul. El, împreună cu fostul preşedinte sovietic Mihail Gorbaciov, au fost co-fondatori ai Crucii Verzi, una din noile organizaţii ecologist-religioase, care a emis recent „Carta Pământului". În această cartă ecologism-ul este aşezat pe o bază religioasă, iar reprezentanţii săi cheamă la o „reproducere...

[131] Vezi Smith şi Scott, *Trojan Horse*, p.97-98; Berit Kjos, „Istanbul: Habitat II - Final Report", *ēco·logic*, iulie-august 1996, p. 24-28; Joint Appeal by Religion and Science for the Environment, *A Directory of Environmental Activities and Resources in the North American Religious Community* (Kutztown, Pa.: Kutztown Publishing, 1992).

[132] Smith, *Goddess Earth*, p.192.

[133] Alston Chase, *In a Dark Wood: The Fight over Forests and the Rising Tyranny of Ecology* (Boston: Houghton Mifflin, 1995), p.125, cap.10.

[134] „Priority Statement on Population", august 1992, distribuit de Zero Population Growth.

durabilă", „sănătate reproductivă și sexuală" – termeni codificați cunoscuți din domeniul controlului populației.[135]

Până în momentul Conferinței ONU pentru Populație și Dezvoltare din Cairo, în 1994, totul a mers ca pe roate pentru axa antipopulație-ecologism. Administrația Clinton-Gore era la putere la Washington, dispunând de bani, locuri de muncă și libertate de acțiune pentru controlorii populației și planificatorii de mediu. Națiunile Unite au promovat frecvent controlul populației și Agenda 21. Ted Turner, mogulul media, miliardar și tată a cinci copii, a lansat o avalanșă de spoturi de televiziune, promovând viața simplă, sensibilitatea la natură și nașteri cât mai puține.[136]

Bufonada extravagantă, care a costat mai multe milioane de dolari, oferită de Fondul ONU pentru Populație (UNFPA, în mod ciudat) a întrecut orice măsură. Sute de oameni au participat la ședințele din sala mare a palatului de sticlă – centrul conferinței (cu adevărat, ajutoarele externe au făcut minuni!) și sute de alți oameni au umplut alte încăperi de-a dreptul regești. S-au ținut conferințe de presă, întruniri de comisii, sesiuni plenare, sute de expoziții, încăperi pline de materiale tipărite (produse pe seama sacrificării mai multor suprafețe de păduri devastate, dar despre asta nu s-a suflat un cuvânt), poliție egipteană la patru ace și gardieni ai ONU peste tot, șiruri peste șiruri de autobuze strălucitoare, plimbându-i pe delegați înspre și de la hotelurile de 5 stele.[137]

„Stabilizarea populației lumii" a fost scopul Conferinței impus de Administrația Clinton, împreună cu „accesul la avortul sigur". Dar, deși ambasadorul SUA, Tim Wirth, flancat de „camarazii săi de arme", reprezentanți ai organizației *Planned Parenthood*, au dus o campanie aprigă, deși Bella Abzug și WEDO au repetat insistent sloganurile binecunsocute și deși Nafis Sadik și Nicholaas Biegmann de la ONU erau simpatizanți pe față ai controlului populației, promițând miliarde de dolari în plus drept ajutoare externe țărilor care cooperau, nemulțumirile au izbucnit de peste tot. Unii delegați americani au criticat „imoralitatea" documentului conferinței, alți delegați din alte țări au relatat că ei au redus creșterea populației, dar nu au simțit vreun beneficiu economic. De asemenea,

---

[135] „The Earth Charter", Proiect inițial, 18 martie 1997, reprodus din *ēco·logic*, mai-iunie 1997, p.11.

[136] Robert Vandervoort, „One Donor's Intent: Ted Turner and the Turner Foundation", *Foundation Watch* 2, nr.6 (iunie 1977), Capital Research Center, p.1-6.

[137] Jacqueline R. Kasun, „Cairo: A Second Opinion", *Culture Wars*, mai 1995, p.23-41.

au existat şi delegaţi, care şi-au exprimat nemulţumirea faţă de intruziunea Vestului în afacerile lor interne.[138] În final, în document se stipula că, „în nici un caz avortul nu trebuie promovat ca o metodă de planificare familială", iar ţările erau libere să adopte sau nu, orice parte a programului.

S-au organizat conferinţe ulterioare ale ONU, cu scopuri aparent diferite – „Summit-ul social" de la Copenhaga, din 1995; conferinţa femeilor de la Beijing, din acelaşi an; conferinţa despre „Habitat" din 1996, de la Istanbul; Conferinţa mondială de la Roma privind alimentaţia, din 1996, precum şi pregătirile fără de număr ale conferinţelor „succesive" ale tuturor acestor evenimente. Ele au ţinut companiile aviatice internaţionale ocupate, au stimulat afacerile cu hoteluri luxoase şi au repetat aceleaşi teme. În toate documentele se face apel la „sănătatea reproducerii", care presupune programe guvernamentale de contracepţie, sterilizare, avort şi educaţie sexuală în scopul reducerii creşterii populaţiei.

Guvernul SUA a contribuit cu milioane de dolari la creşterea organizaţiilor ecologice, ca şi la creşterea celor de control al populaţiei, după cum a făcut-o cu mai mulţi ani în urmă.[139] Beneficiari direcţi sau indirecţi ai generozităţii americane includeau nu numai organizaţii ecologiste binecunoscute, ci şi Catedrala Episcopală Sf. Ioan Teologul şi Proiectul Gaia pentru Lideri, cunoscut pentru veneraţia adusă „Mamei-Natură".[140]

Structura de putere a controlului populaţiei a devenit masivă şi amplă. Infuziile de bani de la guvernul Statelor Unite, umflate recent de state din Europa şi de Japonia, au pus în mişcare reţeaua pentru controlul populaţiei din întreaga lume. Banii fundaţiilor au netezit calea mişcării. Organizaţiile – „non-guvernamentale" numai cu numele, căci în fapt erau sprijinite de guvern şi „private" numai în sensul că nu dau socoteală nici unui electorat, multe dintre ele create de agenţii guvernamentale – fac agenda în Congresul american, la Naţiunile Unite (unde formează ceea ce ONU numeşte „societatea civilă" sprijinitoare), împreună cu candidaţii politici şi funcţionarii de stat. Ei impun şi cer, inundă Congresul, mass-media şi publicul cu statistici în momente strategice din punct de vedere politic. Cele mai active dintre aceste organizaţii sunt descrise pe scurt, în cele ce urmează.

---

138 *Ibid.*

139 „Following the Money (Again)", *ēco·logic*, septembrie-octombrie 1995, p.21-25.

140 *Ibid.*

Avocații tinerilor (eng. *Advocates for Youth*), (fostul Centru pentru Opțiuni în domeniul Populației), 1025 Vermont Avenue N.W., Washington DC 20005.

Înființat în 1984, cu scopul de a promova educația sexuală și accesul deplin la toate tipurile de control al nașterilor pentru tineri, în special prin intermediul școlilor, acest grup organizează conferințe și sesiuni de formare pentru liderii „agențiilor care servesc tinerilor", cum ar fi Armata Salvării, Foc de Tabără, Fetele-Cercetași, Frații mai mari/Surorile mai mari, Fondul de Apărare a Copiilor, Y.W.C.A. și biserici. Scopul acestor conferințe este să demonstreze beneficiile includerii educației sexuale și consilierii privind controlului populației în programele lor.[141] Agenția îi povățuiește pe liderii-cheie care se „confruntă cu opoziția", atât la nivel național, cât și local, în vederea serviciilor și informării din domeniul sexualității.[142]

Insistând că „niciodată nu e prea devreme să vorbești cu copiii despre sexualitate", organizația cheamă la o „educație comprehensivă despre sexualitate, începând cu copiii de la grădiniță și terminând cu cei din facultate."[143] Agenția se bucură de încrederea mai multor organizații, cum ar fi Cluburile Fetelor din America, Biserica Unită a lui Hristos și alte agenții de tineret, pe care le-a „mobilizat" cu succes pentru a se opune cerinței ca agențiile finanțate de la bugetul federal să-i anunțe pe părinții fetelor cărora le sunt oferite contraceptive.[144] „Avocații tinerilor" a impus posturilor de televiziune și radio „publicitate precisă și bine aleasă pentru contraceptive" pentru „a crește conștientizarea nevoii practicării contracepției la adolescenți"[145] și are propriul Proiect de media la Los Angeles, pentru a-și atinge scopurile.[146]

Organizația are un Centru de Sprijin pentru clinicile de control al nașterilor în școli și îl numără pe președintele Bill Clinton printre susținătorii săi.[147] Venitul său anual de aproape 3 milioane de dolari vine de la bugetul

141 Centrul pentru Opțiuni în domeniul Populației, *Annual Report 1983-1984*; *Preventing Adolescent Pregnancy: The Role of the Youth Serving Agency*, Raportul unei conferințe sponsorizate de Centrul pentru Opțiunile în domeniul Populației și Centrul pentru Populație și Sănătatea Familiei, Colegiul Medicilor și Chirurgilor, Universitatea Columbia, 2 martie 1982.

142 *Preventing Adolescent Pregnancy*, p.3.

143 Advocates for Youth, *Annual Report 1995-1996*, p.3.

144 CPO, *Annual Report 1983-1984*, p.8.

145 *Ibid.*, pag.9.

146 Advocates for Youth, *Annual Report 1995-1996*, p.14.

147 *Ibid.*, p.6.

federal, de la bugetul districtual Los Angeles, de la fundații ca Ford, Hewlett, Kellogg, MacArthur etc. Consiliul de Administrație îi are în componența sa pe Jane Fonda, pe vestita doctoriță Joycelin Elders, pe Nafis Sadik, de la Fondul ONU pentru Populație și pe alte personalități de vază.[148]

Institutul Alan Guttmacher (IAG), 120 Wall Street, New York, NY 10005; 1120 Connecticut Avenue N.W., Suite 460, Washingtone D.C. 20036; http://www.agi-usa.org.

Institutul a fost înființat ca instrument de cercetare al organizației *Planned Parenthood,* în 1968, când a primit finanțare de la Biroul pentru Oportunitate Economică, cu scopul de a depista, în toate cele 3.073 de districte ale SUA, femeile „sărace, fecunde și active sexual, care nu-și doresc sarcini și care au nevoie de servicii de planificare familială subvenționate".[149]

Repetată periodic de atunci, această cercetare abia recent, în 1990, a ajuns să devină, conform Institutului, „principalul program de planificare și un ghid de stabilire a priorităților pentru agențiile federale, de stat și locale publice și private."[150] Institutul publică revista intitulată *Family Planning Perspectives,* răspândită pe larg, pentru a face cunoscute cercetările agenției și pentru a promova punctele de vedere privind politicile sale. Această publicație oferă publicitate companiilor de medicamente, care își promovează aici tehnicile de control al nașterilor.

Bisăptămânalul Institutului Guttmacher, *Washington Memo,* „ia pulsul politic de la Washington", raportând electoratului, la nivel național, „cine și ce poziții deține și în ce domeniu" și „cum reacționează congresmenii în mod individual pe chestiuni particulare", în domeniul controlului nașterilor și populației.[151] Revista *State Reproductive Health Monitor* face același lucru pentru fiecare stat în parte.

Institutul a câștigat încrederea oamenilor prin faptul că a însemnat „o sursă majoră de materiale despre populație, incorporate în mesajul către Congres al președintelui Nixon din 1969", „o sursă de inspirație" pentru Serviciile de planificare familială, precum și pentru Legea privind

---

[148] *Ibid.,* p.15-17.

[149] Alan Guttmacher Institute, *Informing Social Change,* p.13.

[150] *Ibid.,* vezi și Stanley K. Henshaw și Jacqueline Darroch Forrest, *Women at Tisk of Unintended Pregnancy, 1990 Estimates: The Need for Family Planning Services, Each State and County* (Alan Guttmacher Institute, 1993).

[151] *Ibid.* p.22.

cercetările demografice din 1970, care a urmat. Din proprie inițiativă, unii „legiuitori în poziții cheie" au folosit materialele Institutului pentru legislația din 1970, iar anumiți martori specialiști s-au bazat pe sursele Institutului pentru a depune mărturie în cazul unor legi propuse, legi adoptate cu o majoritate covârșitoare în Congres.[152] Institutul Guttmacher a conceput 6 documente majore de planificare, care au fost înaintate Congresului sub formă de „rapoarte" de către ministrul Departamentului de Sănătate, Educație și Asistență Socială, pe care s-au bazat fondurile alocate de Congres planificării familiale, în următorul deceniu. Ele au format ceea ce institutul a numit „planul național de extindere ordinară a serviciilor..."[153] Institutul a pregătit de asemenea mult-pomenitele studii „cost-beneficiu", prin care arătau cât de multe economii din impozite se pot face prin subvențiile acordate pentru planificare familială. Aceste studii au fost foarte eficiente în creșterea fluxului de fonduri din partea Congresului.[154] Publicațiile Institutului Alan Guttmacher folosesc metode statistice îndoielnice și raționamente, care să justifice eliminarea aproape a tuturor nașterilor din majoritatea țărilor.

IAG a pregătit „studii de necesitate și servicii" pentru fiecare din cele 50 de state americane, care servesc ca ghiduri pentru planurile publice de control al nașterii, precum și ca manuale de instruire pentru serviciile de planificare familială înființate.

Institutul Alan Guttmacher lucrează neobosit pentru promovarea avortului la cerere, legalizat și finanțat de la bugetul public.[155] Această organizație „a dovedit", cel puțin discipolilor săi, că avortul este „sigur" și l-a autorizat pe președintele Fundației Rockefeller să ceară efectuarea de rutină a avortului în spitalele publice.[156] A insistat că „restricționarea avorturilor comportă riscuri pentru femei și pentru sănătatea publică".[157]

IAG a creat două broșuri – *„11 milioane de adolescenți: ce se poate face în privința epidemiei de sarcini la adolescente în Statele Unite"* (1976) și *„Sarcina la adolescente: o problemă care nu va dispărea"* (1981) – care au

[152] *Ibid.* p.15.
[153] *Ibid.* p.17.
[154] *Ibid.* p.19.
[155] *Ibid.* p.23-29.
[156] *Ibid.* p.23.
[157] Broșura IAG din 1997, care făcea publicitate lui Rachel Benson Gold, *Abortions and Womens's Health: A Turning Point for America?* (1990).

accelerat tendința federală de a împiedica sarcina la adolescente. Materialele IAG au servit drept surse majore pentru Comisia pentru populație a Camerei Reprezentanților, care a reprodus broșura *„11 milioane..."* în întregime în audierile pe care le-a organizat.[158]

Ca „expert" și promotor al planificării familiale, IAG a promovat neobosit educația sexuală obligatorie în școlile publice (de stat), completată cu contraceptive și avorturi gratuite pentru minore, fără consimțământul părinților.[159] Alarmat și indignat de creșterea numărului statelor care adoptau cerințe pentru implicarea părinților în avorturile la minore, institutul a publicat o broșură, prin care avertiza că legile statelor care obligă implicarea parentală ar putea de fapt servi la creșterea riscurilor de sănătate pentru femeile adolescente", reiterând faptul că „nașterea de copii este considerabil mai periculoasă decât avortul".[160] Organizația nu a încetat niciodată să ceară sectorului public și privat să pompeze fonduri pentru „cercetarea" reproductivă, pe lângă faptul că a lucrat necontenit pentru a înființa „o coaliție a cetățenilor", „a părinților, a liderilor religioși, a celor din sănătate, a profesioniștilor din serviciile de asistență socială și a tinerilor",[161] care să facă presiuni în scopul atingerii obiectivelor lor[162].

Institutul Alan Guttmacher a pus la cale manipularea publică a reproducerii în Statele Unite, promovând avortul, sterilizarea, amniocenteza și screening-ul genetic, precum și controlul populației în alte țări.[163] În 1981, alarmat de puterea opoziției și intruziunile guvernului, institutul a montat o campanie aprigă pentru „mobilizarea opoziției" împotriva susținătorilor *pentru viață* (eng. *pro-life*). Împreună cu 40 de organizații aliate, IAG a distribuit avertismente legislative miilor de funcționari în poziții-cheie, a ținut nenumărate conferințe și a depus mărturie în fața Congresului. Institutul a reușit să împiedice includerea Titlului X din Legea serviciilor de sănătate publică într-un set de subvenții în bloc, în ciuda cererii speciale în acest scop din partea Administrației Reagan.[164] Deși

---

158 Comisia Camerei Reprezentanților, *Hearings on Fertility*, p.553-613.

159 Alan Guttmacher Institute, *Informing Social Change*, p.23, 33.

160 Patricia Donovan, *Our Daughters' Decision: The Conflict in State Law on Abortion and Other Issues* (Alan Guttmacher Institute, 1992), p.20.

161 *Ibid.*, p.35.

162 Alan Guttmacher Institute, *Informing Social Change*, p.33.

163 *Ibid.*, p.41-43.

164 Alan Guttmacher Institute, *Annual Report 1981*.

în 1992, institutul s-a bucurat de „girul” Administrației Clinton, doi ani mai târziu a considerat că „agenda pozitivă și promițătoare”, creată de conferința pentru populație de la Cairo și cea pentru femei de la Beijing, „nu se afla pe mâini bune” în Congresul SUA. Acest lucru, desigur, a făcut ca institutul să-și „redubleze eforturile”, pentru a aduce „binecuvântarea” „sănătății reproducerii” oamenilor din toată lumea.[165]

Fiind scutit de impozite, venitul anual al institutului s-a dublat în perioada 1982-1995, ajungând la 6 milioane de dolari, care proveneau de la Banca Mondială, guvernul SUA, *Planned Parenthood* (susținută de asemenea de către guvernul SUA), de la o mulțime de fundații, cum ar fi Ford, Rockefeller, Turner, Kaiser, Pew, Hewlett, Mott, Packard, Mellon, printre altele, și de la diverși donatori privați.[166] În 1996, președintele său era Jeannie Rosoff. În Consiliul Director se afla și cunoscutul Robin Chandler Duke, fost președinte și colector de fonduri pentru Liga Națională de Acțiune pentru Drepturi la Avort și consilier pe probleme de populație în timpul Administrației Carter, la Națiunile Unite. În prezent, Chandler Duke este președintele organizației Acțiunea Internațională pentru Populație. Din același consiliu de directori mai face parte și Kenneth C. Edelin, condamnat, în 1975, pentru uciderea unui copil într-un avort nereușit.[167] Alte staruri s-au alăturat: Malcolm Potts, autor a numeroase lucrări care justifică avortul, considerate esențiale pentru controlul populației mondiale, Fred T.Sai, fost consilier pentru populație la Banca Mondială, președinte al Federației Internaționale *Planned Parenthood*, președinte al Conferinței pentru Populație de la Cairo, din 1994.

Asociația Americană pentru Progresul Științei (AAPS), (eng. *American Association for the Advancement of Science - AAAS*), 1200 New York Avenue N.W., Washington D.C. 2005.

Această organizație profesională a publicat câteva studii pe cont propriu despre populație și lucrează în legătură strânsă cu Academia Națională de Științe. Publică revista *Science* (*Știința*), care include articole despre „creșterea excesivă a populației” și soluțiile la aceasta – autorizații pentru naștere, impozite pentru familiile cu copii care depășesc numărul legal admis, sterilizare obligatorie și agenți de control al fertilității în apa

[165] Alan Guttmacher Institute, *Annual Report 1996*, p.3.
[166] *Ibid.*, p.8-14.
[167] Seth Mydans, „When Is an Abortion Not an Abortion?” *The Atlantic Monthly*, mai 1975.

potabilă.[168] În timpul pregătirilor pentru Anul Populației, în 1974, AAPS a încheiat un contract federal de 1,2 milioane de dolari, „pentru a oferi strategilor informații despre consecințele creșterii rapide a populației" și pentru a ajuta administratorii să „identifice și să modifice factorii culturali asociați extinderii și îmbunătățirii sistemelor de oferire a planificării familiale". Volumul care a rezultat, *Schimbarea populației și culturii* (*Culture and Population Change*), a dus la concluzia falsă că „populația depășește resursele imediat disponibile"[169] și că, pentru a îndrepta acest lucru, „trebuie să ne debarasăm de ideea că reglementarea populației ar fi un lucru nou".[170] Volumul relata despre utilizarea în trecut a avortului, infanticidului și contracepției,[171] și recomanda ca guvernele să „premieze oamenii de la sate sau alte grupuri pentru fertilitate redusă",[172] propunere care a fost în scurt timp adoptată cu entuziasm de către Agenția de Dezvoltare Internațională a SUA.

În 1996, Directoratul Internațional al AAPS a avut „o întâlnire de pomină cu premierul chinez Li Peng",[173] iar Programul său despre populație și dezvoltare durabilă examina „cum să conservăm lumea animală și viața plantelor în parcurile naționale și alte locuri de patrimoniu ecologic".[174] Venitul AAPS în acel an se ridica la peste 50 de milioane de dolari, atât din surse guvernamentale, cât și din surse private.[175]

Asociația Americană pentru Economie Casnică (AAEI), (eng. *American Home Economics Association - AHEA*), 1555 King Street, Alexandria, VA 22314. Asociația a început să primească subvenții federale pentru activitățile sale de planificare familială, în 1971. Ea a organizat în toată lumea ateliere și conferințe despre femei pentru a intensifica conștientizarea suprapopulării globului și a „rolului" femeii. Integrarea

[168] Bernard Berelson, „Beyond Family Planning", *Science* 163 (7 februarie 1969): 533-543; vezi de asemenea Priscilla Reining și Irene Tinker, ed., *Population: Dynamics, Ethics and Policy* (Washington D.C: American Association for the Advancement of Science, 1975).

[169] Irene Tinker *et al.*, *Culture and Population Change: A Document from the Office of International Science, AAS, Prepared Under the Direction of Its Advisory Committee on Cultural Factors in Population Programs* (Washington D.C., 1974), p.6.

[170] *Ibid.*, p.8.

[171] *Ibid.*, secțiunea IV.

[172] *Ibid.*, p.9.

[173] American Association for the Advancement of Science, *1996 Annual Report*, p.12.

[174] *Ibid.*, p.13.

[175] *Ibid.*, p.31-40.

controlului naşterii în cadrul orelor de economie casnică la toate nivelele şcolare a constituit preocuparea centrală a acestei organizaţii, care a cooperat în acest scop cu alte organizaţii de control al populaţiei.

AAEI s-a numărat printre primele organizaţii care au căutat să redefinească familia pentru a include şi „forme opţionale", care nu se bazează neapărat pe căsătoriile heterosexuale, relaţii de sânge sau adopţie.[176] Cu un buget anual de mai puţin de 500.000 de dolari, asociaţia nu se mai numără printre principalii actori pe scena controlului populaţiei.[177]

Asociaţia Umanistă Americană (AUA), (eng. *The American Humanist Association - AHA)* 7 Harwood Drive, Amherst, NY 14226.

Asociaţia Umanistă Americană promovează punctul de vedere conform căruia „creşterea excesivă a populaţiei trebuie verificată printr-un acord internaţional".[178] Fiind foarte influentă, asociaţia include printre semnatarii celor trei „manifeste" ale sale scriitori binecunoscuţi (Isaac Asimov), profesori (B.F.Skinner) şi lideri politici. Asociaţia e dedicată dogmei potrivit căreia „credinţa în existenţa supranaturalului... este fie fără sens, fie irelevantă, în problema supravieţuirii şi împlinirea rasei umane".[179] Ea pledează pentru „*planificarea cooperativă* privind utilizarea resurselor, care se epuizează rapid" (sublinierea în original), „deplânge divizarea omenirii din motive naţionaliste"[180] şi recomandă etica „situaţională", precum avortul, suicidul, eutanasia şi toate formele de comportament sexual între adulţi de vârsta consimţământului.[181]

AUA încearcă să impună educaţia sexuală la toate nivelele societăţii. Punctele sale de vedere sunt răspândite prin publicaţia *The Humanist,* o revistă găsită frecvent în librăriile universitare, ce abundă în manifeste

[176] Biroul de Referinţe în problemele Populaţiei, *World Population Growth and Response,* p.231-233; Onalee McGraw, *The Family, Feminism and the Therapeutic State* (Washington, D.C.: The Heritage Foundation, 1980), p.5. AAEI respinge definiţia familiei folosită de către Biroul pentru Recensământ al SUA: „un grup de 2 sau mai mulţi oameni, legaţi prin legături de sânge, căsătorie sau adopţie şi care locuiesc împreună, într-o gospodărie" (vezi *Statistical Abstracts of the United States,* 1980, p.3, de asemenea, în 1997, p.6).

[177] Population Action International, „Nongovernmental Organizations in International Population and Family Planning", distribuit în 1997.

[178] *Humanist Manifesto II,* 1973, publicat în *The Humanist,* septembrie-octombrie 1973.

[179] *Ibid.*

[180] *Ibid.*

[181] *Ibid.*; Lester A. Kirkendall, „A New Bill of Sexual Rights and Responsabilities", *The Humanist,* ianuarie-februarie 1976, site-ul AUA

antinataliste, care cer „angajamente" pentru controlul populației de stat și cer ca Statele Unite să „depășească" viziunile Bisericii Romano-Catolice.[182] Asociația l-a numit pe Carl Sagan „Umanistul anului", în 1981, ca o recunoaștere a cruciadelor sale împotriva suprapopulării, încălzirii globale și dispariției stratului de ozon și pentru „drepturile la avort".[183] Dr. Jack Kevorkian, condamnat pentru asistare în suicid, a primit, în 1994, Premiul „Eroul umanist".[184]

Asociația Sănătății Publice Americane (ASPA), (eng. *The American Public Health Association - APHA)*,1015 15 Street N.W: Washington DC 20005.

Înființată în 1872, asociația a fost una dintre primele organizații din afara domeniului strict orientat spre populație, care a promovat anti-natalismul. În 1959, organizația a început să se manifeste oficial pentru „organizațiile de sănătate publică la toate nivelele guvernării, care trebuie să acorde o atenție sporită impactului schimbărilor populației în ceea ce privește sănătatea". În declarație se spunea că „cercetarea științifică" privind determinanții fertilității ar trebui să se „extindă pe larg", că „toate grupurile de populație" ar trebui să aibă „libertate deplină" și acces la „metode pentru reglementarea mărimii familiei" și că „programele private și publice legate de creșterea populației și mărimea familiei ar trebui să fie parte integrantă a programului de sănătate..."[185] Pentru urmărirea acestui scop, organizația a creat Comisia pentru Controlul Populației, Secțiunea Sănătății Mamei și Copilului, care s-a numit mai târziu Comisia pentru Planificarea Familiei și Populației. În 1967, Fundația Ford a finanțat personalul din planificarea familială din cadrul ASPA.[186] Agenția pentru Dezvoltare Internațională a SUA a angajat Asociația Sănătății Publice Americane pentru auditul activităților realizate de Asistență Internațională de Planificare Familială (instrumentul internațional al *Planned Parenthood)*. Cel puțin pentru o perioadă, ASPA a descoperit că *Planned Parenthood* a meritat banii de la guvern, iar în 1982, Asociația de Sănătate a beneficiat de

[182] Vezi *The Humanist,* diverse numere, în special Steven Mumford, „Population Growth and Global Security: Toward an American Strategic Committment", *The Humanist* 41, nr.1 (ianuarie-februarie 1981): 6-25.

[183] http://infidels.org/org/aha/.

[184] *Ibid.*

[185] Donald Harting și Leslie Corsa, „Americans Public Health Association", în Calderone, *Manual for Family Planning,* p.87-88.

[186] *Ibid.*, p.88.

contracte și subvenții guvernamentale în valoare de 4 milioane de dolari, care au însemnat în mare parte venitul acestei organizații.[187]

În 1990, totuși, ASPA nu mai era o organizație care trăia din mila guvernului; bugetul său anual era sub 500.000 de dolari.[188]

ACVS Internațional sau Acces Internațional la Contracepție Voluntară și Sigură (fosta Asociație pentru Sterilizare Voluntară), (eng. *AVSC International/Access to Voluntary and Safe Contraception*), 79 Madison Avenue, New York, NY 10016.

Înființată în 1943 pentru a promova la scară internațională sterilizarea bărbaților și femeilor, asociația a primit fonduri de la Agenția SUA pentru Dezvoltare Internațională, în 1972, pentru a-și pune la punct proiectul său internațional. Organizația a cheltuit 15 milioane de dolari, 91% din care au venit direct de la guvernul american, în perioada 1985-1986, pentru promovarea sterilizării și instruirea lucrătorilor săi în acest scop, în 60 de țări. În perioada 1972 și 1983, asociația a primit 69 de milioane de dolari de la Agenția SUA pentru Dezvoltare Internațională.[189] Până în 1995, AVSC avea un buget anual de peste 24 de milioane de dolari, aproape în întregime provenit din Agenția Americană pentru Dezvoltare Internațională și avea birouri în Bangladesh, India, Egipt, Filipine, Mexic și în alte țări în curs de dezvoltare de pe tot cuprinsul globului, inclusiv în Rusia. Banii veneau de asemenea de la Fondul ONU pentru Populație, Fundația Turner, Fundația Clubul Sierra și alți donatori.[190]

În Raportul său anual din 1983 către USAID, ACVS a descris utilitatea sa în controlul populației în felul următor:

> În multe țări, sterilizarea voluntară mai este controversată și organizațiile de planificare familială înființate nu doresc să riște ceea ce au câștigat cu mare greutate, avansând sterilizarea. ACVS și organizațiile cu care colaborează nu au nimic de pierdut și pot să reziste la orice.[191]

[187] Comisia pentru Criza Demografică, „Private Organizations and the Population Field", *Population*, nr.10 (septembrie 1979): 1; Agenția SUA pentru Dezvoltare Internațională, Date privind activitatea, an fiscal 1984; Forum 990, Return of Organization Exempt from Income Tax, American Public Health Association, 1982.

[188] Acțiunea Internațională pentru Populație, „Nongovernmental Organizations".

[189] Comisia pentru Criza Demografică, „Private Organizations", p.2; Asociația pentru Sterilizare Voluntară, *1983 Annual Report;* Agenția SUA pentru Dezvoltare Internațională, Date privind activitatea, an fiscal 1984.

[190] AVSC International, Inc., *Annual Report, 1994-1995.*

[191] Asociația pentru Sterilizare Voluntară, *1983 Annual Report*, p.11.

Îngrijire (eng. *Care*), 151 Ellis Street N.E., Atlanta, GA 30303

Organizaţia Îngrijire s-a transformat dintr-o organizaţie care distribuia pachete cu mâncare europenilor înfometaţi, după cel de-al II-lea război mondial, într-o agenţie internaţională care oferă „acces la planificarea familială". „Accesul la planificarea familială" constituie unul din „programele sale importante". Organizaţia consideră activitatea sa de distribuire a hrănii ca pe un „răspuns pe termen scurt", pe timp de război, de genocid şi de migrare umană în masă. Totuşi, părerea reprezentanţilor săi este că „oamenii sunt săraci din cauza creşterii populaţiei şi a epuizării resurselor naturale" (ceea ce înseamnă „distrugerea pădurilor tropicale" şi „încălzirea globală/reducerea stratului de ozon"), precum şi „guvernare proastă"; „îngrijire medicală proastă" („120 de milioane de femei" fără „acces la planificarea familială"), educaţie inadecvată şi discriminare pe bază de rasă, etnie şi gen.[192] Lista acestor nenorociri parcă a fost copiată de la vicepreşedintele Al Gore sau ambasadorul Tim Wirth.

În mod natural, agenţia se simte obligată să se adreseze acestor probleme pe termen lung şi, prin urmare, să ofere servicii de control al naşterii la 1,2 milioane de oameni anual.[193] Această politică de a spune şi a face ceea ce este „corect politic" la Washington a fost răsplătită: organizaţia primeşte peste 200 milioane de dolari pe an de la guvernul SUA şi 12 milioane de dolari de la ONU.[194] Din această sumă, 85 de milioane de dolari se cheltuiesc anual pe salarii, plus 11 milioane de dolari pe an, cheltuite pe „bonusuri şi premii",[195] ceea ce dă posibilitate agenţiei să distribuie servicii de control al sarcinii, hrană şi alte mărfuri oamenilor din 63 de ţări.[196]

Centrul pentru Populaţie din Carolina (eng. *Carolina Population Center*) Universitatea Carolina de Nord, Chapel Hill, NC 275 16.

În timpul deceniului fructuos pentru controlul demografic, 1965-1975, când guvernul federal alimenta infrastructura organizaţiilor de control al populaţiei din sectorul privat, Agenţia SUA pentru Dezvoltare Internaţională a plătit peste 100 de milioane de dolari universităţilor pentru proiecte demografice.[197] Centrul pentru Populaţie Carolina din Chapel Hill

---

192 Care, *New Challenges, New Directions: Annual Report, 1996;* p.4-14.
193 *Ibid.*, p.52.
194 *Ibid.*, p.42-43.
195 *Ibid.*, p.11.
196 *Ibid.*, p.52-53.
197 Biroul de Referinţe în problemele Populaţiei, *World Population Growth and Response*, p.228.

a primit o sumă estimată la 11 milioane de dolari, iar restul a fost împărțit la alte 34 de universități, printre care Universitatea John Hopkins, Universitatea George Washington, Universitatea din California, Universitatea din Michigan și Universitatea Columbia.[198]

Pe lângă ajutorul de la Agenția SUA pentru Dezvoltare Internațională, alte agenții federale au oferit subvenții de cercetare – în special Departamentul de Sănătate și Servicii Umane. Până în 1985, ajutoarele ajungeau la o sumă anuală de 198 de milioane de dolari.[199] Valul de finanțări încuraja o relație amicală între antinataliștii din guvernul federal și comunitatea științifică, ai căror oameni de știință apăreau pe lista „Domeniilor cu probleme de cercetare", publicată de către Comisia federală interagenții privind cercetarea demografică. Celor care respingeau ideile prescrise – adică amenințarea creșterii populației mondiale – li se refuza sprijinul,[200] permițându-se domnia nestingherită a punctelor de vedere predominante.

Centrul pentru Populație din Carolina a condus cercetările privind „nevoile" celor săraci de a-și limita numărul membrilor familiei. Organizația a cercetat „convingerile și atitudinile"[201] lor, „consecințele socio-economice de reducere a fertilității planificate"[202] și „implementarea politicii de planificare familială prin asistență socială publică".[203] Pe lângă sprijinirea „managementului sarcinii la adolescente" (a se citi: avort gratuit),[204] Centrul a sponsorizat cercetarea lui Edward Pohlman, privind plata unor sume de bani acordată săracilor ca aceștia să accepte să fie sterilizați,[205] precum și publicarea cărții sale, *Cum să omori populația (How to Kill Population)*.[206]

[198] *Pro Life Reporter*, 5, nr.14 (vara 1977): 11-12.

[199] Departamentul SUA pentru Sănătate și Servicii Umane, NIH, PHS, *Inventory and Analysis of Federal Population Research*, an fiscal 1985.

[200] Julian L.Simon, *The Economics of Population Growth* (Princeton: Princeton Univ. Press, 1977), p.xxvi.

[201] Robert R. Blake *et al.*, *Beliefs and Attitudes about Contraception among the Poor*, monografie 5, Carolina Population Center.

[202] A.S. David și R.S.S. Sarma, *Potential Socioeconomic Consequences of Planned Family Reduction: North Carolina – Case Study*, monografie 10, Carolina Population Center.

[203] Patricia B.Gustaveson, *Implementation of Family Planning Policy by Public Welfare*, monografie 8, Carolina Population Center.

[204] James E. Allen în colaborare cu Deborah Bender, *Managing Teenage Pregnancy: Access to Abortion, Contraception and Sex Education* (New York: Praeger, 1980).

[205] Edward Pohlman, *Incentives and Compensations in Birth Planning*, monografie 11, Carolina Population Center.

[206] Edward Pohlman, *How to Kill Population* (Philadelphia: Westminster Press, 1971).

În 1996, Centrul mai era încă puternic, beneficiind de subvențiile guvernului SUA, ce asigurau „sprijinul... pentru secolul următor". Revista Centrului își delecta cititorii cu amintiri despre „zilele amețitoare ale anilor '60 și '70", despre directorul lor care era în același timp „consilier al mai multor fundații, al USAID, al Băncii Mondiale și al agențiilor internaționale", precum și cu amintiri despre glumele cu prezervative pe care obișnuia directorul să le spună.[207] Acest centru avea 48 de stipendiați-cercetători și zeci de studenți și profesori invitați. Avea 110 proiecte de cercetare curente sau recente, finanțate de USAID, Fundația Națională pentru Știință a guvernului SUA, alte agenții ale guvernului SUA, Banca Mondială, Banca de Dezvoltare Asiatică, Fondul pentru Populație al ONU, Fundația Rockefeller etc., etc.

Centrul pentru Dezvoltare și Activități privind Populația (eng. *Center for Development and Population Activities)*, 1717 Massachusetts Avenue N.W. Washington, DC 20036.

Agenția pentru Dezvoltare Internațională utilizează această organizație pentru a instrui oameni pentru programele de planificare familială în țările în curs de dezvoltare. Este înregistrată ca „Organizație voluntară privată cu Birou de Cooperare Voluntară și Privată pe lângă Agenția SUA de Dezvoltare Internațională".[208] Bugetul său anual, la începutul anilor '80, se ridica la 1-2 milioane de dolari, în principal, proveniți din sursele guvernului SUA.[209] Cheltuielile sale au ajuns la cifra de peste 10 milioane de dolari, în 1985, proveniți la fel, de la USAID, precum și de la Banca Mondială, UNICEF, UNFPA, fundațiile Turner, Rockefeller, MacArthur, Federația Națională pentru Viața Sălbatică și Fondul Copiilor Creștini, printre multe altele.[210] În misiunea sa de a „conferi autoritate femeilor", accentuând „instruirea în domeniul genului și dezvoltării", această organizație a lucrat împreună cu „Avocații pentru tineri" , Cluburile de Fete și Băieți din Greater Washington, Liga Națională de Acțiune a Drepturilor pentru Avort și Reproductive, Organizația Națională a Femeilor și altele.[211]

---

[207] *Carolina Population Center Review 1996*, p.1-2.

[208] Centrul pentru Dezvoltare și Activități privind Populația, *Building for Impact: Annual Report 1995*, p.17

[209] Comisia pentru Criza Demografică, „Private Organizations", p.2; Centrul pentru Dezvoltare și Activități privind Populația, *Annual Reports* 1980, 1982, 1983, 1986.

[210] Comisia pentru Criza Demografică, „Private Organizations", p.13-17.

[211] *Ibid.*, p.1, 2, 5.

Centrul pentru sănătatea familiei și populației (eng. *Center for Population and Family Health*) Universitatea Columbia, 60 Haven Avenue, New York, NY 10032.

Acesta este unul dintre numeroasele centre universitare susținut din greu cu bani de la bugetul federal în scopuri de cercetare, predare și practică în probleme de populație și sexualitate. Centrul a fost înființat inițial (1966), cu o subvenție de la Fundația Ford, sub denumirea Institutul Internațional pentru Studiul Reproducerii Umane. Reorganizat în 1975, el dezvoltă în prezent cercetări internaționale, oferă, prin intermediul Spitalului Prezbiterian, „îngrijire a sănătății sexuale" pentru femeile din zona orașului New York, realizează cercetări în domeniul sexualității adolescenților și oferă masterate și doctorate în sănătatea familiei și populației. Sub conducerea lui Alan Rosenfield, doctor în medicină, activist binecunoscut în domeniul populației, scopul centrului a fost să „contribuie la soluții" pentru „tragerea unui semnal de alarmă privind rata fără precedent" a creșterii populației, într-o „lume ale cărei resurse limitate sunt amenințate [și] în care majoritatea oamenilor se culcă flămânzi...".[212] Centrul se specializează în programe „de sprijin" inovatoare, prin care-i plătesc pe adolescenți să caute alți tineri „prin parcuri, la bazinele de înot și la centre de recreere" pentru „consiliere de la egal la egal" în controlul nașterilor.[213]

Bugetul anual al Centrului se ridica la 8 milioane de dolari, în 1986-1987, crescând la 10 milioane de dolari în 1990. Majoritatea acestor bani provin de la guvernul american, inclusiv USAID, Departamentul de Sănătate și Servicii Umane și Institutele de Sănătate. Centrul primește contribuții, de asemenea, de la agenții finanțate de guvernul SUA – Fondul Națiunilor Unite pentru Populație, Banca Mondială și Fondul Exploratorului, precum și de la fundații ca: Mellon, Ford, Kaiser, Noyes, Scherman și Comisia pentru Criza Demografică. În perioada 1976-1982, Centrul a împărțit, cu alte câteva agenții pentru populație, suma de 26 de milioane de dolari, bani oferiți de USAID „pentru inițierea și testarea cost-beneficiu a sistemelor de oferire a asistenței medicale de bază și planificării familiale".[214]

---

[212] Centrul pentru Populație și Sănătatea Familiei, *1977-1978 Annual Report.*

[213] Centrul pentru Populație și Sănătatea Familiei, „Reaching Out to a Teenager in Washington Heights", retipărit din *The Journal of the College of Physicians and Surgeons,* fără dată.

[214] USAID, Date privind activitatea, an fiscal 1984; Centrul pentru Sănătatea Familiei și Populației, *Annual Report, 1986-1987,* Population Action International, „Nongovernmental Organisations".

Centrul pentru Opțiuni privind Populația (eng. *The Center for Population Options)*: vezi *Avocații tinerilor.*

Serviciul Mondial al Bisericii (Church World Service) 475 Riverside Drive, New York, NY 10115.

Conform Biroului de Referințe în problemele Populației și Comisiei pentru Criza Demografică (numită în prezent Acțiunea Internațională pentru Populație/eng. *Population Action International)*, Serviciul Mondial al Bisericii și-a început acțiunea de planificare familială încă din 1965, distribuind contraceptive și susținând clinicile de planificare familială în țările în curs de dezvoltare, accentuând programele „multidisciplinare" – planificarea familială integrată în servicii de tip programe pentru sănătatea copilului și sănătatea maternală. Aceste organizații mai arată că Serviciul Mondial al Bisericii a lucrat în strânsă cooperare cu organizația Asistența Internațională de Planificare Familială (divizia internațională a organizației *Planned Parenthood)*, folosind, printr-o stratagemă reușită, spitalele religioase pentru a depăși „opoziția locală la planificarea familială". Asemenea programe bazate pe biserică, sprijinite de fondurile guvernului SUA, au avut rezultate notorii în India, Brazilia, Filipine, Indonezia, Egipt și alte țări.[215]

În anii '90, totuși, această organizație n-a mai apărut menționată în lista „Organizațiilor neguvernamentale internaționale pentru populație și planificare familială", publicată de Acțiunea Internațională pentru Populație. Organizația n-a menționat nimic în Raportul său anual pe 1995 despre planificarea familială, iar în 1997, purtătorul lor de cuvânt a declarat, ca răspuns la o cerere, că Serviciul Mondial al Bisericii nu oferă planificare familială.

Centrul Est-Vest (eng. *East-West Center)*, 1601 East-West Road, Honolulu, HI 96848-1601.

Congresul Statelor Unite a creat această agenție în 1960, „pentru a genera înțelegere și cooperare mutuală între guverne și oameni din regiunea Asia și Pacific" , oferindu-i finanțare prin USAID. Deși înființată și sprijinită cu ajutorul guvernului SUA, Centrul este „o agenție privată și non-profit", care primește sprijin de la guvernele asiatice, precum și contribuții private. Prin programele sale demografice, Centrul se ocupă de cercetare și instruire, organizare de ateliere și publicarea de numeroase „analize" pe

---

[215] Biroul de Referințe în problemele Populației, *World Population Growth and Response*, p.238; Comisia pentru Criza Demografică, „Private Organizations", p.2.

temele binecunoscute: planificare familială, sexualitatea adolescenților, probleme de mediu și altele.

Un articol distribuit, în 1994, punea următoarea întrebare: „Încalcă oare programele demografice drepturile fundamentale ale femeii?" Răspunsul era, da, într-adevăr, unele programe folosesc „presiunea țintelor și grupurilor pentru a face cuplurile să-și limiteze mărimea familiei". În articol se recunoștea că, în Indonezia, „metoda contraceptivă folosită de fiecare cuplu și data fiecărei ultime menstruații ale femeii erau notate pe un afiș mare la vedere, în *Banjar*" și că „pentru vestici, *Banjar* ar putea însemna o măsură coercitivă...". (*Banjar* se numesc comunitățile tradiționale din Indonezia care cooperează reciproc, ajutându-se fizic și spiritual. A fi membru al unui *banjar* este obligatoriu pentru toți oamenii căsătoriți, iar nedorința de a participa în aceste comunități atrage penalități și dezaprobare din partea comunității – n.tr.). Dar de ce să ne îngrijorăm, indonezienii sunt obișnuiți cu ele și totul se face pentru o cauză nobilă: „încetinirea creșterii... populației". Iar injecțiile și implanturile, care îmbolnăvesc atâtea femei, sunt, oricum, mult mai sigure decât nașterea de copii, după cum consideră antinataliștii. „Anumite aspecte ce privesc abuzuri ale drepturilor omului trebuie cercetate".[216] (Nu stopate, ci „cercetate"!)

În ultimul raport, Centrul Est-Vest cheltuia pentru programul demografic peste 4 milioane de dolari pe an, bani pentru personal, cercetare, angajați interni etc.[217]

Sănătatea Familiei Internațional (eng. *Family Health International)*, fostul Program de Cercetare a Fertilității în plan Internațional, Research Triangle Park, NC 27709.

Este o altă mare organizație din Carolina de Nord care se ocupă de problemele populației. A publicat numeroase cercetări bazate pe experiența clinică din 47 de țări. Directorul său a fost timp îndelungat Malcolm Potts, fost director medical al Federației Internaționale *Planned Parenthood.*[218] Potts este binecunoscut cercurilor din domeniul populației ca autor al numeroase lucrări ce justifică avortul ca factor esențial pentru controlul populației în lume. După cum spune chiar el, *„într-un sens,* atât sarcina, cât

---

[216] Karen Oppenheim Mason, „Do Population Programs Violate Women's Human Rights?", *Asia Pacific Issues, Analysis from the East-West Center,* nr.15, august 1994.

[217] Population Action International, „Nongovernmental Organizations".

[218] *Family Health International Corporate Report,* 1983, p.9.

şi gonoreea, pot fi văzute ca o răceală obişnuită, ca „boli cu transmitere sexuală".[219] El a fost preocupat de „efectele erozive ale creşterii populaţiei"[220] şi a imaginat „o situaţie ipotetică în care un serviciu global de avort este destinat să aducă populaţia la rata de creştere zero".[221] Studiile făcute de agenţia condusă de Potts au concluzionat că „lucrătorii din domeniu, cu doar câteva zile de instruire" şi „cu o supraveghere medicală minimă" pot distribui pilule de control al naşterilor şi alte contraceptive, cum se face adesea în programele pentru controlul populaţiei în ţările mai puţin dezvoltate.[222] *Family Health International* testează dispozitive contraceptive şi de sterilizare, experimentându-le pe oameni din ţările mai puţin dezvoltate.[223] Femeile se plâng că atunci când aceste dispozitive le fac rău, cercetătorii refuză să le scoată.[224]

USAID asigură aproape tot venitul acestei organizaţiei şi a vărsat milioane şi milioane de dolari în contul ei, începând cu 1971. Până în 1995, organizaţia a primit 63 de milioane de dolari anual de la USAID. Alte sume mai mici au venit de la Institutele Naţionale de Sănătate, Banca Mondială, Banca de Dezvoltare Asiatică, UNICEF, Fondul Naţiunilor pentru Populaţie, Organizaţia Mondială a Sănătăţii şi de la multe alte fundaţii şi companii farmaceutice.[225]

Asistenţa Internaţională de Planificare Familială (eng. *Family Planning International Assistance - FPIA*), 810 Seventh Avenue, New York, NY 10019.

Înfiinţată în 1971, această divizie a Federaţiei Internaţionale *Planned Parenthood* din America, deşi a fost adăpostită de-a lungul timpului de organizaţia-mamă şi a fost sprijinită de guvernul SUA, primeşte subvenţii federale separate. Ea oferă produse obişnuite de control al naşterii şi asistenţă prin programele de planificare familială din ţările în curs de dezvoltare. Având un angajament de „sprijin" şi „motivaţie" în utilizarea controlului naşterii, îşi îndreaptă atenţia, în special, spre avort şi promovarea

---

219 Malcolm Potts *et al.*, *Abortion* (Cambridge, England: Cambridge University Press, 1977), p.530.

220 *Ibid.*, p.547.

221 *Ibid.*, p.530.

222 Family Health International, *Annual Report*, 1983, p.9.

223 *FHI Corporate Report*, p. 4-17.

224 „The Human Laboratory", documentar al Televiziunii BBC Horizon, noiembrie 1995, descris în *Human Events*, 16 mai 1997, p.6.

225 FHI, *Annual Report*, 1983; FHI *Corporate Report*, p.21-24.

„drepturilor" la avort. Prin acordarea subvențiilor provenite de la guvern altor agenții locale din țările străine, FPIA evită să dezvăluie unele dintre activitățile pe care le finanțează. Cheltuielile sale de aproximativ 18 milioane de dolari anual, în perioada anilor '80, au fost susținute în întregime de USAID. În momentele în care FPIA a fost audiată, USAID a aranjat ca audierile să fie conduse de susținătorii acestei organizații - USAID și Asociația de Sănătate Publică Americană.[226] Datorită implicării sale mari în avort, FPIA a pierdut o parte din banii săi de la guvernul american, după 1984, când prin măsura legislativă *Mexico City policy*, Administrația Reagan a retras fondurile agențiilor care ofereau și promovau avortul. Contractele cu USAID, totuși au fost făcute pentru mai mulți ani și, prin urmare, FPIA nu a simțit presiuni financiare până în 1990. Iar în 1993, Administrația Clinton a reluat plățile către organizațiile de avort.[227]

Fundația Ford, 320 East 43 Str., New York, NY 10017.

Multe din marile fundații americane au jucat un rol crucial în etichetarea „suprapopulației" ca maladie particulară a sec. XX, care trebuie oprită de către guverne. Lista include Fundațiile Ford, Fundația Rockefeller, Fundația Airlie, Fundația Kellogg, Fundația Serviciului General, Fundația Andrew Mellon, Fundația Sunnen, Fundația Tinker și altele.[228] Deși mai puțin generoase decât guvernul SUA, fundațiile private au deschis noi căi și au adoptat activități care nu se bucurau de susținere publică. Fundația Ford poate pretinde statutul de star în domeniul populației. Activă din 1952, numele său a apărut cu precădere printre organizațiile care au sponsorizat literatura din domeniul controlului populației.[229] Fundația Ford, dar și alte fundații, au furnizat majoritatea venitului pe 1982 al organizației *Catolicii pentru alegere liberă* (eng. *Catholics for a Free Choice).*[230] Alte fundații au

[226] USAID, Date privind activitatea, FY (an fiscal) 1984; FPIA, *Annual Report*, noiembrie 1982; Comisia pentru Populație a Camerei Reprezentanților, Raport, *Population and Development Assistance*, Congresul 95, Sesiunea 2-a. (Washington D.C.: Brioul pentru Tipărituri al Guvernului SUA, 1978), p.24.

[227] http://www.ppfa.org/ppfa/fpia.

[228] Biroul de Referințe în problemele Populației, *World Population Growth and Response*, p.231-263.

[229] Fundația Ford, *Annual Report 1980* și *Annual Report 1981*; Comisia pentru Criza Demografică, „Private Organizations", p.3.

[230] Mary Meehan, „Funding the Abortion Pros", *National Catholic Register*, raport special, pct.2, 1984.

contribuit din greu la formarea Coaliției Religioase pentru Drepturile la Avort, care face lobby pentru avortul nelimitat pe cheltuiala publică.[231] În 1995, Fundația Ford a oferit 21 de milioane de dolari pe proiecte pentru „sănătatea reproducerii și populație", inclusiv subvenții pentru Catolicii pentru alegere liberă, Consiliul American pentru Educare și Informare privind Sexualitatea, Consultanți în problema Genului din Zimbabwe și Fundația Uniunea pentru Libertățile Civile Americane.[232]

Serviciile de Asistență a Proiectelor Internaționale (eng. *International Projects Assistance Services* – IPAS), P.O.Box 100, Carrboro, NC 27510.

Este instrumentul de promovare a avortului și sterilizării din întreg complexul populației din Carolina de Nord. IPAS sponsorizează clinici în țările în curs de dezvoltare și instruiește lucrători din domeniul sănătății pe plan local în aceste proceduri. În anii '90, această organizație instruia oamenii pe plan local pentru efectuarea avorturilor cu pompe manuale de aspirație.[233] În 1984, IPAS raporta că a ajutat 5 milioane de femei să facă avort în 120 de țări, în ultimii 10 ani, și vorbea despre „9 organizații renumite private", care contribuie la acțiunile IPAS. (Nici nu-și punea problema că avortul era ilegal în majoritatea țărilor în acea perioadă). Donațiile care se fac către IPAS sunt deductibile din impozite.[234]

Uniunea Internațională pentru Conservarea Naturii - Uniunea pentru Conservarea Lumii (eng. *International Union for Conservation of Nature, IUCN – The World Conservation Union)*, Rue Mauverney 28, CH-1196 Gland, Geneva, Switzerland.

Este una dintre cele mai influente „organizații neguvernamentale" din lume, având statut de organizație „consultativă" pe lângă Națiunile Unite, cu „acreditare" pe lângă 6 agenții ale ONU. Membrii săi includ 53 de alte organizații „neguvernamentale", 550 organizații neguvernamentale naționale, 100 de agenții guvernamentale și 68 de țări suverane. Este considerată sursa principală pentru „Agenda 21", Planul de acțiune adoptat în 1982, la Conferința ONU pentru Mediu și Dezvoltare de la Rio de Janeiro, sub conducerea lui Maurice Strong.[235] După cum am amintit mai sus,

---

231 *Ibid.*

232 Fundația Ford, *Annual Report 1995.*

233 Population Action International, „Nongovernmental Organizations".

234 International Projects Assistance Service *Annual Report 1984.*

235 „How NGOs Are Changing the World", *ēco·logic*, ianuarie-februarie 1997, p.13-15; Henry Lamb, „Global Organizational Structure", *ēco·logic*, martie-aprilie 1996.

„Agenda 21” conținea o componentă axată pronunțat pe problemele demografice. Ea chema la o „integrare deplină a problemelor populației în planificarea, politica și luarea de decizii pe plan național”,[236] „evaluarea... capacității populației naționale în contextul... dezvoltării durabile”,[237] „măsurile de a realiza o tranziție demografică”,[238] „politica națională privind populația... în concordanță cu... planurile pentru durabilitate”,[239] și multe altele.

Organizația lucrează activ pentru instituirea unei „guvernări globale” sprijinită de impozite globale.[240] Lucrează în strânsă colaborare cu Institutul pentru Resursele Mondiale și Fondul Mondial pentru Viață Sălbatică, despre care vom vorbi mai jos. Primește subvenții în valoare de mai multe milioane de dolari de la Națiunile Unite și Statele Unite.[241]

Programul John Hopkins pentru Educație Internațională în Sănătate Reproductivă (fost *„pentru Educație în Ginecologie și Obstetrică”*), (eng. *John Hopkins Program for International Education in Reproductive Health – JHPIEGO*), Brown's Wharf, 1615 Thames Street, Suite 200, Baltimore, MD 21231.

Este un program demografic al unei universități prestigioase, care instruiește și oferă oamenilor informații pentru a promova și furniza controlul nașterilor, a implanta Norplant și a insera dispozitive intrauterine (DIU), precum și a oferi așa-numita „îngrijire post-avort”, pentru complicațiile „avorturilor incomplete, spontane sau septice”.[242] Majoritatea banilor săi provin de la Agenția de Dezvoltare internațională a SUA.[243] Sub conducerea ingenioasă a directorului acestei Agenții, Brian Atwood, Programul John Hopkins a lansat „cursurile nelimitate”, în care este implicată Școala de Medicină, o instituție americană a oamenilor de culoare, pentru a instrui africanii ca să ofere „sănătate reproductivă”.[244] JHPIEGO a cheltuit 16 milioane de dolari pe activitățile sale din 1995. A

[236] Agenda 21, 5.17.
[237] *Ibid.*, 5.23.
[238] *Ibid.*, 5.16.
[239] *Ibid.*, 5.31.
[240] „How NGOs”.
[241] Lamb, „Global Organizational Structure”.
[242] *JHPIEGO Annual Report, 1995.*
[243] Population Action International, „Nongovernmental Organisations”.
[244] *JHPIEGO Annual Report, 1995*, p.30.

raportat despre progresele făcute în țări precum Guatemala, în ciuda „sensibilității politice existente”, în această țară.[245]

În zelul său neobosit de a reduce nașterile în lume, pe cheltuiala contribuabililor americani, Universitatea John Hopkins a pus în funcțiune și alte programe. Centrul său de Programe Comunicaționale a ajutat la deschiderea Galei „Umbrela Verde” din 1996 din Bangladesh, în care mii de lucrători guvernamentali au participat la marșuri, purtând bannere și pancarte, în acordurile muzicii, promovând controlul nașterilor. Iar ambasadorul SUA i-a încurajat cu mult entuziasm.[246] Universitatea are un departament care se ocupă cu dinamica populației.

Liga Națională pentru Acțiunea Drepturilor Reproductive și Avort (eng. National Abortion and Reproductive Rights Abortion League, NARAL), fosta Ligă Națională pentru Drepturi la Avort, 1156 15th Street N.W., Suite 700, Washington, DC 20005.

NARAL lucrează, din 1969, pentru promovarea și menținerea libertății accesului la avort. Sub conducerea lui Kate Michelman, a fost numită una dintre cele mai eficiente trei organizații de lobby de pe Dealul Capitoliului.[247] Comitetul său de Acțiune Politică oferă bani și eforturi active în alegeri în susținerea candidaților pro-avort și în contracararea candidaților anti-avort. Fundația sa organizează „campanii de educație publică”. Participă împreună cu alți activiști de inițiere a proceselor juridice, cum ar fi Federația Națională pentru Avort a prestatorilor de servicii de avort și Centrul pentru Politici și Legi Reproductive, în contracararea legilor și politicilor care restricționează avortul. NARAL se pretinde a fi „o forță importantă”, care s-a aflat în spatele ordinelor președintelui Clinton de anulare a interzicerii finanțării pentru organizațiile ce oferă avort în alte țări ale lumii, de anulare a interzicerii utilizării țesutului fetal în cercetare, precum și de anulare a interzicerii avorturilor în spitalele militare.[248]

Academia Națională de Științe, 2101 Constitution Avenue N.W. Washington, DC 20418.

Academia Națională de Științe răspândește publicații despre pretinsa criză demografică, începând din 1965. A publicat cărți și broșuri despre

[245] *Ibid.*
[246] *The Bangladesh Times,* 25 septembrie 1996, prima pagină.
[247] http://www.naral.org
[248] *Ibid.*

creșterea populației, avortul legalizat și alte probleme relevante politicilor demografice. În 1969, cartea *Resursele și omul* (*Resources and Man*) recomanda că „eforturile de a limita creșterea populației în țară și în lume să fie intensificate prin orice mijloace posibil practicabile, în scopul atingerii unei rate de creșteri a populației egală cu zero, până la sfârșitul secolului".[249] Autorii cărții au mers atât de departe încât au chemat la un „*control* real al populației, atât în America de Nord, cât și în toată lumea" (subl. în original), susținând că „în final, aceasta presupune ca întreaga comunitate și societatea în general, nu numai părinții, să aibă un cuvânt de spus despre numărul copiilor pe care un cuplu ar putea să-i aibă".[250]

În anii '90, Academia Națională de Științe s-a preocupat de problemele în vogă – „dezvoltare durabilă", „sarcini nedorite", „educare și fertilitate în țările în curs de dezvoltare", „epuizarea resurselor", „speciile în pericol". Deși mai puțin stridente față de retorica de început a Academiei și chiar recunoscând o „tranziție demografică globală în desfășurare în prezent", declarațiile sale recente au accentuat, totuși, pericolele puse de „creșterea fizică necontrolată a populației umane" etc.[251]

Ca și majoritatea altor organizații din această listă, Academia Națională de Științe este o organizație privată care depinde enorm de finanțarea guvernamentală. Ea primește milioane de dolari de la USAID, în scopuri specifice de dezvoltare „a politicilor și programelor guvernamentale... care să încurajeze o fertilitate scăzută".[252] Întrebarea dificilă, desigur, este: pot evita subvențiile guvernamentale științele care se politizează? Care vor fi consecințele pentru știința adevărată, dacă subvențiile guvernamentale ar fi reduse sau eliminate?

Alianța Națională pentru Parentalitate Opțională (eng. *National Alliance for Optional Parenthood, NAOP)*, 2010 Massachusetts Avenue N.W., Washington, DC 20036.

Înainte de desființarea sa, în 1982, scopul organizației a fost să „atragă atenția asupra presiunilor... care încurajau oamenii să devină părinți" și să înzestreze oamenii cu „oportunități mai bune... de a face alegeri

[249] Comisia pentru Resurse și Om a Diviziei pentru Științele Pământului, Academia Națională de Științe - Consiliul Național de Cercetare *Resources and Man* (San Francisco: W.H. Freeman și Co., 1969), p.11.

[250] *Ibid.*

[251] http://www2.nas.edu/bsd/2192.html.

[252] USAID, Raport de activitate, an fiscal 1984.

informate".[253] A publicat numeroase broşuri, printre care binecunoscuta „Sunt oare materie primă?", care a fost distribuită pe larg în şcolile de stat şi în care descria marile dezavantaje de a avea copii. Ca parte a programului său de „sprijin", *Planned Parenthood* a distribuit multe din broşurile NAOP, inclusiv broşura „Pronatalismul: Un „mijloc ascuns de convingere", care limitează drepturile personale", criticând o vedetă de televiziune, Gloria, din show-ul „All in the Family" („Toţi în familie"), pentru că a rămas însărcinată. De asemenea, a supus unor critici aspre reclamele Gerber pentru mâncarea de bebeluşi şi revistele pentru femei pentru că prezentau bebeluşii şi mamele într-o lumină favorabilă. La fel, a repudiat familiile pentru că „exercitau presiuni" asupra tinerilor, care ar fi preferat să rămână „liberi de grija copiilor".

NAOP, numită în trecut Organizaţia Naţională a Ne-părinţilor (National Organization of Non-Parents), a funcţionat ca birou al activiştilor antinatalişti, conducea „cercetări", activităţi „de relaţii cu mass-media" şi distribuia cantităţi mari de materiale pentru consiliere „clinică". Influenţa NAOP a depăşit mult scurta sa perioadă de funcţionare, prin distribuirea extinsă a produselor sale. Consiliul său de directori şi consiliul consultativ includea activişti din domeniul populaţiei, ca Paul Ehrlich, Stewart R. Mott, filantropul milionar al mişcării antinataliste, şi Edward Pohlman, autorul lucrării *Cum să omori populaţia (How to Kill Population).*[254]

Asociaţia Naţională pentru Sănătate Reproductivă şi Planificare Familială (eng. *National Family Planning and Reproductive Health Association),* 122 C Street N.W., Washington, DC 20001.

Este unul din grupurile de consiliere, finanţat de guvernul SUA. Monitorizează acţiunile administrative publice şi legislative privind controlul populaţiei şi raportează membrilor săi (agenţiile publice şi private de planificare familială), aşa încât să poată face lobby mai eficient pentru programele lor.[255]

Exploratorul Internaţional (eng. *Pathfinder International),* 9 Galen Street, Watertown, MA 02172.

---

[253] National Alliance for Optional Parenthood, Scrisoarea „Dear Friend", nedatată, distribuită în 1981.

[254] *Ibid.*,; Population Crisis Committee, „Private Organizations", p.4.

[255] Population Crisis Committee, „Private Organizations", p.5; Population Action International, „Nongovernmental Organizations".

Fondul Exploratorului a fost înființat în anul 1957 de către bogatul activist Clarence Gamble, al cărui istorie, ca lucrător în promovarea controlului nașterilor în rândul săracilor, trimite la 1929. Donația lui Gamble către Departamentul de Sănătate a statului Carolina de Nord a contribuit la înființarea primului program finanțat de stat pentru controlul nașterilor.[256] Compania Procter & Gamble a continuat să dezvolte interesul familiei pentru controlul nașterilor; în 1998, filiala sa din China a oferit 843 de mii de dolari pentru un program național de educație sexuală în China, începând cu clasele a V-a.[257]

Exploratorul Internațional este unul dintre cele mai militante, bine-finanțate și persuasive grupuri, concentrat pe țările în curs de dezvoltare, cu programe de limitare a populației în peste 20 de țări din Africa, America Latină și Orientul Apropiat. Fiind organizație de consiliere, acționează ca „un furnizor și mediator... pentru dezvoltarea de preocupări locale în problemele populației"[258] și găsește că „populațiile de adolescenți sunt grupuri avantajoase cu care se poate lucra, deoarece atitudinile lor nu sunt încă așa de bine conturate...".[259] Organizația oferă fonduri pentru contraceptive și sterilizări, instruiește lucrători în aceste scopuri și chiar a pus în funcțiune propriul program pentru satele din Indonezia, unde sistemul rural de organizare poate exercita o puternică presiune, direct, de la om la om.[260] A fost implicat masiv în programul controversat și agresiv din Iran, dar și în Nicaragua (înainte de revoluție).[261] De asemenea, a promovat agresiv programe în Africa, în ciuda „rezistenței" recunoscute pe acest continent.[262] În 1967, Fondul Exploratorului a început să primească subvenții de la guvernul federal, iar până în 1983, guvernul american îi finanța 90% din activitățile sale.[263] Deoarece se află în strânsă legătură cu

---

256 Biroul de Referințe în problemele Populației, *World Population Growth and Response,* p.251.

257 Zhu Baoxia, „Programme Set to Help Youth Enter Pubescence", *China Daily,* 14 aprilie 1998, p.3.

258 The Pathfinder Fund, *Annual Report,* an fiscal 1980, p.6.

259 *Ibid.,* p.5

260 *Ibid.,* p.97; The Pathfinder Fund, broșura oficială de organizare, 1980; Pathfinder, Venitul organizației scutite de impozitul pe venit pentru anii 1974-1978.

261 Biroul de Referințe în problemele Populației, *World Population Growth and Response,* p.170, 151.

262 The Pathfinder Fund, *Annual Report,* an fiscal 1980, p.26.

263 USAID, Raport de activitate, an fiscal 1984; The Pathfinder Fund, *Annual Report,* an fiscal 1983.

USAID, se pare că mulţi cetăţeni şi guverne străine o considerau ca fiind o agenţie a guvernului american. Ca şi alte agenţii pentru populaţie, *Exploratorul Internaţional* combină controlul naşterilor - care întâmpină indiferenţă sau rezistenţă în unele ţări - cu alte servicii, cum ar fi îngrijirea copilului şi vaccinurile pentru copii, servicii de care ţările mai puţin dezvoltate duc lipsă. Deoarece oferirea acestor servicii combinate atrage mai mulţi clienţi, ceea ce uşurează acceptarea controlului naşterilor, opozanţii acestor politici acuză că asemenea practici ar putea duce la o coerciţie subtilă (sau chiar mai puţin subtilă).[264]

„Până la sfârşitul anului fiscal 1996", relatează organizaţia pe site-ul său, „*Exploratorul Internaţional* a avut un buget anual de aproape 52 de milioane de dolari, 95% din care proveneau de la USAID".[265] Aceasta însemna un buget de 4 ori mai mare decât în perioada 1967-1983, ceea ce sugerează că USAID putea acoperi pierderile organizaţiei din restricţiile de avort incluse în politica *Mexico City.* Avortul constituise, anterior, unul din „serviciile" oferite de *Fondul Exploratorului.* Organizaţia comentează, totuşi, „complexitatea... crescută" a acordării subvenţiilor de către USAID, însă susţine că subvenţiile sale de la fundaţii şi persoane private îi acordă „flexibilitate". Fondul Exploratorului se află de asemenea pe lista de donaţii a Băncii Mondiale, Uniunii Europene şi Fondului ONU pentru Populaţie.

Planificarea Familială (eng. *Planned Parenthood).*

Este cea mai veche şi mai mare organizaţie pentru controlul populaţiei. Ea are câteva filiale şi sedii, inclusiv Asistenţa Internaţională de Planificare Familială (eng. *Family Planning International Assistance*) (vezi mai sus).

Federaţia Internaţională Planned Parenthood din America- FIPP (eng. *Planned Parenthood Federation of America, PPFA),* 810 Seventh Avenue, New York, New York 10019.

FIPP a fost succesoarea Ligii Naţionale pentru Controlul Naşterilor *(National Birth Control League),* prin intermediul căreia Margaret Sanger a organizat prima sa clinică pentru controlul naşterilor, în 1916,[266] şi a contribuit la înfiinţarea Institutului Alan Guttmacher, despre care am discutat mai sus. În prezent, FIPP este o federaţie naţională de „filiale" locale, în

[264] Robert G. Marshall, „AID's Carrot Is a Big Stick", *A.L.L. About Issues,* septembrie 1984; p.6-9.
[265] http://pathfind.org
[266] Guttmacher, „Planned Parenthood Federation".

cadrul cărora funcționează aproape 1.000 de clinici din Statele Unite. De asemenea, FIPP oferă servicii și funcționează ca grup consultativ.

Clinicile *Planned Parenthood* oferă contraceptive, avorturi, sterilizări, instruire pentru medici și alte asemenea activități. Însă scopul său primordial a fost promovarea informațiilor privind controlul populației, prin organizațiile de sănătate publică și asistență socială, la toate nivelele guvernului. În scopul păstrării tradiției sale, interesul principal al organizației este concentrat pe grupurile „cu venituri mici", adică tinerii și cei pe care îi aleg „pentru consiliere genetică".[267]

Organizația a pledat pentru „susținerea pe termen lung a tendinței de scădere a ratei natalității până la o rată de creștere naturală a populației egală cu zero", iar, în acest scop, a acționat „ca agentul numărul unu al națiunii de schimbare socială în domeniul sănătății reproductive".[268] Este una dintre organizațiile principale de consiliere pentru controlul nașterilor și avort, finanțată de guvern, care se mândrește cu „capacitatea sa de a lua decizii hotărâtoare în organismele care decid la nivel național",[269] fiind la curent cu toate informațiile politice și angajând numeroși profesioniști pentru lobby.

FIPP se află în topul organizațiilor care asigură controlul nașterilor finanțat de guvern pentru copiii de școală, avort la cerere, fără știrea soțului sau a părinților și acces gratuit la sterilizare, pentru care face uz de lobby-ul politic, relații cu publicul și procese juridice frecvente. Ea a condus în bătăliile din tribunale în 1982 și 1983, ca să împiedice guvernul să ceară clinicilor finanțate de stat să înștiințeze părinții, când minorelor li se prescriau contraceptive.[270]

Politica *Planned Parenthood* susține că încălcarea legii este un mod

---

[267] *Planned Parenthood, Planned Births, the Future of the Family and the Quality of American Life* (iunie 1977), table 1, "Proposed 1979-1981 Program for Improving Fertility Regulation".

[268] Planned Parenthood, *A Five Year Plan: 1976-1980 for the Planned Parenthood Federation of America, Inc.*, aprobat de membrii PPFA, 22 octombrie 1975, Seattle, Washington (retipărit de U.S. Coalition for Life), p.3,4.

[269] *Ibid.*, p.4.

[270] Planned Parenthood Federation of America, *Federation Declaration of Principles & Purposes: A Planning Document for 1979-1981; Planned Parenthood vs. Danforth*, 428 U.S. 52, 1976; *Planned Parenthood Association of Utah v. Schweiker*, nr. 82-2334, opinii preliminare (D.C. Cir., 18 februarie 1983).

adecvat și eficient de a provoca anumite schimbări sociale care se doresc. După cum se arată într-o declarație recentă privind politica sa,

> Asociațiile de planificare familială și alte organizații neguvernamentale nu trebuie să considere absența legii sau existența unei legi nefavorabile drept o scuză pentru lipsa lor de activitate; acțiunea în afara legii și chiar încălcarea ei fac parte din procesul de stimulare a schimbării.[271]

În decursul anilor, liderii organizației au devenit maeștri în „construirea de coaliții" pentru promovarea reglementării fertilității publice.[272] De exemplu, în perioada 1954-1964, Comisia Națională Medicală a *Planned Parenthood*, sub directoratul lui Mary S. Calderone (mai târziu fondatoarea și directoarea Consiliului de Educare și Informare Sexuală din SUA, eng. *Sex Information and Education Council U.S., Inc., SIECUS*), a făcut presiuni asupra Asociației Medicale Americane (AMA) ca aceasta să adopte o politică față de controlul populației. Deși AMA s-a arătat „puțin interesată" de problemă, Calderone a convins Consiliul de conducere al AMA să numească o „comisie privind reproducerea umană", ea însăși făcând parte din comisia care a pus pe tapet „politica privind controlul populației". Această politică a fost acceptată de către Camera Delegaților AMA, la convenția sa din 1964. Prin această politică se avea în vedere „o recunoaștere inteligentă a problemelor asociate reproducerii umane, inclusiv a nevoii controlului populației, care înseamnă mai mult decât o problemă de parentalitate responsabilă; este o problemă de practică medicală responsabilă."[273]

Timp de mai mulți ani, unul dintre cei mai dedicați membri de conducere ai *Planned Parenthood* a fost Frederick S. Jaffe, care a apărut în mod regulat în fața comisiilor Congresului pentru a pleda pentru planificarea familială de stat. În 1970, revista *Family Planning Perspectives* a publicat lista lui Jaffe a celor 33 de „Măsuri propuse pentru a reduce fertilitatea în SUA", printre care se numărau: introducerea „agenților de control al fertilității în rezervele de apă", măsuri de „încurajare a

---

[271] *The Human Right to Family Planning*, Raport al Grupului de Lucru pentru Promovarea Planificării Familiale ca Drept Fundamental al Omului, ținut în fața Membrilor Adunării Consiliului Central al Federației Internaționale Planned Parenthood (IPPF, 1984), p.28-29.

[272] Planned Parenthood, *A Five Year Plan*, p.9.

[273] Mary S. Calderone, „The National Medical Committee in the Decade 1954 to 1964", în Calderone, *Manual of Family Planning*, p.96-106.

homosexualității", o „taxă substanțială pe mariaj", „descurajarea deținerii private a unei case", „permise pentru copii", „avortul obligatoriu" și „sterilizarea obligatorie a tuturor celor care aveau deja 2 copii".[274]

Planned Parenthood aspiră la titlul de campion în educația sexuală în școlile publice și privește deschis școlile ca agenți de trimitere [a clienților] către clinicile sale.[275] Avându-i pe școlari drept țintă, membrii acestor organizații au scos cărți și filme explicite despre sex - cum ar fi *Despre sex*, care prezintă scene directe de sex - și broșuri de tipul *Eva care avortează*, în care era înfățișată Fecioara Maria însărcinată, cu fața lui Alfred E. Newman, care spunea: „Ce? Eu, să mă îngrijorez...?"[276]

Organizația apelează la alegerea adolescenților în calitate de colaboratori, angajându-i ca agenți de relații publice și consiliere pe probleme sexuale în școli.[277] Ea intentează procese după procese împotriva programelor de abstinență sexuală și a solicitărilor de avertizare a părinților în cazul avortului la minore,[278] impuse de statele americane.

Cei care critică această organizație sunt rapid stigmatizați ca fiind „fanatici religioși", care urmăresc o „alianță între politică și religie", ce trage cu ochiul la o „dictatură religioasă", fapt care amenință ca țara să se

---

[274] *Family Planning Perspectives*, Supliment Special - U.S. Population Growth and Family Planning: A review of the Literature, 2, nr.4 (octombrie 1970): 24.

[275] Vezi contractul Departamentului de Educație al Statului California pentru pregătirea volumului *Education for Human Sexuality: A Resource Book and Instructional Guide to Sex Education for Kindergarten through Grade Twelve,* Contract nr.9968, Acord nr.8853, dd. 1 septembrie 1979, încheiat între Consiliul Regional Los Angeles de Planificare Familială și Departamentul pentru Educație. În acest contract s-a specificat faptul că un scop important al educației sexuale din școli era încurajarea „proceselor de trimitere [medicală] adecvată" pentru stabilirea de „legături" între școli și programele și agențiile de „sănătate" (adică controlul nașterilor). Programa școlară, care a fost făcută, ținându-se cont de acest contract, prevedea o cooperare strânsă între școli și clinicile locale ale Planned Parenthood, după cum am arătat și în Cap. 5. Consiliul Regional Los Angeles de Planificare Familială este o agenție-umbrelă a Planned Parenthood și a altor organizații prestatoare de servicii pentru controlul nașterilor.

[276] Planned Parenthood Federation of America, Inc., „Getting It Together: On Stage Teen Counseling", vol.8, nr.1 (octombrie 1977); Comisia Senatului pentru Muncă și Relații Umane, *Audiere*, 31 martie 1981; Planned Parenthood - Regiunea Santa Cruz, *Sex Education: Teacher's Guide and Resource Manual*, 1979.

[277] Planned Parenthood Federation of America, Inc., „Getting It Together".

[278] Planned Parenthood Federation of America, Inc., *Annual Report 1995-1996*, p.20, 23.

întoarcă la „Evul Mediu... și Inchiziție".[279]

Iritați de victoria republicanilor din 1994, agenția a acuzat „preluarea electorală a Congresului 104 de către o ideologie josnică, îngustă a extremei drepte".[280]

O mică armată de delegați de la *Planned Parenthood* s-a înghesuit la Conferința pentru Populație de la Cairo din 1994, ținând întâlniri și conferințe de presă, ajutându-l pe ambasadorul Wirth în conferințele de presă și în general, susținându-și fervent cauza. Și, apoi, la conferințele ONU din Copenhaga, Beijing și Istanbul, și la toate ședințele comitetelor preparatorii și succesive, *Planned Parenthood* a fost umăr la umăr cu alte „organizații ale femeilor" finanțate de guvern, luptând în numele femeilor din întreaga lume.

Venitul federației, în 1995-1996, a ajuns la peste 500 de milioane de dolari, de la suma de 200 de milioane de dolari, în 1983. Majoritatea banilor proveneau din subvențiile guvernamentale și venitul clinicilor (ce se baza în majoritate pe subvențiile guvernamentale pentru sănătate prevăzute pentru oamenii cu venituri mici).[281] De-a lungul anilor, *Planned Parenthood* a beneficiat de generozitatea fără margini a unui număr de binefăcători. Stewart R. Mott, moștenitorul Companiei General Motors, donator generos, a oferit milioane de dolari unor organizații ca *Planned Parenthood,* Consiliul pentru Populație, Comisia pentru Criza Demografică, Biroul de Referințe în problemele Populației și altor organizații,[282] și a fost director al unora dintre ele, inclusiv al *Planned Parenthood.* Fundația Turner, deținută de Ted Turner și soția acestuia Jane Fonda, a oferit sute de mii de dolari pentru *Planned Parenthood* și organizațiile sale afiliate, cum ar fi Institutul Guttmacher și *International Planned Parenthood.*[283] *Planned Parenthood* are de asemenea privilegiul de a fi una dintre agențiile căreia Oficiul pentru Managementul de Personal al SUA îi permite să solicite contribuții la locul de muncă de la angajații guvernului federal al SUA și de la personalul militar.[284]

[279] Planned Parenthood Federation of America, Inc., scrisoare pentru strângere de fonduri, semnată de Faye Wattleton, președinte, nedatată, trimisă în 1981.

[280] Planned Parenthood Federation of America, *One Vision, Many Voices: Annual Report 1995-1996*, p.18.

[281] Planned Parenthood Federation of America, *Annual Report 1995-1996.*

[282] *Washington Post,* 10 august 1975.

[283] Vandervoort, „One Donor's Intent".

[284] Planned Parenthood Federation of America, Inc., *Strengthening America through Individual Choice: Financial Information, 1980.*

Federația Internațională Planned Parenthood (eng. *International Planned Parenthood Federation - IPPF*), Regent's College, Inner Circle, Regent's Park, Londra NW1 4NS, Anglia.

După cum arată numele său, este federația internațională de parentalitate planificată (eng. *Planned Parenthood*), cu alte cuvinte, de planificare familială. Ea reprezintă, pe plan internațional, alte organizații pentru controlul nașterilor din aproximativ 150 de țări. Creată în 1952, federația este specializată în controlul nașterilor la nivel rural, angajând oamenii de la sate pe post de agenți și distribuitori de servicii. Marea parte din venitul IPPF este asigurată de guvernele mai multor țări. Statele Unite au constituit donatorul principal până în 1985, când guvernul american și-a retras sprijinul de la filialele IPPF din cauza activităților de avort. Unele filiale ale IPPF au promis să respecte politica instituită de administrațiile Reagan-Bush și au continuat să primească ajutor american. În 1993, Administrația Clinton a anulat această politică.[285] Venitul IPPF în 1986 era de 13 milioane de dolari;[286] iar în 1996 s-a ridicat la 106 milioane de dolari, Japonia fiind pe primul loc printre donatori cu 21 de milioane de dolari, urmată de Danemarca și Suedia (11 milioane de dolari), Marea Britanie (9 milioane de dolari), Germania (6 milioane de dolari) și Statele Unite (5 milioane de dolari).[287] Din 1980, organizația a oferit bani Chinei pentru programul său energic de control al populației,[288] care includea avorturi forțate.[289] După cum am arătat în Capitolul 4, Federația pentru Planificare Familială din China, filială a IPPF, este forța conducătoare în controlul populației din China.

International Planned Parenthood Federation/Western Hemisphere Regional Office (IPPF/WHR), 120 Wall Street, 9th Floor, New York, NY 10005.

---

[285] „The International 'Gag Rule', pe site-ul Federației Planned Parenthood din America, http://www.ppfa.org/ppfa/intlgag.html

[286] The Population Crisis Committee, „Private Organizations", p.3; International Planned Parenthood Federation, *Report to Donors: 1980: Programme Development and Financial Statements, 1979-1981* (Londra: octombrie 1980), .p.30-64; International Planned Parenthood Federation, *Annual Report*, 1986.

[287] International Planned Parenthood Federation , *Annual Report, 1996-1997*, p.30.

[288] *Ibid.*

[289] Departamentul de Stat al SUA, *Country Report on Human Rights Practices for 1983*, raport prezentat Comisiei pentru Afaceri Externe a Camerei Reprezentanților pentru Afaceri Externe și Comisiei Senatului pentru Relații Externe, Congresul 98, sesiunea a II-a, Copie a Comisiei Unite (februarie 1984), p.746.

Este instrumentul Planned Parenthood numit Emisfera de Vest, organizație înființată în 1953, cu ajutor generos din partea lui Hugh Moore, în scopul promovării controlului populației în America Latină și regiunea Caraibelor și are mai multe avanposturi în peste 40 de țări.[290] Trei pătrimi din veniturile sale de 10 milioane de dolari, din 1986, proveneau de la USAID.[291] În 1992, USAID a oferit IPPF/WHR 68 de milioane de dolari.[292]

IPPF are și alte sedii în Africa, Orientul Mijlociu și Asia de Sud.[293]

Acțiunea Internațională pentru Populație (eng. *Population Action International - PAI),* (fostă Comisia pentru Criza Demografică (eng. *Population Crisis Committee (PCC)* și Fondul Draper), 1120 19th Street N.W., Washington DC 20036.

Înființată în 1965 de către Hugh Moore și generalul William Draper, această organizație este una dintre cele mai mari de consiliere privind controlul populației și a reușit să includă controlul populației în programele de ajutor pentru dezvoltare, puse în aplicare în toată lumea de către Statele Unite și Națiunile Unite. Campaniile sale generoase de publicitate, în care apăreau cetățeni de vază americani, au difuzat mesajul crizei demografice, în anii '60, și au câștigat sprijinul majorității mass-mediei. Prin contactele prietenoase și intime cu diplomați influenți și strategi la nivel înalt, de la ONU sau din multe alte țări membre, reprezentanții organizației și-au continuat urmărirea scopurilor, pe care le protejează prin monitorizare de legislații și politici.

Granițele influenței sale pot fi recunoscute din raportul Comisiei pentru Criza Demografică, din 1982, în care vorbește despre

> Contacte personale la nivel înalt între liderii Comisiei pentru Criza Demografică și oficialii de la vârful Administrației – contacte care includeau în 1980 și 1981 pe vicepreședinte [George Bush], asistenți superiori prezidențiali, Secretarul de Stat, Secretarul Apărării și consilierii lor cheie, directorul Agenției Centrale de Informații (CIA), Consilierul Național cu probleme de Securitate și o grămadă de nominalizați prezidențiali în funcții mai mici, dar care ar putea influența atitudinile noii Administrații [Reagan] față de programele internaționale de populație.[294]

---

290 International Planned Parenthood Federation – Western Hemisphere Region, Inc., *Annual Report 1983.*

291 International Planned Parenthood Federation, *Annual Report,* 1986.

292 IPPF/WHR, *Annual Report, 1995.*

293 Population Organizations: Finder's Guide, 21 noiembrie 1996, gopher://cde2.ssc.wisc.edu:70/00/addazlis

294 The Population Crisis Committee – Draper Fund, *Report of Activities 1980-1981*, p.6.

Raportul continua cu o descriere a atacului său reușit asupra eforturilor Administrației Reagan de a elimina finanțarea pentru controlul populației:

> Importanța acestor contacte a fost ilustrată în decembrie 1981, când o propunere a Direcției Administrative și de Buget de a elimina fondurile de asistență pentru populație din bugetul federal pe 1983 (încurajată de câteva persoane individuale de la Casa Albă și Departamentul de Stat) a fost respinsă de opoziția unită și activă a celor mai înalți oficiali din Administrație, inclusiv a vicepreședintelui. Comisia pentru Criza Demografică a mobilizat sprijinul populației pe tot cuprinsul țării... iar oficialii din Administrație au dat credit oficialilor de la vârful Casei Albe și din Departamentul de Stat, eliminând propunerea potențial dezastruoasă.[295]

Organizația a continuat să-și ducă înainte campania sa, care avea un scop bine stabilit: „stabilizarea populației lumii la un nivel în echilibru cu resursele naturale finite ale pământului".[296] (Acest scop, care apare frecvent în declarațiile privind controlul populației din anii '90, este, desigur, destul de flexibil ca să însemne creșterea populației zero sau chiar o creștere negativă majoră, în dependență de cum estimează controlorii „resursele naturale finite".) Sub conducerea liderului său devotat, cunoscutul Robin Chandler Duke, PAI difuzează cantități impresionante de materiale despre pretinsa criză cauzată de creșterea populației – „criza apei" și „lipsa apei",[297] „dispariția pescăriilor",[298] „dispariția pădurilor tropicale",[299] „competiția pentru locurile de muncă",[300] „presiunile migrației",[301] „acumularea de gaze cu efect de seră",[302] „dispariția... speciilor", „renunțarea la... habitatul sălbatic"[303] și tot așa mai departe, o litanie fără sfârșit.

În 1995, a cheltuit 3,2 milioane de dolari pentru activitățile sale.[304] Printre liderii săi s-au numărat foști directori ai Băncii Mondiale, senatori,

[295] *Ibid.*

[296] Population Action International, *1995 Annual Report.*

[297] PAI, *Sustaining Water: Population and the Future of Renewable Water Supplies*, 1993; *Sustaining Water: An Update*, 1995.

[298] PAI, *Catching the Limit: Population and the Decline of Fisheries,* 1995.

[299] PAI, *Challenging the Planet; Connections between Population and the Environment*, 1993.

[300] PAI, *1995 Annual Report*, p.6.

[301] *Ibid.*

[302] *Ibid.*, p.7.

[303] *Ibid.*

[304] *Ibid.*

lideri ai altor organizații pentru controlul populației, și alți oameni bogați și faimoși cu influență în consiliile de putere.[305]

Consiliul pentru Populație (eng. *The Population Council)*, One Dag Hammarskjöld Plaza, NY 10017.

Înființat în 1952 de către John D. Rockefeller III, un activist dedicat problemelor populației, Consiliul pentru Populație a jucat un rol hotărâtor în istoria mișcării. El a fost lider în elaborarea de programe pentru controlul populației în aproape toate țările unde astfel de programe există.[306] Un număr de programe, de exemplu cele din India și Indonezia, sunt cunoscute pentru forța cu care au fost aplicate. Unele dintre ele – cum ar fi cele din Iran și Nicaragua – au devenit atât de controversate încât s-a presupus că ar fi constituit factorii declanșatori ai fervorii ulterioare anti-SUA.[307]

Consiliul pentru Populație finanțează din plin cercetarea din universități și publică broșuri, cărți și reviste, cum ar fi *Studies in Family Planning* și *Population Development Review*, care se preocupă de experimente în controlul populației în toată lumea. Consiliul a condus timp de mai mulți ani cercetări privind efectele stimulentelor în controlul populației. O subvenție de la USAID pentru perioada 1979-1988 a finanțat cercetările „care au dus la dezvoltarea de politici și programe guvernamentale... care vor încuraja o fertilitate scăzută".[308]

Consiliul pentru Populație a activat timp de mai mulți ani în țări ca Bangladesh, unde oamenii primesc sume de bani pentru sterilizare.[309] Un observator local sublinia: „Sterilizările cresc brusc în... octombrie [luna de dinaintea strângerii recoltei]... când nu există mâncare".[310] Într-o referire indirectă la țintele stimulentelor folosite în India, unde s-au folosit o perioadă foarte lungă, Consiliul relata în 1995 că a lucrat în India cu guvernul pentru a „reformula" politica pentru populație.[311] În ciuda acestui angajament nou pentru o „abordare sensibilă a genului, concentrată pe

---

[305] *Ibid.*; Population Crisis Committee – Draper World Population Fund, Form 990, Return of Organization Exempt from Income Tax, 1982;

[306] Population Reference Bureau, *World Population Growth and Response.*

[307] Vezi discuțiile din Capitolul 4. De asemenea, vezi *Inrtercom 8*, nr.3 (martie 1980): 5.

[308] USAID, Raport de activitate 1984.

[309] Population Council, *1995 Annual Report*, p.23.

[310] Sabir Mustafa, „The Corruption of Incentives", *The Financial Express* (Bangladesh), 21 octombrie 1994.

[311] Population Council, *1995 Annual Report*, p.22.

satisfacerea nevoilor de sănătate reproductivă a clienților",[312] Consiliul mai este convins de necesitatea „încetinirii creșterii populației"[313] și este mai hotărât ca niciodată să-și atingă scopul. Organizația lucrează în scopul perfecționării medicamentelor abortive (RU 486, Mifepristone - acestea au constituit proiectul lor), dar și a dispozitivelor intrauterine, vaccinurilor împotriva fertilității, implanturilor subdermice pentru bărbați și femei, inelelor vaginale și multe, multe altele.[314]

Finanțarea principală a Consiliului pentru Populație a venit timp de mai multe decenii de la guvernul SUA. În 1995, jumătate din venitul său de 47,2 de milioane de dolari venea direct din această sursă, iar alte 8% proveneau de la organizații internaționale, sponsorizate la rândul lor de guvernul american. Organizații neguvernamentale sponsorizate de guvernul american de asemenea au contribuit la finanțarea Consiliului pentru Populație.[315]

Institutul pentru Populație (eng. *Population Institute*), 107 Second Street N.E., Washington, DC 20002.

Institutul pentru Populație a promovat agresiv ideea că „suprapopulația este o bombă cu ceas, care amenință viitorul tuturor", iar oamenii și liderii lumii trebuie convinși prin „cele mai sofisticate mijloace de comunicare în masă, educaționale și motivaționale" să „dezamorseze bomba demografică".[316] Organizația promovează mesajul său prin televiziune, radio, scrisori directe adresate cetățenilor, turnee de discursuri și contraeditoriale semnate de Werner Fornos (președintele său), prin publicația sa *Popline* și numeroase broșuri. Organizația duce activități de lobby hotărâte pentru a primi mai multe sponsorizări de la guvern pentru programele străine de populație. Institutul pentru Populație a pledat pentru „crearea unui mediu în care bărbații și femeile își percep diferit rolurile lor tradiționale".[317] A creat un „Program pentru educatorii cărora le pasă", care le cere profesorilor să li se alăture pentru a „lucra împreună în rezolvarea crizei demografice mondiale", pentru „a include discuțiile despre suprapopularea lumii în materialul de clasă", „care să-i motiveze pe elevi să facă cercetări asupra

---

[312] *Ibid.*
[313] *Ibid.*, p.17.
[314] *Ibid.*, p.4.
[315] *Ibid.*, p.62-63.
[316] The Population Institute, „Decade of Hope", Raport pentru 1981, p.1-2.
[317] *Ibid.*, introducere.

populării lumii". Programul le cere, de asemenea, profesorilor să facă lobby la congresmeni, să scrie „scrisori către editorii ziarelor" și să-i îndemne pe alții „să se implice" în luptă.[318] Materialele distribuite în cadrul programului „Educatori cărora le pasă" sunt furnizate de Biroul de Referințe în problemele Populației, sponsorizat de guvernul american.[319]

În pregătirea Conferinței Internaționale pentru Populație din 1984 din Mexic, Institutul pentru Populație a participat la toate ședințele preparatorii, a informat 5.000 de „lideri de media" asupra pericolelor suprapopulației și a instruit 35 de studenți în jurnalism ca să „relateze despre problemele populației".[320] A oferit premiul de excelență în relatarea jurnalistică despre problemele populație pentru *Los Angeles Times, Christian Science Monitor, The Chicago Tribune* și altor ziare.[321] Directorul său, Werner Fornos, a protestat hotărât împotriva declarației Administrației Reagan la conferință, iar Institutul pentru Populație a oferit un dineu de 963 de dolari în onoarea delegaților chinezi la conferință. Alți invitați la dineu au relatat că chinezii au discutat despre metodele lor de impunere a politicii unui singur copil.[322]

Fornos a avut o relație de prietenie de lungă durată cu controlorii populației din China. Înainte să ajungă la Institutul pentru Populație, a lucrat în Bangladesh, Mexico și Filipine, precum și în alte țări, și a fost consultant la USAID.[323]

Fornos și Institutul său au participat la Conferința pentru Populație din 1994 de la Cairo, trimițând la acest eveniment și 160 de membri ai unei „echipe de cercetare", printre care 10 studenți câștigători ai Competiției de Jurnalism Academic inițiată de Institut. Scopul concursului pentru tinerii jurnaliști a fost să „motiveze... viitorii lideri din țara noastră să devină activiști în domeniul crizei demografice".[324] Nu contează informațiile, fiți activiști.

---

[318] Population Action Council, „The Educators Who Care Program", p.1981.

[319] *Intercom*, martie 1982.

[320] „The Cutting Edge", The Population Institute Annual Report, 1983-1984; The Population Institute, „Dear Friend" Scrisoare nedatată, 1984.

[321] Population Institute, „Cutting Edge", p.10-11.

[322] „Pro Choice?" *The Washington Times,* 10 august 1984; reprezentantul John E. Porter, scrisoare către editor; *The Washington Times*, 23 august 1984.

[323] The Population Institute, *Global Population: Gaining People, Losing Ground,* broșură distribuită în 1990.

[324] The Population Institute, *Renewing Our Commitment: 1994 Annual Report.*

Fornos însuși a fost unul dintre cei 5 conducători de organizații neguvernamentale, care au vorbit în sesiunea plenară a conferinței.[325] Premiile sale către jurnaliștii profesioniști au devenit „Premii pentru Media Globală" și au fost decernate la o ceremonie din Cairo, prezidată de către premierul egiptean. Premiile au mers la jurnaliștii „care au contribuit la conștientizarea problemelor populației".[326] Au fost premiate ziarul *The Washington Post* și *Turner Broadcasting*.

Institutul pentru Populație organizează o Săptămână de Conștientizare a Problemelor Populației Mondiale cu declarații din partea Congresului și a mai multor guvernatori de state. Co-sponsorii au fost Liga Femeilor Alegătoare, Sierra Club, Biserica Metodistă Unită, Societatea Națională Audubon și, desigur, *Planned Parenthood*.[327] A acordat premiile „Legiuitorul lunii" senatorilor Alan K. Simpson și Jeff Bingaman, printre alții.[328]

Pentru a-și finanța apostolatul în domeniul mass-media și al opiniei publice, Institutul pentru Populație avea, în 1994, un venit de 1,6 milioane de dolari. A fost întotdeauna scutit de impozite de către guvernul SUA și un veșnic primitor „pomeni" de la ONU.[329] Printre consilierii săi de frunte s-au numărat personalități ca: Isaac Asimov, Norman Borlaug, Paul Ehrlich, John Galbraith, Robert S. McNamara, Gunnar Myrdal, Linus Pauling și Rafael Salas (fost director al Fondului ONU pentru Populație).[330]

Biroul de Referințe în problemele Populației (eng. *Population Reference Bureau, Inc., PRB)* 777 14th Street N.W. Washington DC 20005.

Înființat de către Guy Irving Burch în 1929, Biroul este una dintre cele mai vechi agenții pentru populație. Burch, fiul unui fermier bogat, a devenit pasionat de tânăr de problemele suprapopulației create de săraci. Devotat cauzei antinataliste, Burch a fost unul dintre primii și cei mai fervenți participanți la mișcarea pentru eugenie. El credea, predica și scria că lumea avea nevoie de „o revoluție vitală, o schimbare de atitudine față de cantitatea și calitatea oamenilor înșiși".[331] Lucrător neobosit și scriitor prolific, el

---

[325] *Ibid.*
[326] *Ibid.*
[327] *Ibid.*
[328] *Ibid.*
[329] *Ibid.*; Fondul ONU pentru Activitățile Populației, *1981 Report and Summary of Allocations*, 1984; Population Institute, „Decade of Hope", raport pentru 1981, p.1-2.
[330] Population Institute, „Cutting Edge".
[331] Population Reference Bureau, Inc., *Annual Report for the Year Ended December 31 1978*, p.3.

semna o rubrică în revista *Eugenics* și contribuia la revista lui Margaret Sanger *Birth Control Review*, precum și la alte reviste.[332] Printre activitățile sale numeroase se numără și realizarea unui studiu, în comun cu Clarence Gamble, privind fertilitatea în rândul absolvenților de facultate, ambii autori fiind neliniștiți de faptul că „oamenii cu studii nu lasă urmași care să-i înlocuiască".[333]

Chiar și în perioada Recesiunii economice, când ratele mici ale nașterii prevesteau o adevărată „depopulare", Burch avertiza asupra „presiunilor populației".[334] În această perioadă, datorită dificultăților financiare, Burch a făcut lobby pentru organizația din care a provenit *Planned Parenthood.*[335] În timpul negocierilor de pace în cel de-al doilea război mondial, Burch și-a prezentat planul său de rezolvare a problemelor mondiale, în care propunea sterilizarea obligatorie a „tuturor celor inadecvați, fie din punct de vedere biologic, fie din punct de vedere social". Biroul său s-a bucurat de sprijin guvernamental de la bun început, primind un spațiu din partea Bibliotecii Congresului, în anii '30.[336] Astăzi, Biorul își mediatizează „poziția sa de neutralitate", însă a rămas în istorie cu sintagma „explozia demografică".[337] Publică revistă bilunară *Population Bulletin, Population Today* (fost *Intercom*), un buletin informativ lunar, un raport anual *World Population Data Sheet*, cu date din țări și regiuni ale lumii și alte materiale. Organizează ateliere pentru profesori și le oferă materiale de bibliotecă despre urgența problemei populației.

Materialele pe care le difuzează Biroul în școli conțin aceleași sintagme otrăvite: „presiunile făcute de populație asupra producției de hrană",[338] „rezervele reduse de minerale ale lumii"[339] și „șocurile" produse planetei de toți oamenii din lume.[340] Împreună cu Institutul pentru Populație, a conceput un joc pentru copiii de școală în care simulează din punct de

[332] *Ibid.*, p.9.
[333] *Ibid.*, p.3.
[334] *Ibid.*, p.9.
[335] *Ibid.*
[336] *Ibid.*
[337] *Ibid.*, p.33, 11.
[338] Population Reference Bureau, „Population and Resources: What about Tomorrow?", nedatat, distribuit la sfârșitul anilor '70.
[339] *Ibid.*
[340] Population Reference Bureau, *Interchange 9*, nr.1 (mai 1980).

vedere fizic „suprapopularea" și lipsa hranei, produsă de „creșterea exponențială" a populației.[341] Ei doreau să se asigure că copiii înțeleg că „degradarea mediului și sărăcia" sunt „probleme legate de populație".[342]

Timothy Wirth, omul cheie pentru Administrația Clinton pe probleme demografice a adus laude Biroului, în pachetul său de informații despre „populația globală", arătând prin „legăturile dintre populație, dezvoltare și mediu", modul în care „guvernele și organizațiile simple... reacționează la creșterea rapidă a populației" și felul în care „mediul... și comunitățile religioase din Statele Unite privesc toate acestea."[343]

Făcând tot ce i-a stat în puteri în campaniile sale finanțate de guvern și îndreptate asupra școlilor, în anii '90, Biroul s-a îndreptat spre profesorii de economie din învățământul liceal, un domeniu care se extindea în învățământul preuniversitar, precum și spre personalul preparator din universități, care lucra cu studenții viitori profesori, oferindu-le materiale și seminarii.[344]

Biroul lucrează activ ca să primească în continuare finanțare federală pentru „educația demografică" în școala primară și în învățământul mediu, care, desigur, stimulează cererea de materiale. Dacă o generație de copii din SUA a fost îndoctrinată cu ideea că lumea întreagă și natura vor dispărea din cauza creșterii populației, la aceasta și-a adus contribuția din plin „transparentul" (după cum preferă să-și spună) Birou de Referințe în problemele Populației.

Departamentul de Programe Internaționale al Biroului, finanțat de USAID furnizează strategilor și jurnaliștilor din țările în curs de dezvoltare materiale privind populația și planificarea familială. În timpul pregătirilor pentru conferințele de la Cairo, a trimis 15.000 de scrisori organizațiilor din țările în curs de dezvoltare.[345]

În 1993, bugetul PRB se ridica la 3,3 milioane de dolari, aproape jumătate din care veneau direct de la guvernul SUA.[346]

---

[341] Carol C. Fletcher, „Food for Thought" („Hrană pentru minte"), reripărită din ediția din iulie a revistei *Intercom*, publicată de Population Reference Bureau. Food for Thought" a fost produsă în comun de către PRB și Institutul pentru Populație.

[342] Joseph A. McFalls, jr., *Population: A Lively Introduction*, ediție revăzută, Population Reference Bureau, 1995.

[343] PRB, *Publication Catalog*, primăvara-vara 1997, p.3.

[344] PRB, *1993 Annual Report*, p.7.

[345] PRB, *1993 Annual Report*, p.8-9.

[346] *Ibid.*, p.18.

Servicii Internaționale pentru Populație (eng. Population Services International - PSI) 1120 19th Street N.W. Washington, DC 20036.

Publicațiile instituțiilor pentru controlul populației abundă în referințe privind „neutilizarea suficientă" a serviciilor pe care încearcă să le furnizeze săracilor din țările în curs de dezvoltare. Prezervativele și pilulele umplu depozitele, femeile evită clinicile, iar tinerii stau departe de „centrele prietenoase" destinate numai lor.[347] Iar atât de mult-discutata „nesatisfacere a nevoilor" - adică diferența dintre controlul nașterilor utilizat cu adevărat de oameni și ceea ce controlorii nașterilor consideră că ar trebui să se utilizeze - continuă să se manifeste. PSI și USAID au un răspuns din ce în ce mai concret la această problemă.

PSI este o agenție „privată" de marketing, finanțată de guvern, care, prin intermediul unor strategii inventive promoționale, îndreptate spre persoanele cu venituri mici, încearcă să stimuleze atât cererea, cât și oferta pe piața controlului nașterilor. Din ofertă, fac parte prezervativele, pilulele, dispozitivele pentru controlul nașterilor, și „alte servicii" la prețuri mult sub cele reale oferite micilor vânzători locali, farmaciști, distribuitori, vânzători en gros și clinici. Organizația, de asemenea, oferă și articole de mare căutare, precum kituri de rehidratare pentru bebelușii cu diaree în stare critică și plase pentru țânțari tratate cu insecticid pentru oamenii amenințați de recidiva malariei, în urma interzicerii substanței DDT (diclor-difenil-tricloretan). PSI practică ceea ce se numește „subsidii încrucișate", deși nu spune că, în limbajul afacerilor, aceasta înseamnă că atunci când un cumpărător achiziționează plase de țânțari, primește gratis și prezervative. În acest scop, PSI face un apel special la proprietarii de mici afaceri private.[348]

În ceea ce privește cererea, PSI organizează meciuri de fotbal american (jucătorii din fotografiile din Raportul său Anual arătau destul de jenați în tricourile cu emblema prezervativelor), raliuri, evenimente muzicale, camioane cu imagini video, show-uri de marionete, echipe de vânzare pe biciclete, povestitori ambulanți, curse de elefanți, telenovele și multe altele. Toate aceste acțiuni generează venituri pentru oamenii pe plan local (și probabil li se dau prezervative ca bonus).

[347] Population Service International, *1995/1996 Annual Report,* p.6; The Population Council, *1995 Annual Report*, p.21-22, 32; International Planned Parenthood Federation, *Annual Report 1996-1997,* p.15.

[348] Population Services International, *1995/1996 Annual Report.*

PSI susține că vinde cantități imense de dispozitive pentru controlul nașterilor - de exemplu, 161 de milioane de prezervative și 13,5 milioane de folii de pilule în 1995, în Bangladesh, unde ziarele au relatat că pilulele costă „miliarde" și expiră în depozite.[349]

Deși agenția pretinde că „vinde" mijloacele pentru controlul nașterilor clienților care abia așteaptă să le cumpere, rapoartele sale financiare nu menționează nimic despre veniturile sale din vânzări. Venitul său de 33,4 milioane de dolari (care era de 3 milioane în 1983)[350] provine aproape în întregime de la USAID, de la guverne străine, de la Națiunile Unite și de la diverse fundații. Raportul anual pentru 1995-1996 menționează suma de 67 de mii de dolari - adică, 0,2% din venitul total - la „alte venituri" ceea ce ar putea însemna vânzări (de plase de țânțar?).

Fundația Rockefeller, 1133 Avenue of the Americas, New York, NY 10036. Este una dintre cele mai active fundații private din domeniul populației, care reflectă devotamentul familiei Rockefeller pentru mișcarea antinatalistă mondială și față de obsesiva întrebare: „De ce au săracii atât de mulți copii?"[351]

Oferind milioane de dolari anual acestei cauze, Fundația a finanțat cercetări, publicații și servicii de control al nașterii din cadrul universităților și organizațiilor „neguvernamentale" din toată lumea. Organizația sprijină tehnologia contraceptivă, biologia reproductivă și factorii socio-economici care influențează reproducerea umană. A oferit finanțare organizației *Sănătatea Internațională a Familiei* (eng. *Family Health International)* cunoscută pentru experimentele sale pe femeile din țările lumii a treia.[352] Oferă bani Centrului Chinez de Cercetare și Informare pentru Populație de la Beijing.[353] A oferit fonduri Institutului de Cercetare a Sexualității al lui Alfred Kinsey, care a efectuat experimente sexuale pe copii foarte mici, descrise în Capitolul 5.[354]

[349] „Pills for the Godown", *The Bangladesh Observer,* 2 decembrie 1996.
[350] PSI, *1995/1996 Annual Report;* PSI, *Annual Report - Charitable Organization,* Departamentul de Stat (statul New York), sfârșitul anului 1983.
[351] *RF Illustrated 2,* nr.2 (martie 1975).
[352] Family Health International, *Corporate Report,* 1996.
[353] *The Foundation Grants Index 1997.*
[354] Dr. Judith A. Reisman și Edward W. Eichel, *Kinsey, Sex and Fraud* (Lafayette, La.: Lochinvar 1990), p.82; Rene A. Wormser, *Foundations: Their Power and Influence* (Sevierville, Tenn.: Covenant House Books, 1993), p.100.

Fundaţia Rockefeller ajută la sprijinirea Institutului Alan Guttmacher, Biroului de Referinţe în problemele Populaţiei, Consiliului de Acţiune pentru Populaţie, Consiliului pentru Populaţie şi Fundaţiei *Earth Times* (editorul ziarului *The Earth Times* la Conferinţa pentru Populaţie din Cairo), printre altele. S-a implicat în „studii despre genuri", „studii despre lesbiene şi homosexuali", „educaţie despre mediu" şi „dezvoltare durabilă" - noul val de probleme puse de controlorii populaţiei. Fundaţia Rockefeller sprijină eforturile de schimbare a programelor şcolare şi din licee pentru a corespunde acetor probleme „corecte politic".[355]

Clubul Sierra, 730 Polk Street , San Francisco, CA 94109.

Împreună cu alte organizaţii de mediu, Clubul Sierra a dus timp de ani de zile o politică antinatalistă în rândul publicului şi în Congres. *Buletinul* informativ al Clubului accentuează permanent problema populaţiei. Lucrează cu Biroul de Referinţe în problemele Populaţiei pentru a include educaţia despre populaţie în şcoli, organizează seminarii pentru profesori şi jocuri de simulare pentru copii despre problema „supraaglomerării" şi foametea mondială.[356]

În ianuarie 1981, sub conducerea Societăţii Naţionale Audubon, Clubul Sierra s-a alăturat altor 59 de organizaţii - majoritatea fiind organizaţii de mediu şi câteva pentru populaţie - care cereau o politică publică de „planificare coordonată spre stabilizarea populaţiei" şi audieri privind proiectul de lege propus de Richard L. Ottinger, H.R. 907. Acest proiect a fost anterior înaintat sub numele de H.R. 5062, prin care se cerea declararea stabilizării populaţiei ca unul din scopurile politicii naţionale americane.[357] Printre participanţi se aflau Acţiunea pentru Mediu (eng. *Environmental Action*), Fondul pentru Mediu (eng. *Environmental Fund)*, Asociaţia pentru Conservare (eng. *Conservation Association)*, Parcurile Naţionale (eng. *National Parks)*, Federaţia Naţională pentru apărarea Vieţii Sălbatice (eng. *National Wildlife Federation)*, Consiliul Naţional pentru Apărarea Resurselor (eng. *National Resources Defense Council)*, Societatea Naţională Audubon (eng. *National Society Audubon)*, Apărătorii Vieţii

[355] *The Foundation Grants Index 1997;* Evan Gahr, „Paymasters of the PC Brigades", *The Wall Street Journal*, 27 ianuarie 1995.

[356] Sierra Club, „Dear Teacher", Scrisoare datată 13 aprilie 1977 şi anexele.

[357] *Intercom 9*, nr.2 (februarie 1981); Zero Population Growth, „Action Alert", 31 iulie 1980, 2 februarie 1981.

Sălbatice (eng. *Defenders of Wildlife)*, Liga Izaak Walton (eng. *Izaak Walton League)*, Creșterea Populației - Zero (*Zero Population Growth)*, Comisia pentru Criza Demografică (eng. *Population Crisi Committee)*, acum Acțiunea Internațională pentru Populație (eng. *Population Action International)*, Biroul de Referințe în problemele Populației (eng. *Population Reference Bureau*), Asociația de Sănătate Publică Americană (eng. *American Public Health Association*), Consiliul Regional Los Angeles pentru Planificarea Familiei (eng. *Los Angeles Regional Planning Council*), Alianța Națională pentru Parentalitate Opțională (eng. *The National Alliance for Optional Parenthood*), Asociația Națională pentru Planificare Familială și Sănătate Reproductivă (eng. *National Family Planning and Reproductive Health Association*) și multe altele.

La Conferința de la Cairo, Clubul Sierra a înaintat „viziunea" sa despre consum și populație - nici mai mult, nici mai puțin. Prin aceasta se stipula că „o limitare rapidă a creșterii populației... este o parte esențială a oricărui efort de a proteja mediul". S-a anunțat atunci că „activiștii locali ai Clubului Sierra" lucrează în Statele Unite pentru a determina „capacitățile locale" [de a susține populația] - adică „pragul impactului combinat al populației și consumului asupra ecoregiunilor și economiei". Ei nu specificau ce anume vor face activiștii locali, dacă vor descoperi că comunitățile depășesc „capacitatea de susținere", dar chemau la „reducerea modelelor de consum date de cetățenii americani". Aceasta ar include utilizarea mai puțină a energiei, „reducerea deșeurilor", reducerea tăierilor de păduri, „zero emisii" ale poluanților în atmosferă (nu scuipați în lac) și alte schimbări ale stilului de viață personal".[358]

O anticipare a ceea ce ar putea însemna acest lucru se vede din ceea ce s-a întâmplat în vastele păduri din nord-vestul Pacificului (păduri care cresc foarte repede). În această zonă, Clubul Sierra a fost un jucător important în distrugerea industriei lemnului.[359]

Clubul Sierra nu numai că se opune anumitor activități umane, cum ar fi tăierea copacilor, ci, la un moment dat, a încercat să împiedice Liga Mică să utilizeze o pășune ca stadion de baseball în Regiunea Humboldt din nordul Californiei.

---

[358] Sierra Club, „Population and Consumption: The Sierra Club Has a Vision for Both", broșură distribuită la Conferința Internațională pentru Populație și Dezvoltare, Cairo 1994.
[359] Chase, *In a Dark Wood.*

Clubul Sierra a publicat faimoasa prognoză a lui Paul Ehrlich, intitulată „Bomba demografică”.[360]

Răspunzând așteptărilor, Fundația Clubul Sierra a donat organizației AVSC International, după cum am arătat mai sus, fonduri pentru sterilizarea oamenilor din întreaga lume. Prin intentarea de procese privind bufnița pătată, Fondul de Apărare Legală al Clubului Sierra a tras milioane de dolari din surse guvernamentale.[361] Clubul Sierra nu este singurul care se bucurat de aceste fonduri. Alte organizații ecologiste au primit milioane de dolari din trezoreria SUA.[362]

Comisia Trilaterală, 345 East 46th Street, New York, NY 10017.

Comisia Trilaterală a fost înființată de către David Rockefeller, în 1973, pentru a analiza problemele cu care se confrunta America de Nord, Europa Occidentală și Japonia. Printre membrii din trecut și din prezent ai aceste Comisii se numărau: președintele Bill Clinton, Secretarul pentru Servicii Umane și Sănătate Dona Shalala, senatoarea Dianne Feinstein, fostul președinte Jimmy Carter și mai mulți oameni din administrația sa, vicepreședintele Walter Mondale, Secretarul de Stat Cyrus Vance, Secretarul Apărării Harold Brown, Asistentul prezidențial Zbigniew Brzezinski, vicesecretarul de Stat Warren Christopher și alții.

În rapoartele Comisiei exista punctul de vedere conform căruia „oficialii economici... ai celor mai mari țări trebuie să înceapă să gândească în termeni de gestionare a unei singure economii *mondiale*, pe lângă gestionarea relațiilor economice *internaționale* dintre țări”[363] (subl. în original). Având în vedere predilecția acestei organizații pentru o conducere centralizată, nu este surpinzător că „planificarea populației” pentru ea „ar trebui să fie parte integrantă din dezvoltarea economică și socială”.[364] Comisia era deranjată de problemele atribuite „creșterii rapide a populației” și a cerut țărilor dezvoltate să mărească „substanțial” ajutorul,

[360] Paul R. Ehrlich, *The Population Bomb* (San Francisco: Sierra Club Books, 1968).

[361] Chase, *In a Dark Wood*, p.288-289.

[362] „Following the Money (Again)”, *ēco·logic*, septembrie-octombrie 1995, p.21.

[363] *The Reform of International Institutions: A Report of the Trilateral Task Force on International Institutions to the Trilateral Commission* (New York: The Trilateral Commission, 1976), p.22.

[364] *Reducing Malnutrition in Developing Countries: Increasing Rice Production in South and Southeast Asia: Report of the Trilateral North-South Food Task Force to the Trilateral Commission* (New York: Trilateral Commssion, 1978), p.xi.

inclusiv, desigur, pentru „planificarea familială", către țările mai puțin dezvoltate.[365] Comisia sugera că „subvențiile pot fi condiționate de atingerea obiectivelor lor declarate" și „țările, suveranitatea cărora este lezată de aceste condiții, pot refuza ajutorul străin".[366] Aceste condiții, după cum am văzut, au fost deja impuse în Secțiunile 102 și 104 (d) ale Legii SUA pentru Asistență Internațională pentru Alimentație și Dezvoltare, adică țările care primesc ajutor american trebuie să ia măsuri ca să micșoreze curba creșterii populației. Mesajul din timpul ședințelor era că problemele puse de „creșterea rapidă a populației" „nu se negociază".[367] (Atunci de ce mai trebuie discutate?)

Institutul pentru Resursele Mondiale (IRM), (eng. *World Resources Institute)*, 1709 New York Avenue N.W., Washington, DC 20006.

Liderii Uniunii Internaționale a Conservării Naturii și ai Fondului Mondial pentru salvarea Vieții Sălbatice au creat această organizație în 1982. IRM produce munți de materiale de cercetare prin care arată că lumea are nevoie de o campanie globală pentru controlul mediului și al populației, control care se face în prezent sub auspiciile ONU. Citat pe larg de mass-media și de organizații precum Biroul de Referințe în problemele Populației, IRM răspândește aceleași toxine – creșterea populației, dispariția pădurilor și speciilor, schimbare climaterică globală, creșterea poluării. Această organizație avertizează că „o creștere rapidă a populației face presiuni enorme asupra resurselor naturale, infrastructurii și serviciilor urbane și asupra guvernelor la toate nivelele."[368]

IRM, împreună cu organizațiile afiliate, exercită o influență enormă la nivel internațional și o canalizează spre obiective bine alese. Maurice Strong, subsecretarul General al Națiunilor Unite și consilier-șef la Banca Mondială, este președintele Consiliului de Directori al IRM. James Gustave Speth, administrator al Programului de Dezvoltare al ONU, face parte din Consiliul de Directori. Organizația nu dezvăluie veniturile sale, dar are angajați 4 contabili și alte 11 persoane care-i coordonează. Banii vin de la o serie de agenții și fundații: USAID, Agenția de Protecție a Mediului din SUA

[365] *Towards a Renovated International System: A Report of the Trilateral Integrators Task Force to the Trilateral Commission* (New York: Trilateral Commission, 1977), p.28.
[366] *Ibid.*
[367] Toshio Komoto, discurs în ședința Comisiei Trilaterale, Tokyo, 4-6 aprilie 1982.
[368] World Resources Institute *et al., World Resources 1996-1997,* Executive Summary.

şi alte agenţii guvernamentale; Banca Mondială, cinci agenţii ale ONU, inclusiv Programul de Mediu al ONU şi Programul de Dezvoltare al ONU, aproape 70 de fundaţii, inclusiv Fondul Gaia, precum şi fundaţiile omniprezente Rockefeller, Ford şi Kellogg, numeroase corporaţii şi multe alte companii şi societăţi, inclusiv Societatea *National Geographic* şi Fundaţia Naţională pentru ocrotirea Vieţii Sălbatice şi Peştilor.[369]

IRM a publicat 7 volume ale seriilor de rapoarte despre Resursele Mondiale. *Resursele mondiale 1996-1997* au apărut sub auspiciile IRM, Banca Mondială, Programului de Mediu al ONU şi Programului de Dezvoltare al ONU.

Institutul Worldwatch, 1776 Massachusetts Avenue N.W., Washington, DC 20036.

Institutul a fost creat de către Fondul Fraţilor Rockefeller pentru a „concepe strategii şi a alerta publicul general referitor la tendinţele globale care apar în ceea ce priveşte disponibilitatea şi managementul resurselor – atât umane cât şi naturale".[370] Sub conducerea proeminentului activist antinatalist Lester R. Brown, Worldwatch a îndreptat atenţia presei asupra „crizei" demografice, prin publicarea anuală a 10-12 studii intitulate *Worldwatch Papers,* şi 1 sau 2 volume care anunţă iminenţa diverselor calamităţi provocate de populaţie. „Studiul" a fost susţinut de către Naţiunile Unite, Fondul Fraţilor Rockefeller, Fundaţia Ford şi alte agenţii.[371]

În 1997, publicaţiile Institutului avertizau că „lipsa hrănii apare ca o problemă definitorie a acestei ere"[372] şi că eşecul posibilităţii de a hrăni China „ar putea constitui semnalul de alarmă care ne avertizează că... ne apropiem de incapacitatea pământului de a ne hrăni."[373] Acest lucru se afirmă într-o perioadă în care datele ONU arată că producţia de hrană a Chinei pe cap de locuitor a crescut cu peste 40%, faţă de perioada 1979-1981, şi se ridică la peste 2.700 de calorii de persoană,[374] crescând ca şi producţia de hrană a lumii, aşa cum am văzut în Capitolul 2. Cel mai descurajator

[369] Conform site-ului IRM: http://www.wri.org

[370] *Worldwatch Institute,* broşură informativă, distribuită în 1981.

[371] *Ibid.*; Population Crisis Committee, „Private Organizations", p.8.

[372] *Worldwatch Publications, 1997,* mediatizarea materialului: *Tough Choices: Facing the Challenge of Food Scarcity.*

[373] *Worldwatch Publications, 1997,* mediatizarea materialului: *Who Will Feed China? Wake-up Call for a Small Planet.*

[374] Programul de Dezvoltare al ONU, *Human Development Report, 1995,* Tabel 9.

lucru referitor la aceste falsuri nu este faptul că Lester Brown și Institutul Worldwatch publică materiale de propagandă confuză, ci faptul că agențiile de știri din toată lumea redau cu seninătate toate aceste minciuni.

Fondul pentru ocrotirea Vieții Sălbatice (eng. *World Wildlife Fund*), CH-1196 Gland, Elveția.

Condus de Ducele de Edinburgh, WWF este cunoscut în lume ca Fondul Mondial pentru Natură și este una dintre cele trei organizații ecologiste, care lucrează cu Programul de Mediu al ONU, pentru a realiza o „comunitate durabilă" în toată lumea. Celelalte organizații sunt: Uniunea Internațională a Conservării Naturii și Institutul pentru Resursele Naturale, despre care am vorbit mai sus. Sarcina acestor organizații este să pună în aplicare „Agenda 21", produsă la Summit-ul Pământului de la Rio de Janeiro, care a proiectat un control complet asupra utilizării pământului și activității sociale și economice umane. Finanțat de către guverne, persoane private, Națiunile Unite, fundații și sprijinit de Consiliul pentru o Dezvoltare Durabilă de pe lângă președintele SUA, acest fond lucrează cu organizații locale activiste pentru a elabora planuri pentru „dezvoltarea durabilă".[375] Fondul are reprezentanți sau organizații reprezentative în peste 50 de țări din toată lumea.

A luat parte la Conferința Națiunilor Unite pentru Populație din Cairo, în 1994, și a susținut cu căldură Planul Proiectului de Acțiune, însă a avut obiecții față de următoarea frază din proiect: „Oamenii sunt cele mai importante și mai prețioase resurse..." Respingând această formulare, reprezentanții Fondului au declarat: „Toate speciile sunt importante... Spunând că oamenii sunt cei mai importanți... intrăm într-o dezbatere filozofică, ce nu este adecvată..." (Fondul nu a reușit să se impună în acest sens, dar, fără îndoială, că va încerca să revină.) Organizația a dat exemplu despre cum deja „încorpora factorii populației în dezvoltarea durabilă". De pildă, Madagascar, prin intermediul „unei componente a populației adecvate conservării Fondului pe plan local lucrează... cu ajutorul unui furnizor local de servicii de sănătate." Activiștii fondului au fost preocupați de problemele din Kenya, unde au întâmpinat „sensibilități locale la problema populației", și de problemele din Insulele Solomon.[376]

---

[375] „How NGOs", p.13-15.

[376] WWF, „Suggested Changes and Comments to the Draft Final Document", UN International Conference on Population and Development, Cairo, 1994.

Fondul pentru ocrotirea Vieţii Sălbatice şi organizaţiile sale apropiate au administrat sute de milioane de dolari din subvenţiile pentru încălzirea globală din 1996.[377] În perioada 1993-1995, Fondul a primit 260.000 de dolari de la Departamentul de Interne al SUA.[378] În 1996, organizaţia a raportat un venit de 72 de milioane de dolari.[379]

Creşterea Populaţiei - Zero (CPZ), (eng. *Zero Population Growth*) 1400 16th Street N.W., Suite 320, Washington, DC 20036.

CPZ este înregistrată ca o organizaţie de lobby angajată în oprirea creşterii populaţiei din Statele Unite şi din toată lumea prin implementarea de politici guvernamentale comprehensive. Fundaţia sa cu impozitele deductibile, Fundaţia CPZ, face munca de distribuire în şcoli, de la grădiniţă, până la facultate, a materialelor „educaţionale" pentru controlul populaţiei. Organizaţia oferă filme atractive şi ieftine, cărţi, seturi de materiale pentru activităţi practice, „activităţi de matematică despre populaţie", programe soft, chiar şi un pachet de „învăţare a limbii spaniole" şi seminarii pentru profesori în scopul de a transmite gravitatea „suprapopulaţiei globale".[380] Reprezentanţii acestui fond susţin că pământul se confruntă cu o catastrofă de mediu – epuizarea energiei, poluarea, scăderea stratului de ozon, despăduririle, dispariţia speciilor etc., etc. – toate din cauza creşterii populaţiei. Organizaţia propune măsuri corective – contracepţie, avort, sterilizare, educaţie sexuală, şi „eliminarea subvenţiilor... pentru... procreare".[381]

CPZ lucrează împreună cu *Planned Parenthood* şi organizaţiile de mediu pentru politicile de stabilizare a populaţiei şi finanţarea acestor organizaţii atât la nivel naţional, cât şi de la nivelul Naţiunilor Unite.[382] La şedinţele sale nu se discută doar despre starea disperată a biosferei, ci şi despre religie şi populaţie, de asemenea. Administraţia Clinton l-a numit pe preşedintele CPZ în Consiliul preşedintelui SUA pentru Dezvoltarea Durabilă, care recomanda stabilizarea populaţiei SUA.[383]

---

[377] „How NGOs".
[378] „Following the Money (Again)", *ēco·logic*, septembrie-octombrie 1995, p.21.
[379] http://www.wwf.org
[380] *The ZPG Catalog of Population Teaching Materials*, distribuit în 1997.
[381] Zero Population Growth, „Statement of Policy", 11 noiembrie 1990.
[382] Population Crisis Committee, „Private Organisations", p.8; *Planned Parenthood, Planned Births; The ZPG Reporter*, iulie-august 1996.
[383] *The ZPG Reporter.*

Președintele onorific al CPZ, în 1996, era Paul Ehrlich, care, pe lângă multe declarații ale sale, a cerut ca populația mondială să fie redusă „poate" la o cincime din mărimea actuală.[384] Organizația raporta un număr de 49.000 de membri și un venit de 3 milioane de dolari, proveniți de la fundațiile private și membrii săi.

Pe lângă organizația Creșterea Populației Zero, există de asemenea și grupul Creșterea Negativă a Populației (CNP), înființat în 1972 de către liderii CPZ, Clubul Sierra, Prietenii Pământului și Asociația pentru Sterilizare Voluntară. Acest grup se laudă că ar avea 17.000 de membri și un venit anual de aproape 1 milion de dolari. Reprezentanții săi insistă că „toate eforturile de a menține mediul... [vor] eșua în final, dacă populația SUA și a lumii... nu va... fi stăvilită și diminuată". Ei spun: „Unul dintre... programele noastre cele mai importante... este să convingem organizațiile de mediu să adopte politici explicite cu privire la populație...căci pur și simplu punând capăt creșterii populației nu este suficient. Chemăm organizațiile de mediu să accepte provocarea și să articuleze propuneri specifice privind fertilitatea și imigrarea..." Noul birou al CNP din Washington D.C., îl face „mai eficient în munca cu legiuitorii".[385]

Emblema grupului CNP este litera *n,* curbată, care „reprezintă curba de creștere a populației pe care o recomandă".[386] Declinul pe care îl arată aceasta este de aproape 4/5. (Aici apare o întrebare inevitabilă: Într-o lume normală, asemenea oameni ar ține conferințe, ar publica articole și ar consilia șefi de stat? Sau ar purta cămașă de forță?) Unul dintre consilierii și fondatorii CNP a fost Julian Huxley, biologul de origine britanică, fondatorul Uniunii Internaționale pentru Conservarea Naturii, numită în prezent Uniunea pentru Conservarea Lumii, care deține un statut „consultativ" pe lângă Națiunile Unite și primește 1 milion de dolari anual de la Departamentul de Stat al SUA.[387]

Oricât de lungă ar părea această listă nu este nici pe departe completă. Ghidul Universității Wisconsin, Centrul Madison pentru Demografie și Ecologie, în 1997, conținea 99 de pagini și fiecare pagină avea aproape 8

[384] Paul R. Ehrlich, „Our Earth Is Past the Point of No Return", *Newsday,* 6 februarie 1989.
[385] NPG, Inc., 210 The Plaza, Teaneck, NJ 07666, 1666 Connecticut Avenue N.W. Suite 420, Washington, DC 20009, *Annual Report for 1995.*
[386] NPG, Inc., *Annual Report for 1995,* p.3.
[387] Lamb, „Global Organizational Structure".

organizații care se ocupă de probleme de demografie, inclusiv cele pomenite aici și multe altele.[388] Treizeci și două de fundații susțin doar una dintre aceste organizații, Consiliul pentru Populație.[389] Ghidul de asemenea enumeră 18 agenții ale guvernului SUA și 35 ale ONU. Tabelul 7-1 include câteva categorii de cheltuieli ale guvernului SUA pentru controlul populației, pentru anii 1982, 1985 și 1994, dar desigur că nu pe toate. Tabelul exclude unele categorii importante de cheltuieli, cum ar fi sumele cheltuite pentru educația populației și educația sexuală, pentru care nu sunt disponibile nici un fel de evaluări.

Printre agențiile internaționale care promovează controlul populației, nici una nu este atât de importantă ca Fondul Națiunilor Unite pentru Populație (UNFPA). Era cunoscut în trecut ca Fondul Națiunilor Unite pentru Activitățile Populației. Directorului său dedicat, Nafis Sadik, a numit, la un moment dat, programul sălbatic aplicat în China „voluntar în totalitate".[390] Documentul clasificat multă vreme, întitulat NSSM 200, dezvăluie faptul că Departamentul de Stat american și Agenția de Dezvoltare Internațională „au jucat un rol important în înființarea Fondului Națiunilor Unite pentru Activitățile Populației, care să conducă un efort multilateral privind populația, ca element complementar al acțiunii bilaterale a USAID și al altor țări donatoare."[391] Creat în 1967, acest fond a crescut constant. Cu cheltuieli de 122,7 milioane de dolari în 1983, programul UNFPA era cel de-al doilea de acest fel, după USAID.[392] Cu o pătrime din fonduri care provin direct de la Statele Unite, iar restul de la alte țări, ca răspuns la presiunile americane, conform declarațiilor USAID,[393] UNFPA a ajutat aproape 2000 de proiecte destinate inversării curbei creșterii populației pe toate continentele. Până în 1995, UNFPA avea un venit de 312,6 milioane de dolari.[394]

---

388 Gopher://cde2.ssc.wisc.edu:70/00/addazlis

389 The Population Council, *1995 Annual Report.*

390 John S. Aird, „Family Planning, Human Rights and the Population Establishment", *Population Research Institute Review*, septembrie-octombrie 1993.

391 U.S. Government Document NSSM 200, „Implications of Worldwide Population Growth for U.S. Security and Overseas Interests", 10 decembrie 1974, declasificat la 31 decembrie 1980, p.121.

392 UN Fund for Population Activities, *1983 Report.*

393 USAID, „Rationale for AID Support of Population Programs", ianuarie 1982, p.24.

394 UN Fund for Population Activities, *Report 1995.*

Din 1979, UNFPA a asistat un program agresiv de control al populației în China. Până la sfârșitul anului 1984, organizația a pompat 54 de milioane de dolari în programul chinez, fără să mai vorbim de partea chineză pentru proiectele regionale ale UNFPA în Asia.[395] În timp ce existau rapoarte clare despre răspândirea realităților dure ale programului unui singur copil pe familie – adică avort obligatoriu și infanticid[396] - *Raportul pe 1981* al UNFPA nu mai înceta să laude acest program: „o rată excepțional de înaltă de implementare", „angajament ferm, raportare financiară remarcabil de eficientă".[397] Aprobarea laudativă a avut un ecou general în rețeaua antinatalistă: Patricia Harris, Secretarul Administrației de Sănătate și Servicii Umane din Administrația Carter, a semnat un acord de cercetare în planificare familială cu reprezentanții guvernului chinez.[398] Biroul de Referințe în problemele Populației a numit programul chinez drept un exemplu de „program de planificare familială bine conceput".[399] Lester Brown de la Worldwatch, în articolul „Politici pentru populație într-o nouă eră economică" („Population Policies for a New Economic Era"), a găsit că este un model promițător.[400] *Planned Parenthood Internațional* se întreba dacă acesta nu ar putea servi ca model pentru „țările din lumea a treia",[401] iar Federația *Planned Parenthood* din Coreea a lansat propria sa campanie a unui singur copil pe familie.[402] În final, totuși, Statele Unite și-au retras sprijinul acordat UNFPA, în 1986 și 1987, însă Administrația Clinton l-a reluat și, în 1995, a contribuit cu 35 de milioane de dolari.[403] În 1995,

[395] UN Fund for Population Activities, *Report 1980, 1981, 1982, 1983* și *Summary of Allocations*, 1984.

[396] Christopher S. Wren, „Chinese Region Showing Resistance to National Goals for Birth Control", *New York Times*, 16 mai 1982, p.29; Michael Vink, Abortion and Birth Control in Canton, China", *Wall Street Journal*, 30 noiembrie 1981; Henry P.David, „China's Population Policy: Glimpses and a „Minisurvey", *Initercom*, septembrie-octombrie 1982, p.3-4. Departamentul American de Stat a confirmat în mod oficial relatările despre avorturile forțate în ultimele luni de sarcină, la pag. 743 din *Raportul de țară privind practica drepturilor omului pentru 1983*, prezentat Comisiei pentru afaceri externe a Camerei Reprezentanților și Comisiei pentru relații externe a Senatului, februarie 1984.

[397] UN Fund for Population Activities, *1981 Report*, p.52.

[398] Relatat în *Intercom*, ilie 1980, p.4.

[399] *Intercom*, martie-aprilie 1983, p.7.

[400] Lester Brown, Worldwatch Paper nr.53.

[401] International Planned Parenthood Federation, *People* 10, nr.1 (1983):24.

[402] *Ibid.*, nr.2 (1983): 28.

[403] UN Fund for Population Activities, *Report 1995.*

UNFPA a desemnat China drept „țară prioritară" și a contribuit cu 8 milioane de dolari la controlul populației din această țară.[404]

Fondul Națiunilor Unite pentru Activitățile Populației ilustrează în mod excelent legăturile financiare labirintice ale rețelei populaționiste din lume. Trăgându-și veniturile de la guvernele lumii, acest fond oferă sprijin pentru numeroase „organizații neguvernamentale", inclusiv Consiliul pentru Populație, Institutul pentru Populație, Institutul Alan Guttmacher, Uniunea pentru Conservarea Lumii (marea organizație neguvernamentală internațională de mediu) și altele.[405] Aceste organizații oferă sponsorizări una alteia, precum și altor organizații.

Fondul Națiunilor Unite pentru Populație lucrează îndeaproape pe proiecte pentru populație cu alte organizații ale ONU, cum ar fi Organizația Mondială a Sănătății (OMS), Organizația pentru Agricultură și Alimentație, Biroul de Statistici al ONU și Organizația Internațională a Muncii.[406] (Suntem, cumva, înconjurați?) În 1997, UNFPA și OMS căutau fonduri pentru proceduri de avort destinate femeilor din taberele de refugiați, nu numai pentru cele care au fost violate, ci și pentru cele care ar fi avut relații sexuale „neplanificate". Nu se ținea cont de lipsa de igienă, de lipsa de penicilină, de lipsa de medici, chiar de lipsa de apă și mâncare. Nu. În primul și în primul rând, acestor femei le trebuia avort. Documentul stipula că „Instruirea în procedura de avort trebuie să fie... obligatorie" pentru persoanele care oferă îngrijire medicală nu numai în tabere de refugiați, ci și în „toate centrele de îngrijire primară" pentru săraci, fie că avortul este legal sau nu în țările respective.[407]

Implicarea intensă a Băncii Mondiale și impunerea condițiilor de control al populației pentru împrumuturile sale a fost subliniată în capitolele anterioare. Banca relata că a cheltuit 2 miliarde de dolari direct pentru activități pentru populație, în perioada 1970-1996. Date fiind condițiile pe care banca le impune pentru împrumuturile sale, întreaga sumă de 20 de miliarde de dolari din plățile anticipate anuale[408] poate fi considerată ca parte a efortului de control al populației.

404 *Ibid.*
405 *Ibid.*
406 *Ibid.*
407 Declarația lui Christopher Smith, președinte, Subcomisia Camerei Reprezentanților pentru Operațiuni Internaționale și Drepturile Omului, 29 septembrie 1997, relatat în *Dave's Digest 1997*, nr16, 102375.2017@compuserve.com
408 *World Bank Annual Report*, http://gopher.worldbank.org

Cât de mult se cheltuie pe plan mondial pentru controlul populației nu este ușor de calculat. Documentele de la Cairo nu spun direct, însă au reclamat suma de 5,7 miliarde de dolari care trebuiau să provină din „țările donatoare", în 2000, la care se mai adăuga o sumă dublă acesteia provenită din țările dezvoltate, ca să însumeze un total de 17 miliarde de dolari.[409] Această sumă trebuie să crească, până în 2015, la 21,7 miliarde de dolari, iar sume suplimentare nespecificate vor fi necesare pentru probleme de tipul: „conferirea de autoritate femeilor", „probleme de mediu, inclusiv modele nedurabile de producție și consum", „îngrijire obstetrică de urgență" (avort?), „distribuție echilibrată a populației" (strămutări, ca în planul lui Herman Daly și Cambodia) și așa mai departe.[410] Această viziune atotcuprinzătoare arată ce anume fac adevărații nebuni pentru umanitate și ce speră ei să facă (fără rețineri) în viitor. UNFPA prezintă o diagramă care arată nevoia de 5,7 miliarde de dolari din „țările donatoare", în anul 2000, și de alte sume mai mari după aceea, comparativ cu 1,3 miliarde de dolari în 1995. Dar această ultimă cifră este cu siguranță prea mică deoarece numai Statele Unite acordă peste 1 miliard de dolari în fiecare an, după cum este arătat în Tabelul 7-1. De când Europa și Japonia au devenit mari donatori pentru populație, se pare că totalul pentru întreaga lume se ridică la cel puțin 2,5 miliarde de dolari.

Dar aceasta este doar o parte din tabloul întreg. Statele Unite, Europa și Japonia nu numai că acordă „asistență pentru populație", ci oferă ajutor străin și domină comerțul mondial. Ele se află în poziția de a influența politica internă din multe țări. Influența enormă a controlorilor nașterilor din cadrul politicii interne americane și al Departamentului de Stat american asigură ca punctele lor de vedere să se reflecte în comerț și în politica de ajutor. Lucrul aceasta se vede foarte clar în legile discutate în paginile anterioare, care cer țărilor ce primesc ajutor american să încurajeze rate mici ale nașterilor. Evident că simplii cetățeni din Mexic, Costa Rica, Burkina Faso și China n-au cerut guvernelor controlul populației. Însă guvernele lor au înțeles beneficiile economice enorme în menținerea relațiilor cordiale cu țările dezvoltate. Cu alte cuvinte, controlorii s-au găsit singuri în poziția de a exercita măsuri de constrângere.

[409] *Programme of Action of the United Nations International Conference on Population and Development,* 1994, parag.13.15-13.20.
[410] *Ibid.*

Stimulați pentru „productivitatea" lor și, uneori, cum s-a întâmplat în China și în alte părți, pedepsiți pentru „eșecuri", controlorii guvernamentali ai nașterilor, în mod direct, au căutat să ademenească, să mituiască, să facă presiuni și să-i forțeze pe clienți să se conformeze.

Și nu numai aceasta. Planificatorii populației au arătat clar că au luat în vizor țările în curs de dezvoltare. Și Statele Unite se află printre țările-țintă, așa cum a fost timp de ani de zile. Europa și Japonia se află pe panta declinului și chiar în Statele Unite fertilitatea se află sub nivelul de înlocuire. Dar aceasta nu este destul, din punctul de vedere al planificatorilor și susținătorilor sarcinilor planificate. Ceea ce contează este viziunea asupra biosferei, cum susține Administrația Clinton. Ambasadorul Tim Wirth a declarat că sporirea populației reprezintă „o problemă" în Statele Unite și această problemă va „exercita o presiune și mai mare asupra abilității noastre de a crește prosperitatea, a ne educa tinerii, a elimina poluarea, a decongestiona șoselele, a gestiona extinderea orașelor și a reduce consumul total de resurse". El a continuat: „Din fericire, putem stabiliza populația prin aplicarea chiar în țara noastră a Planului de Acțiune de la Cairo."

În mod caracteristic, dl Wirth nu a specificat la ce nivel ar trebui să fie „stabilizată" populația americană, dar a făcut clar că un efort și mai mare va fi necesar pe acest front.

Istoria mișcării pentru controlul populației - începuturile, organizațiile și liderii - este o istorie a creșterii și desfășurării unor mari puteri. Sunt implicate aici sume uriașe de bani și influență politică majoră. Din 1990, această mișcare a devenit mai organizată ca oricând, lucrând sub o pletoră de agenții ale Națiunilor Unite, susținută de o multitudine de „organizații neguvernamentale", care, de fapt, sunt grupuri de presiune private neselectate și finanțate de guverne, stimulate de industria de cercetare pentru populație cu mii de lucrători la nivel universitar. Având scopul unei „guvernări globale", dedicate „dezvoltării durabile", ei lucrează prin „programe", „acorduri" și „tratate" internaționale pentru a-și impune ideologia și voința lor asupra oamenilor din întreaga lume, atât din țările dezvoltate, cât și din cele mai puțin dezvoltate, fără a mai participa la alegeri.

CAPITOLUL VIII

PLANIFIFCAREA FAMILIALĂ DE STAT ÎN PREZENT ȘI ÎN VIITOR

Președintele Jimmy Carter cerea Statelor Unite, în discursul său de adio, să continue „abordarea... cu curaj și înțelepciune" a problemei „suprapopulării",[1] referindu-se la convingerea care domina politica Statelor Unite, acum un deceniu și jumătate, mai precis în timpul administrației sale. După o anumită pauză, lui Carter i-a venit un succesor destoinic – Bill Clinton. Debordând de zel, Administrația Clinton a dus mai departe torța suprapopulației, până la sfârșitul secolului.

Invazia statului în procesul reproductiv – domeniul cel mai intim al alegerii private – a ajuns cu adevărat prea departe. Dacă acest sumar l-aș fi scris fără să am în spate dovezile și documentele la care am făcut referire, cititorului i-ar fi fost greu să creadă.

Însă realitatea rămâne: rădăcinile planificării familiale de stat au mers adânc, având o întreagă încrengătură încurcată în programele publice. Complexul sinuos de bani și putere, alimentat cu sute de milioane de dolari din subvenții federale, nu numai că sprijină programele de populație, ci finanțează și presiunile politice, care le asigură continuitatea. O grămadă de studii și cercetări, ele însele rezultate ale presiunii, cer cu insistență subvenții, subvenții și iar subvenții.

Solicitarea originală a președintelui Johnson – ca toate familiile să aibă „acces" la controlul nașterilor ca să se informeze asupra deciziilor libere – a fost demult „înlocuită" de o agendă a „motivației" pentru mai puțini copii, un eufemism pentru presiunile psihologice și economice atât de dure încât să se ajungă la *coerciție*. Cuvântul este aspru și supărător pentru urechile sensibile ale democraților, totuși, este cuvântul onest pentru a descrie „sistemul rural" îmbrățișat de Agenția de Dezvoltare Internațională a SUA. Este cuvântul onest pentru a descrie educația sexuală, care se face în școli, și programele de sarcină la adolescente, adoptate de Departamentul Serviciilor Umane și de Sănătate din SUA.

---

[1] Jimmy Carter, „Farewell Address: Major Issues Facing the Nation", *Vital Speeches of the Day* 47, nr.8 (1 februarie 1981): 227.

Justificarea pentru măsura implicării guvernului în deciziile reproductive se sprijină pe disputa că severitatea suprapopulării pe o planetă supraaglomerată cere ca oamenii, în special oamenii săraci, să fie educaţi să-şi controleze fertilitatea. Această învăţătură vorbeşte metaforic despre pământul ca o „navă spaţială" sau ca „o barcă de salvare". Noi „dăm pe afară", şi o creştere a numărului oamenilor va scufunda această barcă. Dacă facem această poveste puţin mai dramatică şi confuză, până când intră în acţiune guvernul, încercările omeneşti de a atinge pacea, prosperitatea şi justiţia vor fi sortite pieirii.

Consilierii guvernamentali în domeniul planificării familiale au propriul lor complex de justificări, abil deghizate, pentru a evita creşterea rezistenţei la controlul populaţiei. Educaţia sexuală, spre exemplu, va depăşi „ignoranţa", „temerile şi anxietăţile", iar programele de sarcină la adolescente vor reduce, la rândul lor, „sarcinile la adolescente şi vor preveni avortul". Deşi adevăratul scop nu se afirmă pe prima pagină, el este recunoscut cu francheţe în emisiuni: reducerea populaţiei. Dar ceea ce lipseşte de pe prima pagină a publicaţiilor sunt rezultatele programelor guvernamentale - nici o îmbunătăţire în sănătatea psihică şi fizică a tinerilor, nici pomeneală de reducerea sarcinilor sau a avorturilor. În mod ironic, în aceste ştiri şi emisiuni nu există nici o dovadă că aceste programe ar fi scăzut fertilitatea. Ceea ce au reuşit să facă aceste programe, chiar într-o măsură înspăimântătoare, a fost să crească puterea şi influenţa unei clici care recomandă planificare familială de stat, ceea ce înseamnă bineînţeles un pas intermediar esenţial spre un control general al populaţiei.[2]

Planificatorii populaţiei încep cu o judecată categorică, după care fiinţele umane, în special săracii şi minorităţile, sunt incapabile de a procrea în mod raţional. Reiese de aici că administratorii programelor guvernamentale îşi asumă puteri ieşite din comun. Programele de „sprijin" şi „motivaţie" sunt prevăzute în mod ideal pentru educaţie sexuală şi demografică. Ele

[2] Rezumatul unei Comisii de Cercetare Republicane (Fact Sheet, 1981) relata că relaţiile dintre organizaţiile private susţinute de guvernul federal, cum ar fi Planned Parenthood şi administraţia federală au devenit atât de intime încât agenţiile administrative federale promovau programele organizaţiilor private prin emiterea de reglementări de planificare familială federale cu directa încălcare a legii adoptate de Congres. Vezi Comisia de Cercetare Republicană, Fact Sheet, „Family Planning Reauthorization: Block Grant or Categorical?" (Washington, D.C.: U.S. House of Representatives, 1981).

sunt adaptate, până la urmă, să ajungă la tinerii în formare, la cele mai fragede vârste, instruindu-i să se teamă de ceva numit „suprapopulație" și să caute plăcerea senzuală în mod non-procreator – căsătorie amânată, căsătorie fără urmași, necăsătorire. Pentru adolescenți, consilierii plătiți de guvern sunt, ca să ne exprimăm chiar cu cuvintele lor, „implicați activ" în extinderea serviciilor de contracepție, avort și sterilizare, fără a lua în considerare părerea părinților, a soțului sau chiar un consimțământ informat.

Detaliile descrise în capitolele trecute – asaltul educației sexuale și serviciile de limitare a vieții asupra oamenilor noștri și asupra celor din străinătate – reprezintă, conform oficialilor americani din înalte și influente funcții, doar un preludiu. În viitor, se așteaptă să „fie nevoie" de măsuri coercitive.

Pe cât de înspăimântător este să privim statul pus asiduu pe reducerea numărului de oameni, pe atât de mare este pericolul care stă în spatele aspirației sincere și explicite de a „îmbunătăți calitatea produsului biologic". „Screening-ul genetic" și „consilierea genetică", însoțite de avort selectiv și sterilizare câștigă teren, și reprezintă, fără îndoială, o amintire istorică coșmarescă.

În ceea ce privește pretențiile economice ale controlorilor demografici, ele dispar la o examinare atentă (împreună cu metafora „bărcii de salvare"). Resursele, departe de a fi limitate, abundă. Nu mai mult de 1-3% din suprafața pământului neacoperită cu gheață este ocupată de ființele umane, mai puțin de 1/9 din suprafața pământului este ocupată de terenuri agricole. Populația mondială din prezent se poate susține pe sine – și chiar dacă ar fi de 8 până la 22 de ori mai mare – cu actualul standard de viață, utilizând tehnologia din prezent. Chiar și așa ar lăsa o jumătate din suprafața pământului pentru zone de viața sălbatică și conservare. Un vizitator ubicuu și surmenat de pe Marte ar fi uimit să descopere că oamenii de pe Pământ, cu resursele lor abia atinse, sunt cuprinși de panica suprapopulării.

Poluarea și degradarea ecologică, puse pe seama ravagiilor populației, sunt mai ușor de crezut din cauza unei lipse de voință politică. Aproape o treime din suprafața pământului este acoperită de păduri, la fel ca și în 1950, când ONU a început publicarea estimărilor sale. Pădurile acoperă o treime din suprafața Statelor Unite și cresc mai rapid decât se taie. Sistemul Național de Conservare a Sălbăticiei a crescut de la 9 milioane de acri, în 1964, la 104 milioane de acri, în 1994, suprafață de două ori mai mare decât

statele New England și New Jersey.[3] Da, copacii au fost tăiați, dar ei cresc la loc, la fel cum s-a întâmplat în toată istoria planetei.

Panica „încălzirii globale" a luat locul sperietorii „epocii de gheață" și se bucură exact de aceeași încredere în rândul oamenilor de știință serioși. Gaura de ozon se pare că va fi o mină de aur pentru companiile care produc substituenți de freon. Iar politicienii care politizează clima, atrag atenția asupra tabloului de coșmar, „edificând" copiii de mici și băgând spaima în ei și în părinții lor ca să accepte o „guvernare globală".

Da, Podul Oakland Bay și Șoseaua Ramona din Los Angeles sunt sufocate de trafic și poluare, mulțumită presiunilor politice ale industriei de automobile asupra Administrației Federale a Șoselelor. Dar nu a existat o explozie demografică, ci o explozie mult mai mare provocată de proiectele guvernamentale de construcție și altele destinate vehiculelor motorizate, care au urâțit California, dar și restul lumii. Este una din ironiile vieții că moștenitorii acelor averi din automobile își dedică acum energia reducerii procreării clienților lor.

Dar ideea este că nu suprapopulația produce aglomerările din trafic, ci că planificarea economică de stat, care înseamnă aproape întotdeauna un grup de presiune privat de planificare, nu funcționează. Când guvernul a distrus traseele sistemului privat de troleibuze, care deservea orașul Los Angeles, pentru a construi „șosele" pentru Forduri și Chevrolet-uri, a pus în mișcare un scenariu de dezvoltare urbană care poate fi anulat numai cu mari costuri.

Astăzi avem birocrația de la Națiunile Unite, precum și birocrații de la Washington, care continuă la nesfârșit să amintească lumii, chiar și atunci când nu e la putere Administrația Clinton, care îi sunt problemele și căile de salvare.

Atât modelele teoretice, cât și studiile empirice nu au produs nici o dovadă reală că problemele economice ar putea fi puse pe seama creșterii populației. La urma urmei, ideea cultivată cu grijă și avansată de către programatorii demografici - despre o umanitate nefericită, ieșită de sub control, care se înmulțește în mizerie - este departe de a fi adevărată.

---

[3] Alston Chase, *In a Dark Wood: The Fight over Forests and the Rising Tyranny of Ecology* (Boston: Houghton Mifflin, 1995), p.1-2, pe baza datelor de la Biroul General de Contabilitate și Serviciul Pădurilor din SUA; „National Wilderness Preservation System: Fact Sheet", 1994, nps.gov/partner/nwpsacre.html

Familiile, pe tot cuprinsul lumii, și-au echilibrat nașterea de copii în funcție de circumstanțele lor economice. Ele au cele mai bune motive să o facă, pentru că ele plătesc costurile greșelilor lor.

Ideea că săracii nu au „acces" la serviciile de planificare familială este la fel de vulnerabilă. Dacă nu au „acces" la aceste servicii și doresc mai mult controlul nașterilor, de ce exercită programele de stat asemenea presiuni enorme asupra lor? De ce atâtea programe de „sprijin" și „motivație"? De ce se duce o asemenea muncă asiduă de a depăși ceea ce chiar planificatorii înșiși descriu ca fiind „rezistență" la servicii? De ce există depozite pline de pilule în Bangladesh, care nu interesează pe nimeni?

Dacă, de fapt, problema reală ar fi incapacitatea săracilor de a-și cumpăra servicii de planificare familială, există la îndemână o soluție economică eficientă și voluntară. Cei care doresc ca săracii să aibă mai multe mijloace de control al nașterilor, decât ar dori sau decât ar putea să cumpere, ar putea să le acorde ajutor prin clinicile de control al nașterilor, care ar funcționa ca societăți de binefacere. Aceasta ar asigura libertatea fiecăruia de a alege – a celor care plătesc pentru servicii și a celor care le cumpără. Astfel s-ar putea evita măsurile de coerciție – asupra contribuabilului, care este neutru față de programe sau dezgustat de ele, sau asupra recipientului, care opune rezistență, dar este „dus" de dependența sa de asistența socială publică.

Cei care insistă asupra intruziunii statului au reacționat atât de dur la această opțiune liberă, încât au sugerat că, printre alte dovezi, ei au în vedere, din start, o idee mult mai bună decât „accesul" la controlul nașterilor. De fapt, ei au în vedere ceva vag la care fac referire și care se numesc „nevoi", ce înghit anual sute de milioane de dolari din bugetul public. Iar insistența lor simultană pe sprijin și motivație sugerează că nevoile nesatisfăcute nu sunt cele ale săracilor care se opun controlului nașterilor, ci ale lor proprii pentru mai mult control în viețile oamenilor.

Planificatorii de stat ai familiei aspiră nu numai la exercitarea unui control mai mare asupra celor pe care îi servesc, după toate aparențele – tinerii, săracii și minoritățile –, ci și asupra celor pe care îi forțează să le sprijine programele prin impozite. Ca exemplu, puțin mai mult de o cincime din venitul organizației *Planned Parenthood,* cel mai mare operator privat de clinici de control al nașterilor, provine din contribuțiile private voluntare și o parte cam egală din deducerile din salariile bugetarilor (funcționari publici și personal militar). Cu alte cuvinte, reiese că antinataliștii din

guvern au ajuns în punctul de a-și impune îndoctrinarea și serviciile asupra unor grupuri-țintă de cetățeni, percepându-le și impozite pentru acest „privilegiu".

Apoi există argumentul că nevoile individului sunt secundare nevoilor societății, care trebuie protejată de nașterile excesive ale unor grupuri anume. Dar acest argument se clatină în fața faptelor – a existat evident o nedorință voluntară de a susține eforturile. Și dacă se afirmă că controlul de stat al nașterilor este un bun public, acest lucru nu se poate susține pe baza teoriei economice. Spre deosebire de apărarea militară și alte activități recunoscute a fi bunuri publice, controlul nașterilor nu poate fi un bun consumat în mod colectiv (cel puțin nu încă, în ciuda unei sugestii a unui oficial de la *Planned Parenthood* de a pune agenți de control al fertilității în apa potabilă).[4] Mai mult decât atât, acest argument contrazice o altă idee – anume, controlul nașterilor este o „problemă privată". Și, dacă este așa, iese din discuție posibilitatea de a fi un bun public. Singurul fundament posibil în economie este că reproducerea privată are efecte externe asupra a terțe părți, un argument foarte vechi, utilizat divers și în diferite timpuri pentru a justifica acțiunea publică de a influența alegerea reproductivă privată. Și, în mod ironic, ea a servit adesea politicilor pronataliste (sau cel puțin declarațiilor de politici) ale guvernelor care se temeau de un viitor fără destui copii care să crească și să servească interesului public.

Nu putem pune în discuție, desigur – și, oricum, nu aici, în aceste pagini – că deciziile reproductive private afectează terța parte, și numai dacă rezultatele se dovedesc a fi negative ar putea să se justifice o politică publică antinatalistă. Un corp considerabil de dovezi sugerează că părinții, în special în societatea modernă industrială, experimentează asemenea costuri economice mari și atât de puține beneficii din creșterea copiilor, încât sfârșesc prin a avea prea puțini copii pentru binele societății. Tendința este accentuată prin programe moderne sociale, care transferă, după cât se pare, o parte din costurile creșterii copiilor societății. De fapt, aceste programe îi separă pe copii de părinți și îi încarcă pe părinți cu suportarea cheltuielilor unei birocrații publice în creștere. Declinul rapid al fertilității dovedește că sperietoarea creșterii populației nu e decât o aventură în iraționalitate. Populația se află sub nivelul de înlocuire deja de ani de zile în țările înalt

[4] Frederick S. Jaffe, Memorandum către Bernard Berelson, *Family Planning Perspectives,* supliment special, 2, nr.4 (octombrie 1970): 24.

industrializate, iar în Statele Unite, populația școlară a scăzut cu 3,7 milioane, echivalentul populației orașului Los Angeles, în perioada 1970-1995. Problema reală demografică a sec. XXI se pare că este scăderea dramatică a proporției de oameni tineri față de cei în vârstă, ceea ce va crea presiuni asupra sistemelor de asigurare socială și va cauza multe alte probleme.

Creșterea remarcabilă a bunăstării sociale din secolul XX arată că copiii au crescut și au adus o contribuție pozitivă societății, nicidecum negativă. Și aceasta – nu luați în calcul prejudecățile antinataliste împotriva lor – include și urmașii săracilor și pe cei ai minorităților. Un principiu binecunoscut al teoriei economice susține că productivitatea oricărui agent economic este îmbunătățită prin cantitățile mai mari ale altor agenți productivi, adică un număr mai mare de lucrători simpli dau posibilitate celor calificați să producă la nivele mai înalte.

O altă afirmație dragă controlorilor demografici este cea legată de costurile asistenței sociale acordate săracilor. Costurile, să o spunem de la început, au fost exagerate enorm, după cum s-au exagerat și laudele „economiilor" făcute prin programele de planificare a familiei. Nu este limpede – pe baza unor calcule reale și în ciuda tuturor presiunilor care se fac – dacă programele de planificare familială au redus fertilitatea. Fertilitatea a fost în declin rapid pentru o perioadă și – dacă motivele actuale privind aceste chestiuni sunt corecte – va continua să scadă ca rezultat al forțelor economice și sociale, indiferent de programele de control al nașterilor guvernamentale.

Dar inspirația reconfortantă pentru controlul guvernamental al nașterilor este – și întotdeauna a fost – eugenia. Broșurile profesioniste și abile de tipul celor realizate de *Planned Parenthood* și Institutul Guttmacher sunt ilustrate din belșug cu imagini cu femei burduhănoase, negricioase, însoțite de hoarde de copii, în preajma unor colibe, în SUA sau în străinătate. Pentru a explora rațiunea mișcării eugeniei – rasismul științific – am putea umple paginile unei alte cărți. Pe scurt, politicile eugenice nu rezolvă problemele sociale. Ele elimină oamenii. Atât istoria, cât și rațiunea dezvăluie faptul că manipularea eugenică – redefinirea scopului social și redistribuirea puterii – nu înseamnă nimic altceva decât o revoluție. Și cuvântul „revoluție" este exact cuvântul articulat de către activiștii populației.

Direcția mișcării eugenice depinde, desigur, de fondul liderilor. Dacă, să spunem, săracii și minoritățile se află pe agenda lor, cine ar fi ținta, în

primul rând? Speculația este îndreptată spre faptul că eugenia are nevoie de oameni – lideri politici și sociali – care să enunțe judecăți despre valoarea altor oameni și, chiar mai important, care să refuze să-i investească pe alții cu drepturi fundamentale ale omului, dacă aceștia nu se încadrează în calificările enunțate tot de anumiți oameni. Într-un cuvânt, eugenia cere oamenilor să dea un test. Liderii care conduc, aleși sau auto-numiți, elaborează testul, îl administrează și decid cine îl trece. Punctul de vedere este total opus documentelor fundamentale ale Statelor Unite, care consideră toți oamenii de egală valoare în ochii Creatorului Divin, care îi înzestrează cu drepturi, cum ar fi Darul Său inalienabil.

Programele de planificare familială de stat, implicit, dar în mod fundamental și necesar, presupun că guvernul poate, în înțelepciunea sa, să corecteze „greșelile" acțiunilor private – o presupunere greșită de la cap la coadă. Familiile individuale s-au confruntat întotdeauna cu costurile reale legate de comportamentul lor, inclusiv reproducerea, spre deosebire de planificatorii de stat care nu-și riscă propriile lor resurse în proiectele pe care le fac, dar transferă cheltuielile greșelilor lor către alții. Iar ideologia controlului demografic este în mod special versatilă în justificarea eșecurilor politicii economice ale guvernelor moderne. De la șomajul urban până la creșterea lentă a degradării ecologice, planificatorii guvernamentali pot da vina nu pe planurile lor eșuate, ci pe „suprapopulare".

Și, chiar dacă planurile lor ar funcționa, este în natura economiei planificate să-și extindă scopurile. Intervenția publică din procesul de piață, activitatea naturală a schimbului modifică atât prețurile cât și cantitățile care sunt schimbate. Aceste modificări, la rândul lor, afectează alte piețe – cele care furnizează intrările pe piețele în care au avut loc schimbările inițiale și cele care iau produsul, precum și piețele pe care bunurile complementare și cele substitutive sunt schimbate. Planificatorii, de exemplu, încercând să controleze „criza de energie" sau un preț la un produs agricol, se găsesc, vrând-nevrând, intervenind într-o altă rețea, chiar mai largă, de schimb al relațiilor legate de schimbul inițial și cel mai adesea în detrimentul său. Chiar și cei care încearcă doar o intruziune limitată se găsesc atrași tot mai adânc și mai adânc într-o încurcătură de controale.

De exemplu, când Congresul american a pus în aplicare pentru prima dată salariul minim, probabil că nu mai prevedea și alte controale publice asupra procesului pieței. Dar când, inevitabil, s-a format un surplus de mână de muncă din cauza prețurilor, care au crescut artificial, au venit

presiuni ca șomerilor să li ofere mână de muncă, în sectorul public, ceea ce însemna noi taxe, care, la rândul lor, au generat reducerea puterii de cumpărare a consumatorului și, prin urmare, cerere în alte sectoare ale economiei. Șomajul care a rezultat în aceste sectoare a creat presiuni și mai mari asupra locurilor de muncă oferite de guvern prin creșterea stocului de bani. Din moment ce producția și desfacerea nu creștea, ci doar era transferată din sectorul privat în cel public, surplusul de bani genera inflație. Inflația, la rândul ei, stimula creșteri și mai mari ale salariilor stabilite prin lege – și așa mai departe, într-o repetiție fără sfârșit. Evident, multe alte forțe economice se aflau în joc. Nu putem da vina exclusiv pe salariul minim pentru șomaj și inflație, însă dorim să arătăm că viața economică este un complex încurcat de activități umane legate între ele, care se influențează și comunică prin niște sinapse, cunoscute ca prețuri, inclusiv prețul mâinii de muncă, cunoscut ca salariu. (Incidental, directorii economiilor general planificate, ca cea din fosta Uniune Sovietică, înțelegeau aceste relații foarte bine, străduindu-se să stabilească un preț al muncii atât de mic, încât să genereze criză de mână de muncă, care era ineficientă, la fel, dar care le aducea planificatorilor beneficii sigure).

Deoarece practica legală a ținerii unor salarii destul de ridicate care generează șomaj a continuat, la fel a făcut și șomajul, care, în mod special, a afectat tinerii din rândul minorităților din localitățile suburbane. Familiile s-ar putea bucura de un venit confortabil, dacă membrii lor mai tineri ar putea munci, dar li se refuză acest lucru. Tinerii sunt refuzați din cauză că nu au experiență, și atunci ei își amână căsătoria și de aici o creștere a numărului de nașteri ilegitime. În acest caz, din nou, cresc presiunile asupra asistenței publice și asupra altor programe sociale, ceea ce face guvernul să intervină mai mult, influențând profund subvențiile din muncă și stabilitatea familiei. Fiecare nouă încercare de corectare a rezultatelor intervențiilor anterioare adâncește mlaștina intervențiilor.

Având în vedere frustrarea determinată de intervenția statului – șomajul continuu din suburbii –, a fost destul de surprinzător să descoperim că economiștii Administrației Carter priveau senin către timpurile în care vor fi mai puțini oameni, în grupurile cele mai afectate de consecințele salariului minim.[5] Controlul nașterilor este în prezent soluția

[5] *Economic Report of the President, 1980* (Washington, D.C.: Biroul de Tipărituri al Guvernului SUA, 1980), p.134-136.

finală pentru sărăcie. Şi aceasta se întâmplă din cauza miopiei inerente a planificatorilor, care nu pot vedea eşecurile propriilor planuri. Prin urmare, vina cade asupra oamenilor care sunt de fapt victimele acelor eşecuri. Planificatorii nu pot decât să bâjbâie, ca nişte uriaşi neîndemânatici, în reţeaua de comunicare a pieţei, complicată la infinit şi meşteşugită în cele mai mici detalii, aşa încât falsifică mesajele şi rup contactul în punctele esenţiale. Încercările neîndemânatice de a repara aceste contacte după aceea nu fac decât să accentueze paguba.

În mod inexorabil, planificatorii vor considera, mai devreme sau mai târziu, controlul populaţiei „necesar" ca să-şi corecteze propriile lor greşeli: să reducă numărul tinerilor care stau fără treabă la colţurile străzilor din Watts, să reducă valul de migranţi creat de programele guvernamentale eşuate din agricultură sau să reducă numărul candidaţilor la programele de asistenţă socială tot mai umflate?

În afară de aceasta, este în interesul lor propriu de a optimiza scopul programelor lor. Am fi naivi să ne închipuim că administratorii statului nu au interese în propriile lor venituri, prestigiu şi carieră. Iar toate acestea cresc în conformitate cu mărimea proiectelor lor. Planificatorii nu fac profituri din reducerea costurilor legate de vânzările către cumpărătorii voluntari, ci primesc venituri proporţional cu costurile care reies din procesul de producţie a bunurilor, pe care apoi le distribuie „gratuit" „recipienţilor", pe care tot ei îi aleg. Din moment ce controlul naşterilor se află în prezent în sfera de competenţă a guvernului, este evident în interesul superior al industriei de control al naşterilor subvenţionată de guvern să ofere cât mai multă contracepţie, sterilizare, avorturi şi „consiliere". Să ne aşteptăm ca planificatorii să acţioneze altfel înseamnă să ne aşteptăm ca ei să acţioneze împotriva propriilor lor interese economice. Chiar şi cei care cred că acţionează din motive pur „altruiste" îşi imaginează, în mod uman şi firesc, că ceea ce fac este important şi necesar.

Inevitabil, deci, un guvern care îşi propune să nu facă nimic altceva decât să ofere acces liber şi voluntar la servicii de planificare familială nu face decât să toarne gaz peste foc. Faptul că clinicile *Planned Parenthood* primesc subvenţii publice, bazate pe mărimea încărcării clienţilor lor, garantează că ele vor optimiza încărcătura prin toate mijloacele posibile, căutând intrare în şcoli, pentru a-şi recruta clienţii, şi acces la toţi cei dependenţi de asistenţă economică de stat – mamele asistate social, invalizii, cei care sunt în sistemul special de educaţie – într-un cuvânt, toţi

cei care au statutul de client al sistemului de asistență socială de stat, care se așteaptă, deci, să coopereze. Campaniile acompaniază creșterea serviciilor, promițând „economii" extraordinare la bugetul public. Programele de control al nașterii funcționează exact după cum prevede teoria economică a unui program cost plus plăți pentru producători: optimizează costul și volumul desfacerii serviciilor, indiferent de preferințele consumatorilor.

Problema reală a planificării familiale de stat nu este una a familiilor ieșite de sub control, ci a planificatorilor ieșiți de sub control.

Mișcarea controlorilor demografici este alimentată de o filozofie socială, care susține că nu există un standard universal și neschimbat de bunătate, adevăr și justiție. Mai degrabă, mișcarea îmbrățișează punctul de vedere că valorile trebuie să se schimbe pentru a se acomoda tehnologiei și „nevoilor" în schimbare ale societății. Schimbarea, așa cum este interpretată de către câțiva discipoli, care o înțeleg, reprezintă unica realitate. Mișcarea controlului demografic oferă privilegii speciale elitei sale, în contrast cu punctul de vedere filozofic care impune, deopotrivă, același standarde tradiționale recunoscute de valoare și comportament asupra conducătorilor și asupra celor conduși, protejându-l pe cel slab împotriva capriciului celui puternic. Liderii controlului populației sunt cei care interpretează înțelesul schimbărilor sociale și tehnologice; sunt cei câțiva „luminați", care dictează ce schimbări în credință și comportament sunt mai potrivite noilor condiții și reprezintă ierarhia care impune noile standarde subiecților lor. Ei sunt, după cum se exprimă reprezentanții *Planned Parenthood*, „agenții schimbării", avangarda tranziției societății spre un nou viitor.

Acești conducători sunt fundamental diferiți față de cei din societățile care aderă la credința în standarde eterne. În acestea din urmă, indiferent dacă oamenii au sau nu libertăți democratice, ei împărtășesc un standard de comun înțeles, prin care îi judecă pe conducători, ca fiind drepți sau nedrepți. Dar în noua societate, care respinge însăși ideea de standarde eterne, nu poate exista nici o judecată. Oamenii nu numai că nu au putere, ei nu au măcar un singur reper pentru a condamna tirania liderilor lor. Este o societate în care „cele mai bune minți" pot proclama noile valori, iar inginerii sociali pot concepe procesele de condiționare a implementării lor. Deși oamenii ar putea fi invitați să participe în „clarificarea valorilor" sau în procesul de „vizionare", ei nu au un standard independent după care să măsoare rezultatul lor, altul decât cel prescris de „cele mai bune minți", un

tembelism de tip *Catch-22*. (E vorba de un roman satiric istoric scris de autorul american Joseph Heller, publicat în 1961. Printre altele, *Catch-22* este o critică generală a acțiunii și gândirii birocratice. Expresia „*catch-22*", conform utilizării ei specifice din roman, înseamnă o situație „fără câștig". Este o regulă militară care se autocontrazice în logica circulară și care împiedică personajele să evite misiunile de luptă. – n. tr.). „Vizionarea" și „clarificarea valorilor" sunt practic aceleași lături și, din alt punct de vedere, ele ajută la procesul de condiționare prin adăugarea presiunii de la om la om asupra populației, pentru a impune valorile prescrise de elite.

Începând cu era socialismului, sec. XX a demonstrat, în toată splendoarea, eșecul și, desigur, imposibilitatea visului socialist. Nu este nimic rău sau naiv să speri într-o justiție socială și economică. Problema este că aceste idealuri eterne nu pot fi îndeplinite de programe guvernamentale și intervenții în relațiile personale și economice umane. Guvernul poate proteja viața, libertatea și proprietatea – oricât de mică – a cetățenilor. Astfel protejați, oamenii pot și vor asigura existența pentru ei și pentru familiile lor.

S-ar putea discuta aici că nu este real să aștepți ca familiile să aibă grijă de ele însele. Dar acest lucru este exact ceea ce familiile au făcut de-a lungul istoriei lumii. Și, sub guvernele moderne de astăzi, familiile care muncesc pot să aibă grijă atât de ele, cât și de birocrațiile conducătoare și clienții selecți ai acestor birocrații. Contrar punctelor de vedere ale controlorilor renumiți, guvernul nu sprijină oamenii. Oamenii muncesc în mod necesar și plătesc taxe și impozite pentru a susține guvernul și pe ei înșiși.

În mod caracteristic, datele oficiale nu reflectă grija pe care familiile însele și-o acordă, iar politica oficială descurajează sau distruge mult din această grijă. După cum am arătat în Capitolul 6, multe mame tinere locuiesc cu părinții lor, iar ajutorul de la părinți depășește cu mult ajutorul guvernului. *Planned Parenthood* definește elevele de școală care sunt sprijinite de părinți drept „sărace" și le asigură acestora, fără ca părinții să știe, contraceptive și avorturi, pe care părinții le plătesc prin impozite. Acest lucru continuă. Elevii și studenții primesc educație plătită de către părinții lor prin impozite, iar părinții nu au aproape deloc de ales.

Informația despre „inegalitate" oferită în mod dramatic de către presă nu relatează că milioane de oameni „bogați" sunt muncitori îmbătrâniți, iar cei „săraci" sunt tinerii și că părinții „bogați" împart totul cu copiii sau

nepoții lor „săraci".[6] Eforturile guvernului la „redistribuire" includ, între originile și destinațiile darurilor (adică a impozitelor), o birocrație, totdeauna foarte bine plătită, bazată pe creșterea impozitelor pentru mărirea cheltuielilor statului.

Ideea este că birocrația guvernatoare crește în putere nu atât din cauză că umanitatea nefericită ar avea nevoie de asta, ci deoarece birocrația își dă seama de acest lucru atunci când are puterea în mână. Asta nu înseamnă că negăm faptul că există cazuri de adevărată nevoie pe care piețele și familiile nu le pot acoperi, dar cel puțin de două mii de ani, caritatea voluntară și-a făcut treaba. Iar atunci când oamenii trebuie să plătească impozite grele ca să sprijine programele sociale guvernamentale, nu pot oferi atât de mult carității private voluntare.

Colapsul societăților socialiste în sec.XX a arătat că statul nu poate face economia să funcționeze. Și statul nu poate aplica nici controlul nașterilor, fără să calce în picioare drepturile și demnitatea oamenilor. În ambele cazuri, sistemul cade deoarece subvențiile planificatorilor intră în conflict cu nevoile consumatorilor, spre deosebire de piața liberă, unde remunerările producătorilor și vânzătorilor depind de succesul lor în satisfacerea clienților. Însă satisfacerea clienților nu a fost niciodată scopul primordial al controlorilor populației. Obiectivul lor a fost din totdeauna reducerea populației. Prin urmare, nu este surprinzător că ei caută să-și îndeplinească agenda prin birocrația de la Națiunile Unite, care este și mai departe de procesul democratic decât guvernele naționale. Evitarea responsabilității este cuvântul de ordine.

Poluarea evidentă care apare în multe locuri - cea mai dramatică în economiile planificate - a încurajat creșterea mișcării ecologiste, care, oricum, așa cum am arătat în capitolele precedente, are o agendă ce merge mult mai departe de curățenie și înfrumusețare, mult mai departe de salvgardarea naturii. Mișcarea ecologistă se călăuzește de tradiția religioasă ancestrală. Îmbrățișând „viziunea biosferică", în „spiritul ecologiei profunde", mișcarea, de partea Naturii zeificate, vede în ființa umană dușmanul principal. Mișcarea ecologistă, deci, este vehiculul perfect pentru controlul populației. Este populară - oamenii iubesc copacii, animalele și peisajele frumoase - și este neechivocă în hotărârea sa de a reduce

[6] Vezi, de exemplu, Thomas Sowell, „Millions of Workers Are among «The Rich»", *Human Events,* 5 septembrie 1997.

numărul oamenilor. Agențiile de mediu ale Națiunilor Unite, cu planurile lor detaliate care îți dau fiori, privind „tranziția demografică" și o „dezvoltare durabilă", planuri nedefinite și fără standarde, dar total controlate, combină fervoarea adorației naturii cu lipsa de responsabilitate a unei birocrații nealese, internaționale.

Sursele oficiale și cele private subvenționate de stat emit neîncetat scenarii terifiante ale unor catastrofe globale de mediu. Ele susțin cauza unei „comunități durabile", care să fie realizat printr-un comportament „responsabil" uman, într-o rețea sufocantă de controale naționale și internaționale. Aceste controale trebuie impuse nu printr-un proces electoral, ci prin „consens", după cât se pare, la nivel local, dar, de fapt, prin acțiuni concertate ale rețelei-mamut de organizații „independente, voluntare", existente la nivel internațional, precum și de agenții naționale și supranaționale. În mod ironic, secolul XX, care a ilustrat atât de evident prăbușirea controlului de stat, sfârșește cu cele mai complete controale imaginate.

Se pare că această cauză a controlului populației se preface rapid într-o campanie neobosită îndreptată împotriva numărului populației și împotriva oricărei activități umane necontrolate.

Mișcarea a prins curaj în centrele de putere; ea a captat atenția sistemelor de cercetare și educaționale politizate și subvenționate de stat, cu a sa raționalizare a activităților umane pe care o propune. Ea are propriile mijloace de distribuție și publicitate și a câștigat o finanțare publică generoasă și sprijin politic reciproc. Ideea că problemele privind reproducerea țin de domeniul public a fost răspândită la nivelul tuturor birocrațiilor naționale și internaționale. În epitoma dublei gândiri a mișcării, luarea sub control a domeniului public a născut un slogan numit *alegere personală*.

Chiar dacă avortul ar fi acum recunoscut ca un act de omucidere, după cum era în Statele Unite înainte de 1973, și, prin urmare, restricționat, mișcarea controlului demografic abia dacă ar simți efectele. Ideea intruziunii publice în alegerea privată reproductivă a ajuns prea departe și s-a înrădăcinat prea adânc ca să fie anulată printr-un singur act legislativ sau constituțional, indiferent de gravitatea problemei.

Dacă nu este interzis, avortul va deveni de fapt, prin lege sau nu, tot mai obligatoriu în numeroase cazuri în care elita birocratică își impune judecata – prea tânăr, prea sărac, nepotrivit să ducă mai departe rasa... Sterilizarea va fi promovată chiar mai agresiv, în special, dacă încercările de

limitare a avortului vor avea succes, iar „screening"-ul genetic va asigura că, împreună, sterilizarea și avortul, își ating grupurile țintă.[7] În 1997, Agenția *Associated Press* a publicat detalii necunoscute și tulburătoare despre sterilizarea involuntară din Suedia, Belgia și Finlanda.[8]

Infanticidul, o dată eliminat practic în Asia, s-a reîntors acum și va continua să se strecoare în tot mai multe așa-numite societăți occidentale, nu numai în cazul unor boli cum ar fi sindromul Down și *spina bifida*, ci de asemenea va fi impus din motive economice și sociale.[9]

Ca planificarea populației să fie completă, ca să satisfacă pe deplin dorințele propunătorilor ei, controlul nu se poate limita la cifre sau chiar calitate, el trebuie să se extindă către structura de vârstă. Controlul deceselor va urma controlului nașterilor, așa cum ziua vine după noapte. Grija pentru bolnavii „terminali" din sanatorii și alte case de bătrâni alunecă ușor de la ameliorarea disconfortului la accelerarea morții „din milă".[10]

Mișcarea de încurajare și asistare a suicidului, deja în progres, va câștiga momentul propice,[11] și uciderea legalizată a copiilor „imperfecți" și a adulților invalizi, prin retragerea de la hrana și hidratarea artificială, frecvent întâlnite în perioada '80-'90, se vor accelera. Tratamentele ciudate, de tipul transferului de organe pentru progresul științelor medicale (și a reputației medicale), vor fi justificate pe bază de cost-beneficiu, similar modului în care se face acum avortul. Cei importanți - în virtutea veniturilor lor, a legăturilor politice sau a valorii pentru cercetare - vor fi tratați. Cei care nu sunt importanți - cei săraci, cei neînsemnați din punct de vedere politic, cazurile medicale de rutină - vor fi clasificați ca „terminali" și trimiși la sanatorii pentru terapie expeditivă.

În paralel cu strategia sa reușită de promovare a scopurilor antinataliste, birocrația își va defini limbajul, cum ar fi „terminal", pentru a-și aduce la îndeplinire planurile. Deoarece este imposibil să prevedem timpul unui

---

[7] „Eugenics", *Communique*, 3 octombrie 1997, p.2.

[8] Associated Press, „Sterlization Scandal Sweeps Europe", 27 august 1997.

[9] Dennis J. Horan *et al., Death, Dying and Eurthanasia* (Chicago: Americans United for Life, 1980); Mary Tedeschi, „Infanticide and Its Apologists", *Commentary 78*, nr.5 (noiembrie 1984): 31-35; „Infanticide", *Communique*, 20 decembrie 1996, p.2.

[10] "Eugenics", *Communique*, diverse numere, în special 2 mai 1997.

[11] În 1997, pe Internet au apărut 10 societăți pentru dreptul de a muri, existente în Statele Unite, cea mai cunoscută dintre ele fiind mult-discutata Societate Hemlock, înființată de către Derek Humphrey, autor a două cărți despre eutanasie.

deces cu exactitate, decizia de a eticheta un pacient drept „terminal" va fi în mod necesar lăsată la discreția medicului. Tendințele curente spre instrucțiuni și consiliere privind moartea se vor accelera, făcând aceste noi „servicii" publice obișnuite, la fel ca și controlul nașterilor și cu aceeași justificare oficială – pentru a „înlătura ignoranța și miturile" – de data aceasta în legătură cu moartea.[12]

Puterea mare și discreționară exercitată de birocrația publică este evidentă. Nu așa de evident este faptul că – în natura tuturor sistemelor de planificare economică și socială – aceste puteri sunt orientate spre producător. Economia de piață a liberului schimb, prin natura sa, este orientată spre consumator – vânzătorii trebuie să mulțumească consumatorii ca să facă vânzări și profituri. În economia planificată, pe de altă parte, planurile caută să ușureze fluxul producției – prin garantarea disponibilității intrărilor și oferirea pentru alocarea de-a gata a desfacerii. Producătorii își fac planurile lor cu un ochi spre remunerare și spre nevoile procesului productiv, așa cum îl înțeleg.

Controlul populației, care acompaniază planificarea socială și economică, nu se poate să nu fie proclamat, din punctul de vedere al planificatorilor, căci ei îl percep a fi în interesul superior al populației, despre care au convingeri ferme. Este exact acest simț al dreptății, lipsa de îndoială asupra propriilor păreri, ceea ce face practic imposibil ca ei să conceapă o altă poziție decât cea a lor proprie și își cimentează guvernarea prin reguli opresive și rigide. Mentalitatea mesianică nestrămutată pentru o umanitate mai bună nu ține cont de valoarea individului și impune cele mai intolerante și mai intolerabile tiranii.

În contrast, participanții la economia de piață, nu-și fac iluzii despre bunăvoința lor proprie. Ei lucrează pentru a avea o viață mai bună pentru ei și pentru familiile lor. Ei suferă atitudinea care îi urmărește pretutindeni, nu de satisfacție de sine, ci de vina pentru propriul lor „egoism". Acest lucru stimulează punctul de vedere că raționalizările economiei de piață nu sunt neinspirate în comparație cu ideologiile multlăudate ale socialismului.

Însă vina născută din propria căutare, esențială pentru economia de piață, are beneficiile ei – o umilință salutară, de exemplu. Ea descurajează iluziile grandorii endemice printre cei care cred că au o misiune de a acționa pentru binele altora. Această umilință îi reține să copleșească oamenii cu opresiuni oribile ale regimurilor colectiviste încețoșate de

[12] „Abortion Scrap Over: Now It's Euthanasia", *Hemlock Quaterly*, nr.14 (ianuarie 1984):1.

expresii de tipul „pentru binele societății", „pentru binele generațiilor viitoare". Conștientizarea vinovată a egoismului, caracteristică participanților la economia de piață, alimentează de asemenea caritatea, o dorință compensatorie de a împărți cu celălalt, de a-l ajuta pe cel nefericit. Planificarea colectivistă, pe de altă parte, descurajează caritatea, ceea ce, la urma urmelor ar admite că planurile sunt supuse erorilor. Sistemul însuși cade, ceea ce este intolerabil. Cei care trăiesc în nevoi în socialism sunt, în ochii planificatorilor, nu nefericiți și amărâți, ci care merită să fie judecați și criticați: ei trebuie reformați, nu ajutați. Nu întâmplător planificatorii de stat ai familiei spun vorbe mari când discută despre asistarea clienților lor pentru îndeplinirea scopurilor, făcându-i „responsabili" de faptele lor.

Dacă acest tablou al adevărului pare improbabil, aduceți-vă aminte cât de mult din el este vizibil. Discursul despre „faptele" privind „explozia" demografică în lume este universal acceptat. Ideea datoriei de a „ne opri la 2" (copii) sau mai bine chiar la un copil sau să nu ai nici unul atrage admirația tuturor. Dreptul și datoria statului de a se băga în alegerea reproductivă este acceptat ca un dat. Toate metodele de limitare a nașterilor - contracepție, sterilizare și avort – sunt legale, practicate și acceptate pe larg. Infanticidul câștigă teren în baza unui copil nenăscut „defectuos". Suicidul devine permisibil și uneori chiar încurajat. Ecologismul, care venerează natura și consideră oamenii ca niște specii care și-au depășit numărul, capătă o influență tot mai mare. Pe deasupra, ideea că viața umană are înțeles doar atât cât contribuie la bunăstarea societății a câștigat întâietate asupra semnificației eterne a vieții umane a individului, care este în mod esențial religioasă la origine.

În ciuda a toate aceste previziuni sumbre, pentru controlorii nașterilor plătiți din bugetul statului au apărut câțiva nori la orizont. Unii feminiști au ripostat energic la controlul nașterilor, după cum am subliniat în capitolele anterioare.[13] Guvernele unor țări în curs de dezvoltare au criticat interferența în afacerile lor interne, chiar dacă documentele Națiunilor Unite și-au îmbrăcat planurile în sintagme de genul „acordarea de autoritate femeii", „dezvoltare durabilă", „maternitate sigură" și „sănătate reproductivă", nedezvăluindu-și agenda lor reală. Unele state americane au interzis avorturile la minore, fără consimțământul sau cunoștința părinților. Congresul Statelor Unite a interzis cheltuirea banilor pentru controlul impus populației și pentru

[13] Vezi Betsy Hartmann, *Reproductive Rights and Wrongs* (Boston: South End Press, 1995).

avort. Şi, totuşi, congresmenii americani care au sprijinit restricţiile acestor fonduri au considerat că este înţelept să-şi afirme sprijinul lor loial faţă de „planificarea familială". Prin urmare, oamenii încă nu înţeleg foarte bine că planificarea familială de stat este prin natura sa coercitivă.

Ironia sorţii, aşa cum am arătat în capitolele anterioare, populaţia lumii se află pe drumul stabilizării şi probabil al declinului, destul de independent de eforturile controlorilor populaţiei. Creşterile mondiale ale productivităţii agricole au produs o mişcare dinspre sat spre oraş, care creşte costurile familiilor mari. Femeile care lucrează în fabrici şi birouri nu mai pot avea grijă de copii la fel de uşor cum o putea face o femeie de la ţară. Campania uriaşă internaţională de a reduce fertilitatea este un efort de a face ceva care deja se întâmplă oricum. Iar costurile impuse asupra bărbaţilor şi femeilor, sterilizaţi împotriva dorinţei lor sau din cauza că sunt flămânzi, femeile care se îmbolnăvesc din cauza implanturilor cu contraceptive, cele care merg să avorteze forţat, copiii corupţi prin educaţie sexuală inadecvată şi bebeluşii de sex feminin abandonaţi sunt evident fapte nejustificate, chiar după criteriile controlorilor populaţiei.

Dar cei care încearcă să controleze vieţile altor oameni nu răspund în nici un fel pentru aceste costuri şi-şi vor continua eforturile de control. Din 1950, în scopul de a-şi promova agenda, ei au prevestit calamităţi una după alta, raţionalizare după raţionalizare: foametea mondială, epuizarea resurselor, schimbarea climei, gaura de ozon, ploile acide, criza gazului metan, dispariţia copacilor şi a speciilor şi aşa mai departe. Când cineva îşi pierde credibilitatea, aduce în loc alte poveşti senzaţionale, toate subvenţionate de instituţii ştiinţifice, transmise prin şcoli şi mijloacele media către cei sceptici şi cel puţin rezistenţi la controale. În acest veac teribil, alte atacuri asupra libertăţii au utilizat strategii similare.

Numai o repudiere radicală a filozofiei planificării sociale ar putea să respingă acest curent. Iar dezavuarea trebuie să fie totală, cuprinzând gândirea religioasă, politică, socială şi economică ce a devastat valorile şi tradiţiile noastre. Dezavuarea trebuie să respingă dogmele sec. XIX, care neagă creaţia divină şi scopurile divine în legătură cu viaţa umană. Dezavuarea trebuie să clatine convingerea că fiinţele umane, când sunt bine iluminate şi conduse, pot crea raiul pe pământ, fie prin „progresul" tehnologic, fie „întorcându-se din nou la Natură". Trebuie să respingem punctul de vedere modern al individului şi societăţii, în care individul „are sens" numai dacă „contribuie" la societate, după cum consideră liderii.

Trebuie să eradicăm presupunerea autocratică conform căreia conducerea elitelor poate cunoaște interesele individului mai bine decât individul însuși. Trebuie să respingem ideea că o birocrație dezinteresată este infailibilă în corectarea „abuzurilor" din sectorul privat. Și trebuie să renunțăm la convingerea că binele suprem poate fi atins doar prin perfecțiunea fizică și plăcerea senzuală.

Mai întâi de toate, trebuie să respingem dogma care neagă un bine absolut, neschimbat, înțeles și cinstit de toți, dogma care înlocuiește acest bine cu progresul schimbării valorilor adaptate „nevoilor" zilei de o clică socială. Trebuie să respingem ideea falsă că deși nu există standarde fixe ale binelui și răului, o conducere luminată poate discerne calea spre o viață mai bună. Dacă nu ar exista standarde fixe, așa cum aceste „cele mai bune minți" din prezent insistă, atunci nu ar exista nici un mod de a ne spune ce ar fi „mai bine" și „mai rău" pentru noi, altceva decât propriile lor preferințe arbitrare. Anume acest arbitrar trebuie recunoscut și respins ca o amenințare profundă la demnitatea și libertatea umană. Trebuie să oprim statul să mai subvenționeze, iar sistemul educațional să mai îndoctrineze oamenii cu toate aceste dogme, în special prin campanii de provocare a vinii și terorii ecologice în rândul tinerilor și a celor neinformați.

Este o lungă listă de acuzații a noii ideologii care a cuprins toată umanitatea într-o mișcare în spirală spre un control social și economic complet. Realizarea primordială a noii ideologii este controlul populației, care este foarte puternic, pentru că nu este verificat, nu este criticat și nu este înțeles pe larg. Sprijinul sistematic primit de la mass-media, educație și cercetare este atât de abil manipulat, încât dominația sa este greu perceptibilă, ceea ce îl face și mai eficient.

Cei care cred în aceste deziderate ar trebui să se bucure că ele s-au întâmplat cu o asemenea rapiditate și cu atât de puțină opoziție, fără ca cineva să-și dea seama. Cei care cred că omul se creează pe sine, se „reactualizează", în sfârșit, eliberându-se de superstițiile învechite, care nu se mai aplică erei tehnologice moderne, au toate motivele să se bucure. Ei stau pe creasta unui val puternic, stârnit cu mai mult de un secol în urmă, o dată cu ideile lui Malthus, Darwin, Marx, Spencer, Galton și Pearson.

Cei care, totuși, mai cred în adevărul etern nu trebuie să dispere. La fel ca și slujitorul lui Elisei, să se uite sus spre munte, deasupra orașului înconjurat. Ei ar putea vedea, la fel, că muntele este plin de cai și care de foc.

Editura „PROVITA MEDIA" (www.provita.ro) vă oferă următoarele cărţi:

- **"O viziune asupra vieţii"**, *Larisa Ciochină, Constantin Iftime*, Bucureşti 2003, 196 p.

Autorii prezintă fenomenul avortului din România, utilizând informaţii din literatura de specialitate şi din presă. Pentru a surprinde modul în care instituţiile guvernamentale şi neguvernamentale româneşti reacţionează la stăvilirea noilor mentalităţi generate de ideologia scientistă şi a liberalismului sexual, autorii au efectuat anchete jurnalistice, ce au fost redate sintetic în această carte. Cartea subliniază câteva realităţi evidente astăzi: industria avortului decimează populaţia României, adolescenţii şi tinerii sunt „educaţi" să apeleze cât mai devreme la relaţii sexuale, şubrezindu-şi trupul şi sufletul, bolile cu transmitere sexuală, inclusiv HIV/SIDA, au scăpat de sub control iar numărul femeilor bolnave de cancer de sân şi de col uterin a crescut vertiginos.

- **„Avortul. Întrebări şi răspunsuri. Să-i iubim pe amândoi"**, *dr.John C. Willke şi Barbara H. Willke*, Bucureşti, 2007, 424 p.

Cartea autorilor americani dr. John C. Willke şi Barbara H. Willke, tradusă în peste 20 de limbi, constituie o sursă de informaţii şi argumente despre consecinţele nefaste ale avortului. Informaţiile pe care ni le oferă autorii, formulate simplu, după modelul întrebare-răspuns, provin din publicaţii notorii şi lucrări ştiinţifice. Argumentele acestei cărţi pot limpezi minţile multor oameni, care nu au putut să dezlege dramele în care au intrat, şi pe care le presimt, dacă nu le trăiesc în mod conştient, după ce au participat direct sau indirect la un avort. Citită cu răbdare, până la capăt, cartea oferă cititorului un adevăr fundamental. El poate înţelege pe această cale valoarea inestimabilă a vieţii omului.

- **„Educaţie sexuală sau îndoctrinare?"**, *Valerie Riches*, Bucureşti 2008, 96 p.

La începutul anilor '70, o reţea alcătuită din organizaţii şi grupuri de presiune, finanţate de guvernul britanic, a început punerea în practică a unei agende cuprinzătoare, ce includea teme ca: eugenia, controlul populaţiei, reforma legislaţiei familiei şi a moravurilor sexuale, educaţia sexuală şi pentru sănătate şi drepturile copiilor. Ţinta acestei campanii era de fapt separarea activităţii sexuale de creşterea copiilor şi căsătorie. Educaţia sexuală din şcoli a devenit un câmp de bătaie ideologic, în care războiul se duce pentru câştigarea inimilor şi minţilor copiilor. Cartea prezintă pe scurt această dispută dintre instituţiile guvernamentale şi părinţi, istorie care a mutilat, sufleteşte şi fizic, câteva generaţii de adolescenţi şi tineri din Marea Britanie.

- **„Războiul împotriva populaţiei"**, *Jacqueline Kasun*, Bucureşti 2008, 336 p.

„Cartea bine documentată a dr. Jacqueline Kasun oferă o prezentare şocantă a mişcării controlului populaţiei, care se foloseşte de miliarde de dolari pentru a impune controlul populaţiei la nivel global", spune Tom Bethell, de la Universitatea Stanford. Dr. Jacqueline Kasun este profesor de economie la Universitatea de Stat Humboldt din Arcata, California (SUA). Scrierile sale au apărut în publicaţii precum *The Wall Street Journal, Public Interest, The American Spectator, The Christian Science Monitor* şi în alte publicaţii, inclusiv în reviste de specialitate.

Ideea că lumea se înmulţeşte într-un ritm accelerat şi chiar într-unul înspăimântător de mare este una din falsele dogme ale timpurilor noastre. Din această idee izvorăşte şi convingerea acceptată pe larg că, dacă mărirea populaţiei nu va fi imediat înfrânată, prin orice mijloace guvernamentale sau prin orice măsuri imaginate de grupuri private, omenirea se va confrunta cu un dezastru iminent. Aceste idei stau la baza unei industrii enorme, care asigură controlul internaţional al populaţiei şi care se foloseşte de miliarde de dolari de la bugetul public, precum şi de eforturi mari ale instituţiilor filantropice private. În agenda lor este încorporat şi un soi de planificare socială, care, de fapt, legitimează un control draconic al familiilor, bisericilor şi al altor instituţii voluntare pe tot cuprinsul globului.

Punct cu punct, dr. Kasun zgâlţâie din temelii dogmele controlorilor populaţiei – principii care pur şi simplu se dezintegrează la o privire şi o comparaţie atentă cu o avalanşă de date, cu care controlorii refuză să se confrunte. Aceasta este o carte fascinantă, un adevărat tur de forţă pentru readucerea la realitate a unei teme puse în mişcare de o întreagă ideologie.

„Este ca o revelaţie. Materialul pe care îl prezintă Jacqueline Kasun este valoros ca referinţă şi ne este pus la dispoziţie într-o formă accesibilă şi bine scrisă".

Julian Simon, din „Cuvânt înainte"

„Această carte trebuie citită urgent de toţi părinţii, în particular, şi de toţi cetăţenii, în general. Ea expune cu grijă două din fraudele majore de astăzi – isteria «suprapopulaţiei» lumii şi falsa pretenţie a «educaţiei sexuale»".

Thomas Sowell, autorul lucrării „A Conflict of Visions"

„Unul dintre cele mai bine păstrate secrete din lume este natura răului pe care-l impune mişcarea pentru contolul populaţiei. Cartea lui Jacqueline Kasun este cea mai bună şi mai importantă carte scrisă pe acastă temă."

Charles E. Rice, profesor de drept, Universitatea Notre Dame

„O carte de care avem urgent nevoie, care arată măiestria lui Jacqueline Kasun atât în domeniul economiei, cât şi în cel al filozofiei morale."

George Gilder, autorul cărţii „Men and Marriage"

Dr. Jacqueline Kasun este profesor de economie la Universitatea de Stat Humboldt din Arcata, California (SUA). Scrierile sale au apărut în reviste precum *The Wall Street Journal, Public Interest, The American Spectator, The Christian Science Monitor* şi în alte publicaţii, inclusiv în reviste de specialitate.

ISBN 973-86620-2-8